

ОТ АВТОРКАТА НА БЕСТСЕЛЪРА ВСЕКИ СТРАХ, ВСЕКИ ГРЯХ

ТАМИ ХОУТ

ВИШНОВЕН

КОГАТО ЕДИН УВАЖАВАН
МЪЖ Е ОБВИНЕН
В УЖАСНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ...
КОГАТО НЕПОЗНАТИ
ГЛАСОВЕ ШЕПТЯТ
ЗАПЛАХИ ПО ТЕЛЕФОНА...

КАТО

ГРЕХА

ТАМИ ХОУГ ВИНОВЕН КАТО ГРЕХА

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

В своя трилър Всеки страх, всеки грях Тами Хоуг разкрива страховете, които владеят всекиго от нас. Сега тя ни пренася в света на криминалната съдебна система, където един човек е обвинен несправедливо в ужасяващо престъпление.

Прокурорката Елън Норт съзнава, че делото по отвличането на детето при Дийр Лейк е едно предизвикателство. Докато се подготвя за най-трудната си задача, тя се изправя срещу търсещите сензация представители на пресата, пред политическите игри, пред бившия си любовник, който е и адвокат на защитата и нежелания партньор Бътлър Брукс — автор на криминални бестселъри и любимец на медиите. И през цялото време някой преследва Елън... Докато първият обвиняем е в затвора, е отвлечено второ дете. Елън разбира, че играта не е завършила. Тя просто започва отново...

ПРОЛОГ

„Време е да умреш, рожденичке.“

Рожден ден. Тридесет и шест. Рожденият ден, от който Елън се беше ужасила. Сега тридесет и шест години ѝ се сториха твърде малко.

Тя се втурна по стълбището, токчето ѝ се закачи за стъпалото, посегна към парапета, счупи нокътя си и одраска кокалчетата на ръката си в грубата мазилка на стената.

Стълбището беше осветено съвсем слабо. Осветлението за безопасност. Те не предлагаха никаква безопасност. Изведнъж сякаш дочу нисък, тих глас: „Шефът ти трябва да говори с някого за безопасността. Това е много деликатен случай. Всичко може да се случи.“

Стигна до третия етаж и тръгна по коридора. Ако успееше да се спусне по източното стълбище, ако можеше да стигне до алеята между сградите, той нямаше да посмее да я нападне там, след като канцеларията на шерифа беше съвсем наблизо.

„Държим те в ръцете си, кучко!“

В кабинетите, покрай които мина, имаше телефони. Кабинетите бяха заключени. Убиецът ѝ тичаше след нея и се смееше. Звукът я прониза като копие, като уверение, че ще я убие. Преследването може би не беше включено в плана му, но се беше превърнало в част от играта.

Играта. Извратеността беше не по-малко ужасяваща от мисълта за смъртта. Разбий системата. Разбий живота. Прекъсни живота. Нищо лично. Само игра.

Тя се затича покрай съдебната зала на съдия Грабко и зави по коридора, който водеше към южното стълбище. Там обаче имаше скеле, което отрязваше пътя ѝ за бягство. Господи, щеше да умре заради ремонта на глупавия гипсов корниз.

„Шах и мат, тъпа кучко.“

Североизточното стълбище ѝ се струваше ужасно далеч. Пътят ѝ преграждаше желязна врата, която свързваше затвора със съда. Тя се

втурна към противопожарната аларма на стената и грабна стъклената тръба, която щеше да се счупи и да доведе помощ.

Тръбата се счупи. Нищо. Нито звук. Никаква аларма.

— О, Боже, не! — Вкопчи се в безполезното табло. Проклети ремонти. Монтираха нови аларми. Произведение на изкуството.

— Хайде, Елън. Бъди добра кучка и ме остави да те убия.

Тя сграбчи дръжката на вратата, зад която беше маркучът, и дръпна силно.

— Трябва да умреш, кучко. Трябва да победим в тази игра.

Хвана я за китката. Пръстите ѝ се вкопчиха в дръжката на брадвичката.

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

Те смятат, че са ни победили в нашата собствена игра.

Горките глупаци.

Всеки grosмайстор знае, че по пътя към победата ще допусне малки отстъпления.

Могат да спечелят рунда, но играта още не е завършила.

Те мислят, че са ни победили.

Ние се усмихваме и казваме:

«Добре дошли на следващото ниво.»“

ГЛАВА 1

Понеделник, 24 януари 1994 година

— Той каза, че това е игра — прошепна тя, гласът ѝ беше тих и напрегнат от болка.

Лежеше в болничното легло, тънморавите петна бяха в контраст с белите чаршафи и посивялата кожа на лицето ѝ. Дясното ѝ око бе затворено, кожата около него беше с цвета на узряла слива. Синините по врата ѝ бяха като копринена лента там, където се бяха опитали да я удушат. Тънка линия шевове се забелязваше на устните ѝ.

Болката събуждаше спомени — неочаквани, жестоки и силни. Спомени за болка толкова остра, толкова напрегната. Внезапно споменът оживя в звук и вкус, миризмата на страх, присъствието на злото.

„Умно момиче. Смяташ, че ще те убием? Вероятно.“

Невидими ръце стиснаха врата ѝ. Инстинктът ѝ за самосъхранение се пробуди. Страхът от смъртта се надигна в нея като огромна вълна.

„Бихме могли да те убием — шепнеше гласът. — Няма да си първата...“

Въздухът секна в гърдите ѝ, сетне тя бавно издиша през зъби.

Помощник окръжният прокурор Елън Норт седеше на висок стол до леглото. На количка от дясната страна бе поставила малък касетофон и бележника си. Беше се запознала с Мегън О’Мали преди няколко дни. Впечатленията им от агентката от Бюрото за борба с престъпността бяха, че е упорита, смела, способна, решителна, дребна жена с пронизващи зелени очи и разгневена. Първата жена, успяла да се пребори с Бюрото. През първия ѝ ден в Дийр Лейк бе отвлечено детето на Киркууд. Преди дванадесет дни. Дванадесет дни, които бяха отнели невинността и тишината на малкия град, а животът на жителите му се бе превърнал в кошмар.

Докато се опитваше да разреши случая, ядът ѝ бе смазан също като самата нея. Беше се доближила твърде много до тази сложна

загадка. Под завивките нараненото ѝ дясно коляно бе повдигнато. Дясната ѝ ръка беше в гипс. Според лекаря ръката е била смазана и той се тревожеше за възстановяването на „горките костички“.

Прехвърлянето на Мегън от болницата в Дийр Лейк в медицинския център в Хенипин бе планирано за вторник, ако времето позволяваше. Трябваше да бъде пренесена през нощта, но Минесота бе обхваната от януарска буря. Два дни по-късно в Дийр Лейк започнаха да разчистват двадесетсантиметровия сняг.

— Той каза, че това е игра — отново започна Мегън. — Отвлечането на Джош. Моето отвлечане. Така измамили всички. „Успяхме да заблудим и теб — каза той. — Ние винаги...“

— Имаше ли някой друг в стаята?

— Не. — Тя се опита да преглътне и лицето ѝ се изопна от болка.

„Изчислили сме всеки ход, всички възможности... Не можем да загубим. Разбираш ли? Не можеш да осуетиш плановете ни. Много сме добри в тази игра... блестящи и непобедими.“ Осемгодишният Джош бе изчезнал след тренировка пред хокейния център „Горди Кнътсън Мемориал“ в сряда вечер. Единствената свидетелка — жена, която надникнала през прозореца си, не забелязала нищо тревожно: едно момче, което го прибират след тренировки; никакви признаци на насилие и страх. Единствените следи, останали след него, бяха сакът му, на който имаше забодена бележка:

„Дете е изчезнало.

Невежеството не е невинност, а ГРЯХ.“

Игра. И в тази игра тя бе използвана като пионка. Тази мисъл предизвика у Мегън гняв, обида и омраза към уязвимостта ѝ. Единственото удовлетворение бе, че бяха развалили неговия *soup de grase* и сега Гарет Райт седеше в килията си в затвора на Дийр Лейк.

Гарет Райт. Професорът по философия в колежа „Харис“. Мъжът, когото бяха привлекли като „експерт свидетел“ в опитите си да обяснят извратените действия на ума, извършил престъплението. Съседът на Киркууд. Уважаваният гражданин. Доброволец консултант на младежи, извършили криминални нарушения. Безукорният мъж.

Но въпреки, че Райт бе арестуван, все още нямаше никаква вест от Джош.

— Били сте с превръзка на очите, нали?

— Да.

— В действителност не сте видели Гарет Райт.

— Видях крака му. Той има навика да се полюлява на петите си. Забелязах го още когато се запознах с него. Правеше същото в онази нощ. Можех да видя ботушите му, когато беше застанал доста близо.

— Това не може да се нарече пръстов отпечатък.

Мегън се намръщи на помощник прокурорката. Гневът ѝ се надигна. Проклети адвокати. Гарет Райт я беше упоил, беше я тероризирал, беше я измъчвал, беше я ругал и унижавал. Може да провали кариерата ѝ, която беше всичко за нея. Десетилетие в юридическата изпълнителна власт, степен по криминология, диплома от академията на ФБР — тя беше добро ченге, и въпреки това Елън Норт седеше тук и хладнокръвно я разпитваше, сякаш беше най-обикновен гражданин, сляп като самото правосъдие.

— Беше кучият син. Знаеше къде отивам. Знаеше, че ще го разкрия. Той ме залови, преби ме, зави ме в чаршаф, който бе доказателство, че е отвякъл Джош...

— Още не знаем какво ще докаже чаршафът — прекъсна я Елън.
— Не знаем чия е кръвта по него. В лабораторията правят всичко възможно, но изследването на ДНК отнемат седмици. Кръвта може да е на Джош, а може и да не е. Взехме кръвни проби от родителите му. Ако анализът на ДНК докаже, че кръвта може да е от детето на Пол Киркууд и доктор Хана Гарисън, ще разполагаме с нещо, което бихме могли да използваме. А може да ни пратят за зелен хайвер. Много вероятно е похитителят да иска да ни заблуди...

— Това е „неговото“ схващане — заспори другата жена.

— Вярва, че може да се отърве безнаказано, но ни подценява. Ще го приковем! Ти на чия страна си?

— Много добре знаеш на чия страна съм, Мегън. Не по-малко от теб искам Райт да бъде наказан...

— Едва ли.

Не можеше да го оспори. Горчивата омраза в гласа на Мегън го доказваше. Чувството, което Райт предизвикваше, и се набиваше с всеки удар, бе нещо по-дълбоко, отколкото можеше да си представи.

Това бе личната омраза на жертвата, предизвикана от унижението на гордо ченге.

— Искам да го осъдят — поясни Елън. — Но доказателствата срещу него трябва да бъдат железни. Адвокатът му не трябва да забележи и най-малка пукнатина. Колкото по-неоспорими са доказателствата, толкова по-големи са шансовете да измъкнем истината от него. Това би означавало да върнем Джош.

„Или да открием къде е тялото му.“

Не изрече на глас последната си мисъл. Всеки, който се занимаваше с това дело, знаеше какви са шансовете да открият Джош жив. Райт и неговият съучастник, който и да бе той, не можеха да си позволят да оставят жив единствения човек, който можеше да ги идентифицира като похитители.

— Ако можехме да представим неоспоримо обвинение срещу Райт и защитника му. Ако можехме да ги заплашим с обвинение в убийство и да ги накараме да повярват, че можем да го направим дори и да не открием тялото, тогава Райт може и да ни върне Джош. Ще го принудим, ако сме достатъчно внимателни и умни.

„Мислехме, че си умно момиче, но ти си само още една глупава кучка!“ Глас без тяло. Не повишаваше тон, шепот пълен с напрежение и гняв.

Тя трепереше. Сляпа. Безпомощна. Уязвима. В очакване. Сетне болката я блъсна от една страна, после от друга, после още веднъж...

Болката, слабостта и страхът задушаваша Мегън.

— Добре ли си? — загрижено попита Елън. — Да повикам ли сестрата?

— Не.

— Може би трябва да си починеш. Мога да се върна след половин час...

— Не.

Елън нищо не каза, само ѝ предостави възможност да промени мнението си, въпреки че не очакваше това да се случи. Мегън О'Мали не бе стигнала до поста в Бюрото чрез отстъпки. Беше една от най-добрите му служителки. Добро ченге с упоритостта и нрава на питбул.

Помощник прокурорката разчиташе на това. Имаше среща с окръжния прокурор след час. Нуждаеше се от изявлението на Мегън и от време, за да го вмести в плана на играта, която замисляше.

Искаше планът, който щеше да изложи пред шефа си, да бъде перфектен. Руди Стович можеше да бъде непредсказуем, но той също можеше да бъде воден като агне. През двете си години в окръга Парк Елън беше усъвършенствала пастирските си умения дотам, че те се бяха превърнали в инстинктивни. Тя дори не знаеше, че иска случая „Райт“, но въпреки това подреждаше фактите в стратегията си.

— Ти ли ще водиш обвинението? — попита Мегън.

— Със сигурност ще съм част от него. Окръжният прокурор все още не е взел окончателното си решение.

— По дяволите, защо да бърза? Само два дни са изминали откакто го заловихме. Първоначалното му явяване е само след няколко часа, нали?

— Задължителното прослушване е утре сутринта.

— Дали ще бъде обвинен, или ще хленчи пред съдебните заседатели?

— Ще видим.

Медиите обичат да вдигат шум около процедурите по избирането на Голямото жури. Сякаш думата „голям“ по някакъв начин загатва, че е по-добро или по-важно. Прослушването на Голямото жури беше шоуто на прокурора — трябваше да представи доказателствата си без намесата на защитата, без кръстосан разпит на техните свидетели. Не беше необходимо да се доказва нещо, освен смислено съмнение; всичко, което трябваше да покажат, бе вероятната причина, поради която обвиняемият е извършил престъпление. Голямото жури имаше смисъл. В щата Минесота само то можеше да обвини в убийство първа степен. Но въпреки това те нямаха работа с убийство и мисълта за този обвинителен акт, който щеше да попадне в ръцете на съдебните заседатели, караше дланите на Елън да се потят.

Членовете на Голямото жури можеха да направят каквото поискат. Не трябваше да слушат аргументите на обвинението. Ако не искаха да повярват, че Гарет Райт е способен да причини зло, той щеше да бъде освободен. Можеше само да се надява, че суетността на Руди няма да надделее над здравия му разум.

Стович бе оцелял повече от десетилетие като прокурор в окръга Парк не толкова поради способностите си като юрист, а защото беше хитър. Предпочиташе гражданските пред криминалните процеси и беше участвал в няколко съдебни дела за углавни престъпления,

подбирайки ги според политическия им отзвук. В съдебната зала беше старомоден и тромав, и се държеше като водевилен актьор. Но избирателите на Руди рядко го виждаха в съдебната зала, а като политик нямаше втори като него.

— Райт ще говори ли? — бързо запита Мегън.

— Няма да каже нищо, което бихме искали да чуем. Настоява, че арестуването му било грешка.

— Да, точно така. Негова грешка. Кой му е адвокат?

— Дени е наред — отвърна Елън, спирайки магнетофона. Беше твърде дълго в системата, за да изрече публично обида. Тъй като беше от семейство на адвокати, тя отдавна бе имунизирана срещу адвокатските шеги и клюки.

Изправи се и посегна към чантата си. Мегън се унасяше. Изтощението и лекарствата щяха да прекратят разпита, независимо от това, дали Елън бе приключила с въпросите си.

— Той е обвинител в дела по простъпки в Татонка, от време на време работи като служебен защитник тук и има доста добра частна практика. Знаеш как работи системата в тези селски окръзи.

— Да. А какво правите вие тук, съветничке?

Тя облече палтото си и започна да го закопчава.

— Аз ли? Тук съм от името на правосъдието.

— Амин.

За голям ужас на родителите си, които искаха да следва стъпките им в доходоносното данъчно право, Елън беше прекарала цели дванадесет години от кариерата си в служба на един или друг окръг. Окръг Хенипин, който обхващаше Минеаполис и неговите богати западни предградия, където беше израснала, бе погълнал първите десет години след завършване на юридическия институт „Митчел“ в Сейнт Пол. Опитваше се да залови колкото е възможно повече нарушители. Ветераните в претоварената правна система на Хенипин се отнасяха скептично към ентузиазма ѝ.

За десет години решителността ѝ се беше засилила, но ентузиазмът ѝ бе угаснал. Все още ясно си спомняше деня, когато спря в коридора на съда в Хенипин и застина, като осъзна, че е привикнала

дотождва към всичко наоколо, че вече е приела за нещо естествено жертвите, трупове и престъпниците.

Разрешението, изглежда бе да се махне от града, да отиде някъде, където престъпленията бяха някакво отклонение, грешка.

Дийр Лейк беше идеалното място. Имаше петнадесет хиляди жители, колеж и беше достатъчно близо до Минеаполис. Все повече чиновници от Туин Ситис се преместваха да живеят тук, което бе предпоставка за добра данъчна основа. Въпреки, че се увеличаваха, престъпленията бяха сравнително малко. Кражби, сделки с наркотици, сбивания след няколко бири между работниците във фабриката за сирене. Хората тук все още можеха да бъдат шокирани. И бяха поразени от отвличането на Джош Киркууд.

Стиснала чантата си в ръка, Елън вървеше по коридора на болницата. Няколко журналисти я забелязаха и се отправиха към нея. Фотограф насочи апарата си към нея и тя извърна глава при блясъка на светкавицата.

— Госпожице Норт, имате ли коментар за състоянието на агент О'Мали?

— Госпожице Норт, вярно ли е, че Гарет Райт е изнасилил агент О'Мали?

Този въпрос я накара да ги изгледа сърдито.

— Не съм чула подобно нещо — заяви решително, без да забавя ход.

Номерът да се отървеш от журналистите бе да не спиращ да се движиш. Ако спреш, те те нападат и те разкъсват, а сетне те довършват в новините в десет часа. Елън нямаше да допусне да я хванат. Беше научила тези уроци като младши помощник по едно дело, когато бе хвърлена на хиените като жертвено животно.

Отговорът ѝ изглежда изостри глада на журналистите. Двама я притиснаха отляво. Двама вървяха заднешком пред нея. Онзи от дясната ѝ страна подскачаше, а връзката на едната му обувка се влачеше по пода.

— Каква сума ще определите за пускане под гаранция?

— Бихте ли ни дали списък на обвиненията?

— Следобед прокурорът ще даде пресконференция в съда — отвърна тя. — Предлагам да запазите въпросите си за тогава.

Премина през вратата на болницата, свивайки се неволно от студа. Снегът блестеше на слънцето. В далечния край на паркинга бръмчеше снегорин, събирайки купчина сняг, наподобяващ на малка планина.

Когато се отправи към своя бонвил, почувства, че някой върви след нея. Погледна назад и забеляза влачещата се връзка за обувки.

— Вече ви казах — изрече тя, докато търсеше ключовете за колата. — Нямам нищо за вас.

— Това не ме задоволява.

Тя го погледна. Сигурно току-що бе завършил училище. Изглеждаше почти момче. Лицето му бе фино изваяно. Черната му лъскава коса падаше над присвитите му кафяви очи. Той нетърпеливо я отметна назад. „Младият Киану Рийвс. Мили Боже, пощади ме!“ Не беше много по-висок от нея, а фигурата му беше гъвкава и стройна като на котка. Явно беше неспокойна натура. Напрежението сякаш вибрираше около него.

— Съжалявам, господин...

— Слейтър. Адам Слейтър, от „Гранд Форкс Хералд“.

Елън отвори вратата на колата и хвърли чантата си на мястото до шофьора.

— От „Гранд Форкс Хералд“ са изпратили свой репортер чак дотук?

— Амбициозен съм — заяви той, готов да си води бележки. Млад репортер готов да изпревари хищната глутница.

— Не сте ли твърде млад за тази работа? — запита го Елън, подразнена от ентузиазма му.

— Вие също сте били амбициозна — отвърна той, докато тя седнаше зад волана.

Предполагаше, че той не знае нищо за нея.

— Имам връзки в Хенипин.

Връзки. Изглеждаше така, сякаш връзките му са момчета, които са откраднали задачите за контролното по алгебра от бюрото на учителя си.

— Казаха ми, че сте била много добра, докато сте работили там. „Кога беше това?“

— Все още съм добра, господин Слейтър — заяви Елън.

— Да, госпожо — изчурулика той, отдавайки чест с репортерския си бележник.

— Госпожа — изръмжа тя, когато включи на скорост и потегли от паркинга. Погледът ѝ бе прикован към огледалото за обратно виждане, когато излезе на улицата. Господин Амбиция от „Гранд Форкс“ се връщаше в болницата.

— Ще те видя, ако имаш връзка с по-възрастна жена, самохвалко. „Била сте добра.“ Все още съм такава.

Не беше напълно сигурна дали има предвид уменията си в съдебната зала или чара си като жена. Тя се вгледа в отражението си в огледалото. Лицето ѝ беше по-скоро привлекателно. Овално, с красиво чело. Очите ѝ бяха сиви, носът — обикновен. Устните ѝ не предизвикваха еротични фантазии, но бяха в рамките на допустимото. Тя изпитателно се огледа, не хареса бръчките около очите си. Още колко време ѝ оставаше, докато престане да ги нарича „бръчици от смях“ и започне да ги нарича „пачи крак“.

Рожденият ѝ ден надвисваше над нея като огромен черен облак. Тридесет и шест. Потръпна. Престори се, че е от студа, и засили парното. Тридесет и шест беше просто число. По-близо до четиридесет, отколкото до тридесет, но само число, което отчиташе времето. Трябваше да се тревожи за много по-важни неща — за изчезналото момче и за процеса срещу похитителя.

ГЛАВА 2

Съдебната палата на окръга Парк бе внушителна сграда, изградена от местен варовик, с колони и гръцки фронтони отпред. Била построена в края на деветнадесети век, когато работната ръка е била евтина, а времето не е било от значение. Високите тавани надуваха сметката за парно, а гипсовите орнаменти и медальони изискваха дарения за поддържането им. На третия етаж се извършваше ремонт, беше издигнато скеле на североизточната стена.

Съдебните зали на третия етаж предизвикваха спомени за Хенри Клей и Кларънс Дароу. Явно за скамейката на съдията, ложата на съдебните заседатели и местата за зрителите е била изсечена средно голяма дъбова гора. Дървените подове бяха изтъркани от краката на поколения адвокати.

Той добре познаваше подобни съдебни палати, въпреки че не бе идвал в Дийр Лейк, Минесота. Нито пък смяташе някога да се върне, след като мисията му завърши. Проклето студено място.

Можеше да се обзаложи, че в тази съдебна палата никога не са се събирали толкова много хора. В коридорите се тълпяха репортери, оператори и фотографи. Той застана до парапета на втория етаж и погледна надолу.

Отвлечането на Джош Киркууд бе привлякло вниманието на медиите, а арестуването на доктор Гарет Райт нажежи обстановката. Всички големи телевизионни станции имаха свои представители тук, веднага можеше да разпознае кореспондентите им. Хората от таблоидите дебнеха като хиени, опитвайки се да измъкнат някакви новини от големите лъвове от телевизията. Местните новинари бяха принудени да търсят подходящ ъгъл за снимане с фотоапаратите си. Те бяха хвърлени в голямото езеро и очевидно не се опитваха да плуват с едрите риби, но все пак присъстваха. Случилото се беше изключително събитие за малкия град.

Сцената долу не се различаваше много от филмов фестивал, на който се очаква пристигането на звездите. Имаше светлини, камери,

оператори, гримьори, които професионално пудреха лъснали чела и носове.

— Целият свят е сцена — промърмори той с цинична усмивка, гласът му бе станал дрезгав от цигарите и липсата на сън през изминалата нощ. Това беше цената на проучването. Смазваш колелата с качествено уиски и любезни приказки, усмивки и скъпи пури, а на другата сутрин те измъчва главоболие.

Той бавно се извърна и погледна към репортерите, които се бяха скупчили пред кабинета на окръжния прокурор. Никой не му обърна внимание. Той нямаше репортерска карта. Можеше да бъде всеки. Можеше да е снайперист; на вратата на съдебната зала нямаше детектори за метал. Всички се вълнуваха само от случая с Джош. Елвис можеше да мете пода и никой не би го забелязал.

Това го улесняваше.

Вратата на кабинета на окръжния прокурор се отвори и репортерите го засипаха с въпроси, вдигайки врява като глутница ловджийски кучета, преследващи лисица. Той се отдалечи от перилата и се облегна на мраморната колона. Така оставаше в сянка. Беше пъхнал ръце в джобовете на шубата си, която купи, щом слезе от самолета в Минеаполис.

Униформен полицай проправяше път на мъжа, в чието лице позна Руди Стович. Той беше висок, с едри кости, с лице като на мистър Потейто Хед и пригладена къдрава посивяла коса. Бе виждал Стович на една от снимките във връзка с делото. Той се взираше, мръщейки се към фотообектива, сякаш обещаваще да обвини подлеците във всички възможни престъпления. Интересно какво щеше да каже сега, след като нарушителят на закона не се окажа бивш затворник, а професор по философия от колежа в града.

Гарет Райт правеше историята уникална, примамката — неустоима.

Стович отказа да отговори на зададените репортерски въпроси. Зад него пристъпваше жена. Хладнокръвна, елегантна, с руса коса и интересно лице. Според слуховете Елън Норт се домогваше до мястото на окръжния прокурор. Тя премина покрай репортерите, без да ги погледне, кралица, която не забелязваше тълпите. Беше самоуверена и изобщо не се смущаваше от вниманието на пресата. Това му се стори много интересно.

Той остана до колоната, докато хората преминаха покрай него и се отправиха към първия етаж. Беше време за шоу.

Никой режисьор не би направил сцената толкова перфектно. Точно когато антуражът на Стович стигна до първия етаж, главните врати на палатата се отвориха и вътре влезе министърът на правосъдието Уилям Гленденинг със свитата си. Заедно с тях в сградата нахлу студен въздух. Те изтръскаха снега от дрехите и обувките си, страните и носовете им бяха зачервени от студ. Стович и Гленденинг си подадоха ръце и светкавиците блеснаха.

Гленденинг откри заседанието. Опитен политик, той изглеждаше добре пред прожектори — солиден, консервативен, заслужаващ доверие. С очилата без рамки определено приличаше на Франклин Рузвелт. Говореше със силен, уверен глас. Изричаше баналности и обещания за правосъдие, потвърждаваше доверието си към Руди Стович и неговия екип. Словото му беше въздействащо, въпреки че не каза почти нищо, удобен предизборен трик.

Стович го последва с каменно лице и заяви, че е силно разтревожен от събитията. Той бе само окръжен прокурор, който никога не си е представял, че трябва да си има работа с такъв вид дело — поради което прехвърляше отговорността на помощник окръжния прокурор Елън Норт. Тя притежавала необходимия опит. Била млада и умна, безпощадна в борбата си за правосъдие.

— Добър ход, Руди — измърмори мъжът, облягайки се отново на перилата. — Ловък си като стара лисица.

Прехвърлянето на делото върху плещите ѝ беше добре преценен ход. Той се представяше като човек, силно загрижен за правосъдието, склонен да признае, че някой е по-добър от него — и то жена. Така печелеше на своя страна младите професионалисти. В същото време се дистанцираше от обвинението, отклонявайки ударите на обществената критика, и запазвайки се чист. Ако Елън Норт спечелеше, Руди щеше да изглежда като мъдър и скромн гений. Ако загубеше, това щеше да е само неин провал.

Дали Стович наистина уважаваше помощничката си, или всъщност я хвърляше на вълците, също можеше само да се гадае. Едно нещо обаче бе абсолютно сигурно: Елън Норт не изглеждаше уплашена от работата си или от пресата.

Изявлението ѝ бе кратко; възнамеряваше да проведе делото така, че да извоюва справедливост за жертвите. Щеше да се опита да открие отговора на основния въпрос: местонахождението на Джош Киркууд. Отказваше да отговаря на въпросите на репортерите, умело насочвайки вниманието към своя шеф. Тъй като предстояха избори, Стович не пропусна възможността да застане пред камерите заедно с Гленденинг. Снимки с най-важния човек в системата на правосъдието винаги бяха подходящи за плакати за кампанията му.

Елън Норт повика човек от охраната и се отправи към стълбището. Той наблюдаваше как няколко репортери се отделиха от глутницата и я последваха. Тя ги спря с поглед и изрече:

— Без коментар.

— Мммммм, госпожице Норт — изръмжа тихо той, докато тя изкачваше стъпалата, — това много ми харесва.

Тя тръгна по коридора, ниските токчета на кожените ѝ ботуши потракваха остро по полирания под. Погълната от мислите си, дори не предполагаше, че някой би могъл да я наблюдава от сенките.

Той не изглеждаше като човек, който би откраднал дете и би хвърлил съгражданите си в ужас. През последните две години Елън се беше срещала с Гарет Райт няколко пъти. Беше приятен човек. Той би се загубил в тълпата, ако не беше красивото му лице — хубаво, овално лице с прав нос и малко превзета уста.

Той зае мястото си с достойнство, въпреки белезниците на ръцете.

— Госпожице Норт — изрече той с лека усмивка. — Бих казал, че е удоволствие да се видим отново, но имайки предвид обстоятелствата... — Сви рамене и повдигна ръцете си с белезници, сетне ги постави на масата. Гладки бледи ръце без драскотини, без контузии, нямаше никакви признаци, че е пребил жена. Елън се зачуди дали не показва ръцете си нарочно, защото знае, че тя ще ги погледне. Вдигна поглед към очите му. Те бяха тъмнокафяви, почти сънливи, с мигли, за които жените биха му завидели.

— Това не е приятелско посещение, господин Райт. Удоволствието няма нищо общо с това.

— Госпожица Норт ще е обвинител — обясни Денис Енберг и се обърна към Елън: — Чух, че Руди е направил голямо шоу на пресконференцията.

— Изненадана съм, че не беше там.

Адвокатът сви рамене:

— Не е в моя стил. Това си беше циркът на Руди.

Понеже познаваше добре Денис Енберг знаеше, че е точно в неговия стил да се противопостави на окръжния прокурор, ако реши, че това му е изгодно. Според нея той бе допуснал тактическа грешка. Ако тя беше адвокат на Райт, би направила всичко възможно да прекрати гръмогласните излияния на Руди, дори ако трябваше само да изрази дълбоката си вяра в невинността на клиента си.

— Дени, познаваш Камерън Рийд — изрече тя, кимайки към младия мъж, седнал от лявата ѝ страна до масата.

Мъжете се надигнаха от столовете си и си подадоха ръце. Енберг беше тридесет и седем годишен, топчест с оредяваща кестенява коса, а Камерън Рийд — на двадесет и осем, спортен тип с гъста червеникава коса и лунички по лицето. Беше завършил преди две години право в „Митчел“ и беше умен и енергичен. Как се бе озовал в окръг Парк, беше неизвестно за Елън. Тази мисъл обаче я подразни, тъй като никой не би допуснал, че тя също ще се окаже тук.

— Доктор Райт, делото за определянето на гаранцията ви е насрочено за десет утре сутринта — започна тя. — Искам да знаете, че щатът възнамерява да повдигне обвинение срещу вас за углавно престъпление за отвличането на Джош Киркууд и за отвличането и побоя над агента от Бюрото за борба с престъпността Мегън О'Мали.

Тя погледна към Райт над рамките на очилата си за четене, които носеше по-скоро за авторитет, отколкото поради необходимост. Той ѝ отвърна с безстрастен поглед.

— Това би трябвало да ме склони да призная престъпленията, които не съм извършил, така ли? — тихо запита той.

— Това е само констатиране на фактите, доктор Райт. Искам да ви уведомя, че имам намерение да ви обвиня.

Енберг се намръщи:

— Чух някои слухове за Голямото жури.

— Не ми е необходимо Голямото жури. Разбира се, ако Джош Киркууд не бъде върнат, мога да свикам Голямото жури, за да

разгледаме обвиненията за убийство, основаващи се на доказателствата, с които разполагаме.

— Убийство! — Енберг подскочи от стола си. — Господи, Елън! Това не е ли прекалено?

— Дори докато разговаряме, в щатската лаборатория по криминалистика изследват кръвта по чаршафа, с който вашият клиент е загърнал агент О'Мали. Доказателство — той сам го каза.

— Така твърди жената, която беше според собственото ѝ признание дрогирана и пребита, докато не е изпаднала в безсъзнание...

— От лабораторията потвърдиха, че освен кръвта на агент О'Мали са открили на чаршафа друга кръв, от група АБ отрицателна. Също като на Джош Киркууд.

— И на още милион други хора!

— Ясно доказателство за нанесени телесни рани — продължи тя. — От него можем да заключим, че причината, поради която полицията не е открила Джош, е, че той е мъртъв.

— О, за... — заекна Енберг и се изчерви. Изглежда, беше неспособен да овладее гнева си, изправи се и започна да крачи напред-назад.

Елън беше виждала това и преди, но тогава беше по-убедителен. Сега явно не успяваше да потисне гнева си. Той стигна до края на масата и застана зад един празен стол.

— Не съм убивал Джош Киркууд — тихо изрече Гарет Райт.

Елън затаи дъх. Тежестта на мълчанието му загатваше, че ще направи изявление. Господи, дали нямаше да се признае за виновен? За миг си помисли, че ще се усмихне, сетне изражението му се промени и тя реши, че всичко се дължи на нейното въображение.

— Аз съм невинен, госпожице Норт. Непрекъснато ви го повтарям. Какво би ме накарало да отвлека съседско дете? Възхищавам се на Хана Гарет. Двамата със съпругата ми смятаме Хана и Пол за приятели. А колкото до отвличането на агент О'Мали, това ми се струва като твърдение на някой луд.

— Това не го решавам аз.

— Не вярвам — измърмори той. — Аз съм професор в един от най-уважаваните малки колежи в страната. Никой не би повярвал, че бих могъл да извърша подобно нещо... Няма смисъл.

„За него има смисъл.“ — Спомни си лицето на Мегън. Гневът се надигна в нея. — „Той е бил, кучият син... Хванахме го и ще го осъдим.“

— Работата ми е да приложа закона към това, което сте извършили, доктор Райт, а не да решавам дали има смисъл или не. Оставям тази задача на психолозите.

— Не съм сторил нищо.

— Колко странно, че началникът на полицията Холт ви е арестувал, докато сте бягали от мястото на престъплението.

Райт въздъхна.

— Пак ви повтарям, че това е грешка. Просто се прибирах у дома. Чух нещо, което ми се стори като изстрели от пистолет, и излязох от задната врата да видя какво става. Видях мъж да бяга към мен от двора на съседите. Уплаших се, отстъпих назад в гаража с намерението да вляза в къщата и да се обадя на полицията. Тогава вратата с трясък се отвори и Мич Холт се нахвърли върху мен.

Камерън се наведе напред с опрени на масата ръце, а сините му очи блестяха.

— Помислили сте, че чувате изстрели в задния двор, така че сте излезли навън? Това ми се струва странно, доктор Райт. Аз не бих постъпил така. Не се ли уплашихте, че могат да ви застрелят?

— В Дийр Лейк хората не ги застрелват — изръмжа Райт. — Помислих, че вероятно някакви деца си играят в парка на „Куари Хилс“. Реших, че стрелят по зайци или нещо друго.

— През нощта, по време на бурята?

— Мъжът, когото Мич Холт е проследил през гората, е бил облечен в черно — отбеляза Елън. — Когато ви е арестувал, вие сте били облечен в черно, били сте задъхан и изпотен.

— Ако Мич Холт нахлуе в гаража ви и се нахвърли върху вас, вие също ще дишате тежко и ще се изпотите — саркастично изрече Денис и отново седна на мястото си. — Мич Холт не е видял лицето на мъжа, когото е преследвал. Агент О’Мали също не е видяла лицето на човека, който я е измъчвал. Беше ми казано, че заподозреният е носел скиорска маска. Моят клиент не е носил такава маска при ареста.

— Но скиорската маска е била открита в гората — напомни му Хелън.

— Ами пистолетът? — предизвика я Енберг. — Парафиновият тест в събота не доказва следи от барут по ръцете на клиента ми.

— Хората обикновено носят ръкавици през зимата — изрече Камерън с присъщия си сарказъм.

Денис драматично сви рамене.

— Тогава къде са те?

— Отървал се е от тях по време на преследването, както и от шапката — каза Елън. — Ще ги намерим.

— Докато не ги откриете и не докажете, че са на моя клиент, те не съществуват.

— Ти може и да се преструваш, че не съществуват, Денис — възрази тя. — По същия начин можеш да вярваш, че клиентът ти е невинен. Твоето твърдение няма да промени факта, че той е виновен като греха и като изключим новите разкрития, той ще бъде затворен до края на живота си, без никаква надежда да излезе от затвора.

Отново насочи вниманието си към Гарет Райт, докато събираше бележките си.

— Колкото до вас, докторе, и друг път съм се сблъсквала с подобни случаи. Предлагам добре да си помислите тази нощ. Въпреки, че не мога да обещавам нищо, смятам, че прокуратурата ще погледне на ситуацията с по-добро око, ако кажете истината.

— Наистина ли искате истината, госпожице Норт — тихо запитва той, — или това е поредното успешно дело за вас? Не е тайна, че сте много амбициозна.

— Подобни новини винаги са ме изненаждали — подхвърли Елън и го изгледа студено. — Онова, което искам, е правосъдие, доктор Райт. И не си правете погрешни заключения — винаги го постигам.

Денис Енберг наблюдаваше как двамата прокурори си тръгват и стомахът му се сви. Не знаеше дали му се гади от това, че може да загуби битката, или от мисълта, дали изобщо да води тази битка. Не беше сигурен, че иска да узнае.

Усети съсредоточения поглед на клиента върху себе си.

— Винаги усещам, когато Елън здраво се заеме с някое дело — каза той, докато събираше бележките си. — Усещам го в кръвта си.

— Смяташ ли, че съм виновен, Денис? — попита Райт.

Енберг леко се изчерви.

— Аз съм твой адвокат, Гарет. Казах ти в самото начало, че единственото, което искам от теб, е да не ме лъжеш. Ти се съгласи. Ако ми кажеш, че си невинен, ще направя всичко възможно и съдът да повярва в това.

Надзирателят влезе с каменно лице и поведе Гарет Райт през вратата към отделението с килиите. Денис ги наблюдаваше, заслушан в дрънченето на веригите на краката на Гарет.

Той винаги излагаше пред клиентите си Голямото си правило, сякаш искаше да ги предупреди да не опитват да крият истината от него, защото той надушва лъжата. Мнозина се хващаха на този номер. Повечето от клиентите му не биха се нуждаели от неговите услуги, ако бяха по-интелигентни.

Ако Гарет Райт беше виновен, то тогава той беше извършил ужасни неща и лъжата със сигурност щеше да е последното от тези деяния.

— Това е доста необедителна история — отбеляза Камерън, докато двамата с Елън се приближаваха към охраняваната врата в края на коридора. — Предполагам, че професорът може да измисли нещо по-убедително.

— Може би вижда нещата по този начин. Толкова е необедителен, та смята, че ние ще повярваме.

Вратите се отвориха. Двамата кимнаха на офицера, завиха надясно и заслизаха по стълбите. Камерън погледна часовника си и се намръщи.

— Боже, закъснявам. Трябва да побързам. Казах на Фред Нелсън, че ще се срещнем в четири и тридесет. Той иска да поговорим за освобождаването на шофьор на камион от Канада. Ще ти трябва ли по-късно?

— Не ми се вярва. Фийби вече печата оплакването.

Елън го наблюдаваше, докато той бързо заслиза по стълбите с грациозността на Баришников. Тя го последва бавно, изминалият ден беше твърде напрегнат за нея.

Руди ѝ бе прехвърлил делото, по-точно беше се отървал от него. Все още не беше сигурна кой кого манипулира. Инстинктът за самосъхранение ѝ подсказваше, че не бива да се заема с този случай.

Гъмжеше от капани, а медиите щяха да дебнат всяка нейна стъпка. Студентите от колежа „Харис“ вече започнаха да протестират заради ареста на Райт. Но чувството ѝ за справедливост ѝ казваше, че ако Джош Киркууд и Мегън О’Мали получат някакво възмездие, тя трябва да е обвинител по делото. И това не беше плод на прекалено самочувствие.

И така, трябваше да подготви графика си, да прехвърли новите случаи на Куентин Адлер и да се надява, че той няма да се провали. Трябваше да се съсредоточи върху делото на Гарет Райт.

Никакви репортери не я причакваха във фойето на палатата. Мич Холт беше успял да освободи от тях своето крило в Градския център на Дийр Лейк. Прекрасното ново здание бе приютило и градския затвор, и полицейския отдел в едната половина на двуетажната сграда, а в другата бяха кабинетите на управата.

Другата част на сградата сигурно бе пълна с репортери. Там се разиграваше последният им спектакъл, свързан с делото — интервю с разгневения Пол Киркууд. Бащата на Джош беше побеснял от заповедта на Мич да даде пръстови отпечатъци, въпреки че искането беше основателно. Холт имаше право да подведе Киркууд под отговорност като заподозрян. Пол не беше информирал полицията, че някога е бил собственик на пикапа, който сега принадлежеше на осъдения педофил Оли Суейн, и отричаше, че знае нещо за пикапа, докато не се появи свидетелка, която потвърди, че е видяла Джош да влиза в превозно средство, което отговаря на описанието на пикапа.

Това все още торможеше Елън като трън. Защо ще лъже за пикапа? Защо ще отрича, че го е продал на Оли Суейн, когато за това имаше доказателство в архива на пътната полиция?

За беда Оли вече не можеше да им помогне. Хвърлен в затвора за нарушение, Суейн се бе самоубил в ареста. От Бюрото бяха изследвали пикапа, но не бяха открили нищо. Нито косъм, нито вълнен конец от ръкавица, нищо, което би могло да принадлежи на Джош. Оли се бе заклел, че е невинен, и го бе изписал с кръв на стената в килията си.

Мина през приемната на полицията, където бюрата бяха затрупани с папки и телефоните не преставаха да звънят, и се насочи към кабинета на Мич. Вратата на външния кабинет бе отворена, но Елън все пак спря в коридора и почука на рамката на вратата, преди да надникне вътре. Помощничката на Мич Натали се извърна от шкафа с

папки. Тъмното ѝ лице бе намръщено, а черните ѝ очи хвърляха искри зад очилата в червени рамки. Погледът ѝ се промени, когато забележа познато лице.

— Момиче, обеща ми, че ще смачкаш този мъж като хлебарка. Бих платила, за да видя такова шоу — изрече тя и сложи ръце на кръста.

— Ще положа всички усилия — обеща Елън.

— На мен също ми се иска да мога да положа усилия и да му откъсна главата.

— Мич тук ли е?

— Предположи, че ще се отбиеш. Влизай.

— Благодаря.

Началникът на полицията в Дийр Лейк седеше на бюрото си и изглеждаше така, както Хелън си представяше, че изглежда Харисън Форд след трудна седмица: кафявите му очи бяха зачервени, с тъмни сенки под тях, хлътналите му страни бяха брадясали. Беше разхлабил вратовръзката си и бе сресал косата си с пръсти.

— Е, сега всичко е легално. Точно навреме ме назначиха да убия дракона.

— Добре.

Елън се огледа. По стените нямаше нищо, което да напомня за успехите му като ченге. Той беше най-добрият детектив в Маями и се премести в Дийр Лейк след смъртта на съпругата си и сина си, които бяха убити при обир в супермаркет. Беше избрал Дийр Лейк като убежище.

— Разговарях с Райт и адвоката му. Посъветвах го да си признае всичко, макар да не разбирам как ще помогне това на жертвите му.

— О, в дните на гумената палка...

— Да — съгласи се тя. — Човешките права понякога са толкова досадни...

— В моята книга той не се класифицира като човек. — Очите му проблеснаха. — Хей, това е вратичка! Може би върху това трябва да се гради обвинението.

— Тази вечер ще се опитам да поговоря със съпругата на Райт — информира го Елън. — Тя все още ли е във „Фонтейн“?

— Да. Момчетата от Бюрото все още претърсват къщата. Тя е под двадесет и четири часово наблюдение. Не смятам, че има някаква

представа какво е вършел съпругът ѝ. Като започнем с това, че не е най-ярката крушка на полилея. Потресена е от случилото се. Не стигнах доникъде с нея, но като жена ти може би ще успееш.

— Да се надяваме.

Чуваше как телефонът звъни в приемната, но секретарката не прехвърляше разговорите при Мич. Натали отговаряше вместо него. Последните две седмици бяха истински ад за него. Като единствен детектив в Дийр Лейк той бе изнесъл на плещите си издирването на Джош и разследването всъщност продължаваше по двадесет и четири часа. Неговият професионален и личен живот непрекъснато се следеше от пресата.

— Разговарях с Мегън — каза тя, когато той се надигна от мястото си, за да я изпрати до вратата. — Никак няма да ѝ е лесно.

— Да. — Забеляза загрижеността му. — Но тя е издръжлива. Ще се справи.

— А и ти ще си тук, за да ѝ помогнеш.

— Нищо не мога да ти обещая.

— Тя трябва да е щастлива, че те има. Ти си добро момче, Мич.

— Да, такъв съм си. Последният от добрите момчета.

— Не говори така. Ще ми се да мисля, че са останали още няколко за нас, самотните жени. Тази надежда ни крепи, нали разбираш?

През този следобед хората от пресата или я бяха загубили, или ѝ бяха дали почивка.

Той стоеше до задната врата на градския център, като мръзнеше и проклинаше строгите закони против тютюнопушенето в Минесота. Докато изпуши една цигара, вече не усещаше пръстите на краката си.

Тя излезе от сградата през страничната врата, говорейки си сама, докато вадеше ключовете от чантата си. Той хвърли фасата в снега.

— Госпожице Норт? Може ли да поговорим?

Елън вдигна глава — долови провлечен говор от Юга. Проклети репортери. Мъжът се приближи към нея, яката на черното му палто бе вдигната, ръцете му бяха пъхнати в джобовете.

— Извинете ме, но вече казах всичко на пресконференцията.

Тя продължаваше да върви и се намръщи, когато той застана пред нея.

— Не можете ли да правите нещо по-добро от това да дебнете жени по тъмните паркинги?

Той се усмихна.

— Винаги ли смятате, че непознатите хора, които ви заговарят на тъмен паркинг, са репортери?

Въпросът я стресна. Слънцето бе залязло. Въпреки че в сградата бе пълно с полицаи, на паркинга нямаше жива душа. Помисли си за Джош Киркууд, за родителите му, за всеки в Дийр Лейк, който бе решил, че е в безопасност тук. Въпреки онова, което се бе случило през последните две седмици, тя все още изпитваше чувството, че притежава имунитет. Колко глупаво. Колко наивно.

За миг си представи Мегън. Мегън, чието лице беше в синини и шевове. Тя не бе видяла нападателя си. „Ние ви заблудихме — каза той... — Ние винаги...“

Въпреки че светлината от уличните лампи бе бледа, той забеляза как лицето ѝ пребледня. Потърси с поглед колата си, сетне се извърна към сградата, преценявайки разстоянието.

— Не съм изнасилвач — увери я той. Явно се забавляваше.

— Ще е глупаво от моя страна да ви повярвам, нали?

— Да, госпожо — отстъпи той и кимна.

— Госпожо! — промърмори Елън. Направи крачка назад, към сградата. — Ще ми се да имах пистолет.

— Ако ви преследвах с престъпна цел — отвърна той, докато се доближаваше, — щях ли да съм толкова невнимателен да ви заговоря тук?

Извади ръката си от джоба и махна към паркинга.

— Ако исках да ви навреда — каза той, пристъпвайки още по-близо, — щях да ви последвам до дома ви и да намеря начин да вляза и да ви хвана там, където никой няма да ни види или да се намеси... Това бих направил, ако бях негодник, който преследва жените. — Отново се усмихна. — Но не съм.

— Кой сте вие и какво искате? — настоя Елън, изнервена от факта, че донякъде се възхищаваше на поведението му. Намираще го за съблазнително и смуцаващо.

— Джей Бътлър Брук. Писател съм... на истински престъпления. Мога да ви покажа шофьорската си книжки, ако желаете — предложи, но не направи опит да я потърси, просто пристъпи към нея, за да не ѝ позволи да се измъкне.

— Искам да отстъпите назад — каза Елън. — Ако смятате, че ще се доближа, за да погледна снимката на шофьорската ви книжка, значи сте луд.

— Е, обвинявали са ме веднъж-дваж, но аз не вярвам. Чичо ми Хутър е нещо друго. Мога да ви разкажа някои от неговите истории. На вечеря, може би?

— Едва ли.

Той я погледна разочаровано.

— След като ви чаках тук на студа?

— След като ме дебнете в сенките — поправи го тя, отстъпвайки назад. — След като направихте всичко възможно, за да ме уплашите?

— Уплаших ли ви, госпожице Норт? Не ми приличате на жена, която би се уплашила. По време на пресконференцията добих друго впечатление.

— Нали казахте, че не сте репортер?

— В Съдебната палата никой не ме попита какъв съм — призна мъжът. — Те го допуснаха, също като вас. Простете, че го изтъквам точно в този момент, но това понякога може да бъде много опасно. Вашето дело е доста сложно. Всичко може да се случи. Бих бил щастлив да го обсъдим на чаша питие — предложи той. — Изглеждате така, сякаш се нуждаете от нещо по-силно.

— Ако искате да ме видите, отбийте се в кабинета ми.

— О, искам да ви видя, госпожице Норт — измърмори той, гласът му беше като милувка. — Не обичам предварително уговорените срещи. Времето за подготовка ни лишава от изненадата.

— Точно това е целта.

— Предпочитам да се появявам пред хората, когато не ме очакват — призна той. — Тогава разкриват същността си.

— Нямам никакво намерение да разкривам нещо пред вас. — Престана да отстъпва назад, когато група хора излязоха през централния вход на градския център. — Би трябвало да ви арестуват.

Той вдигна вежди:

— По какво обвинение, госпожице Норт? Опит да ви заговоря? Сигурно не сте толкова негостоприемна като времето в Минесота, нали?

Тя не отговори. Когато хората, които излязоха от сградата, се доближиха, тя се присъедини към тях.

Джей я наблюдаваше, докато се отдалечаваше. Тя мразеше да я сварват неподготвена. Би се обзаложил, че си прави списък с нещата, които трябва да свърши. Обичаше границите. Обичаше контрола. Нямахше намерение да разкрие нищо пред него.

— Но ти вече го направи, Елън Норт — каза той, свивайки рамене, когато вятърът задуха по-силно и разпръсна сняг по паркинга. — Ти вече го направи.

ГЛАВА 3

Хотел „Фонтейн“ се намираше близо до центъра на града. При други обстоятелства Елън Норт с удоволствие би се наслаждавала на гледката към парка от уютното топло фоайе на хотела. Но обстоятелствата не бяха обикновени. Тя спря колата на паркинга до хотела и остана неподвижна, докато се успокои.

Смяташе се за силна, умна и способна да се справи с всяка ситуация. Но само за няколко минути непознатият бе успял да я извади от релсите. Без дори да я докосне, без дори да я заплаши, беше й показал колко е уязвима всъщност.

Джей Бътлър Брукс. Беше виждала лицето му на корицата на „Пийпъл“, докато стоеше на опашка пред касата в супермаркета. Беше виждала името му по корици на книги, спомни си, че бе срещала статия за него в скорошното издание на „Нюзуик“.

Той пишеше за адвокати. Но вместо да придобие слава с измислени истории, Брукс бе предпочел да се занимава с истинско престъпление. Книгите му се продаваха в огромни тиражи, а в Холивуд правеха филми.

Елън обаче смяташе превръщането на истинско престъпление в забавление за извратеност, воайорство, което премахваше границите между реалността и фантазията и подтикваше американците към насилие. Но тук ставаше въпрос за пари, и то големи пари. Джей Бътлър Брукс струваше повече отколкото някоя страна от Третия свят.

„Предпочитам да изненадам хората...“

Спомни си гласа му — топъл, пресипнал. Не беше казал нищо съблазнително. Нямахте нищо сексуално в срещата им. Все пак думите му я следваха като сянка. Съблазнителни. Опасни.

„Ако исках да ви навредя, щях да ви проследя до дома...“

Репортерите се втурнаха към нея още щом влезе в елегантното фоайе на „Фонтейн“. Елън си проправи път и въздъхна облекчено при вида на униформения полицаи, който стоеше до вратите на асансьора.

Той ѝ кимна, когато тя влезе в него, и спря онези, които искаха да я последват.

Съпругата на Райт бе настанена на втория етаж, за да не се изкуши да се хвърли през прозореца. Жената, която отвори вратата на номер 214, не беше Карън Райт. Присвила очи, Тереза Макгиър надникна през вратата, на която имаше верига. Тя беше координатор по свидетелите за окръг Парк, но в момента беше тук, тъй като в полицията на Дийр Лейк нямаше жени.

— Елън! Слава Богу! — прошепна тя. — Помислих, че е Пейджи Прайс. Можеш ли да повярваш, че вчера тя се опита да ме уговори да я пусна само защото интервюирала мой приятел за някаква история по правата на жертвите! Кучка! Не бих гледала канал 7 дори ако опрат пистолет в слепоочието ми.

— Чух, че отново са я назначили, за да отрази бедствието в завода за преработка на отходните води в Минот, Северна Дакота — тихо изрече Елън, оставяйки чантата си на масичката. — Тя си проигра картите, като се вмъкна в леглото на шерифа, за да се сдобие с повече информация.

Дребното, пълно тяло на Тереза потръпна от отвращение.

— Отвратително! Пейджи Прайс с Ръс Стайгър. Смяташ ли, че някога сменя брилянтина на косата си?

— Опитвам се да не си задавам подобни въпроси. Как се справя госпожа Райт?

Тереза хвърли поглед към спалнята.

— Не ѝ е лесно, горката. Постоянно повтаря, че сигурно е грешка. Дадоха ѝ успокоително. Не съм сигурна, че ще можеш да разговаряш с нея.

Елън съблече палтото си и го закачи в дрешника.

— Трябва да се опитаме. Тя може да се окаже ключът.

Карън Райт седеше на един фотьойл, покрит с кретон на цветчета, и се взираше в картината над леглото: котка, която наблюдаваше как пухкавите ѝ рожби играят с кълбо прежда. Жената се беше свила на стола и бе обгърнала коленете си с ръце. Беше красива, с деликатни черти и пепеляворуса коса, прибрана на класически кок. Единственият признак, че е плакала, бяха зачервените ѝ очи. Беше облечена в розов клин и сив пуловер.

— Карън? Аз съм Елън Норт от кабинета на окръжния прокурор.
— Елън се настани на стола до бюрото. — Бих искала да поговорим.

— Това беше грешка — каза Карън, без да отклонява очи от картината. — Гарет дори не е глобяван за пътно нарушение.

— Разполагаме с доста доказателства срещу него, Карън — обясни ѝ внимателно. — Според закона ти не можеш да бъдеш принудена да свидетелстваш против съпруга си, но ако знаеш нещо, което би помогнало да намерим Джош, ти ще ни кажеш, нали?

Карън отбягваше погледа на Елън.

— Знаеш ли някаква причина, поради която е отвлякъл Джош? Това трябва да е много трудно за теб. Сигурно се чувстваш предадена, вероятно по някакъв начин изпитваш вина.

Тази жена беше помагала в доброволческия център, беше ходила в дома на Киркууд да гледа малката сестра на Джош, докато съпругът ѝ бе държал всичките в юмрука на страха. Дали я беше заблудил, или тя знаеше всичко?

— Карън, трябва да знаеш, че ти също можеш да бъдеш подведена под отговорност като съучастничка — продължи Елън. — Хората трудно ще повярват, че не знаеш какво е вършил Гарет.

Никаква реакция. Карън прибра кичур коса зад ухото си. На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Лили е толкова сладка — измърмори. — Нямам нищо против да се грижа за нея. Двамата с Гарет нямаме деца. — В очите ѝ блеснаха сълзи. — Предполагам, че Хана вече няма да ми позволи да я гледам.

Тя склони глава и тихо заплака, сякаш мисълта за невъзможността да се грижи за Лили бе непоносима за нея, но това, че съпругът ѝ е чудовище, явно не стигаше до съзнанието ѝ. Елън не знаеше дали да изпита симпатия или ужас. Разочарованието надделя.

— Карън, чуваш ли ме? — Тя се приведе и хвана ръката на жената. — Джош все още е скрит някъде. Ако имаш някаква представа къде може да го е отвел Гарет, трябва да ни кажеш. Помисли за Хана и Лили. Помисли колко много им липсва Джош.

— И Пол... — прошепна Карън, повдигна леко глава и се втренчи в лампата на нощното шкафче. — Той има такова мило семейство — изрече замислено.

— Да, Джош има мило семейство и той им липсва много. Трябва да ни помогнеш, ако можеш. Моля те, Карън.

Елън задържа дъха си, докато наблюдаваше чувствата, които се появиха в очите на Карън. Объркване, болка, страх. Дали се страхуваше от съпруга си? Дали по някакъв начин не бе промил мозъка ѝ? Той беше професор по психология, знаеше как да манипулира хората.

— Той не може да те нарани, Карън. Само ще помогнеш на всички, ако ни кажеш онова, което знаеш.

Карън бавно отдръпна ръката си и стана от стола. Със скръстени на гърдите си ръце тя започна да се разхожда из стаята и спря пред тоалетката, взирайки се в отражението си. Взе четката и бавно започна да разресва косата си.

— Ужасна грешка — прошепна. — Гарет никога не би... Не би ми причинил това.

Елън също се изправи и тръгна към вратата.

— Ще оставя визитната си картичка, Карън — каза тя и я сложи на тоалетката. — Можеш да ми се обадиш, щом си спомниш за нещо, което би помогнало, или ако просто искаш да поговорим.

— Не. Това е грешка — измърмори Карън и продължи да разресва косата си.

Той наблюдаваше как Елън Норт излиза от хотел „Фонтейн“, като се чудеше до какво се е добрала. Карън бе там, наблюдавана от стотици очи. Искаше да отиде при нея, да разговарят, но това бе невъзможно. Тя никога не би го предала. Въпреки това страхът не го напускаше.

Животът го беше мамил многократно. Беше му дал работа, къща, кола, съпруга. Всеки път, когато грабваше наградата, той откриваше, че иска нещо друго. Гладът никога не стихваше, просто се променяше.

Искаше му се да обвини някого за това, но не знаеше къде да открие вината. Когато беше млад, обвиняваше родителите си. Баща си, който се примиряваше с по-малко отколкото заслужаваше семейството му, и майка си, която стоеше в сянката на баща му. По-късно беше хвърлил вината върху Хана. Тя никога нямаше да е нечия сянка. Нейната сянка падаше върху него. И той я намрази.

По ирония на съдбата никой не винеше Хана. Представяха я като жертва, като храбра жена, която се бори да се справи с положението.

Горката Хана, детето ѝ бе отвлечено. Горката Хана беше помогнала на толкова много хора, не заслужаваше тази болка.

Горката Хана, която бе оставила техния син да стои пред пързалката, докато се е грижела за някой друг в болницата. Горката Хана, която стоеше у дома, очаквайки телефонът да звънне, докато той търсеше сина си и пледираше по телевизията.

Никой не съжали Пол. Благодарение на онази кучка от Бюрото, О'Мали, те го гледаха с подозрение заради проклетия пикап. Бяха се опитали да го свържат с Оли Суейн, бяха се опитали да го обвинят в какво ли не, докато той искаше да бъде герой.

Жертва, точно това беше. Жертва на обстоятелствата. Жертва на съдбата. Дори нямаше къде да се прибере тази вечер.

„... вече не мога да те позная, но се уморих от лъжите и обвиненията ти. Омръзнало ми е да ме обвиняваш, че не съм отишла да прибера Джош, сякаш изглежда, че искаш той да е мъртъв с надеждата камерите да те изкарат красив на погребението.“

„Няма да те слушам повече.“ — Той бе извърнал поглед от презрението, което видя в очите ѝ.

„Не — бе казала Хана и бе взела палтото му. Бе го хвърлила към него с треперещи от гняв и от усилие да не заплаче устни. — Вече няма да ме слушаш. А аз повече няма да се съобразявам с настроенията ти, с претенциите ти и с глупавата ти ревност. Край! Приключвам с теб... Вече не живееш тук, Пол.“

Отново си представи тази сцена. Мич Холт беше дошъл да им съобщи за ареста на Гарет Райт.

Хана щеше да се разведе с него. Всички щяха да погледнат към нея и да кажат: „Горката Хана.“ Никой нямаше да помисли какво са му отнели. Никой няма да каже: „Горкият Пол“... с изключение на Карън. С изключение на Карън. Само Карън го разбираше.

Елън се прозя, протегна се и се зави с дебелото одеяло, което покриваше краката ѝ, хвърли поглед към голямото златистокафяво куче, настанило се до леглото ѝ.

— Зная, че е късно, Хари — каза му, докато наместваше очилата на носа си. Облегна се на купчината възглавници и купищата правни книги и още веднъж се прозя. Радиочасовникът на нощното шкафче

показваше 12:25. — Подготвям се, за да осъдим мъжа, който отвлече Джош.

Кучето тихо изръмжа, сякаш също се бе трудило по делото.

Елън остави дебелия книга със законите на щата Минесота и се замисли за Гарет Райт. В стаята за разпити ѝ се бе сторил бледен, изтощен, деликатен; жертва, а не чудовище.

В Дийр Лейк имаше много хора, които не биха искали Гарет Райт да бъде осъден. Хора, които му вярваха и го уважаваха. Студентите от колежа „Харис“. Хората, които подкрепяха работата му с младите престъпници. Имаше хора, които не биха искали да повярват, защото, ако човек като Гарет Райт може да извърши нещо толкова грозно, тогава на кого биха се доверили?

На кого да се довериш? Въпросът я накара да потръпне. Сети се за старата цинична и изстрадана мъдрост: „Не се доверявай на никого.“

Не бе съгласна с това твърдение. Беше минало времето на дима и огледалата, където нищо не беше такова, каквото изглеждаше, където враговете се приближаваха с усмивка, галеха с едната ръка, а с другата забиваха нож.

— Много отдавна и много далеч — измърмори тя магическите думи, с които да отблъсне спомените.

Представи си как Гарет Райт се взира в нея с празни очи, лишени от душа. Тъглчетата на устните му се извиват нагоре в усмивка, от която кръвта ѝ застива. Той знаеше нещо, което тя не знаеше. Планът на играта. Той се взираше в нея и се смееше на нещо, което тя не можеше да види.

Сетне неговото лице избледня и беше заменено от друго.

„Уплаших ли ви, госпожице Норт? Не ми приличате на жена, която лесно се плаши.“ Той пристъпи към нея. Тя се опита да отстъпи назад и откри, че не е способна да помръдне. Усещаше енергията, която витае около него. Съблазнителен. Думата я обгърна като дим. „Предположенията могат да бъдат опасно нещо...“

Елън се сепна и се събуди с вик, който стресна Хари. Сърцето ѝ биеше силно, очилата ѝ се бяха изкривили. Тя ги махна и ги остави настрана с трепереща ръка, докато се опитваше да подреди мислите си. Шум. Шумът я бе накарал да се събуди. Думкане или удари, не беше сигурна.

Тя се ослуша, затаила дъх. Нищо. Но някакъв мрачен глас ѝ нашепваше: „Ако ви преследвах... бих... ви последвал у дома, щях да намеря начин да се промъкна в къщата, в гаража... да ви хвана там, където шансът да има свидетели или някой да се намеси е минимален.“

От „Нюзуик“ я гледаха убийствено сини очи. Беше взела списанието от кошчето за рециклиране и се бе загледала в снимката. Той се взираше право във фотообектива. Косата му беше кестенява, късо подстригана. Лицето беше мъжествено, ъгловато, с прав, тесен нос и волева брадичка. Плътните му, почти женствени устни контрастираха с останалите черти. Устни, които подсказваха за тъмни, чувствени и тайни таланти.

На корицата бе написано „Началникът на криминалния отдел“ с черни големи букви. Подзаглавието гласеше „Престъпленията, главен интерес на Джей Бътлър Брукс“.

Елън се намръщи на снимката.

— Трябваше да те арестувам.

Отвратена от себе си, тя захвърли списанието и стана от леглото, опитвайки се да се освободи от обзелото я безпокойство. Вдигна полупразната чаша от бяло вино от масата и тръгна боса по мекия бежов килим. Вратите бяха заключени. Алармената система бе включена.

Отпивайки разсеяно от виното, тя дръпна бежовата завеса на прозореца и се взря навън в нощта. Падналият сняг блестеше като килим от бели диаманти под лунната светлина. Красиво. Спокойно. Нямаше нито следа от бурята, която бе връхлетяла Минесота през почивните дни. Нямаше следи от насилието, заради което Мегън бе в болница. Нямаше следа от Джош Киркууд. Това беше просто поредната спокойна нощ в предградието Лейксайд. Тук живееха семейство Киркууд и Гарет Райт.

Къщата ѝ се намираше на по-малко от две пресечки от техните. Можеше да види езерото от дневната си, то беше близо до парка Куари Хилс, където в съботната вечер се бе разиграла драмата на живот и смърт между Мич, Мегън и Гарет Райт. Елън бе седяла пред камината, пиейки капучино с приятел, без да има представа какво става съвсем близо до дома ѝ.

Хари рязко вдигна глава и изръмжа. Скочи от леглото и застана до вратата, която водеше към тъмния коридор. Елън застана по средата

на стаята, сърцето ѝ силно биеше, опитваше се да си спомни дали бе заключила вратите. Беше влязла в кухнята откъм гаража. Нощем винаги слагаше резето. Това беше навик. Беше излязла през предната врата, за да вземе пощата, беше се върнала и бе заключила, докато четеше посланието: „Вече може да сте спечелили десет милиона“.

Вратите бяха заключени. Нямаше странни шумове в къщата. Събра кураж и мина покрай кучето в коридора. Хари леко изскимтя и я последва, блъскайки се в краката ѝ, когато тя спря на площадката пред стълбището, което водеше към дневната.

Бледа сребриста светлина проникваше през щорите. Удобните канапета и фотьойли смътно се очертаваха в мрака. Нищо не помръдна. Никой не проговори. Под топлатата мека пижама тя настръхна. Цялата се напрегна, когато Хари отново изръмжа.

Телефонът остро извъня. Звукът отекна като изстрел. Хари започна да се върти в кръг и силно да лае. Телефонът отново извъня.

Последният път, когато говори по телефона посред нощ, беше когато Мич ѝ съобщи, че Оли Суейн е мъртъв. Може би Райт се е разкажал и също се е самоубил, но се съмняваше. Беше казала на Карън Райт да ѝ се обади по всяко време. Може би беше съпругата на Райт.

— Елън Норт — изрече тя, гласът ѝ звучеше така, както винаги бе говорила от кабинета си.

Тишина.

— Ало?

Тишината надвисна неловко, изпълнена с очакване.

— Карън? Ти ли си?

Никакъв отговор. Измина още една минута.

— Карън, ако си ти, не се страхувай да говориш с мен. Ще те изслушам.

Не последва нищо, само неприятното чувство, че има някой от другата страна на линията. Надеждата, че това е Карън Райт, се изпари. Елън изчака още минута.

— Виж — изрече рязко тя, — ако няма дори да си направиш труда да ми кажеш нещо гадно, затвори и освободи линията за някого, който знае как да се държи неприлично по телефона.

Нито звук.

Елън тресна слушалката, казвайки си, че това е тактически ход, а не нерви; лъжа, която бе твърде очевидна от начина, по който

подскочи, когато телефонът отново иззвъня. Тя се вгледа в него и когато иззвъня за трети път, тя го вдигна.

— Елън Норт.

— Елън, Мич се обажда. Джош е у дома.

ГЛАВА 4

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

25 януари 1994 година

Мислят, че са ни хванали.
Виновен като грях.
Хванат на местопрестъплението.
Смърт на правата.
Голяма грешка.“

— Джош, този човек причини ли ти болка?

Момчето не отговори. Само се взря в плаката на стената, на който мъж на сив кон прескачаше препятствие. Беше ярък и цветен. Джош смяташе, че някой ден ще може да язди така. Той затвори очи и си представи как язди сивия кон на лунна светлина.

Доктор Робърт Улрих погледна към Мич, сетне се обърна към Хана.

— Не откривам признаци на сексуално малтретиране.

Тя стоеше до леглото за прегледи, където беше Джош, облечен в тънка светлосиня нощница. Изглеждаше толкова малък, толкова незащитен. Силната флуоресцентна светлина придаваше на кожата му призрачна бледност. Тя го държеше за ръката, за да го успокои. Не пускаше ръката му, откакто отвори вратата на дома си и го видя застанал на стъпалата.

Беше се опитвала да заспи. Леглото ѝ се струваше твърде голямо, къщата — твърде просторна, твърде празна. Беше казала на Пол да напусне, но връзката ѝ с него много отдавна бе прекъсната. Щастливият живот, който някога споделяха, ѝ се струваше като сън. По-късно между тях съществуваше само напрежение и горчивина.

Човекът, за когото се беше омъжила преди десет години, беше мил и нежен, изпълнен с надежди и ентузиазъм. Мъжът, пред когото се беше изправила преди две нощи, беше ядосан и ревнив, недоволен и оскърбен. Вече не можеше да го познае. И не искаше.

И така, тя се бе свила в голямото им легло, взираше се в прозореца и се чудеше какво да прави. Как щеше да се справи, коя щеше да бъде. Това бе важен въпрос: коя ще бъде? Определено не беше жената отпреди две седмици. Имаше чувството, че не може да се познае. Единственото нещо, което знаеше, беше че трябва да се справи някак. Трябваше, заради себе си и заради Лили... и заради Джош, за деня, в който той щеше да се върне.

Тогавя той се появи, беше застанал пред вратата.

Уплашена да не развали магията, от този момент нататък тя не го пускаше. Пръстите ѝ галеха меката кожа на ръката му, уверявайки я, че е жив.

— Хана? Чуваш ли ме?

Тя примигна и се вгледа в лицето на Робърт Улрих. Той беше станал неин приятел от деня, в който бе дошла на интервю за работа в болницата на Дийр Лейк. Той бе използвал влиянието си пред съвета, за да оглави тя спешното отделение. Той беше изражда Лили и бе оперирал сливиците на Джош. Беше дошъл в болницата тази вечер по молба на Хана. Сега я гледаше загрижено.

— Да — отвърна тя. — Съжалявам, Боб.

— Искаш ли да седнеш? Изглеждаш малко замаяна.

— Не.

Мич обаче постави стол зад нея и я принуди да седне. Сините ѝ очи бяха като стъклени, разрошената ѝ руса коса бе прибрана на опашка. Последните няколко седмици я бяха изтощили физически. Някога стройна, сега тя изглеждаше болезнено слаба, като болна от анорексия. Беше стояла до леглото за прегледи, държеше ръката на Джош, взираше се в лицето му, целуваше го по челото. Изглежда, не усещаше сълзите, които се стичаха по страните ѝ. Мич извади чиста носна кърпа от джоба си и ѝ я подаде, чудейки се, къде по дяволите е Пол.

Трябваше да е тук заради сина си и съпругата си. Тя се бе обадила в кабинета му, където той сега прекарваше нощите си, но беше включен телефонният секретар. Мич беше изпратил патрулна кола до

сградата. Пол все още го нямаше. Беше сигурен, че утре, когато Пол се изправи пред телевизионните камери и стане център на вниманието, ще обвини полицията, че не са му известили за появата на сина му.

Джош беше тих по време на прегледа, не издаде звук. Не отговаряше на въпросите.

Мич се надяваше това да е временно състояние. В този случай имаше твърде много въпроси и недостатъчно отговори. Макар че появяването на Джош бе причина за празнуване, възникваха въпроси. След като Гарет Райт бе в затвора, кой бе довел Джош? Дали Райт нямаше съучастник? Някои от уликите свързваха Оли с Райт. Той бе посещавал негови часове в колежа. Оли имаше пикап, отговарящ на описанието. Но те не откриха нищо в пикапа, а Оли Суейн беше мъртъв.

Няма признаци на проникване — тихо изрече доктор Улрих, хвърляйки поглед на Джош, който сякаш спеше седнал. Няма зачервяване, нито разкъсване.

— Добре, ще видим какво ще покажат изследванията — каза Мич.

— Предполагам, че всичко ще е наред.

Лекарят проведе стандартния преглед за изнасилване, преглеждайки го обстойно от главата до пръстите на краката. Щяха да го изследват за семенна течност. Мич и преди беше присъствал на подобни прегледи, наблюдавайки Улрих като орел да не пропусне нещо, тъй като лекарят нямаше голяма практика в подобни случаи. Още едно от предизвикателствата в полицията, които бяха почти непознати в Дийр Лейк. Болницата дори не разполагаше с лампата на Ууд — флуоресцентна лампа, използвана, за да се сканира кожата за следи от спермална течност. Не че това щеше да им помогне в случая на Джош. Момчето беше много чисто и миришеше на сапун и шампоан. Каквото и доказателство да бе съществувало, то бе отишло в канала.

— Ами ръката му? Смяташ ли, че са го дрогирали?

— Определено има следи от убождане — каза Улрих, внимателно хващайки лявата ръка на Джош, за да огледа втори път избледнелите синини от вътрешната страна. — Трябва да изчакаме резултатите от изследването на кръвта.

— Взели са му кръв — измърмори Хана, галейки къдравите коси на сина си. — Казах ти, Мич. Видях го.

Той я изгледа безизразно, въздържайки се от коментар. Вероятно смяташе, че тя е напълно откачена. Не можеше да го вини. Тя също не вярваше на хората, които твърдяха, че са видели нещо насън. Ако я помолеха да определи състоянието на някоя жена в нейното положение, тя вероятно би казала, че е в силен стрес. Но знаеше, че това, което бе видяла в петък вечерта: Джош, облечен в пижама на райета, която не беше виждала преди, не е сън. Същата пижама носеше и тази вечер. Мич я прибра в найлонов плик и я изпрати в лабораторията на Бюрото.

Полицаят се наведе към момчето.

— Джош, можеш ли да ми кажеш дали някой е взимал кръв от ръката ти?

Със затворени очи Джош се обърна към майка си, протягайки ръце към нея. Хана се изправи и го прегърна.

— Той е изтощен — нетърпеливо изрече тя. — И му е студено. Защо е толкова студено в болницата?

— Права си, Хана — спокойно отвърна Улрих. — Вече е два часа след полунощ. Направихме всичко, което трябваше за тази вечер. Нека ви настаним в стая.

Хана вдигна глава.

— Ще го задържиш тук?

— Като имам предвид обстоятелствата, смятам, че така ще е най-разумно. За наблюдение — добави той, опитвайки се да я успокои. — Някой се грижи за Лили, нали?

— Да, но...

— Джош е преживял много. Нека го наблюдаваме за известно време. Нали така, доктор Гарисън?

Той добави последното, за да ѝ напомни коя е тя. Доктор Хана Гарисън познаваше процедурата. Знаеше какво диктува логиката. Знаеше как да запази самообладанието и обективността си. Тя беше силна, но сега не беше доктор Гарисън. Сега беше майката на Джош, ужасена от това, което е преживяло детето ѝ, изтерзана от вина.

— Как ти се струва това, Джош? — попита Улрих. — Да спиш на едно от онези болнични легла с дистанционно, а майка ти ще бъде в една стая с теб. Какво мислиш?

Момчето скри лице в рамото на майка си и силно се притисна към нея. Не искаше да мисли.

Елън неспокойно крачеше в чакалнята.

Марти Вилхелм, агентът от Бюрото за борба с престъпността, който бе изпратен от Сейнт Пол, за да замести Мегън, седеше на канапето и превключваше каналите с дистанционно. Изглеждаше й млад и глупав. Том Ханкс без мозък. Твърде хубав, с къс нос и гъста къдрава коса.

Елън не го хареса от мига, в който го видя. Сетне обаче се ядоса на себе си. Вилхелм не беше виновен, че Пейджи Прайс бе решила да изиграе мръсен номер и да насочи вниманието на хората към отношенията на Мич и Мегън. Нито беше виновен за огнения ирландски темперамент на Мегън и острия й език.

Въпреки това не го харесваше.

Той вдигна към нея кафявите си очи на шпаньол и каза за девети път:

— Май доста се забавиха.

Тя го погледна по начина, по който гледаше дебелоглавите момчета в гимназията, и продължи да крачи.

Другият човек, който се намираше в чакалнята, бе отец Том Маккой. Той стана от ниския фотьойл и се протегна. Елън принадлежеше към епископалната църква и не го познаваше лично. Беше висок и привлекателен, с атлетично тяло и мили сини очи зад очила със златни рамки. Бе дошъл в болницата по избелели сини джинси и спортна риза, с която повече приличаше на дървар, отколкото на свещеник.

Той я изгледа въпросително, докато вадеше дребни пари от джоба си.

— Кафе?

— Не, благодаря. Вече пих твърде много.

— Аз също — призна той. — Това, от което се нуждая, е едно питие, но не вярвам автоматът за кафе да раздава ирландско уиски.

Когато Маккой се отдалечи, Вилхелм вдигна глава.

— Не прилича на свещениците, които познавам. Къде му е якичката?

Елън отново го изглежда.

— Отец Том не е конформист.

— Така си и помислих. Какво мислиш за неговия дякон — Албърт Флетчър?

— Не го познавах. Очевидно е бил доста объркана личност.

Флетчър бе заподозрян в отвличането, защото преподаваше на Джош в часовете по религия. Ревностен католик, той бе прекрачил границите между верността към църквата и лудостта, което бе останало незабелязано, докато не бе нападнал отец Том и Хана рано сутринта в петък, докато двамата разговаряли в католическата църква „Сейнт Елисиус“. Беше ударил отец Том с месингов свещник. Покъсно същата сутрин бяха открити мумифицираните останки на отдавна починалата съпруга на Флетчър. Инцидентът предизвика преследване, което завърши трагично по време на вечерната служба, когато Флетчър скочи от парапета на балкона в църквата. Все още не бе решено дали ще има разследване по повод смъртта на Дорис Флетчър.

Твърде много неща се бяха случили за толкова кратко време: отвличане, самоубийство, лудост и скандал. Сякаш някакво колелце се бе счупило във фабриката на живота и бе позволило злото да се излее в Дийр Лейк. И сякаш, ако те не откриеха как да го поправят, това щеше да продължи, отравяйки всичко и всички, до които се докоснеше. Елън потръпна от тази мисъл.

Болницата беше тиха, а коридорите — слабо осветени. Новината за завръщането на Джош се бе разпространила. Дежурният персонал се въртеше около основното гише, разговаряйки тихо и хвърляйки тревожни погледи към кабинета за прегледи, където се намираха Джош, Хана, Улрих и Мич.

Докато посягаше към кутийка топла сода, вратата на кабинета се отвори и Мич излезе. Тя тръгна към него.

— Каза ли нещо за Райт?

Мич се облегна на стената.

— Не каза нищо. Не говори.

— Изобщо?

— Нито дума.

Увереността на Елън за сигурна присъда се изпари.

Инстинктивна реакция, която нямаше нищо общо с чувството за състрадание. Бяха две различни неща — юристът и жената в нея.

Прокурорът мислеше от гледната точка на доказателствата; жената мислеше за малкото дете, което кой знае какво бе преживяло през последните две седмици.

— Как е той?

— Физически изглежда доста добре. Няма следи от насилие.

— Слава Богу.

— Може да е бил дрогиран и да са му взели кръв. Тя трябва да се е появила по някакъв начин на чаршафа, но няма наранявания. Ще знаем повече след лабораторните изследвания.

— Ще знаем какво? — настоя Вилхелм.

Мич се намръщи.

— Ще се видим в моя кабинет в седем сутринта и ще обясня всичко.

— Ще разпитаме ли момчето? — не се сдържа агентът. Изглеждаше така, сякаш бе дошъл чак от Северния полюс, за да открие, че Дядо Коледа не желае да поговори с него.

— Това ще почака.

— Но майката...

— Изтощена е, трябва да се посъвземе — рязко отвърна Мич. — Не е видяла никого, не е видяла кола. Всичко, което знае, е, че малкото ѝ момче се е върнало. Ще говорим с нея сутринта.

Тъмните очи на Марти заблестяха от гняв.

— Виж, шефе, не можете да ме изолирате. Имам власт...

— Не ме интересува дали Бюрото те е изпратило тук с корона и скиптър. Ако се опиташ да ме притискаш, ще те смачкам като буболечка. Никой няма да види Хана и Джош, докато не си починат малко.

— Но...

Протестът на Марти бе прекъснат, когато вратите на спешното отделение се отвориха и във фоайето се втурна Пол Киркууд, следван от двама полицаи. Кестенявата му коса бе разрошена. Страните му бяха зачервени от вълнението и от студа навън. Очите му се впериха в Мич, докато вървеше по коридора.

— Искам да видя сина си.

— Джош и Хана бяха настанени.

— Хана? — свадливо възкликна той. — Какво ѝ е?

— Нищо, което завръщането на Джош да не излекува. Просто е малко объркана, това е всичко.

— Ами аз? Смятате, че не съм потресен?

— Нямам представа, Пол — отвърна отегчено той. — Къде беше, по дяволите?

Погледът му се спря на полицаите, които бяха застанали зад Пол.

— Хванахме го, докато отиваше в кабинета си, шефе.

— Хванали? Арестуван ли съм? Да се обадя ли на адвокатата си?

— Разбира се, че не, господин Киркууд — намеси се Елън. — Просто трябваше да ви информираме за завръщането на Джош. Освен това си помислихме, че ще искате да сте при сина си по време на прегледа.

— Бях навън, обикалях с колата. Напоследък не мога да спя. Как е Джош? Какво му е сторило онова животно?

— Добре е — отвърна Мич, сетне се поправи: — Изглежда добре физически. Ще ви заведе до стаята му.

Тръгнаха по коридора, а Вилхелм ги последва. Елън го хвана за ръкава на ризата и го задържа. Агентът се извърна към нея.

— Искам да чуя по-добро обяснение къде е бил тази вечер.

— Аз също. Ще го чуем сутринта.

— Ами ако е замесен? Ами ако той е отвел Джош у дома?

— Не бъди глупав — нетърпеливо изрече тя.

— Той беше собственик на пикапа.

— Този пикап не ни помогна.

— Смятам, че трябва да отведем господин Киркууд в полицията и да го разпитаме какво е правил тази вечер.

— Тогава ще можеш да изкажеш мнението си пред Холт. Ще го предизвикаш и ще можеш да разпитваш доктор Улрих, докато се опитва да намести счупените кости на лицето ти. Не ми се идва пак в болницата.

Разглеждането на делото на Райт бе след по-малко от осем часа. Гарет Райт, който щеше да бъде обвинен в отвличането на Джош Киркууд. Джош Киркууд, който бе върнат у дома, докато Гарет Райт бе в килията си в градския затвор.

Хана отказа предложения ѝ болничен халат. Изу ботушите си и легна до сина си.

Джош си играеше с дистанционното, бавно издигайки и сваляйки горната част на леглото, сетне долната. Мисълта, че синът ѝ се е върнал, я зашеметяваше. Страхът от това какво са му сторили бе ужасяващ.

Тя прегърна Джош и взе дистанционното от ръката му.

— Достатъчно, скъпи. Ще ме хване морска болест — прошепна му. Усмихна се нежно, когато една от кестенявите му къдрици я погъделичка по носа. — Спомняш ли си, когато бяхме на лодката на дядо и на чичо Тим му прилоша, след като ни се беше присмивал, че сме сухоземни?

Очакваше той да се усмихне с блеснали очи. Щеше да се усмихне и да ѝ разкаже цялата история, а тя щеше да изпита най-невероятното чувство на любов, облекчение и радост. Но той не се обърна към нея и не се засмя. Не помръдна. Не проговори. Остана неподвижен.

Вратата се отвори и Пол пристъпи вътре. Беше едновременно разтревожен и нерешителен. Хана преглътна въпроса, който искаше да му зададе. Къде е бил? Защо не беше до Джош? Типично за него — да я остави в най-трудните моменти, а сетне да се появи. Колко тъжно бе това за връзката им, когато точно сега трябваше да бъдат толкова щастливи. Искеше ѝ се да се нахвърли върху него.

Той се втурна вътре, погледът му бе съсредоточен върху техния син.

— О, Боже — прошепна. — Джош!

Синът му седеше в леглото и го гледаше, без да се усмихва.

— Опитах се да ти се обадя — информира го Хана. — Опитах в кабинета ти...

— Бях излязъл — отвърна Пол, без да откъсва поглед от сина си. Усмихна се и протегна ръка. — Джош, сине...

Джош хвърли дистанционното към него и се притисна към Хана.

— Джош! — извика тя и погледна изненадано към съпруга си.

— Джош, аз съм, татко — изрече Пол, мръщейки се объркано.

Седна в края на леглото и отново протегна ръка да докосне рамото на сина си. Джош започна да ритя с крака, сякаш се опитваше да побегне.

— Не разбирам — каза бащата. — Джош, какво става? Не ме ли познаваш?

Когато Пол още веднъж се опита да обърне Джош към себе си, момчето уплашено изпищя и се притисна към Хана.

— Пол, не се опитвай да го докосваш! — рязко извика тя. — Не виждаш ли, че само влошаваш нещата?

— Но аз не съм сторил нищо! — Той отстъпи назад. — Той е мой син, за Бога! Искам да го видя!

— Не! — пищеше Джош. — Не! Не!

— Тихо, скъпи — прошепна Хана, обземаше я паника.

— Какво става тук! — Доктор Улрих влезе в стаята.

— Ще ми се да разбере — измърмори Пол.

— С какво го разстроихте?

— Нищо не съм сторил! Той ми е син!

Лекарят вдигна ръка.

— Успокойте се, Пол. Не ви обвинявам в нищо. Но смятам, че сега трябва да си тръгнете и да се върнете утре сутринта, след като Джош си почине малко.

— Изхвърляте ли ме! — възмутено извика Пол. — Не мога да повярвам! След всичко, което направих, за да си върна сина. След всичко, което преживях...

— Не става дума за вас, Пол — каза Улрих тихо. — Знам, че това ви разстройва, но разбирате, че на първо място е Джош. Ще мине известно време, докато разберем какво се е случило. Нека отидем до кафенето и да си поговорим.

Пол можеше да разбере, когато го гонят. Улрих го побутваше към вратата, надалеч от Джош и Хана. Не беше ли това историята на неговия живот? Всичко отиваше при Хана — славата, съжалението... техният син.

— Господи, Хана — възкликна той, — можеше да се опиташ да помогнеш.

— Какво би трябвало да сторя? — Тя вдигна поглед към него, сякаш той бе непознат, някой, от когото трябваше да се защити. Гневът му пламна.

— Нямаше да е зле да ме подкрепиш!

— Не! Не! — мърмореше Джош, изритвайки завивките.

Доктор Улрих направи още една крачка.

— Хайде, Пол. Нека отидем до кафенето и да изпием по чаша кафе. Ще дойда след няколко минути и ще те информирам за прегледа.

— Той няма никаква причина да се страхува от мен!

— За Бога, Пол, моля те — обади се и Хана.

— Добре — измърмори той. — Прекрасно посрещане, няма що!

Том Маккой наблюдаваше от другия край на коридора как Пол Киркууд се втурна в стаята на сина си, а сетне изскочи ядосан оттам. Негово задължение беше да се намеси и да се опита да изглади нещата между членовете на семейството. Но в този случай това беше невъзможно. Не между Хана и Пол.

Беше се опитал. Пол се бе възмутил от опитите му, смятайки го за намеса, а не за помощ. А и чувствата на Том към Пол не можеха да се нарекат християнски. Беше му трудно да открие в сърцето си разбиране за мъжа, който се бе оженил за такова съкровище, а се държеше с нея като с боклук. Пол притежаваше толкова много — две прекрасни деца, уютен дом и стабилна кариера. Хана.

Всъщност в това беше проблемът — Хана.

Том се облегна на стената и вдигна поглед нагоре. Не можеше да види небето, разбира се. Между тях имаше толкова много неща — физически и метафорични.

Хана се бе обърнала към него, към единствения човек, на когото можеше да се довери — нейния свещеник. А той бе извършил голям грях. Не можеше да се обвини, че не е направил онова, което се е изисквало от него. Не беше нарушил никакви клетви. Беше останал безмълвен. Беше заключил в сърцето си факта, че е влюбен в Хана Гарисън.

— Трябва да ми помогнеш, Господи — прошепна той. Но когато погледна нагоре, видя само кафеникаво петно на тавана.

Въздъхна и откряна вратата на стаята на Джош. Ноцната лампа хвърляше мека светлина. Джош спеше свит на кълбо и смучеше палеца си. Хана лежеше до него. Малкото му телце се бе притиснало към нея, а тя го бе прегърнала. Тя изглеждаше като ангел, паднал на земята, златистите ѝ коси се бяха разпилели по страните ѝ.

Гледката му причини сладка болка. Накани се да си тръгне, когато Хана отвори очи и го погледна. И той застана неподвижен.

— Исках да проверя как сте, преди да тръгна — прошепна. — Изглежда, Джош се е успокоил.

— Дължи се на чудесата на съвременните успокоителни — прошепна Хана, повдигайки се на лакът.

— Ти как си?

— Джош е отново при мен. Само това е от значение.

— Пол не остана за дълго.

Тя внимателно седна и сви крака под себе си.

— Джош не го искаше. Той се държа така, сякаш... е уплашен.

Думите прозвучаха като богохулство, сякаш предаваше Пол по някакъв начин, въпреки че бяха истина.

— Господи, мразя Гарет Райт за това, което ни причини, — призна тя. — Направи много повече от това да отвлече детето. Каквито и проблеми да имахме преди с Пол, поне си вярвахме. Когато Джош реагира болезнено на присъствието му тази вечер, погледнах на Пол както никога преди, сякаш повярвах, че той би могъл... Аз не... — прошепна тя, припомняйки си лъжите му.

Отец Том седна на края на леглото и хвана ръката ѝ. Тя стисна неговата по-силно, отколкото възнамеряваше. Копнежът, който се надигна в душата ѝ, бе за утеха, приятелство и състрадание. Нещата, които би могъл да ѝ предложи свободно отец Том. Той никога не би заподозрял, че нейните чувства към него се задълбочават, никога нямаше да му каже. Не би рискувала да загуби онова, което споделяха, като го помоли за повече, отколкото би могъл да ѝ даде.

— Не се чувствай виновна, Хана — тихо прошепна той.

Тя поклати глава и го погледна, пулсът ѝ се ускори от абсурдната идея, че той чете мислите ѝ.

— Не можеш да контролираш подобни реакции. Кой знае защо Джош е реагирал така, щом е видял баща си. Той е уплашен и объркан. Не знаем какво е преживял. Не знаем какво е планирал Райт. Джош реагира, ти също. Позволено ти е, ти си негова майка.

— А Пол е негов баща. Не би могъл да нарани Джош повече, отколкото би... — „Наранил мен — помисли си тя. Което прави постоянно; да ме наранява, без да оставя външни белези.“ — Той не би наранил Джош.

— Не би го направил.

Том изтри една сълза от лицето ѝ. Поглади русите ѝ кичури. Тя притисна страната до дланта му и затаи дъх, сякаш за да задържи този миг.

— Опитай се да поспиш — прошепна той, борейки се с желанието да се наведе и да я целуне.

— Ще поговорим утре — отвърна му тя. — Благодаря ти, че дойде.

— Няма нищо. Ти заслужаваш много повече от онова, което ти се предлага.

Изпитваше неумолимото желание той да е мъжът, който би могъл да ѝ го даде, но не можеше — или поне така го бяха научили. Така че се извърна и си тръгна.

А Хана отново легна до своето дете, вслушвайки се в равномерното му дишане, и започна да мечтае за неща, които никога нямаше да се сбъднат.

ГЛАВА 5

Нямаше начин новината, че Джош Киркууд се е върнал, да бъде запазена в тайна. Дежурните в болницата споделиха с приятелите си, те пък го казаха на други приятели, които работеха нощно време и спираха в бар „Биг Стийр“ на магистралата, за да пият по кафе и да хапнат пай. „Биг Стийр“ служеше като ресторант към мотела до него, където четири от всеки пет стаи бяха заети от репортери.

Те дебнеха като глутница вълци, когато Елън Норт влезе в градския център. Тя им обеща да ги информира по-късно.

Събраха се в онова, което се бе превърнало в „бойната“ стая през първите часове на отвличането. На стената бе отбелязана линия с времето, за да се проследява всичко, което се случва. От дебелия червена основна артерия излизаха многобройни разклонения с различни цветове. Бележките, които бяха оставени от похитителя, бяха написани на бялата дъска с широкия почерк на Мич Холт. Голямата дъска за съобщения бе покрита с карта на Минесота. Картите бяха набодени с карфици, които отбелязваха местата на издирването.

Елън си сипа чаша кафе и зае мястото си на масата до Камерън. Вилхелм беше седнал срещу нея. Той също изглеждаше недоспал и уморен като нея. Шерифът Стайгър заемаше стола начело на масата, малка игра на власт в съревнованието с Мич. Стайгър бе около петдесетгодишен, строен и силен, с продълговато лице. Лейкопластът на носа му предполагаше, че е загубил битката за първенството. Двамата не се поглеждаха.

Въпреки че ненавиждаше Стайгър заради случилото се с Пейджи, на Елън не й беше приятно да наблюдава неприязънта между двамата мъже. Успешното разследване, което би довело до присъда, изискваше работа в екип и добро взаимодействие между членовете му.

Мич закрачи покрай начертаната линия, отбелязваща времето, и ги информира за прегледа на Джош и за онова, което бе научил след това в стаята.

— Значи Пол Киркууд все още е заподозрян? — заяви Вилхелм.

— Това е твърде силна дума — възрази му той. — Реакцията на Джош може да е причинена от множество причини. Възможно е Пол да му напомня по някакъв начин за Райт. Може би начинът, по който подходи Пол към него, или нещо в тона му.

— Трябва да пипаме много внимателно — предупреди Елън. — Господин Киркууд вече е твърде напрегнат. Той се чувства жертва както на престъплението, така и на полицията. Ако се отнесем зле, а той е невинен, ще заведе дело срещу нас.

— Ще поговоря с него — каза Мич. — Ще се постарая да бъда много дипломатичен.

— Искам да присъствам — настоя Вилхелм.

— Има ли някакъв напредък в откриване на мястото, където Райт е държал Мегън? — попита Елън.

— Знаем, че не е било в неговата къща — обясни Вилхелм. — Не е било и в къщата на Кристофър Прийст, въпреки че била отвлечена от двора му. Райт я е откарал някъде.

— Правим разследване в радиус осемдесет километра — намеси се Стайгър. — Опитваме се да открием дали Райт притежава друга недвижима собственост в този район.

— Може да притежава нещо под чуждо име и измислена фирма — предположи мрачно Камерън. — Или къщата може да принадлежи на негов съучастник.

— Е, знаем, че това не е Оли Суейн — отбеляза Мич, — а Карън Райт е затворена във „Фонтейн“ от снощи.

Вилхелм повдигна вежди.

— Но Пол Киркууд е бил навън и е обикалял с колата си посред нощ.

— Може би трябва да потърсим връзка между Киркууд и Райт — каза Камерън.

Мич не изглеждаше доволен от това предположение.

— Какъв мотив би имал Пол да заговорничи с Райт и да отвлече собствения си син? Това е доста странно.

— Светът е пълен с перверзници и кукувци, Холт — обясни Стайгър. — Би трябвало да го знаеш.

Напрежението в стаята нарасна.

— Ами студентът на Райт? — побърза да се намеси Елън.

— Проверяваме го — изръмжа Стайгър. — Проклет наркоман.

— А Прийст?

— Него също.

— Прийст е извън подозрение — напомни им Мич. — Бил е в Сейнт Питър в събота. Установихме, че е прекарал нощта в мотел заради бурята. Изглежда, Райт е изпратил Мегън до дома на Прийст, тъй като е знаел, че професорът няма да бъде там. Изолираността на къщата я прави идеално място за нападение.

— А какво ще кажете за третия професор, който работи с „Фантастичните каубои“? — попита Камерън.

— Фил Пикард — подсказа Мич. — Той е на почивка във Франция за една година.

— Райт твърди, че той е работил в колежа „Харис“ по време на отвличането — каза Елън. — Ако открием някого, който го е видял да напуска сградата малко преди отвличането на Джош...

— Бедата е там, че почти не е имало хора заради зимната ваканция — каза Мич. — А и съществува възможност съучастникът да е отвлякъл Джош. Райт може наистина да е бил там, където ни казва.

— Агент Вилхелм, предлагам да направите разследване за миналото на Райт — каза Елън.

Той кимна и потърка очи като сънливо дете.

— Надявам се скоро да получим данни от лабораторията, веднага щом открият следа в нещата, които конфискуваха от дома на Райт.

— Да.

Елън погледна часовника си и се изправи.

— Искам да го науча първа.

— Ами Стович? — Стайгър се намръщи при мисълта да докладва на жена.

Тя го изгледа право в очите.

— Случаят е мой, шерифе. Ще докладвате на мен — заяви и затвори чантата си. — Благодаря, господа. Отивам си. Трябва да се подготвя за утре.

Репортерите я чакаха отвън. Елън ги накара да я последват до Съдебната палата и им даде интервю на стъпалата.

— Много сме щастливи, че Джош се върна. Всички се молехме за това.

— Това ще промени ли с нещо обвинението срещу Гарет Райт?

— Не. Доказателствата срещу доктор Райт са достатъчни. Всичко това ни показва, че той не е действал сам, такива са нашите подозрения.

— Джош каза ли нещо?

— Той идентифицира ли Райт?

Елън им се усмихна уморено.

— Убедени сме, че всичко ще се изясни.

Тя се обърна и се отдалечи заедно с Камерън. Преминаха през главния вход и поеха по стълбището до втория етаж. Репортерите не се поколебаха да ги последват, нахлувайки в сградата като торнадо. Елън си спомни какво ѝ бе казал Брукс: „Делото е много деликатно. Всичко може да се случи...“ Тя си отбеляза наум да поговори с Руди за това. Нямахме смисъл да се поемат ненужни рискове.

Запази спокойствие, когато репортерите изпълниха коридора. Тя ги остави да мислят, че делото ѝ е в кърпа вързано, макар че същите въпроси измъчваха и нея. Дали Джош щеше да разпознае Райт? Дали щяха да го накарат да проговори за случилото се? Или е бил травмиран дотолкова, че ще заключи тайните завинаги в себе си?

— Запазихте самообладание, госпожице Норт — констатира Камерън, когато влязоха в кабинета на прокурора.

Тя го изгледа накриво.

— Никога не им позволявай да те видят притеснен, господин Рийд.

Въздъхна с облекчение. Това беше вторият ѝ дом, тук бе пълно с издраскани бюра и стари библиотеки, пълни с папки, които миришеха на мебелочистител. Портретите на окръжни прокурори от миналото висяха по бежовите стени, които се нуждаеха от боядисване. На дъската за съобщения висяха бележки, както и карикатури, свързани със съда. Телефоните непрестанно звъняха. Хората, които пристигаха на работа, не им обръщаха внимание. Някой бе направил кафе — Фийби, ако се съдеше по екзотичното ухание.

Секретарката на Елън беше твърде ексцентрична личност. Обикновено облеклото ѝ за работа се състоеше от памучна селска рокля, груби кожени обувки и очила с черна рамка. По някакъв начин Фийби успяваше да изглежда добре със странните си приумици. Руди

често повдигаше вежди при вида ѝ, но работата ѝ беше образцова, а Елън — неин верен защитник.

— Какво имаме тази сутрин? — попита тя, взимайки чашата си от рафта над кафеварката.

— Кафе с шоколад и канела — отвърна Фийби, докато се опитваше да свали вълненото си пончо. Накрая главата ѝ се показва, обградена от облак черна къдрава коса. Тя беше дребна и слаба. Днес беше облечена в туника с цвят на патладжан, кафява пола и армейски кубинки. Метна пончото на стола си, кафявите ѝ очи блестяха от възбуждане, докато наблюдаваше Елън.

— Истина ли е? Джош върнал ли се е?

— Появил се е пред дома си в полунощ.

— Това е чудесно! — възкликна тя, радостни сълзи започнаха да се стичат по страните ѝ. Не умееше да крие чувствата си. — Той добре ли е?

Прокурорката внимателно претегли думите си, докато топлеше ръцете си, хванала здраво голямата чаша с кафе.

— Добре е, може би е малко напрегнат, но изглежда в добра физическа форма.

— Горкото дете. — Фийби извади кърпичка и избърса зачервения си нос. — Колко ли е било изплашено.

— Можеше да е и по-лошо — отвърна Елън.

Сети се за други случаи. Ужасни разкази за тела, открити на парчета в отводнителни канали, или в гори, подхвърлени като храна за дивите животни. Имаха късмет, че Джош се върна. Дори мисълта, че това може да е част от извратената игра на Райт, не помрачаваше радостта ѝ.

Остави куфарчето до бюрото си, отпи от кафето и посегна да остави чашата на поставката, но вместо това я удари в купчина доклади. Изненадана, отстъпи назад.

Бе фанатичка що се отнасяше до бюрото ѝ. През първата ѝ година в Дийр Лейк Фийби ѝ бе подарила за Коледа табелка, на която пишеше: „Хората, които местват предмети по това бюро, ще бъдат преследвани от закона.“ Табелката стоеше на обичайното си място. Купищата листове и папки бяха подредени, но не точно така, както ги бе оставила предишния ден. Всички химикалки бяха в кожената чаша, но самата чаша бе преместена.

Докато подреждаше докладите, реши, че сигурно има нова чистачка. Но в главата ѝ прозвучаха думите: „Предположенията могат да бъдат опасни. Шефът ти трябва да поговори с някого относно безопасността...“

Елън потръпна.

— Нещата поеха интересен курс, нали, госпожице Норт?

Тя се извърна. Той бе застанал до вратата. От прозореца нахлуваше бледа светлина. Подхождаше му, тъй като не си беше направил труда да се обръсне и изглеждаше така, сякаш не си е лягал.

— Как влязохте тук?

— Вратата беше отворена.

Тя зае отбранителна позиция.

— Обикновено хората чукат на вратата, преди да влязат в този кабинет.

— Ще се опитам да го запомня — обеща Брукс и бавно започна да обикаля стаята. Разглеждаше дипломите в рамка, растението в саксията и малката уредба за компактдискове, поставена на библиотеката сред томове със закони. Всичко бе подредено и чисто като самата Елън Норт. Всеки косъм си беше на мястото. Косата ѝ бе прибрана в гладък кок.

— С какво мога да ви помогна, господин Брукс? — иронично попита тя.

— Дойдох да си запиша час.

— Секретарката ми се занимава с това. А преди да стигнете до бюрото ѝ, сте минали покрай администраторката, която също можеше да се погрижи за това. Всъщност можехте да си спестите времето — ние имаме и телефони.

— Днес явно слушалките им са свалени. — Той я наблюдаваше, докато заобикаляше бюрото ѝ.

Очевидно никак не ѝ харесваше присъствието му тук. Беше скръстила ръце на гърдите си, устните ѝ бяха присвити, а сивите ѝ очи го наблюдаваха внимателно. Можеше да се обзаложи, че е бясна, но успяваше да го прикрие.

— Разбрах, че момчето се е върнало снощи.

— Казва се Джош.

— Истинско чудо, както ми казаха.

— Кой ви каза?

Той не отговори. Отвърна поглед от нея и забеляза малка кристална бонбониера в десния ъгъл на бюрото ѝ, беше пълна с разноцветни ментови бонбони. Взе си един зелен и я погледна в очите.

— Делото е тази сутрин?

Елън с усилие отклони поглед от устните му, но когато вдигна очи, осъзна, че това също е грешка, тъй като срещна погледа му — бдителен, немигащ... развеселен.

— Да, тази сутрин е. Много съм заета. Ако наистина искате да си запишете час, отбийте се при секретарката, като си тръгвате.

Джей не обърна внимание на думите ѝ. Отново започна да се разхожда наоколо, спря до библиотеката и започна да преглежда заглавията на компактдискете. Тиха, спокойна музика: Моцарт, Вивалди. Съвременни изпълнители: Фил Абърг, Уилям Акерман. Музика за фон. Нищо, което да я отвлича от работата ѝ. Нищо, което да намекне, че тя може да загуби контрол над положението. Липсата на някаква улика само засили любопитството му.

— Може да ме наричате Джей — предложи той.

— Мога също да извикам охраната, за да ви изхвърли.

Заплахата не оказа никакво въздействие.

— Смятате ли, че той ще бъде пуснат под гаранция?

— Не, ако мога да го предотвратя.

Тя седна на стола си и сложи очилата си. Той си представи как се навежда над бюрото, сваля очилата ѝ и я целува.

Изпитваше силно желание да я смути, но се въздържа. И без това беше прекалил, въпреки че това бе важна част от процеса. Искаше да научи повече за нея. Тя не беше жена, която би му позволила да чете мислите ѝ. От друга страна, беше много важно за него да я накара да му помогне, ако решише да направи от този съдебен процес следващия си бестселър.

Разполагаше с всичко необходимо — престъпление, подходящи жертви, постановка, която би заинтригувала читателите; престъпление с усложнения, превратности, истории, които се различаваха от вестникарските статии. И най-вече, случаят го вълнуваше много. Още не знаеше какъв подход да възприеме и дори дали ще го направи.

Отпусна се на стола за посетители.

— Ако остане в затвора, това ще съкрати времето за подготовката за разглеждането на вероятната причина за

престъплението.

— Не ме интересува.

Взе преспапието от червено стъкло и започна да си играе с него като с бейзболна топка, сякаш бе готов да я хвърли.

— Можете да определите достъпна гаранция — предположи той.
— Ще спечелите малко време.

Тя вдигна вежди над очилата.

— И да пусна похитител на дете и човек, който е пребил агент?

— Той вече е извършил тези престъпления. Какво стана с вероятността да е невинен?

— Това е работа на съдебните заседатели и на глупците. И ако ме цитирате, ще ви съдя по осем обвинения. Нямам намерение да пусна Гарет Райт от затвора.

— Какво би сторил, ако излезе? — настоя Джей. — Ще отвлече и друго дете? Смятам, че е по-умен... ако изобщо е вашият човек.

— Той е нашият човек.

— Тогава кой е върнал Джош у дома?

Елън не отвърна. Той я предизвикваше, а тя стоеше и търпеше въпросите му тук, в собствения си кабинет. Какво, по дяволите, правеше той тук? Опитваше се да извлече информация, сякаш беше заинтересован лично от делото, сякаш е адвокат на Райт. Дени Енберг би трябвало да седи тук и да спори с нея. Погледна към листчетата със съобщения, за да провери дали адвокатът на Райт я е търсил.

— Освен че ви дадох информация по делото, мога ли да ви запitam какво целите с това, че ми губите времето, господин Брукс?

Пиратската усмивка отново се появи на устните му.

— Досаждам ли ви, госпожице Норт? Защо?

— Сигурно има нещо общо с факта, че сте невероятно досадна личност.

Той скръсти ръце.

— Кой, аз ли? В „Таймс“ пише, че имам милиони почитатели.

— „Макдоналдс“ също, но няма да ме видите да се храня там. Аз съм жена с добър вкус.

Той продължи да се усмихва. Изправи се и сложи ръце на бюрото й.

— Виждам. — Гласът му бе като кадифе. — Вие сте жена с несравним стил и вкус. Остроумна. Чудя се какво правите тук, в това

забравено от Бога място.

Елън потисна желанието си да грабне писалката и да го прободее. Въпреки че това щеше да ѝ достави голямо удоволствие, трябваше да се подготви за делото и нямаше време за него. Тя спокойно срещна погледа му и бавно се изправи.

— Не съм длъжна да ви давам обяснения за живота, който водя. Нито съм длъжна да ви търпя, господин Брукс. Ако сте тук, за да направите книга по делото, то аз нямам никакво намерение да ви сътруднича. Моля напуснете кабинета, или ще повикам охраната. Това би сторило чудеса за рекламата ви — снимки на първа страница как сте изхвърлен от служителите на охраната.

Той отстъпи назад и я изгледа така, сякаш се гордееше с нея.

— Ще се видим в съдебната зала, госпожице Норт. Ще си запиша среща, когато изляза оттук.

Щом излезе, тя се отпусна на стола си.

Фийби се втурна вътре с широко разтворени очи, страните ѝ бяха зачервени. Затвори вратата и се облегна на нея.

— Мили Боже! Влюбих се!

— Отново?

Тя седна на ръба на стола.

— Знаеш ли кой беше тук, току-що?

— Джей Бътлър Брукс.

— Толкова е сладък! Той е на седемнадесето място в списание „Пийпъл“ от двадесетте най-интересни хора на годината. Какво правеше тук?

— Предизвикваше ме — измърмори Елън, ровейки в куфарчето за бележките си. — Дори забрави нецензурните си изрази.

— Бих му позволила предизвикателства цял ден само за да го погледам.

— Фийби, учудваш ме — отбеляза шефката ѝ. — Ти си интелигентна, образована жена, която е зяпнала по мъж, който...

— ... е много сладък. Интелигентността и хормоните нямат нищо общо. Би трябвало да го знаеш.

— Какво трябва да означава това?

Секретарката не отговори и се отправи към вратата.

— Той си записа среща с теб. От случая ли се интересува? Книга ли ще пише?

— Не зная и не желая да науча — упорито отвърна Елън. — Отмени срещата. Убедена съм, че имам по-важни неща за вършене.

— Не смятам, че ще отмениш срещата.

— Защо?

— Ще доведе със себе си щатския главен прокурор.

Навярно в историята на окръг Парк нямаше друго дело за гаранция, което да привлече такова внимание. Залата беше пълна, наблюдателите се бяха натъпкали като сардини на пейките. Джей се опитваше да не привлича вниманието. Носеше бейзболна шапка и застана отзад в страничното крило на залата. Репортерите скочиха на крака, за да видят по-добре Гарет Райт, докато влизаше заедно с адвокатата си.

Райт и защитникът му бяха оградени от заместник-шерифа и шерифа Ръс Стайгър.

Още един политик, който търси популярност. Никой шериф не би ескортирал затворник, освен ако не искаше да го забележат. Райт дори не бе заловен от Стайгър. Според „Минеаполис Стар Трибюн“ шерифът се бе захванал с Пейджи Прайс, която нямаше нищо против да си поиграят в хоризонтално положение, за да изкопчи някаква информация за канал 7.

Елън Норт и колегата ѝ Рийд вече бяха заели местата си. Тя не вдигна поглед, когато Райт влезе в залата, сякаш не се вълнуваше от присъствието му. Вниманието ѝ бе насочено към документите, които разглеждаше, и вдигна очи само когато съдията се появи.

Всички в залата се изправиха, когато съдебният пристав обяви, че уважаемият Виктор Франкен е заел мястото си. Той бе дребен човек, приличаше на стара парцалена кукла с дълга черна роба като Йода от „Междузвездни войни“. Той удари с чукчето и с удоволствие забеляза как хората подскочиха.

— Щатът против доктор Гарет Райт — дрезгаво обяви той. — С кого ще си имам работа? — Погледна към защитата, сякаш не бе прекарал половин час с адвокатите, и изръмжа: — Денис Енберг. — Сетне обърна съсухреното си лице към обвинението. — Елън Норт. Кой е този с вас? — излая, свали пенснето си и започна да го търка в робата си.

— Помощник окръжният прокурор Камерън Рийд, ваша чест — изрече високо Рийд, надигайки се от стола си.

Франкен му махна да седне.

— Да започваме, госпожице Норт.

Райт и адвокатът му бяха подали официална жалба. Джей се усмихна: „Добър ход, госпожице Норт.“ Представянето на жалбата означаваше, че тя ще бъде прочетена на глас за протокола. Съдебният служител прочете обвиненията едно след друго. Отвлечане, нарушение на родителските права, отвлечане на полицейски служител и причиняване на тежки телесни увреди, опит за убийство, нападение — изброеното бе достатъчно човек да си помисли, че Райт е нападнал половината град.

Съдебната служителка не можеше да прикрие омразата си към подсъдимия, докато четеше за окървавения чаршаф, с който бяха увили Мегън О’Мали — кръвната група бе същата като на Джош Киркууд.

Първият рунд бе за обвинението — фактите се трупаха, следваше докладът на Мич Холт за преследването и ареста на Райт.

На защитата не бе позволено да направи опровержение. Енберг седна, подръпвайки ръкава на вълненото си сако. Изглеждаше така, сякаш се сражава за загубена кауза.

Когато служителката прочете обвинителния акт, съдията се обърна към подсъдимия:

— Доктор Райт, разбирате ли обвиненията, които са отправени срещу вас?

— Да — тихо изрече той.

— Не мърморете!

— Да, ваша чест!

— Искам да знаете, вие сте невинен до доказване на противното. — Погледът му обаче говореше съвсем друго. — Ще имате възможност да пледирате виновен или невинен. Имате право на съдебен процес. Ако има такъв, имате право да изслушате доказателствата на щата, да бъде извършен кръстосан разпит на свидетелите и да представите свои свидетели. Можете да дадете показания във ваша полза или да запазите мълчание. Вече имате адвокат, така че няма да говорим за това.

— Разбрахте ли онова, което казах? — изкрещя Франкен.

— Да, ваша чест.

Елън се изправи. Джей се приведе, за да я види по-добре. Тя не погледна към галерията, давайки да се разбере, че зрителите не означават нищо за нея. Интересуваше се единствено от работата си — да притисне Гарет Райт.

— Основавайки се на жалбата и на изявленията на полицейските офицери, ваша чест, щатът моли ответникът да бъде вписан и да бъде определена дата за общо разглеждане на делото.

Франкен си пое дъх и се закашля, свивайки се така, че почти изчезна от погледа на присъстващите. Всички в залата затаиха дъх, очаквайки бялата му перука да изчезне, когато падне на пода. Съдебният пристав надникна зад масивната дървена пейка. Франкен отново се показва като палячо от кутийка и направи нетърпеливо движение към служителката.

— Общо прослушване във вторник, първи февруари? — предложи тя.

— Нека разгледаме въпроса с пускането под гаранция.

— Ваша милост, имайки предвид сериозността на обвиненията — започна Елън, — щатът изисква гаранция от един милион долара.

Хората ахнаха в галерията. Репортерите трескаво пишеха, говореха в диктофоните и миникасетофоните си. Франкен удари с чукчето.

Енберг скочи от стола си.

— Ваша милост, това е обида! Клиентът ми е професор в един от най-добрите частни колежи в страната. Той е уважаван член на обществото...

— Който е обвинен в ужасни престъпления — продължи съдията.

— Той има връзки в обществото, а обвиненията са просто смешни...

— И е бил арестуван след продължително преследване, спестете си го за прослушването, Денис — заповяда Франкен. — Той може да избяга. Постановявам гаранция от петстотин хиляди долара в брой. Общото прослушване е на... на... — Той посочи с пръст към чиновничката. — Когато каза Рене.

— Вторник, първи февруари.

— Обвиняемият ще бъде вписан, фотографиран и ще му бъдат взети отпечатъци — заяви съдията. — Ще му бъде направен преглед за

одрасквания, контузии и ще му бъде взета кръв и косми за анализ и сравнение с доказателствата.

Отново удари с чукчето си, давайки да се разбере, че заседанието е приключило. Репортерите скочиха и хукнаха след Пол Киркууд и адвокатите. Джей се измъкна от мястото си и застана накрая на тълпата.

— Трябва да изгние в затвора — заяви Киркууд. — След това, на което е подложил сина ми. След онова, което причини на всички нас.

— Ако Гарет Райт е виновен, тогава кой е върнал Джош?

— Вашият син потвърди ли, че Райт го е похитил?

— Верни ли са слуховете, че полицията все още ви смята за заподозрян?

Киркууд се изчерви. Очите му блестяха от гняв.

— Нямам нищо общо с изчезването на сина ми. Аз съм невинен. Всяко обвинение в обратното е още един пример за некомпетентността на полицията в Дийр Лейк.

— Разотивайте се! — провикна се белокосият съдебен пристав. — Имаме и други важни дела в тази съдебна зала!

Когато циркът се измести в коридора, Джей седна на скамейката със сведена глава и започна да нахвърля бележки, докато още никой не го бе забелязал. Не че не ценеше известността и богатството си, но анонимността сега му беше необходима.

Случаят го бе накарал да дойде чак дотук. Искаше да научи всичко, без да бъде разпознат. За беда нямаше да може да получи такъв достъп, какъвто желаше, без да използва името си.

Погледна за последен път към Елън Норт, която разговаряше с помощника си. Замисли се какво ново би научил от нея, освен че вероятно щеше да го наругае.

Знаеше какво желае. И бе убеден, че няма да го получи лесно.

ГЛАВА 6

— Проклетите адвокати отново се развихрят!

— Не мога да повярвам, че тази кучка поиска един милион гаранция. Цял милион! По дяволите!

— Госпожица Норт само си изпълнява задълженията — каза Кристофър Прийст. Стоеше пред класа, дребен мъж с големи очила, небрежно облечен. Студентите му понякога се шегуваха за облеклото му, но той не им обръщаше внимание. Това имаше определени преимущества. Непотвърдените заключения понякога се оказваха полезни.

— Нейната работа — подигра се Тирел Ман. Дори позата му показваше неуважение. Беше се облегал на стола си и бе скръстил ръце. — Работата ѝ е да прикове някого. Гадните ченгета не биха арестували някой земяк, но на това проклето място няма негри за тази цел.

— Това не е логично, Тирел — възрази Прийст.

Той бе сред основателите на „Фантастичните каубои“. Въпреки, че ги насърчаваха да разширят програмата, те я бяха запазили на лесното за управление ниво от десетина младежи, участници в банди и кражби на коли. Целта на програмата бе да разкрие позитивните им качества, а чрез новаторски проекти с компютри и роботи интересите им да се насочат към науката и техниката.

Момчетата бяха настояли за това спешно събиране, което бе причинило голямо главоболие и изискваше обаждане в училищата, за да се даде разрешение на момчетата да си тръгнат на обяд, както и на офицерите, които отговаряха за тях, така че един от тях да се съгласи да ги докара до Дийр Лейк. Поне комбито бе опростило нещата донякъде. С помощта на фондове и пожертвувания преди четири години от програмата бяха закупили употребяван форд комби.

— Помисли — каза Прийст. — Ако търсеха изкупителна жертва, биха ли се спрели на човек като доктор Райт?

— По дяволите, не. Но онзи загубеняк от ледената пързалка направо им се предложи...

Джи Ар Андерсен се наведе напред. В доклада за него бяха включени обвинения за това, че бе теглил пари от банката по електронен път.

— Професоре, да не се опитвате да кажете, че е логично да повярваме, че Райт го е направил?

Останалите от групата възнегодуваха. Прийст изчака яростта им да премине.

— Разбира се, че не. Моля ви да се вгледате в системата, без чувствата да пречат на възприятието ви. Полицията арестува някого, за когото смятат, че е извършил престъпление. Знаете много добре, че следващата стъпка е на окръжния прокурор. Това е работата на госпожица Норт...

— Проклета кучка!

— Тирел...

Момчето широко разпери ръце.

— Цял милион?

— Така се прави пазарлък. Винаги искай повече, отколкото смяташ, че ще получиш. Съдията раздели сумата наполовина.

— Петстотин хиляди. Откъде бихме могли да намерим такава сума?

— Сигурен съм, че доктор Райт ще оцени загрижеността ни — каза Прийст. — Но никой не очаква от вас да съберете такава сума.

— Бих могъл да я намеря — предложи Джи Ар Андерсен с крива усмивка.

Професорът не обърна внимание на думите му. Престъплението никога не бе възнаграждавано в групата по никакъв начин, дори и с шега.

— Ако искате да покажете подкрепата си, има много неща за вършене. Имате ум. Използвайте го.

— Ние можем да привлечем вниманието на медиите — каза Джи Ар Андерсен, вглеждайки се в професора.

— Много добре, Джи Ар.

— Можем да основем фонд за защита на доктора.

— Новинарските екипи ще научат за нас и ще вдигнат голям шум...

— И парите ще потекат като река.

На вратата се почука.

— Професоре? — Елън Норт отвори вратата. — Съжалявам, че ви обезпокоих. Казаха ми, че нямате часове по това време.

— Така е. — Той излезе в коридора и затвори вратата зад себе си. — Каубоите свикаха спешно събрание. Разбираемо е, че са разстроени заради ареста на доктор Райт, а сетне са разбрали за сумата, определена за гаранцията... Трябва да разберете, че те не се отнасят с голямо доверие към системата.

Елън се въздържа от коментар. От нейна гледна точка системата не беше проблем за малолетните престъпници, но тя не беше дошла до колежа „Харис“, за да обсъжда тази тема.

Искаше да се срещне и разговаря с колегите и приятелите на Райт, да открие някакво съмнение или загриженост в думите им. Струваше й се невъзможно някой да не е забелязал странности в поведението му.

Но не мислеха ли всички в Дийр Лейк, че чудовището трябва да изглежда като чудовище, така че веднага да го забележат? Ако демонът носеше обикновени дрехи и имаше симпатично лице, то тогава всеки би могъл да е престъпник.

— Искам да ви задам няколко въпроса за нощта, в която Джош изчезна — каза тя. — Няма да ви отнема много време, но ако предпочитате да дойда по-късно...

— Научих, че се е върнал невредим. — Прийст вдигна кокалестата си ръка и потърка брадичката си. — Впечатляващ обрат в събитията. Очевидно доктор Райт не е върнал детето — не че вярвам, че той го е отвлякъл.

— Ние сме на друго мнение, професоре.

Той леко наклони глава и я погледна така, сякаш е андроид, опитваш се да дешифрира нелогичните действия на човешкия ум.

— Наистина ли вярвате в това или просто следвате пътя на най-малката съпротива.

— Повярвайте ми, обвинението на уважаван член на обществото едва ли може да се нарече път на най-малката съпротива.

— Но той е птичката, която държите в ръката си, така да се каже.

— Само защото има други птички в гората не може да се твърди, че тази не е виновна — изтъкна Елън. Прийст примигна, мръщейки се

така, както вероятно го правеше пред студентите, които не схващат някой компютърен език. — Искам да изясня няколко подробности за онази нощ — продължи тя. — Казали сте на полицията, че сте били тук и сте работили.

— Да, в компютърния център. Дватама с Гарет имаме група студенти, които работят върху проект, включващ възприятието и ученето. Един от тези студенти беше тук с мен.

— Майк Чембърлейн — подсказа му тя. — Когато сте изпратили да свърши една поръчка — и който катастрофирал с колата си.

— Точно така.

— Катастрофата, задържала Хана Гарисън в болницата, когато е трябвало да прибере Джош от тренировките на ледената пързалка.

Прийт сведе поглед към обувките си.

— Да — тихо изрече той. — Ако не бях изпратил Майк навън точно в този момент, вероятно нямаше да се случи нищо. Не можете да си представите как се чувствам заради това. Много харесвам Хана. Изпитах голямо облекчение, когато научих, че Джош се е върнал невредим.

Страните на Прийт се изчервиха, докато говореше за Хана Гарисън. Интересно. И малко странно. Не й приличаше на човек, който би се влюбил тайно в някого. А може би сведеният поглед означаваше съвсем друго нещо.

Мегън О'Мали не вярваше, че катастрофата е била случайна, а по-скоро първият ход от плана за отвличане. Дали замесването на студент на Прийт в катастрофата беше случайно, или бе част от план? Ако един професор е замесен, защо да не участва и друг?

— След като Майк Чембърлейн тръгна, вие сам ли останахте?

Очите на Прийт леко се присвиха. Слабите му рамене се изправиха.

— Смятах, че не ми е необходимо алиби, госпожице Норт. Доброволно се подложих на детектора на лъжата в неделя.

— Зная, професоре — заяви тя, без да се извинява. — Срегнахте ли се с доктор Райт онази вечер?

— Не. Ще ми се да кажа, че съм го виждал, но бях в компютърния център, а Гарет бе в кабинета си.

— Поне така твърди.

— Само виновните живеят с готово алиби.

— Дватамата с Райт сте приятели. Работите заедно, основали сте „Фантастичните каубои“. Случайно да имате обща собственост? Може би хижа?

— Ние сме приятели и колеги, госпожице Норт, а не съпрузи.

Вратата зад него се отвори и отвътре надникна висок младеж с гневни тъмни очи.

— Проблем ли имате, професоре?

— Не, Тирел. Нямам — отвърна спокойно Прийст.

Момчето огледа настойчиво Елън.

— Ей, ти ли си онази кучка, прокурорката?

— Тирел — започна професорът, но вратата се отвори и още двама от „каубоите“ надникнаха навън, арогантни, възмутени и достатъчно едри, за да отстранят наставника си като малко дете.

— Доктор Райт е невинен!

— Той ще ти разкаже играта в съда!

— Момчета! Моля, върнете се по местата си! — нареди професорът. Те го погледнаха така, сякаш бе невидим, цялото им внимание бе насочено към жената, която за тях беше враг.

Елън запази самообладание. Беше си имала работа с много престъпници на тяхната възраст и знаеше, че не трябва да издава чувствата си.

— Доктор Райт ще има възможността да докаже невинността си в съда.

— Да, наистина!

— Съдът не ми даде никакъв шанс.

Прийст се намръщи.

— Виждам, че сте доста зает, професоре. Ще ви оставя да довършите работата си. Ако се сетите нещо, което би могло да помогне за делото, моля ви, обадете се на мен или на Холт.

— Когато адът замръзне, кучко! — извика онзи, който се казваше Тирел. Елън се обърна и се отдалечи.

Районът южно от общежитието на колежа „Харис“ някога беше град. Харисбърг се съревноваваше с Дийр Лейк по население и търговия в края на деветнадесети век. Но Дийр Лейк бе победил,

когато железницата мина през него. Харисбърг беше присъединен към общината на Дийр Лейк, а някой го бе кръстил Динкитаун.

По главната му улица имаше магазини, които разчитаха на студентите от колежа. Сградите бяха овехтели, но табелките бяха лъскави и артистични. Имаше фризьорски салон „Клип Джойнт“, книжарницата „Томи“, пицарията „Лининг Тауър“, магазинът за екологично чисти стоки „Грийн Уърлд“ и кафенето „Листо и бобено зърно“, барове и ресторанти и малки художествени галерии.

Елън се отправи към кремаво здание в северния край. „Пак Рат“ бе магазин за вещи втора употреба.

Проправи си път през безразборно разхвърляните стари учебници и тетрадки. На щанда стоеше високо момиче с буйни червени коси и черни сенки на очите, и разговаряше с висок, слаб млад мъж с ръждиво руса коса и дълги бакенбарди. Двамата едновременно погледнаха към Елън.

— Търся Тод Чайлдс — каза прокурорката.

— Аз съм Тод. — Момчето тръсна пепелта от цигарата си в пластмасов пепелник с танцорка на хула хула.

— Елън Норт от кабинета на окръжния прокурор. Бихте ли ми отделили малко време?

Той дръпна за последен път от цигарата и я загаси.

— Тъкмо се канех да тръгвам. След половин час имам упражнение.

— Няма да ви отнема много време.

Той размени поглед с момичето зад щанда. Зад кръглите му очила зениците му бяха разширени. Стайгър го беше нарекъл скапан наркоман. Миризмата от цигарата не можеше да бъде сгрешен. Но пушенето на марихуана не принадлежеше към престъпленията, които бе извършил Гарет Райт.

— Чакам отговор — изрече тя с лека усмивка.

Тод въздъхна:

— Добре. Нека се върнем в кабинета.

Той я поведе през лабиринта до стая с размерите на килер и седна между купища вещи върху бюрото. Единственият стол в стаята беше мръсен, тъмнозелен нисък фотьойл. Елън го погледна с недоверие и се облегна на рамката на вратата.

Студентът на Райт възмутено заяви:

— Обвиненията срещу доктор Райт са фалшиви.

— Полицията го залови, докато бягаше.

Той поклати глава и започна да рови в джоба на ризата си за цигара.

— Няма начин. Това е някаква нагласена работа.

— Толкова ли добре познавате доктор Райт?

— Уча последна година психология. Прекарал съм последните две години от живота си в изучаване на човешкия ум.

— Значи сте следващият Зигмунд Фройд или Карл Юнг?

Той не откъсваше поглед от нея, докато палеше цигарата си.

— Фройд е бил извратен. Гарет Райт не е.

— Възхищавам се на лоялността ви, Тод, но се страхувам, че е неуместна.

Той поклати глава и упорито стисна устни.

— Трябва да е абсолютен социопат, за да извърши онова, в което го обвинявате. Няма начин. Той би го разбрал много добре.

— Това част от държанието на социопат ли е? Способността да заблуждаваш хората около себе си, че си напълно нормален?

Пръстите, с които държеше цигарата, потрепериха. Той отново дръпна от цигарата и отклони погледа си.

— Осъзнавате ли, че има голяма вероятност да бъдете призован да дадете показания следващата седмица? — запита Елън.

— О, Боже...

— Вие сте били с доктор Райт в събота сутринта, когато агент О'Мали е отишла в кабинета му. Вие сте присъствали на разговора между тях двамата, когато тя каза, че ще отиде до дома на Кристофър Прийст. Казаха сте на полицията, че сте напуснали кабинета на доктор Райт към един и петнадесет и не сте го виждали отново същия ден. Ще трябва да го повторите пред съда.

Той се хвана внезапно за стомаха, сякаш го заболя.

— По дяволите!

— Истината си е истина, Тод — промърмори Елън, изпитвайки недоверие и симпатия към момчето. Той се колебаеше, защото двамата бяха извършили престъплението.

— Погледни на нещата от друг ъгъл — ти няма да дадеш показания срещу Райт. Ти не си го видял да извършва престъпление, нали Тод?

Отговорът се забави. Той се взираше в стената, в календара, който сякаш бе намазан с кетчуп в неуловими форми. Елън се зачуди дали той не вижда някаква скрита картина. Тя се опита, но не успя. Само виновният знаеше модела. Само виновният можеше да види модела в този хаос.

— Не — отвърна накрая той.

— Сега можеш да отидеш на упражнението. — Тя се наклони да си тръгва, но се извърна и запита: — Можеш ли да ми кажеш къде беше снощи към дванадесет часа?

— В леглото. Сам. — Той хвърли недопушената цигара в празна чаша от кафе. — А вие къде бяхте?

Тя се усмихна пресилено:

— Това е едно от предимствата на работата ми — аз задавам въпросите.

Палтото ѝ миришеше на цигари. Елън се намръщи, докато премина през външния кабинет и спря пред бюрото на Фийби.

— Твоите връстници няма ли да се вразумят и да престанат да пушат? — оплака се тя.

— Да, но ние сме лишени от илюзии, така че... — Секретарката сви рамене.

— Погрижи се Тод Чайлдс да получи призовка. И моля те, обади се на Мич и му кажи, че ако отново разпитва Чайлдс, искам да присъствам и аз.

— Разбрано. — После Фийби я погледна съзаклятнически и посочи към кабинета. — Очакват те.

Стомахът ѝ се сви, когато осъзна, че е настъпило приемното ѝ време.

— Сигурно съм била много грешна в предишния си живот.

— Аз бих искала сегашният ми живот да е порочен — отвърна момичето. — Можеш да предадеш тази информация на господин Прекрасни сини очи.

Елън поклати глава и влезе в кабинета си.

— Извинете, че закъснях — каза тя. — Имам много работа преди делото следващата седмица.

— Не можеше ли Рийд да я свърши? — измърмори Руди.

— Аз съм водещият прокурор. И трябва да съм наясно с какво си имам работа.

Брукс ѝ се усмихна. Елън се намръщи и зае мястото си зад бюрото.

— Разбираме те напълно, Елън — каза великодушно Били Гленденинг.

Щатският главен прокурор бе седнал на стола за посетители. Очите зад очилата му биха могли да бъдат наречени добри, но при нея този номер не минаваше. Бил Гленденинг бе проникателен и властен. Тя му се възхищаваше и го уважаваше, но не забравяше, че той е на върха и не е стигнал дотам с доброта и милосърдие.

Руди стоеше прав зад него. Неспособен да сдържи вълнението си, че Гленденинг е тук от два дни, той крачеше наоколо с пламнало лице. Извади носна кърпа от джоба на панталона си и изтри челото си.

— Сигурен съм, че не е необходимо да ти казвам, Елън, че ситуацията е доста необичайна — изрече Гленденинг с бащински тон.

— Не, не е необходимо. — Тя се постара да не покаже, че се е обидила.

— Самото отвличане не е нормално — продължи Гленденинг. — Подобни неща не се случват в Дийр Лейк — или поне така искаме да мислим. Фактът, че се е случило тук, привлече вниманието на нацията. Гледат на случилото се като на метафора за нашето време. Нали така, Джей?

Джей примигна, когато чу името си и отклони поглед от краката на Елън. Те бяха безкрайно по-интересни от помпозните думи на Бил Гленденинг.

— Това е факт, сър — кимна той.

— За случая се заговори извън щата — продължи Гленденинг, повтаряйки безсрамно думите на Джей от разговора им преди два дни, докато пиеха уиски и пушеха пури. — Елън, ти разбираш ситуацията много добре, ето защо Руди ти се довери напълно с това дело.

Руди се усмихна широко при споменаване на името му, но усмивката му бързо угасна.

— Беше ми наредено да водя делото на общо основание — заяви Елън. — Няма да подхожда по друг начин към делото само заради обстоятелствата, или защото мъжът, който е обвинен, е човек, когото никой не би заподозрял.

В очите на Гленденинг проблесна нетърпение.

— Върша си работата — хладнокръвно продължи тя. — Която се състои в това да успея да пратя в затвора Гарет Райт. Няма да си позволя да се отклоня от тази си линия или да се занимавам с една по-мощна акция. Не мога да накарам хората да не се интересуват от делото или да не го коментират като „метафора на нашето време“, но не мога да им позволя да се месят в работата ми.

Руди бе станал пурпурно червен. Стоеше зад Гленденинг, очите му бяха изцъклени, сякаш се задушаваше.

— Но, Елън...

— Правилно — провлечено се обади Джей. Елън ги наблюдаваше предпазливо. Гленденинг се опитваше да промени тактиката си. Руди Стович се преструваше, че го задушава кашлица.

— Темида е сляпа, не се опитва да излезе в най-добрата си светлина пред камерите.

— Споделям това мнение — изрече Гленденинг, накланяйки се към Джей като приятел, с когото разговаря на бара. — Точно затова решихме Елън да се заеме с делото.

— Точно затова я избрах — възкликна Руди. — От самото начало знаех, че тази работа е за нея.

Тя погледна часовника си.

— Извинете ме, но скоро трябва да тръгна към съдебната зала. Какво общо има всичко това с господин Брукс?

Сините му очи блеснаха, но той успя да прикрие смеха си. Беше седнал с изтегнати крака. Беше направил изключение за тази среща. Беше сменил джинсите и дънковата риза с тъмносиньо сако и панталони. Шубата бе заменена с тъмносиньо палто, скроено така, че да подчертае широките му рамене. Обаче не си бе направил труда да се обръсне, а копринената му вратовръзка бе разхлабена. Въпреки това изглеждаше така, сякаш на път за тук е попаднал в центрофуга.

— Сигурен съм, че на всички ни е ясно, Елън, че господин Брукс е един от водещите разказвачи на истински криминални истории. Неговите способности като писател говорят сами за себе си — започна да обяснява Гленденинг.

— Сигурна съм — отвърна сухо тя.

— „Оправдано убийство“ — обади се Руди, опитвайки се отново да се включи в разговора. — Това е любимият ми роман.

Щатският прокурор му хвърли остър поглед.

— Всички сме запознати с творбите на господин Брукс...

— Всъщност аз не съм — излъга Елън. — Като прокурор намирам тази мания към истинските престъпления за малко смущаваща и безвкусна. — Тя се усмихна на Джей. — Нямах намерение да ви обидя, господин Брукс.

Той прикри с ръка усмивката си.

— Няма нищо, госпожице Норт.

Бил Гленденинг стисна зъби. Руди изглеждаше ужасен.

— Джей се интересува от този случай — каза Гленденинг. — Тази история ще вълнува хората. Той иска да представи историята от наша гледна точка.

Елън се вгледа в Джей Брукс. Той седеше до главния прокурор. Бил и Джей, най-добрите приятели. Джей Бътлър Брукс, сегашният любимец на медиите, човек с пари, човек с тежест в света на издателите и в Холивуд; мъж, на когото хората вярваха само защото бяха чели за него в „Пийпъл“ и „Венити Феър“ и бяха стигнали до смешното заключение, че го познават. Бил Гленденинг с радост би го използвал като катапулт към губернаторското място.

Тя бавно се върна зад бюрото и започна да прибира документи в чантата си. „Нашата гледна точка. Какво, по дяволите, означава това?“

Брукс се изправи. Елън усещаше погледа му върху себе си, но не вдигна очи към него.

— Системата на правосъдието в малък град, която поема важен съдебен процес — каза той. — Последният бастион на благоприличието в Америка, атакуван от отровните злини на нашето съвременно общество. Този случай привлече вниманието и въображението на милиони. И определено ме интересува.

Елън премълча забележките си. Делото го интересувало, и ако наистина го е заинтригувало, той би го обсебил. Репортерите й се сториха дребни риби. Току-що се беше появила акулата.

Новините бяха друга работа. А Джей Брукс щеше да превърне делото в забавление, от което щеше да спечели много пари. Това бе отвратително. Искаше да му го каже, но той стоеше пред нея с приятелите си, главния прокурор и шефа й. Бяха му го позволили, защото можеше да се окаже доста полезен.

— Какво общо има това с мен?

— О, особено се интересувам от вашата роля във всичко това, госпожице Норт за обвинението. Прокурорката Елън Норт за обвинението.

Тя вдигна глава, погледна го и едва се въздържа от коментар. Той ѝ се усмихна като котарак на канарче.

— Просто си върша работата, господин Брукс. Не съм Жана д'Арк.

— Това е въпрос на гледна точка.

— Въпреки това не съм доволна от аналогията.

— Елън, не бъди толкова скромна — каза Гленденинг.

Изкуши се да му напомни, че Жана е била изгорена на кладата.

— Джей изрази интерес към случая от гледна точка на обвинението — отново повтори щатският прокурор. — Аз го уверих, че ти ще му помогнеш.

— Моля? — ахна тя. — По какъв начин?

— Хайде, Елън — възкликна той покровителствено, което я накара да прехапе устни, — не ти предлагаме нещо неетично. Джей няма да бъде посветен в нищо, което представлява служебна тайна. Просто иска да наблюдава как работиш. Не се нуждае от благословията ни за това, но ни помоли от любезност.

От любезност, която му осигуряваше главният прокурор. Не, той не се нуждаеше от разрешение да наблюдава процеса от страни, но с помощта на Гленденинг можеше да има достъп, за който репортерите само биха мечтали, а Елън трябваше да играе ролята на добрата домакиня или да рискува да ядоса висшестоящите.

Сложността и непочтеността на този ход докосна оголен нерв в нея. Ядоса се, но стисна зъби. Затвори куфарчето си преднамерено бавно, а всяка ключалка — шумно, в настъпилата тишина.

Хвърли изпепеляващ поглед към Джей Бътлър Брукс.

— Не, очевидно не се нуждаете от моето позволение, господин Брукс. И това е много добре, защото в противен случай бих ви изхвърлила от кабинета си. Трябва да тръгвам за съда — заяви и рязко кимна на Стович и Гленденинг. — С ваше позволение, господа.

Очакваше укори, но не чу такива, докато излизаше през вратата.

Фийби скочи от стола си с широко отворени очи, изоставяйки Куентин Адлер, който седеше пред бюрото ѝ.

— Фийби! — извика той.

Тя се намръщи, но вниманието ѝ бе насочено към Елън.

— Какво искаха?

— Да направят живота ми ад — изръмжа тя.

Фразата привлече вниманието на Куентин и той застана нащрек. Куентин бе кариерист, чиито амбиции надхвърляха възможностите му — истина, която го караше вечно да е недоволен. Беше на петдесет и няколко години, стойката му беше скована, носеше корсет, който не му позволяваше да се отпусне и да диша нормално. Последният му опит в битката с възрастта бе да боядисва косата си. Носеха се слухове за флирт между него и Джанис Нерхауген, секретарка на данъчния експерт в окръга.

— Елън, трябва да поговорим за тези случаи, които ми натресе — каза той.

— Не мога да разговарям, Куентин. Вече трябваше да съм в съда. Ако не ги искаш, поговори с Руди.

— Но Елън...

Фийби застана пред него, вадейки розови листчета със съобщения от джоба на туниката си.

— Има съобщение за теб. Всеки репортер от Западното полукълбо иска интервю с теб, а Гарет Райт се е отказал от адвокатата си.

— Виж ти? — измърмори Елън. Дени Енберг не се беше вживял случая от самото начало. Зачуди се дали Райт наистина го е изгонил, или той сам се е оттеглил и му е позволил да го обяви така, че да не му навреди. Трябваше да се обади на Дени по-късно и да се опита да разбере истината. Макар че отношенията между клиент и адвокат бяха поверителни, дори прекъсването им не променяше това. — Знаеш ли кой ще заеме мястото му?

— Още не — Фийби прошепна: — Той наистина притежава неотразима аура.

— Кой? Дени ли?

— Джей Бътлър Брукс. Това предполага, че е темпераментен и с необузdana сексуалност.

— Елън, важно е — оплака се Куентин.

— Кажете това на съдията Франкен. — Тя върна бележките на Фийби. — Аура му предполага нетолерантност. Тръгвам!

ГЛАВА 7

— Госпожице Ботъмс — изхриптя съдия Франкен. — Разбирате ли обвиненията, повдигнати срещу вас?

Елън подозираше, че по-голямата част от живота бе пълна мистерия за Лорета Ботъмс. Жената стоеше изумена пред съдията. Тя беше екзотична танцьорка, чието артистично име бе Лота Ботъмс и работеше по стриптийз баровете покрай магистралата между Де Мойн и Минеаполис. Тя твърдеше, че е работила, за да събере пари и да се прибере у дома, когато бе арестувана за проституция в снейкбара „Биг Стийр“ на магистралата извън Дийр Лейк.

Беше облечена в къса плетена рокля на райета, с огромно деколте и носеше осемсантиметрови токчета. Франкен бе като хипнотизиран от гледката. Когато заговори, той гледаше гърдите ѝ.

— Госпожице Ботъмс, обсъдихте ли обвинението с адвоката си? — попита съдията.

— Да.

— И?

— И какво? — Лорета почеса изрусената си коса с дългия си червен нокът. — Не разбирам.

Застанал до нея, адвокатът ѝ Фред Нелсън погледна към тавана и се удари по главата.

— Лорета — започна той, обръщайки се към нея като към дете, — чухме доклада на полицията. Полицаят каза, че те е хванал в мъжката тоалетна на „Биг Стийр“, докато си правела секс и си държала двадесетдоларова банкнота.

Жената сложи ръце на кръста.

— Не съм правила никакъв секс с двадесетдоларова банкнота. Името му беше Татер.

Присъстващите в залата избухнаха в смях. Елън прехапа устни.

Съдия Франкен удари с чукчето си. Дребното му лице почервеня — признак, че търпението му се е изчерпало и че кръвното му се е вдигнало.

— Как ще пледирате, госпожице Ботъмс? — настоя съдията.

— Ами Фреди ми каза, че трябва да се призная за виновна, но не разбирам защо. На никого не му влиза в работата какво правя с устата си.

Франкен удари с чукчето, когато в залата отново се развеселиха.

— Обсъдихме това три пъти, госпожице Ботъмс — изхриптя той, треперейки от яд. — Не е необходимо да се признавате за виновна, ако не искате. Можете да пледирате, че сте невинна, но тогава ще трябва да дойдете от Де Мойн и да има съдебен процес. Искате ли съдебен процес?

— Ами, всъщност не, но...

— Тогава не се признавате за виновна?

— Не.

Фред Нелсън затвори очи.

— Ваша милост, обсъдихме го с клиентката ми. Дискутирахме за възможностите да пледира, че е невинна, съдът да назначи дата за делото и да бъде определена гаранция около двеста и петдесет долара. Тогава госпожица Ботъмс ще може да се прибере у дома и да обсъди положението по-добре.

Двеста и петдесет долара бе обикновената глоба за проституиране и никой нямаше надежда или интерес Лорета Ботъмс да се връща в окръга Парк и да се изправи отново пред съда. Елън и Фред се бяха договорили в кабинета на съдията. Окръгът щеше да си прибере парите от Лорета под формата на гаранция, тъй като тя едва ли щеше да се появи отново. Сделката изглеждаше добра за всички, с изключение на Лорета. Процедурата вече се бе удължила с половин час, защото те не можеха да обявят сделката пред лицето на Бога и съдебния репортер, а нуждата от дискретност бе объркала обвиняемата Лорета. Франкен все повече се скриваше зад масата си. След още минута сигурно щяха да виждат само голото му теме.

— Това ли искате, госпожице Ботъмс? — попита той през зъби.

— Какво? — примигна тя с изкуствените си мигли.

Всички в залата изстенаха, включително и Франкен.

Той надигна глава и отново изстена, малките му очи бяха разширени от изненада. Сетне изчезна от погледа на присъстващите, глух удар бе всичко, което се чу зад масата.

За момент никой не помръдна и не проговори. Всички очакваха да се появи отново като марионетка. Но времето минаваше. Елън погледна към съдебния пристав, който бе вперил поглед към мястото на съдията. Служителката Рене се втурна нататък. В следващия миг писъкът ѝ прониза тишината:

— Мъртъв е!

Елън скочи от стола си и заобиколи масата, където служителката стоеше на колене и истерично дърпаше робата на Франкен.

— Мъртъв е! Мили Боже, мъртъв е!

— Повикайте линейка! — извика Елън и съдебният пристав се втурна към кабинета на съдията. Тя се опита да напипа пулса на Франкен.

— Има ли пулс? — запита някой.

— Не.

— Тогава всичко е свършено, госпожице Норт.

Тя се извърна и видя Брукс, който поставяше ръце върху гръдния кош на съдията.

— Въпреки че бих предпочел устните ви да са върху моите, смятам, че съдията има по-спешна нужда — промърмори писателят.

— Беше добър съдия — прошепна Елън, докато гледаше през прозореца в кабинета на съдията.

Оттам се виждаше част от парка и тротоара, по който демонстрираха студенти от колежа. Животът продължаваше. Земята се въртеше.

През последния час в съдебната зала непрекъснато влизаха и излизаха хора. Репортерите, които се навъртаха наоколо, бяха нахлули вътре, а когато разпознаха Брукс, едва не настана бунт. Хаосът бе във връхната си точка, когато полицаите се опитаха да разчистят залата. Тишината сега бе едновременно успокояваща и странна.

— Беше твърд, но справедлив — каза Елън. Искаше да запомни Виктор Франкен такъв, какъвто го познаваше през последните две години, а не като купчина дрехи на пода на съдебната зала. Черната роба, която толкова ценеше, бе разкъсана отпред и разкриваше хълтналите му гърди. — Имаше чувство за хумор и беше разумен.

— Добре ли го познаваше? — запита тихо Джей.

Той я наблюдаваше от мястото си в края на масивната дъбова маса в кабинета. Бяха сами. Библиотеките бяха препълнени с томове, мебелите изглеждаха толкова стари, сякаш бяха пуснали корени в пода. В големи саксии имаше папрат. Светеше само зелената настолна лампа и Елън имаше чувството, че се намира в гора. Тя повдигна рамене.

— Зная, че жена му е починала отдавна. Живееше сам. Обичаше градинарството. — Тя поглади растението на прозореца. — Работата му бе всичко за него. А сега е мъртъв.

Изтри сълза от страната си, без да се притеснява от присъствието на Джей. Един добър човек си беше отишъл. Не беше срамно да скърби за това. Все пак тя си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои.

— Благодаря за помощта.

Той се намръщи:

— Не е нужно да ми благодариш. Господи, присъствието ми превърна всичко в проклет цирк. Съжалявам.

— Аз също. Заслужаваше по-достойна смърт — въпреки че съм го чувала, че иска да умре на съдийското си място. — Тя потръпна. — Той постигна желанието си, а ти отново се прочу. Сделката не е лоша.

— Не съм дошъл тук, за да печеля популярност.

— Не. Дошъл си заради делото.

Той заобиколи масата и бавно прекоси стаята, погледът му бе загрижен. Това я смути, но Елън не отстъпи назад. Припомни си поведението си при срещата с „Фантастичните каубои“ — не показа страха си. Джей Бътлър Брукс не я заплашваше физически, но тя се боеше от него.

Застана пред нея. Очите му бяха сребристи на бледата светлина.

— Добре ли си? — запита я тихо.

Кичури коса се бяха изплъзнали от стегнатия ѝ кок, докато се опитваше да помогне на съдията. Той се запита как ли би изглеждала с разпуснатата коса. По-млада, по-мека, уязвима — черти, които не подхождаха на професията ѝ. Но сега прокурорката бе изчезнала. Нямахте ги строгите ѝ очила, както и сакото на черния ѝ костюм. Най-горното копче на бялата ѝ блуза бе разкопчано, давайки му възможност да види нежната трапчинка на врата ѝ. Беше свалила бронята си. Явно не можеше да реши коя да бъде в момента — Елън Норт, прокурорката, или Елън Норт, жената.

Благоприятен шанс за него. Причината, поради която бе останал, след като лекарите изнесоха стария Франкен. Да се възползва, докато тя е уязвима. Така, че да успее да надникне в същността ѝ, нещо, което при други обстоятелства не би му позволила.

„Какъв човек си, Брукс? Принцът на откачалките.“

— Добре съм — заяви тя, макар че ръцете ѝ трепереха.

— Струва ми се, че имаш нужда от едно питие. Аз също — призна той. — Никога не ми се е случвало съдия да умира пред очите ми — въпреки че няколко пъти ми се е искало да стане така.

— Точно така. Ти си практикувал, преди да придобиеш слава и богатство.

Той сви рамене.

— Работих като скромен съдружник, преследвах една-две линейки, опитах това-онова. „Малко“ беше точната дума според бившата ми съпруга. Явно е първата адвокатска съпруга, която искаше съпругът ѝ да работи по осемдесет часа на седмица.

Дори сега можеше да чуе укорите на Кристин: „Защо не работиш по-усилено? Защо не стана младши партньор? Защо не отидеш в семейната фирма? Никога няма да постигнеш нещо.“

— Е, накрая си успял да ѝ отмъстиш — отбеляза Елън. „Оправдано убийство“ — млад претоварен от работа адвокат е обвинен в бруталното убийство на бившата си съпруга. Книгата имаше посвещение: „На Кристин, на която с удоволствие заявявам, че няма да вземе нито цент от авторските права.“

— И си го заслужаваше, уверявам те. — Иронична усмивка изкриви устните му. — Смятах, че не познаваш творбите ми, госпожице Норт.

— Излъгах. Прочетох статията в „Нюзуик“.

— И как ти се струва?

— Аз съм предубедена, тъй като не ми харесва това, което вършиш.

— Представям истинските ужасяващи събития на читателите ми по начин, който им помага да разберат онова, което се е случило, защо се е случило, как работи правосъдието — или се проваля при някои от случаите. Представям им нещата отвътре. Какво лошо има в това?

— Ти си користолюбив печалбар. Приличаш на вампир. Наемник, който краде живота и болката на жертвите, за да компенсира

липсата на въображение. Ти се храниш със страховете и болезненото любопитство на хората. Не се опитвай да си придадеш благороден вид. Ти си в развлекателния бизнес — това са твои думи.

— Всичко, което ще кажа, може да бъде използвано срещу мен — сухо изрече той.

— Отричаш ли го?

— Не. Не съм журналист. Хората научават новините от вестниците, от телевизията. Не плащат по двадесет долара в книжарницата за луксозно подвързан брой на „Таймс“. Хората четат действителни криминални истории, за да избягат — същата причина, поради която четат и романите.

— И ти не намираш това за извратено? Да избягаш в истинската трагедия на някой друг?

— Не повече отколкото роман на Стивън Кинг или на Агата Кристи. За читателя книгата ми е само една история, нещо, с което да се занимава и върху което да размишлява, само че е по-интересно, защото е истинско.

Елън се отдалечи от него, поклащайки глава.

— Добре. Иди да поговориш с Хана Гарисън за онова, което е преживяла и което преживява в момента, и не забравяй да й обясниш, че това е просто история. Така ще я подкрепиш морално...

Джей тръгна след нея. Обичаше да противоречи, винаги заемаше обратната позиция от любов към спора.

— Хей, не мога да променя онова, което се е случило. То е тук, това е история.

— Така, че защо да не вземеш някой долар от това? — Тя взе сакото си от облегалката на стола на Франкен и го облече.

— Ако аз не го направя, ще го стори някой друг.

— Е, така всичко идва на мястото си — подигра му се тя.

— Не аз съм измислил играта, съветничке...

— Да, но твърдо си решил да я спечелиш, нали? Стремиш се право към върха, въвличайки Гленденинг в играта. От всички мръсни...

— Не мръсни — възрази Джей. — Играта е трудна. Преследвам онова, което искам, и го получавам.

В думите му Елън долови скрит подтекст. Отново бе застанал твърде близо до нея.

— Преследвам онова, което искам, Елън Норт — отново прошепна той, повдигайки брадичката ѝ. Палецът му леко докосна долната ѝ устна. — И го получавам. Не забравяй.

— Че си коравосърдечен? — прошепна тя.

— Решителен.

— Опасен — спря се на тази дума.

— По дяволите, харесва ми как се сражаваш, съветничке — тихо изрече той. — Какво ще кажеш за едно питие?

Поканата прозвуча твърде интимно. Това, че така лесно преминаваше от спора към съблазняването, сякаш нямаше значение какво мисли тя за него, я смущаваше.

— Само защото не сме съгласни един с друг не означава, че не можем да се държим като цивилизовани хора — каза той. — Харесвам те, Елън. Ти си умна и не се страхуваш да кажеш това, което мислиш. — Той се изсмя. — Помислих си, че старият Руди ще получи удар в кабинета ти. А ти стоеше неподвижна като вода в кладенец. Съгласна ли си да намерим тихо място с камина, където спокойно да спорим цяла вечер? — изрече предложението с усмивка, която би очаровала дори монахиня.

Точно затова беше известна личност, реши Елън. Излъчваше непреодолим сексапил.

— Не смятам, че ще е разумно, господин Брукс. Ще прилича твърде много на общуване с неприятел — каза тя, отстъпи назад и си сложи очилата, сякаш издигаше щит срещу чара му.

— Не съм враг. Аз съм наблюдател.

— Може и да не си „врагът“, но въпреки това нещата не се променят. Не мога да направя разлика между това кой си и какъв си. — Тя го изгледа право в очите. — Може би въображението ти ще използва онова, което се случи в този град — а може би нямаш въображение. И в двата случая няма да сътруднича и няма да стана част от играта.

За втори път този ден тя му се противопостави.

Джей се облегна на бюрото на съдията и подсвирна. И преди му бяха затваряли вратите. Това не беше нищо ново. Понякога хората имаха желание да работят с него, друг път не. Ако държеше да опише някоя история, а му бяха затворили предната врата, той влизаше през задната. Ако и тя беше затворена, влизаше през прозореца. Ако и това

беше невъзможно, минаваше през мазето. Ако пожелаеше да напише тази история, щеше да го направи. Не се нуждаеше от помощта на Елън Норт. Можеше да напише историята по сто различни начина.

Но искаше Елън да му сътрудничи. По дяволите, желаше Елън Норт.

Знаеше добре, че не бива да се намесват лични взаимоотношения. Прекрачването на тази граница беше като да стъпиш в гнездо на оси — покана за бедствие. Щеше да загуби обективността.

Играта му си имаше правила. Вече бе нарушил едно — беше се заел със случай, който не бе приключил. Направо си търсеше белята. Разбира се, чичо Хутър винаги казваше да стои далеч от неприятностите, но когато научеше за подобно нещо, просто не можеше да устои.

Този процес го бе завладял. Искаше да бъде вътре в нещата, искаше да научи защо се бе случил и как бе променил живота на хората. Искаше да наблюдава развитието — процеса, стратегията на обвинението и защитата, реакцията на публиката, какви страни заемаха хората. Нещо важно ставаше тук. Не беше просто още едно престъпление: беше кръстопът, кризисна точка за малък американски град. Изпитваше нужда да обхване всичко това.

Трябваше да се съсредоточи в този случай, номерът бе да е вътре в нещата, но да не се ангажира емоционално. Трудно постижимо желание, след като искаше нищо да не го дели от прокурорката.

Но от друга страна, Елън Норт правеше всичко възможно, за да се отдалечи от него. Тя не беше впечатлена от номерата му и не се вълнуваше от това, че последната му книга оглавява всички класации в страната, или че Том Круз ще изпълнява главната роля в екранизацията на „Справедливост за никого“. Не я интересуваше кой е той, интересуваше я какво е и бе взела решението си.

По дяволите, сигурно беше права.

По дяволите, въпреки това я желаше.

ГЛАВА 8

Мич седна зад волана на експлоръра. Беше страшно уморен, по-голямата част на деня бе преминала в издирване ръкавиците на Гарет Райт, които той бе захвърлил по време на преследването в нощта на ареста му. Хората на Мич и специалистите от лабораторията на Бюрото за борба с престъпността два дни претърсваха основно гората в парка „Куари Хилс“, скиорската пътека в края на парка и околностите на Лейксайд, както и дворовете на къщите, граничещи с парка.

Петнадесетте сантиметра от навалелия отново сняг покриваше всяка стъпка, направена от полицаи или агент, и навярно заличаваше някое доказателство, което нямаше да бъде видно преди април. Претърсиха целия район. Въпреки това накрая нещо съвсем незначително им помогна. Лони Дайтц, уморен и ядосан, ритна силно един дънер и докато се взираше в цепнатината, нещо привлече погледа му. Малко бяло етикетче, зашито от вътрешната страна на черните кожени ръкавици.

Ръкавиците бяха изпратени в лабораторията в Сейнт Пол. Сетне трябваше да се справят с репортерите. Мич се безпокоеше.

Тази сутрин я бяха прехвърлили в медицинския център в Хенипин, а в три часа щяха да оперират ръката ѝ. Искаше да бъде при нея, но не можеше да зарече разследването. Мегън го знаеше. Тя първа му го каза. Беше ченге, разбираше от предимства. Тя също беше и жертва, което ѝ даваше допълнителна мотивация да желае разследването да бъде завършено.

Обаче тя беше сама и уплашена. Лекарите не ѝ даваха големи надежди за ръката ѝ. Ако не можеше да използва дясната си ръка, нямаше да може да държи пистолет, нямаше да може да се защитава, не можеше да се върне към професията си, която беше смисъл на целия ѝ живот. Винаги се бе старала да е добро ченге.

Единственото, което искаше Мич в този момент, бе да може да я прегърне. Пътуването до Туин Сити не беше по вкуса му и се

чувстваше виновен, че оставя дъщеря си при баба ѝ и дядо ѝ още една вечер, но запали двигателя и отново се замисли за Мегън. Последното, което бе очаквал да открие в кошмара по отвличането на Джош Киркууд, бе любовта, и то с ченге с ирландска кръв.

Напусна паркинга. Изпитваше желание да прегази репортерите, които го преследваха. Той им махна и потегли по Осло Стрийт. Беше на половин пресечка от магистралата, когато клетъчният му телефон иззвъня.

— Господи, какво ли има сега? — измърмори и спря до тротоара.

Остави двигателя да работи и извади телефона. Помисли си, че може да е Мегън или Джеси.

— Мич Холт.

Човекът отсреща не отговори.

— Ало? Кой е?

Чуваше се само шумът от мотора. Навън улицата бе тиха. Хората бяха по домовете си, вечеряха и гледаха новините по телевизията. Беше часът, в който Джош бе изчезнал.

Когато тази мисъл го накара да изтръпне, дочу глас по телефона. Шепот.

— Невежеството не е невинност, а грях. Невежеството не е невинност, а грях. Невежеството не е невинност, а грях.

Линията прекъсна.

Мич остана неподвижен, сърцето му силно биеше. Това беше съобщението от бележката, оставена след отвличането на Джош. Каза си, че всички знаят съдържанието, тъй като беше публикувано в пресата. Въпреки това не можеше да се освободи от неприятното чувство. Малко хора знаеха номера на клетъчния му телефон.

Измина минута. После пет. Телефонът отново иззвъня, тревогата го притисна като преса.

— Мич Холт.

— Шефе, обажда се Натали. Току-що позвъни шерифът. Той е в Кемпиън. Изчезнало е дете... има и бележка.

Джош седеше на пода в дневната и се взираше в огъня на камината. Огромен скицник и нова кутия с маркери стояха на пода до него недокоснати. По телевизията даваха „Аладин“, но той не се

интересуваше от анимационния филм. Сестричката му Лили беше много доволна и стъпваше неуверено, понесла със себе си динозавъра Барни.

Джош вече не се интересуваше от анимационни филми. Не искаше да играе. Не искаше да говори. Взираше се в огъня и си представяше, че е пожарникар на Марс, където беше горещо и нямаше деца.

Хана излезе от кухнята, мажейки ръцете си с лосион. Беше измила чиниите от вечерята — пица от „Лининг Тауър“, любимата на Джош. Тази вечер здравословното хранене бе пратено по дяволите. Беше поръчала по телефона пица с пиперони и гъби. За десерт ядоха сладки, които някоя съседка беше донесла.

Днес беше довела сина си у дома, въпреки желанието на Боб Улрих да остане още малко в болницата, противно на съветите на жената от Социални грижи. Те всички искаха наблюдението да продължи. Но той беше добре физически и Хана ги убеди, че нежеланието му да говори не е причина да го задържат в болницата. Беше време да се върне у дома, където всичко му беше познато и се чувстваше в безопасност.

И така те пристигнаха у дома. У дома, където всичко изглеждаше познато, но нищо нямаше да бъде както преди.

Хана отхвърли тази мисъл. Беше изпратила приятелите си, а полицията бе разгонила репортерите. Беше поръчала пица и запалила огън в камината, беше пуснала любимия филм на Джош по видеото. Опитваше се всичко да бъде нормално.

Усмехнатата Лили се завтече към нея и ѝ предложи да вземе Барни. Хана се наведе и силно прегърна дъщеря си.

— Мама, Джош! — заяви момиченцето, сочейки към брат си.

— Да, Джош е у дома. Липсваше ни, нали, мъниче?

— Джош, Джош! — запя Лили, радостна от завръщането на брат си. Въпреки, че бе само на осемнадесет месеца, тя го боготвореше. Той винаги се държеше добре с нея. Четеше ѝ приказки преди сън и си играеше с нея.

Обаче откакто се бе върнал, не беше изрекъл нито дума. Гледаше през нея, сякаш тя не съществуваше. За щастие Лили бе твърде развълнувана, за да забележи състоянието му. Това би съсипало Хана, ако изобщо можеше да бъде съсипана повече.

Тя седна на канапето и взе момиченцето на коленете си. Филмът беше към края. Лили се въртеше.

— Още!

— Хайде да попитаме Джош. — Хана погледна към сина си. — Джош, скъпи, искаш ли отново да гледате филма?

Той не отвърна, не погледна към нея. Седеше неподвижно вече час и се вираше в огъня. Не беше докоснал скицника и маркерите.

Жената от Социални грижи бе казала да го насърчава да рисува, с надеждата, че той ще изрази преживяното чрез рисунките. Досега единствената рисунка бе на съветничката, която се бе опитала да въвлече Джош в някаква игра. Джош не даваше израз на чувствата си. След бурната реакция към баща си той не бе реагирал на нищо и на никого.

— Още, още, мама! — настояваше Лили.

— Не тази вечер, скъпа — промърмори Хана. — Време е да погледаме нещо по-спокойно и след това да си лягаш.

Момиченцето се разсърди, взе си обратно Барни и седна на фотьойла.

— Къде татко?

— Татко няма да се прибере тази вечер — отвърна майка й, като наблюдаваше Джош за някаква реакция. Той не реагира. Хана се ядосваше, че Пол не е тук, въпреки че всъщност не желаше присъствието му. И преди беше разстройвал Джош. Не искаше да се повтори случилото се в болницата, нито желаше напрежението между тях да се отрази на децата.

Въпреки това се бе надявала Пол да отстоява правата си като баща и да направи някакъв опит да спаси брака си. Искаше да види човека, за когото се бе омъжила, онзи, когото бе обичала, но него го нямаше. Изглежда, имаше някаква грешка, защото в началото на брака им той беше чудесен, а сетне по неизвестни причини започна да се променя, докато накрая тя не можеше да го познае. Мислеше си, че го познава много добре, а сега изобщо не можеше да го разбере.

Въздъхна и започна да превключва телевизионните канали, като търсеше нещо без секс и насилие и се спря на независимия канал на Минеаполис, по който даваха за стотен път „Капан за родители“. Хейли Милс в луди приключения като сестри близначки. Класически филм от шестдесетте, когато светът все още бе невинен.

Новините обаче грубо я върнаха в реалността. Жена със сериозно лице и червени коси изпълни половината екран, а в единия ъгъл показаха снимка на малко момче, под която с големи червени букви пишеше, че детето е изчезнало.

— О, мили Боже! — прошепна Хана.

— Властите в малкото градче Кемпиън в окръг Парк тази вечер организират издирване на осемгодишния Дъстин Холоуман, който е бил отвлечен от парка, където е играел с приятели след училище този следобед. Отвлечането много наподобява това на Джош Киркууд от Дийр Лейк, също окръг Парк. Джош, който бе отвлечен на дванадесети януари, бе върнат на семейството му невредим късно миналата вечер. Семейството на Дъстин само може да се надява на подобен изход. Дъстин е осемгодишен, с руса коса и сини очи. Бил е облечен със сини джинси, черно-жълто скиорско яке и оранжева шапка. Всеки, който смята, че има някаква информация за момчето, се умолява незабавно да се обади в кабинета на шерифа на окръг Парк.

Джош бавно се извърна и погледна към екрана, на който бе показана снимката на Дъстин заедно с телефонните номера. Изправи се и застана пред телевизора, взирайки се в момчето, което бе обявено за изчезнало.

— Джош — прошепна Хана, отпусвайки се на колене до сина си. Той гледаше снимката на момчето и посочи с пръст към него.

— О...у...ъ. Той е обречен — прошепна.

ГЛАВА 9

— Бихте ли разкрили съдържанието на бележката?

— Как се отразява това на делото срещу доктор Райт?

— Смятате ли, че това е дело на същия похитител?

— Все още ли смятате, че Райт има съучастник, или сте изпратили в затвора невинен човек?

— Кога ще съобщите съдържанието на бележката?

— Как променя това стратегията ви?

Въпросите ехтяха в главата на Елън. Лицата на репортерите се размиваха пред погледа ѝ. Някои бяха известни, други познаваше, мнозина бяха неизвестни. Всички те искаха едно и също: да се сдобият с последните новини. След двуседмично отразяване на отвличането на Джош Киркууд те се нахвърлиха хищно върху Дъстин Холоуман, опитвайки се да се доберат до колкото може повече подробности.

„Амбициозен съм“ — бе заявил вчера Адам Слейтър пред болницата. Беше го забелязала в тълпата, очите му блестяха. Амбициозен. Или може би думата беше „отчаян“. Търсец отчаяно някаква нишка, защо нещата в този район бяха неразплитаеми. Това усещаше Елън — силно отчаяние и паника. Изпитваше я и сега, когато спря колата пред дома си след завръщането си от Кемпиън.

Кемпиън беше фермерска общност с две хиляди жители. Обикновено, тихо място, пред което Дийр Лейк изглеждаше многолюден град. Градчето бе толкова малко, че нямаше собствена полиция, а използваше полицаи от окръга за поддържане на реда. Хората в Кемпиън бяха гледали по телевизията новините, когато Джош Киркууд бе отвлечен, и бяха решили, че светът извън техния град е невероятно опасен. Слава Богу, че живееха в Кемпиън, където беше безопасно. До тази вечер.

Новината, че беше отвлечено дете, бе потресла и объркала жителите на градчето. Доброволците, които бяха прехвърлени от Дийр Лейк, бързо организираха екипите и настаниха командния си пост в залата на „Синовете на Норвегия“, защото това бе единственото

голямо помещение. Но както при случая отпреди две седмици нямаше какво да се разследва.

— Има ли свидетели? — Елън се втурна към Мич.

— Никакви — извика той, опитвайки се да надвие шума от хеликоптера.

Щатските хеликоптери вече бяха започнали издирването, кръжейки над града, докато хеликоптерите на телевизионните станции от Туин Ситис висяха над града като лешояди. Паркът се бе превърнал в сюрреалистична циркова площадка, голите дървета и снегът бяха осветени от халогенни лампи и от сините светлини на полицейските коли. Жълта лента, прикрепена към дърветата, плющеше на вятъра като знаменца на автопарк за употребявани коли.

— По-големият брат е трябвало да се грижи за детето — каза Мич. — Всички са се пързали тук на откритата ледена пързалка. По-големите момчета решили да играят хоккей и изгонили малките от пързалката. Очевидно Дъстин се е разхождал наоколо. — Той повдигна един клон, за да може Елън да мине. — Не се притеснявай къде стъпваш — изрече горчиво. — Пътеката, по която е минало момчето, вече е отъпкана.

Спуснаха се по малък хълм, за който Елън си помисли, че сигурно е любимо място за пързалие с шейни на малките деца. Долу имаше само храсталаци. Зад тях бяха полицейските коли, чиито светлини хвърляха отблясъци към задната улица и най-близката къща на около стотина метра. От другата страна на улицата имаше порутени селскостопански постройки.

Стомахът ѝ се сви при мисълта, че осемгодишно дете е стояло на това изоставено място и е било отвлечено от непознат. Ако похитителят е бил непознат. Трябваше да разпитат Холоуманови и Киркууд за общи познати. Джош не беше отвлечен от непознат. Разбира се, ако Гарет Райт бе човекът извършил това престъпление.

Тя въздъхна. Знаеше, че Райт е виновен. С писанията си вече репортерите сигурно щяха да объркат потенциалните съдебни заседатели.

„Той каза, че това е игра.“ Припомни си тя думите на Мегън и потръпна от ужас. Ако това бе игра за него, то отвличането на Дъстин беше блестящ и безмилостен ход. Освен това, издирването на второто изчезнало дете щеше да има предимство и да отнеме много часове на

полицаи и агенти от Бюрото, които все още разследваха отвличането на Джош.

Полицията от Дийр Лейк също щеше да се намеси, тъй като съществувахе вероятност двете отвличания да имат връзка. Щяха да бъдат принудени да разширят разследването заради включването и на други хора — семейство Холоуман, приятелите, познатите и враговете им. Само с един ход противникът им ги бе разпръснал по цялата дъска.

— Тръгнаха са оттук — каза Мич, показвайки значката си на офицера, който стоеше на пост и оглеждаше голите фиданки.

Поведе Елън към групата, събрала се в центъра. На дърво беше завързан ярък, пурпурен шал, изплетен от някого, който обичаше Дъстин. Той се вееше на клона като голяма панделка, а на него бе написано:

„Тъжни като ангелите за греха на праведния човек.

Плачи за стореното и се черви за това, че си се поддал.“

Елън потръпна при вида на шала. Той беше символ за дете, въвлечено в играта на един луд, целта на която беше известна единствено на него.

„Той каза, че е само игра.“

Но с какви правила, и с каква цел, с какъв мотив? И какви играчи? Всички в Дийр Лейк, които познаваха Гарет Райт, бяха разпитани. Познатите му бяха уважавани професионалисти, хора, изненадани от събитията, поради които се бе оказал в затвора. Студентите му бяха организирали митинг в негова подкрепа. Никой не бе намекнал, че Гарет Райт е различен от човека, когото всички познават. Нямаше слабост към детска порнография. Нямаше връзки с престъпния свят. Нямаше таен живот.

Както бе казала съпругата му, той дори не бе шофирал с превишена скорост.

Но някой беше върнал Джош Киркууд у дома и някой бе отвлякъл Дъстин Холоуман.

А тя беше ужасно уморена.

Докато Елън посягаше към дистанционното управление на гаражната врата, нещо се удари в прозореца на колата ѝ. Отскачайки настрана с писък, тя се извърна и видя Джей Бътлър Брукс.

— Тук ли ще стоиш цяла нощ или ще прибереш колата и ще ме поканиш на кафе? Умирам от студ.

Елън го изгледа студено. Беше късно, беше уморена и имаше да свърши още работа, преди да поспи няколко часа. Но докато вкарваше колата в гаража, той я последва, сякаш имаше право да е тук.

— Гленденинг не може да ме принуди да бъда „услужлива“ в собствения си дом — заяви тя, взимайки куфарчето си. — Въпреки че понякога се чувствам като такава, аз не съм робиня.

— Аз ще го нося — предложи Джей, посягайки към куфарчето. То беше от стара кожа и изглеждаше така, сякаш го бе напълнила с гранитни плочи.

— Няма нужда — възрази тя и се отпрати към вратата, която водеше право към къщата.

Джей бързо я последва и задържа мрежестата врата, докато тя търсеше ключовете си.

— Елън, искам да поговорим.

— А аз бих искала да си легна.

Той се наклони към нея и ѝ се усмихна.

— Не може ли да поговорим след това?

— Не съм в настроение за ученически шеги — заяви тя, влизайки в антрето, където Хари лежеше свит на възглавницата си. Той подскочи и радостно залая. Елън разсеяно го погали, все още мръщейки се към мъжа, който имаше за цел да навлезе неканен в живота ѝ. — Защо не се върнеш там, откъдето си дошъл?

— Идвам от Кемпиън — отговори Джей, пристъпвайки бързо вътре, преди тя да затвори вратата.

— От теб може да стане добър амбулантен търговец — измърмори Елън, изувайки ботушите си.

— Може да се каже, че съм вършил и това. — Той свали ръкавиците си и ги пхна в джоба на палтото. — Старото ми уважавано южняшко семейство е изхарчило уважаваните си южняшки пари много преди да отида в колежа.

Той подаде ръка към Хари. Златистото куче я помириша, сетне я близна с големия си розов език. Тя се ядоса на неговото предателство и

се отправи към кухнята.

— Значи болезненото ти любопитство те е отвело в Кемпиън? Не съм изненадана. Интригата се заплита. Добре ли разгледа майката на момчето? Може би ще предложиш Кати Бейтс да изиграе ролята ѝ във филма? Смятам, че има прилика.

— Не съм се доближавал до майката. — Джей спря на вратата между кухнята и трапезарията. — Мисълта, че още едно семейство ще страда, ме отвращава. Не съм вампир, възмутен съм от тази инсинуация.

Тя остави куфарчето върху красивата маса от черешово дърво.

— Все пак не съм те канила да идваш тук. И откровено казано, не съм в настроение да играя ролята на домакиня.

— Дойдох само за да видя как си. Денят ти беше ужасен.

Той хвърли поглед към трапезарията — стените бяха златисти, на тях бяха окачени свещници и примитивни портрети от осемнадесети век. Беше подредена с много вкус. На срещуположната стена имаше френски прозорец, който вероятно водеше към тераса. Пред прозореца имаше парапет, през който можеше да се наблюдава надолу към дневната.

— Преценила си ме неправилно. — Той заслиза по стъпалата към дневната. Включи настолните лампи, които осветиха меко стаята. — Дойдох, защото съм загрижен за теб. Искам да кажа, че преживяхме заедно доста неприятна случка този следобед.

— Да, ние сме кръвни брат и сестра — сухо отвърна Елън. Тя съблече палтото си и го остави на облегалката на стола. Гостът ѝ започна да обикаля из дневната като неспокойна котка, докосвайки с ръка мебелите, сякаш маркираше територията си.

— Освен голямата ти загриженост към мен — започна тя, — дойде тук и за малко повече вътрешна информация относно отвличането на Дъстин Холоуман?

— Мога да получа информация и от други източници. Много по-добри, ако искаш да знаеш. — Той натисна ключа до електрическата камина и пламъците моментално заиграха около фалшивите цепеници. Подредено, чисто и практично. Той се обърна с гръб към огъня, притискайки ръце към преградата, за да се стопли.

Елън застана в другия край на стаята до стабилен тапициран стол. Все още носеше черния костюм, с който бе облечена сутринта.

Косата ѝ се спускаше като мека коприна до раменете. Гримът ѝ отдавна се беше изтрил. Беше изтощена, изнервена и недостъпна.

Докато я наблюдаваше, си припомни как бе изглеждала, докато влизаше в командния пост на Кемпиън — потресена и уплашена. Никой от тях не бе подготвен за следващата стъпка на престъпника.

— Съдията, който води делото, умира пред очите ти, друго дете е отвлечено, докато престъпникът е в затвора — изрече той, приближавайки се към нея. — Това е твърде много.

— Да, а сега трябва да изгърпя и теб — отвърна Елън, скръствайки ръце. — Чудя се дали ще запомниш всяка моя дума, или имаш касетофон в джоба.

— Ужасно си подозрителна.

— С удоволствие бих те изхвърлила.

— След като дойдох да се убедя, че си добре?

— Тъхъ.

— Можеш да ме изхвърлиш — изрече той, — но те уверявам, че онова в джоба ми не е касетофон.

— Ще ти се доверя. Вече установи, че съм невредима. Изпълни си самарянските задължения за близките десет години. Свободен си.

Джей седна на страничната облегалка на стола. Понякога можеше да е нечувствителен като стълб. Това умение му служеше добре. Ставаше много упорит, когато трябваше да се добере до информация.

— Смяташ ли, че това е част от плана на Райт? — попита той. — Тактика за отклонение на вниманието? Да върне детето на Киркууд.

— Но това не разширява защитата — измърмори Елън по-скоро на себе си.

— Не те разбирам.

— Аналогия с футбола. В университета имах професор по право, който е играл за „Викингите“.

— Аха. Аз съм бейзболист.

— Противниковият отбор показва формация, която кара защитниковия да се разпръсне по целия терен и да остави празни места, през които може да се атакува.

— Като включва нова група от жертви в друг град, принуждава разследването да се разшири, вместо да се съсредоточи върху Райт и

съучастника му — заключи Джей. Той кимна на Елън. — Умна мисъл, съветничке.

— Това е само предположение — отвърна тя, докато отиваше към вратата. — Доколкото разбирам, отвличането на Дъстин не е свързано с отвличането на Джош Киркууд.

Той помисли за онова, което бе видял и изпитал в Кемпиън тази вечер. Острият метален вкус на страх. Испита чувството, че злото витае наоколо. Присъстваше също както полицията и пресата и сякаш правеше нощта още по-черна. А на този фон се развяваше яркото шалче на момчето, завързано за гол клон.

„Господи, Брукс, на какво си попаднал?“ — помисли си той.

— Смятам, че и двамата го разбираме чудесно — каза той на Елън. — Въпросът е как ще се отрази това върху обвинението на Райт?

Тя въздъхна дълбоко и уморено се облегна на стената.

— Виж, прав си, денят беше дълъг, а аз имам още работа за вършене. Няма смисъл да говорим, защото нямам намерение да споделям с теб каквото и да било...

— Относно делото или за себе си?

— И за двете.

— Просто нямам шансове за победа, така ли? — Той се престори на раздразнен, но в очите му проблясваха искри.

Елън се опита да издигне преграда срещу въздействието на погледа му.

— Днес не е най-добрият ти ден.

Джей обмисли дали да не се опита да измъкне нещо повече от нея, но се отказа. Испитваше нужда да я победи, не да я ядоса. Вече се поправяше след разгрома на Гленденинг, което трябваше да признае пред себе си, беше груба грешка от негова страна. Вместо да изглади нещата, като доведе Гленденинг, той ги беше влошил. Това му се падаше, след като се беше замесил в случилото се, но след като вече беше вътре в нещата, искаше да е част от случая. Това беше целта му — да навлезе в делото.

— Лека нощ, господин Брукс — прекъсна мислите му тя, отваряйки вратата.

Той бръкна в джобовете си и сви рамене само при мисълта за студа. Кучето се спусна по стълбите и мина покрай него, въртейки опашка. Уютната обстановка предизвика неочаквано усещане.

— Добре — провлечено изрече той, тръгвайки към вратата, — поне кучето ме харесва.

— Това не бива да те ласкае — отговори Елън. — То пие вода и от тоалетната чиния.

Той спря пред нея. Достатъчно близо, така че когато тя погледна в очите му, видя в тях нещо като разкаяние. „Глупачка“ — помисли си. Брукс не беше от хората, които изпитват разкаяние. Той преследваше онова, което искаше, и го получаваше, и тя се съмняваше, че след това някога поглежда назад.

— Лека нощ, Елън — промърмори той, тонът му бе интимен, сякаш се познаваха от години. — Почини си. Заслужила си го.

Без да отклонява очи от нейните, той се наведе и я целуна по страната. Докосваше леко кожата ѝ, съблазнявайки я да се извърне и да го целуне по устните. Мисълта я накара да потръпне и тя неволно се запита как ли ще се почувства, ако целуне красивите му устни...

Прогони това видение, връщайки се към реалността, засрамена, че една целувка по бузата може да накара пулса ѝ да се ускори и да загуби самообладание.

— Сладки сънища, Елън — прошепна той и изчезна в нощта.

Тя стоеше на прага, треперейки от студ, докато го наблюдаваше как пресича улицата и се качва в джипа „Чероки“.

Двигателят заръмжа и той изчезна, въпреки че неспокойствието остана да витае наоколо.

Той я изваждаше от равновесие — очаровайки я в един миг, интригувайки я в следващия, сетне я съблазняваше, за да изтръгне от нея информация. Дори в статията, която беше прочела за него, се загатваше за „противоречието в него“. Спомни си за преценката на Фийби за турбулентната му аура, която загатваше за вътрешен смут и сексуалност. Запита се кой всъщност беше той и си каза, че не я интересува. Знаеше само, че не бива да му се доверява.

„На кого можеш да се довериш?“

„Не се доверявай на никого.“

„Не се доверявай.“ Мисълта я накара да се почувства зле. По природа тя беше доверчива. Искеше да се чувства в безопасност. Искеше да вярва, че тези неща все още бяха възможни, но действителността беше съвсем различна. Още едно дете бе изчезнало,

а тя неочаквано бе заобиколена от хора, към които не смееше да се обърне с гръб — Брукс, Руди, Гленденинг, Гарет Райт.

Смъртта на съдия Франкен неочаквано прие символичен смисъл. Той беше последният почтен човек. Беше справедлив и със смъртта му си беше отишла една епоха.

— Мили Боже, Елън — наруга се тя за тези мисли, но страхът в нея, че светът се е променил, остана.

За да се разсее, пристъпи навън и взе пощата си от кутията, която висеше до вратата. Сметки, реклами, закъсняла с месец коледна картичка от сестра й Джил, още реклами. Боклуци.

Бръкна още веднъж в кутията и напипа нещо на дъното й. Извади го, като очакваше, че е просто още една реклама. Онова, което видя, я накара да застине.

На смачкан бял лист бе изписано с черни букви:

Нищо не е приключило, докато не свърши.

ГЛАВА 10

— Той цитира Оливър Уендъл Холмс, Робърт Броунинг, Уилям Блейк, Томас Кембъл и мечето Йоги? — възкликна Камерън, докато се настаняваше до дългата маса с чаша кафе в едната ръка и поничка в другата. — Няма смисъл.

В осем сутринта заседателната зала беше студена като фризер. Явно никой не смяташе за необходимо да затопля съдилището през нощта. Беше необходимо поне половин ден, за да се затопли цялата сграда.

— Или някой от поддръжниците на Райт — предположи Руди. Беше настоял да има отделна маса. Ползваше се с благоволенieto на Гленденинг и се чувстваше уверен, докато следеше делото от страни, а Виктор Франкен най-после си беше отишъл, услужливо освобождавайки мястото. Не всичко беше наред, но Стувич нямаше от какво да се оплаква.

— Може да е бил някой от студентите на Райт — каза Мич. Беше отклонил поканата да седне, вместо това бавно обикаляше край масата. — Елън, вчера си се срещнала с „Фантастичните каубои“. Какво е чувството ти?

— Не знам — отвърна тя, вземайки сладкиш с къпини. Беше изтощена. През последните денонощия бе спала общо осем часа и реакциите ѝ бяха забавени. — Вчерашната поща беше върху бележката, затова предполагам, че е била пусната преди два часа вчера следобед. — Тя повтаряше това, което беше казала снощи на един полицаи, после на още няколко. — Ако е бил някой от „каубоите“, трябва да е дошъл до къщата ми веднага след срещата ми с тях.

— Моите хора ще разпитат съседите ти, дали са забелязали някого около къщата ти вчера.

И вероятно нямаше да научат нищо. Съседите ѝ бяха работещи хора и по цял ден бяха в „Харис“ или в Минеаполис. Съществуваше вероятността някой да си е бил у дома и да е надникнал през прозореца

точно в този момент, но тя не се надяваше на това. От понеделник насам чувството на безпокойство не я беше напуснало.

Постоянно си припомняше нощта в понеделник, когато внезапно се събуди и Хари ръмжеше, последвалото телефонно обаждане, сетне новината, че Джош си е у дома.

Тя изреди всичко това пред Мич. На пръв поглед нищо не се бе случило. В дома ѝ никой не беше нахлул. Сигурно бяха сбъркали номера, когато ѝ се обадиха по телефона. Въпреки това изпитваше безпокойство.

Той спря да крачи и се обърна към нея.

— Телефонният ти номер в указателя ли е?

— Да, с инициалите ми — Е. Е. Норт.

— Снощи се обадиха и на мен — призна той. — По клетъчния телефон — номер, който малцина знаят. Мъжки глас прошепна: „Невежеството не е невинност, а грях.“ Щом затвори, ми се обадиха за отвличането в Кемпиън.

— Да не се опитваш да кажеш, че този лунатик е някой, който познаваш? — обезпокои се Руди.

— Не. — Мич поклати глава и стисна устни. — Нашият човек е имал смелостта да се обади на тъща ми и да поиска номера от нея. Помислих си дали не е успял да измъкне номера на Елън от някого. Сега разполагаме с двама души, които биха могли да идентифицират гласа.

Камерън загрижено погледна към Елън.

— Защо вчера не спомена за телефонното обаждане?

— Реших, че просто съм твърде изнервена. Джош се върна у дома. Бях заета с делото. Не помислих отново за това, докато не намерих бележката. Дори сега не съм убедена в нищо, вероятно си прав — мечето Йоги едва ли е в стила на Райт.

— Но може да е в стила на партньора му — възрази Мич. — Или може това да е представата му за шега. Не съм експерт, но тази бележка ми изглежда като останалите. — Тъй като вестниците писаха, че бележките на похитителя са разпечатани на най-обикновен лазерен принтер — обади се Камерън, — всеки ненормалник с достъп до лазерен принтер би могъл да го направи.

— Така е, но репортерите всъщност не са виждали бележките и не знаят шрифта. — Мич се отдалечи от масата и взе шубата, която бе

захвърлил на един стол. — Ще видим какво ще кажат момчетата от лабораторията. Междувременно ще проверим съседите ти, Елън. Някой от тях може да е видял похитителя. — Личеше, че не разчита много на това. Надеждата се бе превърнала в рядка стока.

— Какви са последните новини от Кемпиън?

— Искат помощ — отвърна той, докато обличаше шубата си. — Нямам за какво да се заловят. Организирахме общ екип от хората на Стайгър, моите полицаи и агенти от Бюрото, които да работят по различни версии. Досега не са стигнали доникъде. Холоуманови не познават семейство Киркууд, Хана не е техен лекар. Пол не е техен счетоводител, момчетата никога не са се срещали. Общо между Дъстин и Джош са светлите коси, сините очи и възрастта. Щеше да е по-ясно, ако имаше сексуално насилие. Това е като някаква проклета игра на шах.

Руди бутна стола си назад и се изправи, подръпвайки колана на широките си панталони.

— Дръж ни в течение, Мич — важно изрече той.

— Да. Разбира се. Елън, искам да се обадиш в отдела, ако има други странни събития. Може да е нашият човек, може и да не е. Райт има много поддръжници. Не всички протестират пред Съдебната палата. Ти може да си вероятна мишена.

— Благодаря, че ми напомни — иронично изрече тя, но си спомни за Мегън, която лежеше в болницата заради този случай. Спокойно можеше да е мъртва сега. Ако бележката беше от съучастника на Райт, то това означаваше, че е избрана да бъде включена в играта, както Мегън е била набелязана.

— Казаха ли ти, че Карън Райт се прибра у тях вчера? — попита Мич, докато отиваше към вратата.

— У дома, но това е до къщата на Киркууд? — ужаси се Камерън.

— Това е единственият ѝ дом — отбеляза полицаят. — Хората от Бюрото претърсиха всичко, а Градският съвет вдигна шум за разходите по настаняването ѝ във „Фонтейн“, така че я отведохме у дома.

— Ами съучастникът? — попита Камерън. — Ако Карън знае нещо, тя също може да е в опасност.

— Пази я човек от Бюрото. Ще имаме късмет, ако това влечуго е достатъчно глупаво, за да отиде там.

— Безпокоя се за психиката ѝ — каза Елън. — Сама ли е?

— Приятели се грижат за нея, а Теса Макгуайър, координаторът на жертвите, я контролира и докладва в кабинета ми. Все още ли се надяваш, че ще се обърне срещу Райт?

— Може да я загложди съвестта.

— Не бих разчитал на това, съветничке.

Камерън се обърна към Руди, когато Мич излезе, а Елън надникна от залата и помоли за още кафе.

— Има ли информация кой ще се заеме с делото сега, когато Франкен е мъртъв?

— Още не. Може да го отложат, докато не намерят заместник — отвърна той обезпокоен, че връзката му с това дело може да му попречи да заеме мястото на Франкен.

— Ако това се случи, можем да разчитаме, че адвокатите на Райт ще протестираат — каза Елън.

Тя се върна и тръгна бавно покрай масата, очите ѝ бяха приковани към натрупаните по делото документи — купища от изявления, заповеди за обиск, заповеди за арестуване, полицейски доклади. Двамата с Камерън бяха определили заседателната зала за своя „бойна стая“, където можеха да натрупат всичко и да го разгледат. Точно копие на скицата от „бойната стая“ в полицията бе залепена на стената.

Върху купчината вестници лежеше сутрешният брой на „Стар Трибюн“. Беше отворен на снимката на Джей Бътлър Брукс. Над нея пишеше: „Майсторът на криминалния роман се опитва да спаси живота на един съдия“. Елън го хвърли на бюфета.

— Райт има право на това изслушване без отлагане — отбеляза тя. — Обзалагам се, че ще разделят делата на Франкен между Уит и Грабко и ще намерят друг съдия, който да се справи с останалия поток, докато губернаторът не назначи заместник.

Руди въздъхна с облекчение.

— Кой замества сега адвоката на Райт?

Камерън вдигна рамене.

Елън поклати глава:

— По-късно ще се срещна с Денис. Може би той знае нещо, което ние не знаем.

— Можеш да си сигурна в това — мрачно отвърна Камерън. — Носят се слухове, че е разговарял дълго с клиента си след определянето на гаранцията вчера, и че когато е напуснал затвора, е изглеждал зле.

— Той току-що е загубил ценен клиент — изтъкна Руди.

Камерън се въздържа от коментар и погледна към Елън.

— Ще поговоря с него — изрече тя. — Но колко би могъл да ми каже, без да наруши законите на етиката?

— А колко може да запази за себе си, без да наруши законите?

— Информирай ме за това, което научиш — инструктира я Руди. — В какво положение се намираме за това прослушване?

— Имаме показанията на Мич и тези на Мегън за отвлечането ѝ — каза Камерън. — Няма да получим резултатите от ДНК от кръвта по чаршафа, в който Райт я беше завил, но вече разполагаме с кръвните групи — едната е като на О'Мали, а другата е като на Джош.

— Относно ситуацията с О'Мали — започна Елън, — както знаете, Райт беше арестуван, докато се опитваше да избяга от мястото на престъплението. Ако трябва да цитирам Мегън — няма накъде да мърда.

— Но какво ще стане с момчето? Засега имаме жертва, която не говори.

— Разполагаме с Рут Купър, свидетелката, която разпозна Райт като мъжа, когото е видяла на залива Райън в деня, когато открихме якетото на Джош — обясни Камерън.

Руди издаде звук, който можеше да се сметне за недоволство или кашлица.

— Бях там. Наредените в редица мъже при разпознаването носеха шуби и слънчеви очила. Един добър защитник ще разбие твърдението на свидетелката.

— Може и да не е толкова сигурна за външния вид — отстъпи Елън, — но си спомнете, че тя разпозна и гласа.

— Разполагаме и с показанията на агент О'Мали за онова, което ѝ е признал Райт относно Джош — изтъкна Камерън.

— Той каза, тя каза — изръмжа Руди.

— Тя е офицер от Бюрото.

— Тя е жертва. Не е безпристрастна свидетелка.

Елън вдигна глава:

— Може би е, а може и да не е. Смятам, че ще издържи докрай.

— Райт познава семейство Киркууд — продължи Камерън. — И няма сигурно алиби за времето, когато е изчезнал Джош. Твърди, че е бил в кабинета си, но засега никой не го е потвърдил.

— И какъв може да е мотивът му? — попита Руди.

— Не разполагаме с такъв, освен че играе някаква отвратителна игра — отвърна Елън. — Засега всичко, което можем да направим, е да го задържим. Не ни е необходим мотив до съдебния процес. Не трябва да забравяме, че до събота вечерта той дори не е бил заподозрян. Разследването едва сега започва.

Руди отиде до прозореца и погледна към протестиращите, които се събираха на тротоара.

— Изглежда, държиш всичко под контрол, Елън — каза той.

От месеци насам се носеха слухове, че хората от средната класа в окръга искат да го махнат и да го заменят с Елън Норт. Когато се настанеше на мястото на Франкен, пътят щеше да бъде разчистен за нея. Тя и поддръжниците ѝ вероятно гледаха на този случай като на възможност да излезе на сцената. Той въздъхна дълбоко и си представи как ще заеме мястото на съдията, усещането беше толкова истинско, че усети черната роба върху костюма си.

— Знаеш ли, в сърцето си аз съм един стар окръжен адвокат — изрече той. — Когато заех този пост, нямаше такива случаи. Хората дори не заключваха вратите си. Оставяха децата да играят навън, без да се притесняват. Дийр Лейк беше един спокоен американски град.

Елън моментално разпозна речта. Беше я използвал преди осемнадесет месеца в едно дело на търговец на наркотици. Въздъхна пресилено и изкриви лице в гримаса на тъжен клоун.

— Дай най-доброто от себе си, Елън — посъветва я той. — Покажи пред избирателите си, че правиш всичко по силите си.

— Руди, казала съм ти поне сто пъти, че нямам намерение да се кандидатирам за поста ти.

И за сто и първи път той не я чу.

— Да, добре... — отвърна той, разхождайки се наоколо.

Когато отвори вратата, се появи Фийби с кана кафе в ръка.

— Гарет Райт има нов адвокат — лицето ѝ беше пламнало от възмущение. Остави каната с кафе на масата. — Тежка артилерия — възкликна тя и гривните ѝ издрънчаха. — Адвокатът Костело.

Камерън подсвирна.

— Наистина ли! Откъде Райт се е сдобил с толкова пари? Костело взима повече от професор в „Харис“ за една година.

— Аз също си зададох този въпрос — каза тя и седна до него.

— Няма значение кой е негов защитник — изрече Руди с прекалена увереност. Мисълта, че може да заеме съдийското място, го правеше великодушен. — Ще го победим. Нали така, Елън? Елън?

Когато погледна към него, имаше чувството, че ще припадне всеки момент.

— Да, разбира се.

Струваше ѝ се, че гласът ѝ се носи някъде отдалеч, сякаш говореше някой в коридора. Беше се вкопчила в облегалката на стола.

— Нека Райт да си доведе адвокат от големия град. Ние разполагаме с Елън — заяви Руди и излезе от залата, доволен, че е прехвърлил делото на Елън.

— Сблъсквала ли си се някога с Костело, когато беше в Хенипин? — попита Камерън.

— Няколко пъти.

Тя си представи как изглежда, но нито Фийби, нито Камерън явно не забелязаха нещо странно във външния ѝ вид или в държанието ѝ. Седна на стола си. Тялото ѝ, изглежда работеше, независимо от ума ѝ, и слава Богу! В мислите си тя сякаш потъваше в дълбока вода, извадена от равновесие от случаен изстрел.

Не бе очаквала някога отново да чуе името на Тони Костело. То означаваше много пари, стил и блясък, беше един от най-добрите защитници в Туин Ситис, бързо се изкачваше към върха. Какво ли целеше с делото на Гарет Райт — да попие още слава като гъба, да позира пред камерите и да проповядва правосъдие за обикновения човек.

Сигурно заради това се бе заел с делото на Гарет Райт, каза си Елън. Нямахте нищо общо с факта, че тя води обвинението, и определено нямаше нищо общо с факта, че някога бяха любовници.

Гарет Райт не би могъл да знае нещо за миналото ѝ. Беше съвпадение, че бе избрал точно този адвокат от щата, който я познаваше най-добре и който ѝ бе забил нож в гърба.

Тревогата, която изпитваше от понеделник вечерта, се засили.

„Изчислили сме всички ходове, всички възможности, всички условия — бе прошепнал Райт на Мегън. — Не можем да загубим.“

— Не можем да загубим — каза Антъни Костело, гласът му бе ясен и силен, очите му гледаха към камерите. — Доктор Райт е невинен, несправедливо обвинен и арестуван.

Камерите обичаха лицето му — грубовато, мъжествено и загоряло. Очите му бяха с цвят на еспreso. Много отдавна бе отработил пронизващия си поглед, с който можеше да накара всеки свидетел да се свие, а съдебните заседатели да се повлияят от думите му.

Беше застанал на стълбите пред залата „Синовете на Норвегия“ в Кемпиън, а вятърът рошеше гарваново черната му коса. Камерите и фотоапаратите снимаха нагоре, което го правеше да изглежда по-висок и подчертаваха широките му рамене и добре скроеното му черно палто. Предпочиташе да даде първото си изявление пред Съдебната палата, защото обичаше символизмът да превзема с щурм съдилищата, но репортерите бяха в Кемпиън, за да отразят изчезването на второто дете, така че бе преминал към план Б.

Един добър адвокат трябваше да бъде гъвкав и да се приспособява.

Беше започнал да обмисля стратегията си за защита в мига, в който бе приел Гарет Райт за клиент. Искаше да привлече вниманието върху себе си. Отвлечането на Дъстин Холоуман беше ужасна трагедия, но Костело моментално бе разбрал каква възможност се крие в това. Естествено изпитваше симпатия към семейството — по начин, по който някой би изпитал подобно чувство към герой от филм. Беше важно за него да извлече някаква полза за клиента си от тази трагедия.

— Клиентът ми е в затвора, репутацията му е силно накърнена, докато някакъв луд отвлеча деца от окръга Парк. Към разследването в Дийр Лейк не се е подходило правилно още от самото начало. В резултат умря човек в ареста, а сега друго семейство е пострадало.

Репортерите се опитваха да привлекат вниманието му. Той им отговаряше както иска, без да се интересува какво са го запитали.

— Дойдох тук, за да помогна на правосъдието да възтържествува. Намирам се в Кемпиън по молба на клиента си, който

иска да изрази загрижеността си към семейството на малкия Дъстин Холоуман. Знам, че доктор Райт би искал лично да се обърне с молба към похитителите да върнат Дъстин невредим.

Нямаше такова нещо, разбира се. Още не беше разговарял директно с Райт. И имаше малка вероятност да е научил за отвличането. От онова, което му беше известно, професорът бе студенокръвен кучи син, който не би изпитал никакво съжаление дори ако всички деца в Кемпиън бяха отделени от родителите си и бяха отведени в концентрационен лагер. Нямаше значение, тъй като от този момент щяха да гледат на клиента му като на състрадателен човек, който уважава семейството и закона.

— Кого обвинявате за небрежното отношение към разследването на случая Киркууд?

Той се намръщи към репортера, който бе задал въпроса.

— Смятам, че има много нарушения.

Не беше запознат със случая отблизо. Беше прекарал шест часа вчера вечерта, преглеждайки статиите в двата най-големи ежедневника в Минеаполис и Сейнт Пол. Беше гледал видеозаписите на новините и интервютата, за да получи информация за основните действащи лица, въпреки че още не беше готов да избере някое от тях, за да го критикува публично.

Агентката от Бюрото за борба с престъпността спеше с шефа на полицията. Осъден педофил е работел на ледената пързалка, сетне се бе самоубил в ареста. Мумифициран труп бе открит в гаража на дякона, който бе успял да избегне ареста за два дни, а сетне беше умрял, преди да го арестуват. Имаше достатъчно заговори за сапунена опера — точно което привличаше вниманието на телевизията и таблоидите. Безчувствени към ежедневните престъпления, те виждаха сензация, онова, за което плащаха на писателите в Холивуд. Беше много по-евтино да го получиш в обикновения живот.

— Въпреки несправедливостта, проявена от правосъдието — продължи Костело, — искам да е ясно на всички, че доктор Райт не изпитва лоши чувства. Той все още вярва в системата на правосъдието, надява се, че истината скоро ще излезе наяве и че той ще бъде реабилитиран — точно както всички ние вярваме, че похитителят на Джош Киркууд и Дъстин Холоуман ще бъде открит и наказан, че правосъдието ще бъде бързо и ефикасно.

След тези думи той слезе от импровизирания си подиум и бързо премина през тълпата към очакващия го черен линкълн. Беше довел със себе си колега, младши адвокат и личен секретар, който също беше и шофьор. Друг негов служител бе изпратен в Дийр Лейк, за да наеме кантора. Щеше да е далеч по-лоша от кабинета му в Минеаполис, но щеше да му свърши работа. По-лесно му беше да се настани в града, отколкото да се опитва да върши всичко от разстояние. До края на деня кантората в Дийр Лейк щеше да бъде подредена с всички необходими машини и една от секретарките му да се заеме с работа.

— Добре се представихте, господин Костело — каза Дорман. Възпитаник на „Пърдю“, той бе на двадесет и седем години, с бърз ум, но без особени амбиции, интересуваше се повече от сигурността, отколкото от славата; чувстваше се удобно до Костело и работеше упорито, но не се възползваше от това, което го правеше идеален за работата.

Адвокатът подбираше хората си внимателно. Никога не приемаше помощници, завършили „Айви Лийг“, защото не желаше разглежени наследници на много пари, които биха го превъзхождали. Той самият произхождаше от средната класа и се гордееше с това.

Избираше главно семейни мъже, които не бяха по-високи от него. Чувствителен към сегашната мания за политическа коректност, той бе включил в персонала си жени от малцинствата. Левин, младшата адвокатка, която беше седнала на предната седалка, беше пример за политиката му — чернокожа. Той внимаваше при избора на жените в екипа си, те не трябваше да бъдат непривлекателни, но и не биваше да бъдат прекалено красиви.

Всичко в кантората на Костело — от цветята до персонала — беше подбирано така, че да изтъква неговата личност. Така се постигаше имидж.

Левин се извърна и му подаде брой на „Сейнт Пол Пайниър Прес“.

— Ето съобщенията за смъртта на съдията Франкен, господин Костело.

Снимка с размера на пощенска марка показваше Франкен с черна съдийска тога. Той приличаше на кукла. Втората снимка показваше хаоса в съдебната зала след смъртта на Франкен. Забеляза познатото лице на Джей Брукс.

Костело замърмори нещо под носа си. На устните му цъфна хитра усмивка.

— Обадох се в кабинета на областния прокурор, за да разбера какво отлагане можем да очакваме.

— Размърдай се, Дорман — посъветва го Костело. — Няма да очаквам никакво отлагане. Ще настояваме да няма такова.

Помощникът му вдигна вежди:

— Можем да използваме това време за подготовка.

— Обвинението ще се възползва, за да се подготви. Райт е арестуван в събота вечерта. Преди ареста не е бил заподозрян. Гарантирам ти, че в кабинета на окръжния прокурор се опитват да скалъпят нещо. Трябва ли да им оставим време да го сторят, господин Дорман?

— Не, сър.

— Не, сър — повтори той. Спомените го върнаха назад. — Удари ги силно, удари ги бързо — мърмореше си. — Ще спечелим това дело, преди Елн Норт да успее да се обърне.

ГЛАВА 11

„Макар че е извършена груба съдебна грешка, искам да изясня, че доктор Райт не обвинява никого. Той все още има доверие в нашата правна система и вярва, че истината ще излезе наяве и ще бъде оправдан — както всички ние трябва да вярваме, че похитителят на Дъстин Холоуман и Джош Киркууд ще бъде открит и наказан, че справедливостта ще възтържествува.“

Джей изключи телевизора. Образът на Костело изчезна внезапно, но последствията от неговата игра още се усещаха наоколо като отровен газ. Джей го разбираше отлично. Той самият я прилагаше, докато беше съдебен защитник. Костело би нападнал всеки, ако се наложеше. Би могъл да нарисува такъв портрет на своя клиент, който да напомня бегло на този човек и да обори всякакви обвинения. Тази игра беше отвличане на вниманието, която се връзваше изкусно с тази на похитителя, както се и случи. Какво съвпадение, че те всички се сработиха.

Дръпна дълбоко от цигарата и хвърли фасата в камината, която беше посивяла от пепелта.

Когато пристигна в Дийр Лейк, се оказа, че не може да наеме стая в хотел, тъй като всички бяха заети от репортерите. В обзаведените апартаменти се бяха настанили студентите от колежа „Харис“. Така че му се наложи да наеме къща.

Имаше нужда да работи, да се потопи в един свят, съвсем различен от този, който остави в Алабама. Нямахше значение колко щеше да му струва това. Искаше забрава. Лесно би могъл да притъпи болката чрез лоботомия и алкохолизъм, но тези две алтернативи бяха неприложими. Работата беше най-добрият начин. Защо беше избрал точно този случай, беше въпрос, на който предпочете да не дава отговор.

„И не го намираш за извратено? Да избягаш в истинската трагедия на някой друг?“

Това е просто история. Повтори отговора, който беше дал на Елън, но знаеше, че това не е всичко. Все още се придържаше към тази лъжа, за да запази разсъдъка си.

Случаят беше подходящ и интересен. Задачата му беше да пише за него, а той беше дяволски добър. Така стигна до Дийр Лейк...

Нещата се развиха с такава безразсъдна и отчаяна бързина, че се наложи да вземе само най-необходимото.

За да не се подаде на изкушението да се самоанализира, насочи вниманието си към заобикалящата го среда. Скъпата за стандарта на Дийр Лейк къща твърде дълго се беше задържала на пазара, така че собствениците приеха с благодарност тримесечния безбожно висок наем, връчиха му ключовете и го нагърбиха със задачата да отоплява мястото.

Това обаче не му се удаде. Въпреки че отоплението непрекъснато работеше, стайте пак бяха студени. Беше се настанил във всекидневната заради огромната каменна камина. За съжаление предишните собственици бяха взели всички съоръжения за камината, включително и решетката. Нямаше дори с какво да запали огън.

Огледа стаята и неволно я сравни с удобната всекидневна на Елън. Вместо уютните фотьойли беше разтегнал градинските столове, изоставени в гаража. Вместо масичката за кафе от черешово дърво имаше две сгъваеми маси, имитация на дърво, взети под наем. Вместо картини и цветя в саксии той беше взел под наем офис оборудване — лазерен принтер, копирна и факс машина. Масите бяха отрупани с папки и изрезки от вестници. Лаптопът му беше отворен и включен.

Извърна поглед от монитора и отиде в кухнята за чаша прясно кафе. Беше заредил кухненските шкафове с картонени чинии и чаши, хладилника — с бира, фризера — с пици и замразени предястия. След развода преди пет години рядко се хранеше вкъщи. Да си сготви някакво ястие само му напомняше, че нямаше с кого да го подели.

Не че Кристин му липсваше. От време на време скърбеше за момичето, което някога беше красиво, сладко, без особени изисквания. Съпругата, която го напусна, беше съвсем различна. Скоро след сватбата се оказа, че не са един за друг. Кристин имаше нужда от стабилност; той беше буен и безразсъден. Силната страст, която пламна между тях, бързо охладня и се превърна в разочарование.

Разочарование, което донесе обида, а обидата — болка. С нея дойдоха и недоверието, и омразата.

Сигурно го е мразила. И все още го мразеше.

След случайната среща преди няколко дни често мислеше за бившата си съпруга. Отдавна беше преодолял болката от раздялата, но никога нямаше да ѝ прости това, което му бе причинила.

Представи си момчето, което стои близо до нея. Имаше кестенява коса и небесносини очи.

Трябва да го е мразила. И все още го мразеше.

Отпи от кафето, достатъчно силно, за да вдигне и мъртвец от гроба, и започна да обикаля празната трапезария.

С четири спални, три бани и всекидневна, къщата със сигурност беше просторна. Обаче неговият дом в покрайнините на Еудора беше два пъти по-голям, огромна резиденция с плантация, която правеше фамилната къща на семейство Брукс да изглежда като бунгало. Той я беше построил, за да впечатли хората, да породи завист у тях и да парадира със своя успех; хората, които винаги го бяха смятали за неудачник. Самият той би се чувствал добре и в апартамент с две спални.

Замисли се и реши, че всъщност никога не е бил доволен от нещо. Винаги бе обзет от неспокойство. Майка му обичаше да повтаря, че се е родил две седмици по-рано, без дори да изчака лекар, и колко нервно бебе е бил.

„Ти докосна земята тичайки, момче“ — често казваше чичо Хутър.

За съжаление чичо Хутър никога не уточни накъде е тичал.

Джей беше голямо бреме за семейство Брукс. Чупеше прозорците, не зачиташе дребните закони и големите традиции. Отказа да отиде в Обърн — Алма матер, където се учеха всички членове на семейство Брукс от времето на Христос, и се записа в „Пърдю“ със стипендия за бейзбол. Не пожела да продължи вдъхващата респект дългогодишна съдебна практика на семейство Брукс. И накрая жена му го напусна. Обаче направи състояние и стана известен. Снимката му беше на кориците на всяко едно списание в Америка. Той беше черната овца, чиито подвизи семейството критикуваше с наслада, чиято слава прие неохотно, чиито пари взе без колебание.

Би могъл да опише своя живот, обаче предпочиташе да се рови в живота на непознати хора и да тълкува превратностите на съдбата им. И така стигна до Дийр Лейк.

„... ти си користололюбив печалбар, който е като вампир... наемник, който краде живота и болката на жертвите, за да компенсира липсата на истинско въображение...“

Думите на Елън го преследваха. Каза си, че те нямат значение; това, което тя мислеше, нямаше значение за него, защото не можеше да си позволи да се увлече по нея. Беше тук с определена цел и тя съвсем не беше да спи с Елън Норт.

Застана до големите прозорци във всекидневната и се взря в пустия бял пейзаж навън. Заливът на Райън, както го беше нарекъл посредникът, въпреки че това съвсем не беше залив, а блато, което се намираще на края на нищото, място на запад от Дийр Лейк, известно като Динкитаун. „Заливът“ оставаше загадка, покрита от снежни дюни и замръзнала пустиня, студена и негостоприемна. Изсъхнали бурени и стебла с форма на котешка опашка се издигаха над преспите и се поклащаха от безмилостния вятър. Най-близката къща беше на половин километър северно оттук, скрита зад дърветата. На изток можеше да види края на блатото и обработваемите земи, малки квадратни къщи с издигащ се от комините дим към снежнобялото небе. Върховете на кулите на католическата църква „Сейнт Елисиус“ се издигаха над покривите — три копия, устремени към рая. Те, изглежда, бяха много далече от къщата, в която се бе настанил. Усецаше се изолиран, което нямаше нищо общо с разстоянието.

Якето на Джош Киркууд беше намерено тук, закачено за плевелите също като знак, който се използва при зимните спортове. Възрастна жена на име Рут Купър излязла да поразходи кучето си, въпреки че този ден беше много студено. Лабрадорът беше изтеглил якето от плевелите и заливът на Райън беше станал център на издирването и на медиите.

Джей много ясно си спомняше от новините как Пол Киркууд плачеше сърцераздирателно, паднал на колене в снега, сграбчил якето на сина си в ръце. „Боже Господи, Джош! Джош! О, Боже! Не!“

Спомни си силната болка в гласа му, пронизваща като копие. За един кратък миг се постави на мястото му и си представи паниката, която би го обзела, ако всичко, което бе останало от собствения му син,

е яке и някакво послание от един луд. Усещането го удари със страшна физическа сила. Болката беше далеч по-силна от онази, която бе донесъл тук със себе си. Каза си, че е мазохист. Не беше необходимо да изпитва онова, което тези хора бяха почувствали, трябваше само да го улови и да го предаде върху хартията.

С тези мисли грабна палтото си и се запъти към вратата.

Счетоводната фирма на Крисчънсън и Киркууд се помещаваше в нова двуетажна квадратна тухлена сграда, която носеше претенциозното име „Омни Комплекс“. Според списъка на наемателите във фоайето в сградата се помещаваха също и агенция за недвижими имоти, застрахователна агенция и две малки юридически фирми. „Крисчънсън и Киркууд“ се намираше на втория етаж.

Джей се качи, откри дъбовата врата и влезе в приемната, която приличаше на хиляди други приемни, в които беше влизал — бели стени с картини по тях, задължителната палма в саксия, безлична дъбова мебелировка и бежова тапицерия. Секретарка с огненочервена коса вдигна поглед от компютъра си и се изненада, като го разпозна.

— Господин Киркууд вътре ли е? — попита Джей с усмивка. — Името ми е Джей Бътлър Брукс. Ще отнема минута-две от неговото време, ако е свободен.

Секретарката се развълнува, сините ѝ очи изглеждаха кръгли като сребърни долари на луничавото лице. Скочи от стола и се втурна в кабинета на Пол Киркууд.

Джей се огледа. Собственото му лице го гледаше от корицата на старо списание „Пийпъл“ на дъбовата масичка за кафе. „Царят на криминалния роман: Джей Бътлър Брукс увлекателно пресъздава истинско престъпление.“ Играта на думи, която списание „Пийпъл“ имаше склонност да използва, не го плашеше.

— Господин Брукс. — Пол излезе от кабинета си. — Приятно ми е да се запознаем.

— Имам този непростим навик да се натрапвам на хората. Вероятно сега моментът не е подходящ — каза Джей.

— Съвсем не. Заповядайте в кабинета ми. Желаете ли кафе, господин Брукс?

— Не, благодаря — отвърна той.

Докато Пол нареждаше на секретарката си да не го безпокоят, Джей използва момента да огледа помещението, за да се опита да разбере нещо повече за бащата на Джош. Както в приемната, така и тук мебелите бяха дъбови с равни, заоблени модерни линии. На тъмнозелената стена висяха гравюра на дървени патета, дипломи и сертификати. Кабинетът беше прекалено чист и подреден. Ако не беше отворената папка на бюрото, би си помислил, че се намира на изложба на мебели в някой магазин. Единственият знак, че Пол Киркууд живееше тук, бе сгънатото зелено карирано одеяло на канапето.

— Четох във вестниците как сте оказали първа помощ на съдия Франкен — каза Пол, като влезе и затвори вратата зад себе си. Той беше гладко избръснат, с изгладена бяла риза, с добре оформен ръб на кафявия си панталон. — Колко странно и неприятно!

— Представете си как се е почувствал съдията — сухо отбеляза Джей. Една снимка в рамка привлече погледа му: Джош в твърде голям бейзболен екип, Пол коленичил близо до него с горда и тъповата усмивка на своето слабо, красиво лице.

— Джош обича да спортува, нали? — попита той, кимайки към снимката. — Бейзбол, хокей. Бил е на тренировка с хокейния отбор, прав ли съм?

— Да. Играеше защитник в отбора. Хана трябваше да го прибере след тренировката, но се забавила в болницата... — Говореше внимателно, опитвайки се думите му да не прозвучат укорително, но намекът остана като петно от кафе, което не можеше да се изчисти.

— Съжалявам ви — каза Джей. — Мога да си представя колко тежко е било за вас и за съпругата ви. И после да се окаже, че похитителят е човек, когото познавате и на когото сте имали доверие... Това е било истинско мъчение.

— Наистина беше ужасно — оплака се Пол.

— Разрешете ми да ви обясня какво всъщност ме води при вас.

Джей пообиколи пред бюрото и хвърли поглед през тесния прозорец, откъдето се виждаше паркингът.

— Това, което стана тук, и което ще се случи, когато започне процесът, привлича вниманието на цялата страна — каза той, като се обърна. — Това престъпление, извършено в малко градче, разтревожи много хора. Ако това може да се случи в Дийр Лейк, Минесота, то

може да стане навсякъде другаде. Хората искат да разберат защо е станало и какво да направят, за да се предпазят.

— Искате да напишете книга за отвличането на Джош?

— Възможно е. Вероятно. Историята е интересна: сложна и завладяваща.

— И бихте искали да сключим нещо като сделка?

Джей вдигна очи от бюрото, където прилежно бяха подредени бележки. В дълбоките светлокафяви очи на Пол Киркууд се отразяваха долари.

— Сделка? — повтори писателят, преструвайки се, че не разбира.

Киркууд сви рамене:

— „Инсайд Едишън“ ми предложиха сто хиляди.

„И той очаква да му платя“ — помисли си Джей. Беше мислил за това. Понякога жертвите го изхвърляха от къщите си, възмутени от мисълта за книга, която ще отразява тяхното мъчение, а друг път искаха от него да обезщети тяхното страдание, сякаш самият той беше извършил престъплението, с цел да го използва за книгата си. Имаше и такива като Пол Киркууд. „А Елън мисли, че аз съм користолюбивият печалбар...“ — каза си той.

— Не сключвам сделки, господин Киркууд. Това, което пиша, не е биография. Тази история ще заинтересува много хора. Ако дам на всеки един от тях частица от книгата, тогава рискувам историята да бъде отражение на тяхното мнение за нещата. Противно на това, което някои биха помислили, аз имам морални принципи и ги прилагам.

— И вашите принципи не включват да поделим милионите, които ще спечелите от книгата? — Пол го погледна навъсено. — Не виждам как вие ще публикувате книга за преживяното от някого, без да дадете обезщетение.

— Господин Киркууд, нещата стоят така: престъплението, съдебният процес, всичко това е обществен документиран факт. Ако изберете да говорите с мен, тогава аз мога да включа и вашата гледна точка. Ако не го направите, ще съм принуден да изразя мнения, основани на свидетелските показания и документите, които отразяват събития. Зависи от вас.

— Това е моят живот. — Стисна зъби Пол. — Заслужавам го.

Джей присви очи.

— Джош е мой син — изрече счетоводителят, като побърза да поправи грешката си. — Той заслужава нещо от това.

Джей беше решил този въпрос още преди да се качи на самолета, за да дойде в Минесота. Бе осигурил Джош, както беше осигурявал и другите жертви, чиито истории беше разказвал. Такава беше обичайната практика, за която пресата не узнаваше поради очевидни причини.

Предпочете да не дава тази информация на Пол Киркууд.

— Знаете ли какво, господин Киркууд — изрече Джей, — Джош заслужава много повече от това, което има.

Прекоси бавно стаята и спря до вратата.

— Ще оставя номера си на секретарката ви. Можете да обмислите предложението ми и да ми се обадите, ако желаете — ако намерите свободно време.

Пол го проследи с поглед, докато излезе. Копеле! Можел само да даде обещания за достоверност на неговата история, но не можел да плати в брой! Може да спечели пет милиона и въпреки това имаше нахалството да се подиграва на човека, чието страдание ще бъде неделима част от това, което ще го направи богат.

„Заслужавам“ — Пол не искаше да се чувства виновен за това, което си мислеше. Наистина заслужаваше нещо. И той също беше жертва.

Дори и докато си мислеше за това свое право, си представяше Джош в болницата преди две седмици. Мисли и спомени се завъртяха в ума му, докато не изпита чувството, че някакъв водовъртеж го засмуква надолу и той се дави в паника и разкаяние.

В ушите му прозвучаха неистовите викове на Джош. Притисна с ръце ушите си. Дори и със здраво стиснати очи, за да не си представя тези картини, можеше да види сина си, който рита в болничното легло.

От устните му се отрони стон. Отпусна се на стола до бюрото си и се сви. Потръпна. Устата му беше отворена и изкривена, хаосът в мозъка му се превърна в една-единствена мисъл — моят син, моят син, моят син, моят син...

Тогава се появи вината и го накара да отвори долното чекмедже на бюрото си. Тя го бе накарала да запази запис на съобщението, получено на телефонния секретар през онази съботна вечер.

Сложи малкия черен правоъгълник в касетофона и натисна бутона. Гласът на Джош му заговори от кръстопътя, който насочи техния живот в тъмна пътека.

ГЛАВА 12

— Аз съм в окръг Парк, за да се убедя, че справедливостта ще възтържествува. — Елън размишляваше върху думите на Тони Костело, докато шофираше.

— Сякаш извън столицата започва беззаконието — оплака се Камерън. — А той е Уайът Ърп, дошъл да раздаде справедливост.

— Всичко това е част от представлението — промърмори тя, завивайки по пътя за Лейкшор.

— И това не те притеснява?

— Разбира се, че ме притеснява. Да използва отвличането на Холоуман само за да привлече общественото внимание — прекалено долно е, за да се изрази чрез думи. Но ти не можеш да позволиш на Тони Костело да се добере до теб повече, отколкото позволи на Дени Енберг и Фред Нелсън, Камерън. Той е просто още една заредена бомба.

— Бомба в костюм на Армани.

— Това е, което успехът ще ти донесе в големия град, Кам. Ако си готов да заплатиш цената.

— Не мечтая да стана следващия Тони Костело.

— Радвам се да го чуя. На света има достатъчно такива като него.

— Не може да ме впечатли.

— Добре, но би трябвало — отвърна Елън, като завиваше по пътя към дома на Киркууд. — Той е изключително добър в това, което прави. Не го подценявай и не позволявай да ти влезе под кожата.

Отби бонвила и остана за момент, като гледаше дома на Киркууд, ограден с кедрови дървета. Построена на последния огромен парцел земя, къщата имаше чудесен изглед към езерото на запад. На север и изток гъстите гори на парка „Куари Хилс“ обгръщаха имота със самота, която сигурно е струвала доста пари. В предния двор недовършената снежна крепост говореше за нормалния живот в тази къща, преди похитителят да го разруши.

Загледа се към дома на Райт две къщи по-надолу и въздъхна:

— Добре, да действаме.

Хана им отвори вратата, изглеждаше бледа и слаба.

— Хана, това е моят колега Камерън Рийд. — Елън издърпа ръкавиците си и ги напъха в джобовете на палтото си.

— Да, мисля, че се срещнахме с вас миналото лято покрай една футболна травма — каза Хана, докато се ръкуваше с него.

Той сърдечно се усмихна.

— Възстанових се напълно, а вие се оказахте права — белегът определено буди възхищение в гимнастическия салон. — Добави съчувствено: — Не мога да ви опиша колко съжалявам за това, което вие и вашето семейство преживяхте, доктор Гарисън.

— Благодаря — отговори тя. — Позволете ми да ви взема палтата.

— Как е Джош? — попита Елън.

— Хубаво е да е вкъщи.

— Каза ли нещо? Кой го е взел и къде са го завели?

Хана хвърли поглед към дневната, макар че Джош не беше там.

— Не. Не е казвал и дума за това. Заповядайте. Имам кафе, ако желаете.

Те я последваха.

— Чух за момчето от Кемпиън — изрече Хана. — Не бих пожелала този ад на никого. Изпитвам съчувствие към семейството.

— Това още повече ни амбицира да направим добро дело — обясни Камерън. — Колкото повече притискаме нашия човек, толкова по-вероятно е да пожелае да издаде съучастника си.

Очите ѝ се разшириха. Ръцете ѝ трепереха, докато им поднасяше чашите кафе.

— Нали не се готвите да сключите сделка с него? След всичко, което е извършил?

— Не — увери я Елън. — Никакви сделки. Ще отиде в затвора за всичко това. Надяваме се Джош да бъде в състояние да ни помогне. Както ви обясних по телефона Хана, ние искаме Джош да погледне това, което наричаме снимки за очна ставка. Ако той избере нашия човек отгук, ще продължим с истинска очна ставка в полицейския участък. Убедени сме, че ще бъде по-малко мъчително, ако започнем със снимките. Не искаме да разстройваме Джош, но

идентифицирането на похитителя със сигурност ще е ключът към неговото даване под съд.

— Ще зависи от това, доколко си спомня или желае да каже — обясни Елън.

Хана започна нервно да си играе с обицата.

— Не може ли да даде показания на видеокасата? Виждала съм го по телевизията.

— Възможно е — отвърна прокурорката. — Има прецедент за това. Ще говоря със съдията, когато му дойде времето. Единственото, което искаме сега, е Джош да погледне снимките. Можете ли да го доведете тук?

Докато Хана излизаше от кухнята, Камерън отвори куфарчето си, извади един фотоалбум и го сложи на масата.

— Не издържа на напрежението — промърмори той.

— Сигурна съм, че не можем дори да си представим какво е било — каза Елън, като гледаше кога домакинята ще се появи. — Чух, че с брака им е свършено.

— Гарет Райт има какво да каже по този въпрос.

Хана въведе Джош в кухнята. Той ги огледа предпазливо. Нямахше нищо общо с момчето от плакатите „издирва се“, с усмивка без няколко зъбчета и скаутска униформа. Вече не се смееше, а очите му бяха като на стогодишен старец.

— Здравей, Джош, казвам се Елън. — Тя се наведе към него. — А това е моят приятел Камерън. Той обича да играе футбол през лятото. Ти играеш ли?

Момчето се загледа в нея и не отговори. Майката разроши къдравата му коса.

— Джош играе бейзбол през лятото. Нали, скъпи?

Той погледна първо Елън, после Камерън, а след това се обърна към хладилника и зарея поглед в снимките и рисунките си, закрепени с магнити. Хана коленичи пред него.

— Джош, Елън и Камерън искат да видиш едни снимки, които са донесли. Искат да знаят дали мъжът, който те взе от нас, е един от тези на снимките. Можеш ли да го направиш?

Момчето изобщо не реагира. Майка му го хвана нежно за раменете и го обърна към масата.

— Само ги погледни, Джош — каза Елън, като плъзна снимките към него. — Не бързай, разгледай внимателно всичките мъже. Ако откриеш човека, който те отвлече, само трябва да ни го посочиш.

Момчето сведе глава към снимките, гледайки от едно лице към друго. Джош ги видя всичките, като погледът му се забави на лицето на Райт, после продължи да ги разглежда.

— Всичко, което трябва да направиш, е да го посочиш, Джош — промърмори Елън. — Той няма да те нарани. Ние ще направим така, че той никога да не нарани теб или някое друго дете.

Погледът му бавно се плъзна обратно към лицата, след това той се обърна и отиде до хладилника и се загледа в направения от хартия снежен човек.

— Джош, сигурен ли си, че не видя мъжа? — отчаяно попита Хана. — Може би трябва да се върнеш и да видиш отново снимките. Хайде.

Елън се изправи и нежно хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред, Хана. Може би просто не е готов. Ще опитаме друг път.

— Но...

— Всичко е наред — успокой я другата жена. — Когато е готов, ще говори за това. Просто още не е готов.

— Какво ще стане, ако никога не бъде? — прошепна Хана.

— Ще се справим с делото — обеща Елън. Но докато се отдалечаваха от къщата на Киркууд, се чудеше дали ще може да спази това обещание.

Джош беше единственият свидетел, който можеше да идентифицира Райт и неговия съучастник. Познаваше човека, който го е взел от хокейната площадка. Свидетелката Хелън Блек бе видяла момче, което би могло да бъде само Джош, да се качва по собствено желание в пикап.

— Може би съучастникът на Райт го е отвлякъл — предположи Камерън. — Може би Джош никога не е виждал Райт.

— Може би.

Камерън замълча за известно време, докато минаваха близо до „Куик Трип“ и виетнамски магазин.

— А ако Джош не свидетелства, Костело ще каже, че момчето не може да идентифицира Райт, защото не е извършил престъплението.

— В такъв случай ще обвиним Костело, че е безсърдечно копеле — продължи Елън. — Ще кажем, че Джош няма да свидетелства, защото е бил твърде травмиран и измъчен. Не искаме момчето да мине през такова изпитание, какъвто е кръстосаният разпит, да не говорим за това да се срещне с Райт в съдебната зала.

Камерън ѝ кимна, когато зави при Осло и пое нагоре по хълма към съда. Минаха покрай протестиращите студенти към шерифския отдел.

— Горкото дете — проговори Камерън, — само да можем да му извоюваме малко справедливост.

Елън едва забележимо се усмихна, когато взе ключовете.

— Затова и ни плащат толкова много, господин Рийд.

— Съдия Руди Стович — Руди изговори титлата високо, за да се чуе. Звучеше добре.

Стович заемаше този офис на втория етаж в Съдебната палата на окръг Парк вече дванадесет години. Дъбовата библиотека беше отрупана с папки от дела и юридически книги, с които никога не се беше съветвал. В единия ъгъл на бюрото му бяха везните на Темида. На стената беше подпрян комплект стикове за голф, приготвен за пътуването до Финикс всяка година през февруари. Пътуване, което той с готовност би отложил, за да се пренесе в стария кабинет на съдия Франкен.

— Съдия Руди Стович — повтори Манли Ванлуун. Взе един лешник от чинията с ядки на бюрото и го строши с някакъв предмет, който приличаше на недоволна патица. По жълто-кафявия му вълнен пуловер се посипаха парченца от черупките. Фигурата му беше като на Буда, със заоблено и усмихнато лице, с извити вежди над малки очи. — Може би Рудолф е по-добре. Звучи по-величествено.

— Звучи превзето — отвърна Руди. — Хората ме уважават.

— Много добре. — Манли загриза лешника, като си представи как ще изглежда неговият приятел в съдийската тога. Двамата с Руди бяха стари приятели, подкрепяха се във всяко едно рисковано начинание или политическа кампания. — Губернаторът кога ще реши това?

— Може би седмица-две след погребението на стария Франкен. Между другото поклонението е утре в погребалната агенция на Оглеторп. Погребението е в петък в три и половина в „Грейс Лутеран“.

— „Грейс Лутеран“ ли? Мислех, че е методист. Поне с такова впечатление бях останал. — Манли изтупа пуловера си и се пресегна, за да вземе един орех. — Ще има ли вечеря след погребението? Единственото, което можеш да ядеш в петък в „Скендия Хаус“, е риба.

— Да, разбира се — измърмори замечтано Руди. Погребението на Франкен му предоставяше възможност да впечатли всички със своето красноречие.

Интеркомът забръмча и гласът на Алис Зимански изгърмя като мълния:

— Елън е тук, иска да ви види. Аз си отивам.

— Покани я.

Елън влезе и сдържано кимна на Манли Ванлуун. Той беше натрупал малко състояние от недвижими имоти по време на стопанската криза през седемдесетте: изкупуваше ферми от покрайнините на Дийр Лейк и ги препродаваше на юпитата от големите градове. Беше закупил три фирми за продажба на коли и отново беше натрупал цяло състояние.

— Ето там, Елън. — Манли се надигна от стола си. — Как върви бонвилът? Хубава кола, по дяволите.

— Добре, Манли. — Тя се обърна към шефа си. — Току-що ми се обади един служител. Дават Гарет Райт на съдия Грабко. Помислих, че ще искаш да знаеш.

— Одобряваш ли този избор?

Елън сви рамене.

— Можеше да е и по-лош.

— Ще протестираш ли?

И да позволи на Тони Костело да спечели общественото мнение на своя страна, като го убеди, че прокуратурата умишлено отлага правото на клиента му за по-експедитивен съдебен процес? Той вече беше вдигнал шум на пресконференцията в четири часа в Съдебната палата.

Елън беше изпратила Фийби на пресконференцията като шпионин. Не желаше да се появи лично и да даде златния шанс на Тони да я ввлече в спор. Докато се качваше по стълбите към

канторите на адвокатите, повел след себе си репортерите, тя накара мъжът на рецепцията да излъже и да каже, че е излязла, за да провали плана му да я предизвика.

Тази малка победа беше сладка, но фактът, че позволяваше на Костело да влияе на нейното решение, я нервираше. Стратегия, каза на себе си. Трябваше да мисли за тази стратегия, а не за това, че я манипулира. Контрол беше името на играта.

— Не, няма да протестирам срещу съдия Грабко. Разбира от работата си. Справедлив е. Никога не съм имала никакви по-сериозни оплаквания от него, освен че е лицемерен.

— Все още съм учуден, че Костело ще представлява Райт в съда — произнесе Руди.

— Искам да знам как се е случило това — замислено изрече Елън. — Кой му се е обадил? На Райт е забранено да се обажда на далечни разстояния от затвора. Съмнявам се Дени Енберг да е бил толкова великодушен, че да се е свързал със своя конкурент. Кой тогава?

— Съпругата на Райт.

— Която едва се държи. Видях я с очите си на следващата вечер. Тя би могла да проведе този разговор с Тони Костело, колкото и ловджийското ми куче. Остава съучастникът на Райт?

— Което може да означава, че Костело е бил във връзка с похитителя на момчето от Кемпиън — досети се Руди.

— И нямаме никакъв шанс той да каже нещо по този въпрос.

— Да, добре, направи каквото можеш, Елън. Уверен съм, че ще се справиш с Костело.

Тя не реагира, когато той произнесе тази изтъркана фраза. Остави го да прави планове как ще заеме мястото на Франкен в съда и се върна в кабинета си. Персоналът беше свършил работата си за деня. Сиг Иверсон и Куентин Адлер излязоха през вратата доближили глави, сякаш обсъждаха някой закон или клюка. Фийби тъкмо намяташе пончото си от лама върху роклята с маргаритки.

— На бюрото ви оставих цял куп съобщения — изрече тя, намествайки очилата си. — Господин Костело пак се обади. Мич също, и каза, че липсата на новини означава лоши новини и че заминава за Минеаполис довечера.

Да се обади на Мегън. Мисълта я стопли.

— Благодаря ти, Фийби. До утре.

Секретарката ѝ се намръщи.

— Не оставай до късно. Изглеждаш ми уморена.

— Добре съм.

Момичето бе на друго мнение, но не възрази. Елън влезе и вдигна купчината розови бележки. Забеляза, че нямаше, нито една от Джей Бътлър Брукс. Все още се улавяше, че мисли за мига преди той да напусне къщата ѝ миналата вечер, когато стоеше близо до нея.

— Не можеш непрекъснато да ме избягваш.

Тя се извърна, като почти очакваше да види Брукс там, но този глас беше от миналото ѝ. Тони Костело беше сянката от миналото, която я преследваше. Елън запали лампата на бюрото си.

— Да те пренебрегвам ли, Тони? Никога ли не ти е идвало наум, че съм заета жена с много по-важни задължения от тези да играя признателната роля в медийната ти драма?

— Противоречиш ми както винаги, нали? — отвърна любезно и затвори вратата зад себе си. — Изглежда си поумняла.

Елън се настани на стола си, сложи очилата си и се престори, че преглежда с интерес съобщенията.

— Така е. Ако ме клеветеше така и когато работех в окръг Хенипин, да съм ти счупила носа. Вече умея да се защитавам.

— Имал съм късмет.

Костело ѝ се усмихна и тя знаеше, че той си въобразява, че това е най-очарователната му усмивка. Усмивката, с която се перчеше и се оценяваше за порядъчната сума от петдесет хиляди долара. Беше ипотекирал къщата на родителите си, която беше наследил, за да плати порцелановите си зъби. Смяташе това за добра инвестиция.

Изглеждаше спретнат и изчеткан като цирков кон. Костюмът му даже беше по-тъмносин, така ушит, че да покаже тялото, което беше поддържано в частен гимнастически салон с личен треньор.

Разкопча двуредното си палто и се настани с лекота на мястото за посетители.

— С какво мога да ти помогна, Тони? — попита тя равнодушно, за да го вбеси.

Костело не ухапа въдицата, погледът му остана неподвижен върху нея.

— Мина много време.

— Не чак толкова.

— Все още ме обвиняваш за това, което се случи с Фицпатрик — продължи Костело. — Надявах се, че времето ще те накара да промениш мнението си.

— Отношението ми към подправянето на някое дело никога няма да се промени.

Той тръсна глава.

— Как можеш да вярваш, че съм способен на такова нещо, Елън? Да оставим моралните принципи настрана, как можеш да повярваш, че съм се отнесъл с теб по такъв начин след всичко, което бяхме един за друг?

— Да оставим моралните принципи настрана. — Дрезгаво се изсмя и стана отново. — Някой се снабдява с информация направо от бюрото ми. Делото се проваля и следващото нещо, което виждам, е че ти и адвокатът на Фицпатрик сновете наоколо.

— Просто вечеряхме. Това не е незаконно.

— Разбира се, че не е незаконно.

— За Бога, Елън — изръмжа Костело, като се изправи. — Това беше делова вечеря.

— Сигурно е било така — приближи се тя към него. — Как ти даде трийсетте сребърника — под масата, или е трябвало сервитьорът да ти ги донесе на поднос?

— Имаше толкова много хора в кабинета ти, които имаха достъп до информацията. Фицпатрик е могъл да плати на всеки.

— Да, но знаеш, че нито един от тях не започна да кара порше и да се навърта в „Гуд Фелъс“ с Грегъри Игълтън.

— И, разбира се, и за миг не ти хрумна, че делото се провали, защото Фицпатрик беше невинен — отвърна ѝ Костело. — Никога не ти хрумна, че момичето лъжеше, обвинявайки го в престъпления, след като той не пожела дай даде пари.

Той не започна да отрича нейните обвинения, отклоняваше вниманието, като се опитваше да обвини някой друг. Тя запристъпва към него.

— Арт Фицпатрик изнасили това момиче, защото е вярвал, че парите и положението му му дават право да го направи, по дяволите. Това, което най-много ме отвращава, е, че се оказа прав. Той се отърва, а ти се продаде и спечели благоволенieto му.

— Докажи го тогава — изкрещя Костело.

Не отрече. Никога не го направи.

Толкова пъти бяха обсъждали това, че вече нямаше какво да кажат. Елън знаеше, че не може да докаже нищо. Всичко, което имаше, бяха парченца от пъзел и гадното чувство, което изпитваше. Никакви конкретни доказателства. Нищо, което да предаде на областния прокурор или по-висшите инстанции. Тогава си блъскаше главата как да го накаже, да го изобличи публично, да му отнемат адвокатските права и да го прати в затвора. Но това само щеше да ѝ навреди. Тя щеше да бъде тази, която публично щеше да бъде унижена и чиято професионална кариера щеше да се провали. Елън беше глупава, че се беше забъркала с амбициозния адвокат на защитата.

Започна тази работа предпазливо, убедена, че е достатъчно умна, за да се справи. Костело я заблуди, че я подкрепя и че е честен. И точно когато беше свалила защитната преграда, той я победи.

Близо три години бяха изминали оттогава, а Елън все още искаше да изтръгне сърцето му. Не защото го обичаше, а защото я беше използвал, направи я на глупачка, подигра се със системата, която тя толкова уважаваше и ценеше.

Обърна се и сложи ръцете си върху лицето си, сякаш се опитваше да изтрие по този начин всички емоции. Не искаше да чувства нищо. Особено пред него. Контрол. Не каза ли на Камерън да не позволява на Костело да му влиза под кожата? А ето я нея сега, щеше да избухне като бомба още след първото му посещение в кабинета ѝ.

— Бях загрижен за теб, Елън — промърмори Костело.

— Всичко е в минало време, нали? — отвърна тя, като седна отново. — В древността.

Тони седна на мястото за посетители. Като боксьори, оттеглили се в противоположните ъгли, помисли си той. Напрежението стана по-поносимо.

— Разбира се, никога не съм искал да напуснеш града — продължи той.

— Тони, ласкаеш се — отвърна Елън. — Ти беше просто един симптом от един много по-голям проблем. Напуснах окръг Хенипин, защото се отвратих от театъра, който се разиграваше там. Очевидно не

се задоволяваш, като оскверняваш столичните съдилища. Сега си решил да дойдеш и тук.

— Аз представлявам Гарет Райт.

— Разбрах го. Съсредоточи погледа си върху лицето му. — И как стана това?

— Случаят ме интересува.

— Имаш предвид, че е предизвикателен. Това, което искам да знам, е как стана адвокат на Гарет Райт. Кой се свърза с теб? Или ти надуши сам случая?

— Нима ме обвиняваш, че представлявам клиент? — отвърна видимо оскърбен.

— Не, не си толкова глупав. Кой те извика? Знам, че не е Райт или пък Денис Енберг?

— Също така знаеш, че не мога да обсъждам това с теб — заяви Тони с безизразно лице. — Поверително е.

Елън се наведе към него.

— Така ли мислиш? Ако съучастникът на Гарет Райт се е свързал с теб — ако можеш да ни посочиш похитителя на момчето на Холоуман, и не го направиш — ще те обвиня, че пречиш на процеса, и ще те размятам като умрял плъх.

Костело се усмихна като любовник.

— О, ти си все така моята любима Елън.

— Никога не съм ти принадлежала, Тони — отвърна му студено тя. — Аз само спях с теб. И повярвай ми, не беше кой знае какво.

— Ах. — Той едва забележимо трепна. — Удар под кръста, не ти прилича.

— Какво мога да кажа? Ти предизвикваш злобата в мен. Ще се затрудниш, ако помагаш и ставаш съучастник на похитител.

— Продължаваш да приемаш клиента ми за виновен — спокойно каза Тони. — Аз допускам, че той е невинен, така че не знам за никакъв съучастник. И, разбира се, не знам нищо за отвличането на Холоуман.

— Господ да ти е на помощ, ако ме лъжеш, Тони — отвърна му напрегнато Елън. — Животът на едно дете е заложен на карта.

— Знам какво е заложено, Елън. Винаги знам какво е заложено на карта.

Той отвори куфарчето си „Луи Вютон“ и извади няколко документа.

— Търси доказателства. Но докато на практика нямаш нищо за този случай, искам да се споразумеем за някои подробности.

— Ще имаме достатъчно време на разпита — отвърна тя. — Твоята малка игра да спечелиш съдията на своя страна ще попречи повече на теб, отколкото на мен, Тони. Прати някого от слугите си утре следобед за документите.

— Ще намина лично — отговори ѝ той. — Съдия Грабко ще изслуша моето предложение да намали сумата за гаранцията. Забележителен е начинът, по който областта се бори съдебната система да работи, нали?

— Предполагам, че ще си припишеш работата на съдебните служители. Разбира се, ще се намери човек в областта, който да е по-малко загрижен.

Костело присви очи. Изглеждаше жесток и тя знаеше, че той е способен да бъде такъв.

— Мисля, че би трябвало и теб да не те е грижа толкова, Елън — отвърна ѝ тихо той. — Надявам се, в името на делото, твоята отмъстителност да не попречи на чувството ти за справедливост. Не искам никой да казва, че това не е чиста битка.

Тя искаше да вземе преспапието и да го замери с него, но не можа да го достигне, затова запази самообладание и хладно отвърна:

— Защо не изведеш егото си на една хубава вечеря, Тони? Ще изразходи огромна енергия.

Устата му се изкриви в тънка усмивка.

— Всъщност отивам да вечерям. Бих те поканил да се присъединиш към нас, но...

— Имам други планове.

Кимна за довиждане.

— До утре...

— Знаеш ли, Елън — заговори ѝ меко, — независимо от обстоятелствата се радвам да те видя отново.

Тя нищо не каза. Когато той си тръгна, прокара ръце през косата си и въздъхна с облекчение. Като прецени обективно разговора им, си помисли, че това не беше пълен провал. Беше набелязала някои неща за себе си. Въпреки това се чувстваше беззащитна и уязвима.

Тони Костело беше намерил начин да я нарани преди, когато си мислеше, че е неуязвима. Тя избра да си отиде, но ето го отново, той нахлуваше в живота ѝ. Никакво логично доказателство не можеше да я извади от обзелото я безпокойство. И в основата на тази тревога не беше Тони Костело, а Гарет Райт.

Защо беше избрал Костело? Как можеше да знае за човека, когото тя дори не желаше да вижда? Кой се беше свързал с Костело заради него?

Кой беше другият?

Възможните отговори никнеха като гъби в главата ѝ.

Като грабна палтото и куфарчето си, тя излетя от кабинета си. Продавачите на справедливост бяха затворили магазина. Елън побърза надолу по стълбите, прекоси фойето и се отправи към най-близката странична врата, която водеше към паркинга. Бутна вратата и застана на прага.

Огледа паркинга, като се надяваше да зърне Костело, но не видя никого. Изруга и тръгна към колата си. Надяваше се, че той ще се върне в офиса си. Ако можеше да го хване там, щеше да го проследи в ресторанта...

— Госпожице Норт?

Подобно на призрак от сенките се появи тъмна фигура.

Елън отскочи, счупи токчето си и си навехна глезена. Изпусна куфарчето си. Адам Слейтър стоеше като закован и я наблюдаваше.

— Госпожице Норт, не исках да ви уплаша. Много съжалявам, наистина.

Тя го изгледа навъсено. Вдигна счупения ток на ботуша си и го пъкна в джоба на палтото си.

— Господин Слейтър — отвърна, като се опитваше да запази търпение. — Няма смисъл да налитате на човек, след като сте единственият репортер наблизо.

Той се смути.

— Наистина съжалявам. Само исках да ви хвана, преди да тръгнете.

— Защо не сте в Кемпиън с останалата част от ордата?

— Там не става нищо особено. Имам предвид търсенето, но не са открили още детето или нещо друго. Голяма част от хората дойдоха

тук заради пресконференцията на Антъни Костело, но после се върнаха в Кемпиън. Реших да ви изчакам, за да поговоря с вас.

— По-добре от нищо, а?

— Да. Искам да кажа — поне е нещо. Имам предвид, какво мислите относно заредената бомба Костело, която ни донесе Райт? — Той извади бележника от джоба на палтото си и зачака с приготвен химикал.

Бледите лампи на паркинга светнаха. Една от тях освети бонвила й, като че беше център на вниманието и единствената кола наблизо. Почувства, че трябва да свърши, колкото се може по-бързо.

— Гарет Райт има право на адвокат — изрече механично Елън. — Господин Костело си върши много добре своята работа.

— Мислите ли, че това означава, че Райт е виновен? Това, че той чувства, че се нуждае от много добър адвокат, за да го измъкне, и че не може да намери такъв в Дийр Лейк?

— Не знам какво мисли. Макар, че бих искала. Това щеше да направи работата ми много по-лесна. — Тя се наведе и повдигна куфарчето си. — Вярвам, че Гарет Райт е виновен. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да го докажа. Безразлично ми е кой е негов адвокат.

— Не се ли плашите от Костело?

— Не.

— Дори и след като ви е побеждавал всеки два от три пъти, когато сте се изправяли срещу него като прокурор в окръг Хенипин?

— Къде чухте това?

Адам сви рамене.

— От достоверен източник в съдебната система.

— Случаите са различни — отвърна Елън и закуца към колата си. — Вярвам в нашето дело срещу Гарет Райт. Ще направя също всичко възможно, за да помогна да хванем и осъдим неговия съучастник.

— Имате ли някакви идеи кой може да е той? — попита я Адам Слейтър, като сумтеше покрай нея. — Досещате ли се за мотив?

— Не ми е позволено да правя изявления.

— Няма да използвам името ви — обеща й. — Ще ви нарека „високопоставен източник от окръжната адвокатура“.

— Има само пет адвокати на служба, господин Слейтър. Това няма да осигури анонимността ми.

Той побърза и зададе следващия въпрос:

— Нищо не споменахте за мотив. Заради какво мислите е всичко това? Престъплението винаги се извършва заради нещо — секс, власт, пари, наркотици. Или ако се спрем на екзистенциализма, това е просто добро и зло?

Елън погледна очите му, жадни за сензационни и пикантни новини, които читателите на „Гранд Форкс“ щяха погълнат със сутрешната си закуска. Тя беше виждала как се разграничават доброто и злото около нея във всички изпитания: сенките в мрака и малките блещукащи светлинки надежда за човечеството. Брукс беше прав само за едно нещо — че драмата, която се разиграваше около тях, е метафора на времето, Но Елън нямаше намерение да води философски разговори с репортер, който е прекалено млад, за да си спомня „Бийтълс“.

— Не съм екзистенциалистка, господин Слейтър — отвърна му. — Аз съм реалистка. Убедена съм, че ще победя на това дело. Няма да ме спре някакъв адвокат, който харчи за костюми толкова, колкото аз печеля за цяла година, или пък абсурдната идея, че сме изправени пред отмъстителна личност, чието гениално зло е много по-голямо. В края на краищата Гарет Райт е още един престъпник. Ще получи точно това, което заслужава.

„Добре го каза“ — помисли си тя, докато излизаше от паркинга. Но все още не си вярваше.

ГЛАВА 13

Хана се разхождаше из празната къща, а от стереоуредбата се носеше тиха музика. Лили спеше в креватчето си. Джош бе заспал на канапето, докато беше гледал „Завръщане в бъдещето“.

Хана непрекъснато пускаше филми по видеото, тъй като не искаше момчето да гледа новините. Каза си, че това може да го разстрои, но истината беше, че реакцията му към новините за отвличането на детето на Холоуман бе разстроило самата нея. Беше се опитала да говори за това с него, но след ужасяващата забележка той не каза нищо повече.

„Джош, знаеш ли кой е похитил момчето?“

Той само сви рамене и насочи вниманието си към кутията с маркери.

„Скъпи, семейството на това малко момче се тревожи ужасно за него, също като нас. Вероятно то е уплашено, както сигурно ти си бил уплашен. Ако можеш да помогнеш да го открият, би го направил, нали?“

Той беше извадил червения маркер от кутията и го задържа пред себе си, започна бавно да го размахва във въздуха, сякаш беше самолетче.

Беше се оттеглил отново във въображаемия си свят. Хана не знаеше как да го измъкне от това състояние. Вероятно щеше да е по-добре да го остави на спокойствие и да му предложи любовта, търпението и подкрепата си. Помисли за майката на Дъстин. Знаеше какво изживява тя. Може би трябваше да се обади на Мич, за да го информира какво е казал Джош, или да съобщи на Елън Норт, че незабавно ще заведе Джош на детския психолог.

Накрая реши, че не може да стори нищо, почувства се егоистка. Но искаше да защити Джош, да го запази до себе си, надявайки се неприятностите да отшумят.

Тя се вгледа в спящото момче и изпита силна болка! Веднъж не беше успяла да го предпази. Не искаше това да се случи отново, но

изпитваше несигурност и самота. Имаше чувството, че е била изтръгната от света, който познава, където беше сигурна в ролята и уменията си, и бе захвърлена в някакъв непознат свят.

Преди отвличането на Джош никога не бе изпадала в истинска беда. Не знаеше как да се справи. Дори сега, след изпитанието, се чувстваше ужасно несигурна. Беше изгубила смелостта си и подкрепата на съпруга ѝ ѝ липсваше.

Вратата на гаража се отвори и затвори. Хана се извърна, заставайки между натрапника и сина си. Сетне вратата на кухнята се отвори и в дневната пристъпи Пол.

— Можеше първо да се обадиш — ядосано каза тя.

— Това все още е моята къща — възрази ѝ той.

Хана въздъхна. При всяка среща започваха словесна битка. Беше се превърнало в навик — размяната на реплики в словесната им война. Вече дори не си правеха труда да се поздравят. Бяха споделили десетина години от живота си, бяха създали две деца и накрая се бяха превърнали във врагове.

— Уплаши ме — призна тя.

— Съжалявам — извини се той сърдито. — Предполагам, че трябваше да се досетя. Не мислех, че ще свикнеш толкова бързо с отсъствието ми.

— Не е това.

Той иронично повдигна вежди.

— О, може би си решила, че все пак има причина да се страхуваш от мен?

— О, Боже! Опитвам се да съм учтива, Пол. Не можеш ли и ти да положиш малко усилие?

— Ти ме изхвърли.

— Заслужаваше си го. Ето. Сега доволен ли си? Не бяхме ли достатъчно отвратителни един към друг?

Той извърна поглед, вирайки се към хладилника в кухнята, към бележките, снимките и картините, висящи по вратата му — доказателства за техния живот като семейство.

— Дойдох да видя Джош — тихо изрече той.

— Заспал е.

— Тогава няма да го уплаша, нали?

Хана прехапа устни. Не разбираше какво цели той. Не искаше да мисли, че Джош има причини да се страхува от баща си. Логиката ѝ подсказваше, че няма причина, че Гарет Райт е виновникът. А той беше в затвора.

Беше отвлечено друго дете.

Появата на Пол бе предизвикала бурна реакция у Джош.

— Заспа на канапето — каза тя, обърна се и тръгна към дневната.

Съпругът ѝ я последва с ръце в джобовете. Погледна към техния син и лицето му се напрегна.

— Как се справя?

— Не знам.

— Говори ли?

Тя се поколеба за миг, обмисляйки дали да му се довери.

— Не.

— Кога отново ще ходи на психиатър?

— Утре. Елън Норт и Камерън Рийд от кабинета на окръжния прокурор идваха днес с албум със снимки, за да разберат дали ще разпознае Гарет Райт.

— И?

— Нищо. Разгледа албума и се отдалечи. Изглежда, е блокирал всичко, което е преживял. Доктор Фрийман казва, че може да измине доста време, преди да се изправи с лице към проблема. Травмата е била твърде силна. Вероятно му е казано да не говори за това. Може да е заплашен. Един Господ знае.

— Господ и Гарет Райт.

Пол се наведе и докосна косата на Джош. Една къдрица се нави на пръста му и очите му се насълзиха. Хана стоеше неподвижна. Преди време би отишла при него, би го прегърнала и споделила болката му. Това, че вече не можеше да го направи, я изпълни с отчаяние. Къде отиде тяхната любов?

— Ще ми се да можехме да се върнем назад... — прошепна Пол.
— Бих искал...

Това ѝ беше познато като ударите на сърцето ѝ. Не можеше да преброи напразните желания и несбъднатите молитви. Най-важната от тях се беше сбъднала — Джош се бе върнал. — Заедно с това обаче се бяха появили нови нужди, копнежи и въпроси, на които не беше сигурна, че иска да отговори.

„Ще ми се да можехме да се върнем назад...“, когато животът им приличаше на приказка. Едно време те бяха толкова щастливи. Сега съществуваше само горчивина и болка. Щастиято ѝ се струваше безкрайно далеч.

— Ще го отнеса в леглото — прошепна Пол.

Хана бе готова да се възпротиви, тъй като се безпокоеше, че Джош може да се събуди и да се уплаши при вида на баща си, но замълча. Каквото и да се беше случило между тях двамата, не искаше да нарани Пол по този начин. Не искаше да повярва, че той го заслужава.

Тя ги последва по стълбите и застава на прага на стаята, докато Пол го остави на леглото и го зави. Докосна бузата на Джош, сетне прекоси коридора и надникна в стаята на Лили.

— Тя пита за теб — призна Хана.

— Какво ѝ отговаряш?

— Че за известно време си заминал.

— Но това не е за известно време, нали, Хана? — изрече той обвинително. — Ти нямаш нужда от мен.

— Нямам нужда от всичко това — остро отвърна тя, когато слязоха в дневната. — Постоянното заяждане, забележките, страхът да не накърня самочувствието ти. Бих дала всичко да преодолеем този проблем заради Джош, но ти, изглежда, не можеш да се справиш...

— Аз? — Пол се потупа с юмрук по гърдите. — Да. Аз съм виновен. Глупости. Ти си тази, която...

— Престани! — повиши тон Хана. — Няма отново да слушам всичко това. Разбра ли ме, Пол? Уморена съм от обвиненията ти. И без това достатъчно се терзая. Справям се както мога. Не зная какво правиш ти. Дори вече не знам кой си. Не си човекът, за когото се омъжих. Не си този, с когото исках да живея.

— Добре — изръмжа той. — Тръгвам си.

И така зловецният кръг отново се затвори, помисли си Хана, когато вратата се затръшна. Толкова често си бяха разменяли тези реплики. Изтощена, тя се отпусна на канапето и посегна към телефона на масичката. Имаше нужда от приятел, от някого, с когото да се чувства сигурна, дори обичана, дори ако той не можеше да отвърне на чувствата ѝ.

Телефонът иззвъня два пъти.

— Божият взвод. Безплатно избавление.

На устните ѝ трепна усмивка.

— Тази вечер имаме специално изкупление — три молитви на цената на една.

— А рамо, на което да поплача? — попита Хана.

Настъпи пълна тишина.

— Купете си едно, ще получите второто безплатно — тихо изрече отец Том.

— Мога ли да разчитам?

— По всяко време, Хана — прошепна той. — Когато имаш нужда от мен, винаги ще съм до теб.

* * *

Пол избра да мине покрай гората на парка „Куари Хилс“. Луната проблясваше между черните облаци. Познаваше този път много добре. Алеята за скиори бе отъпкана от безброй ботуши, докато полицията търсеше доказателства наоколо. Жълтата найлонова лента все още ограждаше мястото на престъплението.

Опита се да не обръща внимание на причината, поради която беше тук. Имаше нужда да се откъсне за малко от този кошмар. Имаше нужда от утеха. Нуждаеше се от любов. Заслужаваше нещо по-добро от обвиненията на Хана. Би трябвало да забележи колко е напрегнат. Ако беше истинска съпруга, щеше да спи в леглото си. Вместо това той търсеше съпругата на друг мъж.

Този мъж беше в затвора, обвинен в отвлечането на сина му. Въпреки това той не се обърна назад.

Прозорецът на кухнята в дома на Райт светеше. Карън си бе у дома. Беше ѝ се обадил от уличен телефон и бе затворил, когато чу гласа ѝ, уплаши се, че може би подслушват телефона ѝ. Наоколо нямаше коли, никакви следи от посетители.

Предпазливост, страх и вина го задържаха накрая на гората. Все пак нуждата го накара да тръгне напред.

Мина през задния двор до вратата, която водеше до гаража, и влезе както много пъти преди. Саабът на Гарет бе конфискуван от полицията. В гаража бе само хондата на Карън. Тук Мич бе арестувал

Гарет Райт. За миг му се стори, че чува шум от борба и ниския глас на Холт, докато чете правата на Райт.

Пол почти не познаваше Гарет. Бяха съседни, но не от тези, които прекарват заедно летните вечери. Райт се държеше високомерно. Беше отдал живота си на работата в колежа и се отнасяше с хората, сякаш са екземпляри за изследване. Испита удоволствие, като си помисли, че сега той е в затвора. Дали и там се държеше високомерно?

— Пол?

Карън беше застанала зад мрежестата врата. Изглеждаше крехка и уплашена. Красивата ѝ пепеляворуса коса обграждаше лицето ѝ. Носеше бежов пуловер с роза отпред. Точно от такава жена имаше нужда.

— Пол, какво правиш тук?

— Трябваше да те видя — изрече той и отвори вратата. — Мога ли да вляза?

— Не би трябвало — отвърна тя, но отстъпи назад в мокрото помещение.

— Искан да разбера как си. Не съм те виждал, откакто Гарет...

— Това е грешка. — Тя поклати глава, без да гледа към него. — Не биваше да го арестуват. Никога не са го арестували.

— Той отвлече Джош, Карън.

— Това е грешка — измънка тя, навивайки кичур коса на пръста си. — Той никога не би... ме наранил по този начин.

— Той не те обича, Карън. Гарет не те обича. Аз те обичам. Запомни това.

— Не ми харесва това, което се случва — изхленчи тя. — Смятам, че трябва да си тръгнеш, Пол.

— Но аз искам да те видя — настоя той. — Не можеш да си представиш, какво преживявам, питайки се дали си добре, дали полицията не те разпитва. Много се притесних.

Той вдигна ръка и докосна бузата ѝ.

— Липсваше ми — прошепна. Тя беше толкова нежна. Обзе го желание. Имаше нужда от утеха. Заслужаваше я. — Всяка нощ лежа буден и си мечтая да бъдеш до мен. Размишлявам как бихме могли да сме заедно — наистина заедно. Сега това може да стане. С Хана вече приключихме. Гарет ще отиде в затвора.

— Не смятам така — измърмори тя.

— Да. Ти не го обичаш, Карън. Той не ти дава онова, от което се нуждаеш. Кажи, че ме обичаш, Карън.

Тя си пое дъх, по миглите ѝ блестяха сълзи.

— Обичам те, Пол.

Той се наведе и я целуна, но тя извърна лице и го отблъсна.

— Карън? — прошепна той, объркан. — Имам нужда от теб.

Тя поклати глава, по страните ѝ се стичаха сълзи, долната ѝ устна трепереше.

— Съжалявам. Всичко беше грешка. — Бавно се свлече надолу и седна на пода до пералнята. Сви колене и облегна главата си на тях. Тихо заплака: — ... Ужасна грешка.

„Направих грешка.“ Думите просветваха в главата на Дени Енберг като неонов надпис. Блясваха и изгасваха в безпощаден ритъм като при китайско мъчение.

— Би трябвало да си доволен, Дени — прошепна той, сипвайки си още „Куерво“. — Отърва се.

Никога не бе очаквал да си навлече неприятности, тъй като Дийр Лейк не беше място, където се плетат интриги. Клиентите му бяха обикновени хора, делата им бяха безинтересни. Той си живееше тихо и спокойно, дори скучно. Имаше добра клиентела, ходеше на лов и риболов. Съпругата му Вики работеше нощно време като медицинска сестра в дом за възрастни и посещаваше часове в „Харис“, за да стане начална учителка. Бяха решили да си осиновят бебе, но изчакваха тя да завърши колежа.

Зрението му леко се беше замъглило от алкохола и той огледа кабинета си. „Пещерата“ както го наричаше Вики. Мястото, където можеше да окачи ловните си трофеи, да държи пушката си и да играе покер с приятелите си веднъж месечно. Стените бяха покрити с ламперия, а подът — с едноцветен килим. Неговото светилище. Тук не допускаше клиенти. Секретарката му оставяше прахосмукачката до вратата всеки петък. Той я използваше веднъж месечно.

Сградата, където се намираше скромната му кантора, бе до паркинга на търговския център и някога е била пералня и химическо чистене. Сега другата половина се обитаваше от зъболекар, който му даваше процент, ако му изпрати пациенти.

„Направих грешка.“

— Не обръщай внимание, Дени — изграчи той, взирайки се към десетдоларовата банкнота, която висеше над рафта с пушки. — Не можеш винаги да побеждаваш.

Точно това каза на Елън Норт, когато се отби и се опита да измъкне информация от него. „Не бях достатъчно агресивен. Разочаровах клиента си. Той ме уволни. Случва се.“

От делото можеше да спечели пари, име, но сега всичко беше свършено. Прав му път. Не искаше тайни. Не желаше да упражняват натиск над него.

„Изглеждаш ми разстроен, Дени“ — каза Елън.

„Да, беше голямо дело. Можех да го използвам. Но, по дяволите, защо да се главоболя?“

„Не ти беше по сърце.“

„Не? Да, наистина... Вики не желаше да защитавам Райт.“

„Тя смята, че е виновен, нали?“

„Труден въпрос.“

„Оттегли се.“

„И без това тези странни обаждания започнаха да ме дразнят.“

„Какви обаждания?“

„От рода на «ти, скапан адвокат». Някои хора вярват, че е виновен. Нека сега Костело да се тревожи за това. Аз се оттеглям.“

Тя се беше накарала да си тръгва, беше с гръб към него.

„Знаеш, че никога не бих те накарала да бъдеш нелоялен към клиента си, Дени. Но вярвам, че ще постъпиш правилно. Ако Гарет Райт е чудовището, за което го смятаме, той трябва да бъде затворен. Неговият съучастник — също. Ако можеш да направиш нещо, за да ги спреш, сигурна съм, че ще го сториш. Ще постъпиш така, както ти диктува съвестта, нали, Дени?“

Да постъпи правилно.

„Направих грешка.“

Той изля съдържанието на бутилката в чашата си.

Джош седна на леглото си и се вгледа в светещите цифри на часовника. Полунощ. Майка му беше оставила нощната лампа да

свети, въпреки че вече беше голям. Сега беше достатъчно голям, но тя не го разбираше.

Той стана от леглото и отиде до прозореца, който гледаше към езерото. На лунна светлина то изглеждаше като бяла пустиня или повърхността на далечна планета. Вилите по брега можеха да бъдат жилищата на извънземни.

Той напусна стаята си и тръгна по коридора, за да провери как е майка му. Вратата на стаята ѝ беше отворена. Тя спеше. Знаеше, че ще се събуди и при най-малкия шум. Той нямаше да издаде нито звук. Можеше да е като призрак, можеше да се движи наоколо и никой нямаше да го види иди да го чуе. Тишината беше в мозъка му и той можеше да я направи голяма като огромен балон около себе си.

Отстъпи от вратата и тръгна към банята, чийто прозорец гледаше към задния двор. Качи се на коша за дрехи и отдръпна пердето. Снегът беше сребрист, гората зад него бе като черна дантела. Тази призрачна картина го привличаше. Чувството малко го плашеше, но го държеше като с големи невидими ръце. Искаше да излезе, да бъде там, където никой не би го наблюдавал, сякаш очакват да експлодира, и никой нямаше да задава въпроси, на които трябваше да отговаря.

В антрето си обу ботушите. Беше облякъл новия си червен трикотажен костюм на „Викингите“, който Натали му беше подарила, новото си яке, което мама му беше купила. Хората му бяха донесли много подаръци, сякаш беше Коледа. Само че мама изглеждаше тъжна, когато му ги даваше.

Джош знаеше, че той е причината за тъгата ѝ. Искаше му се да поправи стореното. Искаше му се светът да е отново такъв, какъвто беше, но не можеше да го направи.

„Стореното — сторено, но още нищо не е приключило.“

Не обичаше да мисли за това, но то се беше запечатало в ума му, вкарано там от някого, срещу когото не смееше да се опълчи. Похитителя. Този, който го беше отвлякъл, го беше предупредил, че не бива да казва каквото и да било, или ще му се случат лоши работи. Така той не говореше, въпреки че и без това се случваха лоши работи. Джош се беше затворил в себе си, въпреки че там му беше самотно. Но беше безопасно.

Тих като мишка, той излезе навън.

Телефонът иззвъня към два през нощта и събуди Елън от неспокойния ѝ сън. Тя скочи и седна в леглото, разпилявайки папките и документите, които бе чела, преди да заспи. Втренчи се в телефона, докато осъзнаваше факта, че е понеделник. Обаждането сигурно беше служебно. Ченге се нуждаеше от писмена заповед. Имаше и други текущи дела, освен това за отвличането на Дъстин Холоуман. Или беше точно за този случай. Може би беше Карън Райт, която искаше да признае греховете на съпруга си.

Все пак не можеше да се насили да вдигне слушалката. Хари надигна глава и недоволно изръмжа.

— Елън Норт — обади се тя. — Ало?

Пълна тишина.

Сетне чу тих шепот на безпльтен дух, от който настръхна.

— Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати.

Връзката прекъсна, но думите отекваха и впиваха костеливи пръсти в гърлото ѝ. Елън отметна завивките и седна разтреперана, а нощта бе затаила дъх около нея.

ГЛАВА 14

— Дени Енберг е мъртъв.

— Какво? — Елън почти бе стигнала до вратата. Изпусна ръкавиците си.

— ... изглежда като самоубийство — каза Мич. — В кабинета му... по някое време снощи...

Изреченията стигаха до съзнанието ѝ накъсани, сякаш линията беше лоша.

„Първото, което ще направим, е да убием всички адвокати...“

— О, мили Боже! — прошепна тя, започна да ѝ се гади.

Дори след като докладва за странното телефонно обаждане и дежурният офицер я бе уверил, че ще изпрати патрулна кола до дома ѝ, тя почти не спа. Бяха я преследвали кошмари.

— Ужасен начин да започнеш деня — изръмжа Мич. — Дени беше свестен човек, въпреки че беше адвокат.

Елън се опита да си поеме дъх и отчаяно изрече:

— Запазете всичко на мястото му.

— Какво?

— Запазете всичко както си е било. Идвам веднага. Смятам, че може да е убийство.

Между „Донът Хът“ и кабинета на Дени Енберг в южния край на търговския център непрекъснато се движеха хора. Журналистите се въртяха наоколо като мухи, нетърпеливи да научат нещо, но вратите на кабинета бяха затворени и се пазеха от двама яки полицаи.

Неколцина разпознаха колата на Елън и се втурнаха към нея, когато зави към паркинга. Тя се престори, че не ги забелязва. Затръшна вратата на колата си и бързо влезе в сградата, сякаш още имаше възможност да предотврати случилото се.

Приемната бе препълнена с хора. Съпругата на Дени, Вики, и секретарката му се бяха свили на канапето, хванали се за ръце, и

плачеха. Вътре се стелеше цигарен дим, миришеше на влажни връхни дрехи и се усещаше силно напрежение.

Елън попита къде е Мич.

— В кабинета, не ходете там.

— Такава ми е работата — рязко отвърна тя, отдалечавайки се. Но нещо друго я подтикваше да прекоси малкия коридор към кабинета. „Първото, което ще направим, е да убием всички адвокати...“

Миризмата я удари като вълна на няколко метра от отворената врата. Насилствена смърт. Гнила миризма от кръв, съдържанието на черва и пикочен мехур. Гъста, задушшаваща миризма от повръщано. Тя едва се сдържа да не повърне, влезе в кабинета и потърси с поглед Мич.

Стаята беше топла и също бе препълнена с хора. Препарирани глави на животни ги наблюдаваха от ламперията на стените с немигащи стъклени очи — сърна, различни птици, застинали в полет. От радиото се разнасяше кънтри музика, докато портативните полицейски радиостанции пропукваха от статичното електричество и се чуваха кратки съобщения.

Марти Вилхелм бе стиснал устни, беше пребледнял, лицето му бе станало сивкаво. Униформен офицер седеше на ниското канапе от черна изкуствена кожа и повръщаше на земята. Елън извърна поглед. Мич я забеляза.

— Ето — каза той, подавайки ѝ малко бурканче с ментолово желе. — Сигурна ли си, че искаш да видиш всичко, Елън? Използвал е пушка. Доста грозна картинка.

— Виждала съм такива неща и преди — отвърна тя смело, поднасяйки бурканчето към носа си.

— Да, но вероятно не е бил човек, с когото сте се срещали всеки ден в Съдебната палата.

— Ще се справя.

— Ще припаднеш. Бяла си като тебешир.

— Кой го е открил?

— Съпругата му. Върнала се е от работа към седем и половина тази сутрин. Дени не бил вкъщи. Опитала се да се свърже с него тук, но никой не отговорил. Това я обезпокоило, така че дошла лично.

— Шефът Холт смята, че има причини да вярваме, че Енберг може да е бил убит — намеси се Вилхелм в разговора. Елън преглътна

с усилие и отново вдъхна от ментола.

— Снощи ми се обадиха — каза тя, гледайки към Мич. — Някакъв глас, който не успях да разпозная.

— Мъжки или женски?

— Не съм сигурна, мъжки, може би.

— Какво ти каза?

— Цитираше Шекспир. „Първото, което ще направим, е да убием всички адвокати...“

— Кога ти се обадиха?

— Малко след два часа. Позвъних в полицията, но какво можеха да сторят? Помислих си, че е заплаха към мен. Дежурният изпрати патрулна кола. Никога не съм си представяла — не би ми дошло наум...

— Не би могла да знаеш, Елън — успокои я Мич.

— Прилича на самоубийство — каза Вилхелм. — Няма признаци на насилствено влизане или борба. Пушката е негова. Завързал е спусъка с конец.

— Видях го снощи — каза Елън. — Беше обезпокоен, малко изнервен, но в никакъв случай не би се самоубил.

— Току-що е загубил клиент с важно дело — напомни Вилхелм.

— Но случаят не му беше по сърце — настоя тя. — Смятам, че е почувствал облекчение, а не разочарование. Каза ми, че е получавал странни обаждания.

— Заплашителни ли? — запита агентът.

— Описа ги като „Вие адвокатите сте измет“.

— Хората са разгневени, защото защитаваше Райт — каза Мич. — Но защо някой ще го убива, след като вече не се занимава с това дело?

Вилхелм поклати глава:

— Не биха го сторили. Какъв е смисълът?

— Прав си — съгласи се Елън. — Доколкото разбирам, е получавал същите телефонни обаждания като моето.

— Не мога да подчиня разследването върху нещо толкова неясно, госпожице Норт.

Мич не му обърна внимание и я попита:

— Смяташ ли, че Райт се е отказал от него, защото не си е свършил работата, а съучастникът му го е принудил да се самоубие, за

да не разкрие неща, свързани с клиента?

— Адвокат не може да разкрива този вид информация — възрази Вилхелм. — Не е етично. Може да загуби практиката си.

— Никога ли не си чувал за анонимните съвети? Господи, Вилхелм, толкова ли си наивен? — възкликна Холт.

Агентът почервения от гняв.

— Вчера Райт се е отказал от услугите на Енберг. Защо да изчаква цели двадесет и четири часа, за да го отстрани? Няма смисъл, а доказателства не съществуват.

— Така е, защото това е игра за тях — изръмжа полицаят. — Райт и приятелчето му обичат да промиват мозъците на хората. Райт може да е признал на Енберг просто за самото удоволствие, че ще има дупка в главата, преди да реши какво да прави. Също като да откъснеш крилата на муха. Мръсният кучи син!

— Да се заемаме за работа — прошепна Елън.

Мич кимна.

— Както кажеш.

Поведе я към бюрото на Дени Енберг. „Спокойно, бъди безпристрастна“, повтаряше си тя. Това беше ключът да не мисли за убийтия като за човешко същество, чиято съпруга стоеше в приемната. Беше само тяло, доказателство за престъпление, а не мъжът, с когото беше разговаряла миналата вечер в тази стая.

„Знаеш, че никога не бих те помолила да нарушиш етиката си, Дени. Но вярвам, че ще направиш онова, което трябва. Ако Гарет Райт е чудовище, както смятаме, той трябва да бъде спрян. Неговият съучастник също трябва да бъде спрян. Ако можеш да го направиш, уверена съм, че би сторил онова, което е правилно. Нали, Дени?“

Никога нямаше да разберат. Част от главата на Дени беше отнесена. Тялото му бе проснато на стола зад бюрото, пушката бе между краката му с дулото нагоре. Зад тялото и над него на стената бяха полепнали парчета мозък, кръв и костички.

Стюарт Оглеторп, съдебен лекар на окръга Парк и собственик на погребалното бюро „Оглеторп“, разглеждаше онова, което бе останало от Дени Енберг.

— Самоубил се е — заяви той.

— Може би.

Вдигна поглед към Мич.

— Какво? Всичко е много ясно.

— Нищо не е ясно.

Вилхелм шумно въздъхна.

— Виж, шефе, той седи на стола си, няма признаци за борба. Мислиш ли, че просто е наблюдавал как убиецът влиза, отваря устата му и го кара да налапа цевта?

Мич се извърна, без да обръща внимание на думите му.

— Не е оставил прощално писмо — промърмори. Извади молив от чашата, пълна с химикалки, и почука с него по празната бутилка „Куерво“. — Пил е. Не знаем какво количество.

— Бутилката беше наполовина пълна, когато бях тук — каза Елън.

— По кое време беше това?

— Седем, седем и половина.

— И имаше само една чаша — добави Мич. — Това е голямо количество текила. Токсикологът ще ни каже повече. Ако е загубил съзнание, това може да обясни защо не е имало борба.

— Ами конецът, завързан за спусъка? — упорстваше Вилхелм. — Пушката е нагласена...

Холт се намръщи.

— За Бога, Вилхелм, ако искаш убийство да изглежда като самоубийство, няма ли да нагласиш пушката? — Вдигна ръка и погледна към тавана. — Не ми отговаряй.

После се обърна към Оглеторп и каза:

— Веднага щом огледът приключи, ще го сложим в чувал и ще го транспортираш до лабораторията. Колкото по-бързо вземат проби, толкова по-добре.

— Да правим ли аутопсия? — изстена съдебният лекар. След като тялото бѐдеше транспортирано в медицинския център в Хенипин, нямаше никакви гаранции тялото да се върне в погребалното бюро „Оглеторп“.

— Ще се обадя за мобилната лаборатория — тонът на Вилхелм показваше, че той смята това за твърде сложно.

— Обади се да ти изпратят ново отношение — заповяда Мич. — Ако смяташ, че престъпленията трябва да бѐдат извършвани в удобно за теб време, така че да отговарят на графика ти, сбъркал си професията си.

Вниманието на Елън беше насочено към ръката на Дени, вкочанена върху страничната облегалка на стола. Венчалната му халка проблясваше на пръста му.

Обикновен мъж с добра клиентела и съпруга, която работеше нощно време. Хубав, обикновен живот, който му бе отнет насилствено. Ако онова, което подозираше, бе истина, той бе използван като пионка, бяха си поиграли с него и го бяха унищожили, сякаш беше играчка.

— Ще поговоря със секретарката — каза Мич и поведе Елън към вратата. — Трябва да разбера дали е имал назначени късни срещи. Не очаквам убиецът да е оставил името си, но може би ще успеем да определим времето на убийството. Дори може да ни излезе късметът и да намерим свидетел. Не е споменавал нищо пред теб, нали, Елън?

— Не. Не забелязах нищо необичайно. Мислех за случая. Но провери какво са правили Кристофър Прийст и Тод Чайлдс миналата вечер.

— Те са в списъка ми.

— И Пол Киркууд — обади се Вилхелм.

Мич стисна зъби.

— Не можем да го изключим, Мич — промърмори тя с извинителен поглед.

— Да, зная. Той е от Бюрото.

— Тя имаше предвид Киркууд — изръмжа Вилхелм.

Елън погледна часовника си и излезе в коридора.

— Трябва да тръгвам. Имам среща в десет часа, а ако не си взема душ и не се преоблека, съдията Грабко може да ме обвини в неуважение на съда. — Изгледа Мич признателно.

— Благодаря, че ме послуша. Страхувам се, че ако зависеше от агент Вилхелм и от нашия съдебен лекар, Дени щеше да е на масата за балсамиране.

— Смятам, че новият пост е твърде голяма хапка за Вилхелм. Пристигна по средата на едно отвличане. Преди да приключи първата му седмица тук, има още едно отвличане, а сега имаме вероятно убийство. Преди да приключи всичко това, ще пожелае да върне поста на Мегън.

— Как е тя?

Той извърна поглед и стисна зъби.

— Добре, доколкото това е възможно. Уви, никой не очаква кой знае какво. Може би само Мегън. Тя е твърде упорита.

— Тя е боец.

— Притеснява ме онова, което би могло да се случи, ако не победи в тази борба.

Играта на Райт се разширяваше като мастилено петно, обхващайки кариерата на Мегън, невинността на Джош, бъдещето на Дъстин Холоуман, живота на Дени Енберг. Беше се докоснал до живота на Елън, толкова лесно, само с едно телефонно обаждане.

„Първото, което ще направим, е да убием всички адвокати...“

— Ще проследим телефонните ти разговори — каза Мич, сетне се извърна към някого в кабинета на Дени. Ще поговорим по-късно.

Елън кимна и му махна. За миг остана сама, по средата на пътя между мястото на престъплението и опечалените. Трябваше да изкаже съболезнованията си на съпругата на Дени, сетне трябваше да си проправи път през тълпата репортери и да стигне до колата си.

Всичко, за което си мечтаеше, бе хубав, тих, добре подреден живот... също като Денис Енберг... като семейство Киркууд и Холоуманови.

Неочаквано ѝ се прииска да вдиша чист въздух, който не миришеше на смърт. Студен чист въздух, който да проясни главата ѝ. Зави надясно, мина по къс коридор и излезе от сградата.

Вятърът я удари в лицето. Тя се спря и започна да диша. Облегна се на стената и се остави на мъкмата си и на нещо по-реално — спокойствието и безопасността, чувството, в което хората тук можеха да се загърнат като с топло вълнено одеяло.

Беше напуснала Минеаполис, но не беше успяла да избяга от него, без значение в какво вярваше Тони Костело. Беше предпочела да си тръгне, беше избрала този град и живота, който водеше тук. Ако трябваше да се бори за него, щеше да използва всички средства.

Елън пое още една глътка въздух и се върна обратно в сградата, за да застане срещу вдовицата на колегата си и срещу репортерите, които щяха да докладват пред света за последната трагедия.

ГЛАВА 15

Горман Грабко имаше голяма колекция от папийонки. През втората година на следването си бе решил, че всеки забележителен мъж създава собствен имидж. Същата година започна да носи папийонки. Носеше ги вече тридесет и три години. Винаги дискретни и елегантни. Никога не носеше такива, които се закопчават с ластик.

Днес бе избрал достойна папийонка в сиво на тъмносиви райета, която подчертаваше прошарената му късо подстригана брада, прикриваща белезите от акне. Косата му все още беше тъмна, само слепоочията му бяха прошарени. Темето му обаче беше плешиво. Плешивостта бе отличителна черта за мъжете от семейство Грабко. Той се гордееше с нея, както със съдийската си тога и тъмните костюми от „Брукс Брадърс“. Осъзнаваше, че има съдии в селскостопанските райони, които не обръщат внимание на външния си вид, но той не можеше да си позволи да бъде небрежен. Беше завършил Северозападния университет, беше преподавал в Дрейк, беше меценат на изкуството и се стремеше някой ден да заеме мястото си във върховния щатски съд.

Надяваше се този ден да не е много далеч, въпреки че беше трудно съдия да се издигне от място като окръг Парк. Престъпленията тук бяха леки провинения, съдебните процеси — елементарни, адвокатите — лишени от въодушевление. Дело като „Щатът против Гарет Райт“ беше рядък случай. Горман Грабко се бе подготвил добре.

Седеше зад бюрото си като милостив монарх и се усмихваше сърдечно на Антъни Костело.

— Господин Костело, за мен е истинско удоволствие. Не всеки ден при нас идва адвокат с такава репутация, нали Елън?

Елън само леко се усмихна. Въпросът беше реторичен. Съдията продължи, без да изчака нейното мнение, изключвайки я от мъжкия им разговор. Или може би това не бе мъжки разговор, а по-скоро внимание към знаменитост. Щеше да се справи по-добре, ако Камерън беше тук, но му се бе наложило да отиде в съда.

— Казаха ми, че сте завършили „Пърдю“ — каза Грабко.

Костело се усмихна:

— Надявам се, че като възпитаник на Северозападния нямате нищо против.

Съдията се усмихна, очевидно поласкан, че той знае нещо за него.

— И двамата сме възпитаници на университети, които са сред най-добрите учебни заведения. Вие определено сте накарали вашия да се гордее с вас. Името ви е доста известно. В течение съм на нещата, които стават в големите градове — важно заяви Грабко, сякаш бе назначен да го върши от някаква висша сила и не беше мотивиран от обикновена завист.

— Доста съм зает.

Елън едва се сдържа да не избухне в смях от престорената му скромност.

— Доктор Райт трябва да е щастлив, че успяхте да го вмъкнете в програмата си между делата за убийство.

— Да, нещата в големия град се развиват доста бързо. — Костело я погледна. — Но ти го знаеш от едно време, нали, Елън? Разбираемо е, че някои хора не издържат на темпото.

Той издаде звук, сякаш тя се бе пречупила от напрежението и бе захвърлена в провинцията, за да живее там тайно и позорно. Грабко леко наклони глава и я загледа подозрително. Тя присви очи и се обърна с усмивка към адвоката:

— Гадно е вярната дума, въпреки че някои хора, изглежда, нямат нищо против да затънат в мръсотията. Но не бива да отнемаме от ценното време на съдия Грабко. Програмата му е доста напрегната.

— Тъй като сега ще се заемете с делото, господин Костело — каза Грабко, — предполагам, че ще искате общото гледане на делото да бъде отложено?

— Не, ваша милост. Защитата ще бъде готова да даде ход на делото. Всъщност съм нетърпелив да се заема с това дело. С всеки изминал ден, в който тези обвинения тежат върху доктор Райт, личността му се очерня все повече.

Костело широко се усмихна на Грабко.

— Ваша милост, първото ми задължение към моя клиент е да поправа несправедливостта, извършена към него миналата седмица,

когато съдия Франкен установи гаранция над възможностите му.

— Мъжът е бил арестуван, докато е бягал от мястото на престъплението — подскочи Елън.

— Така се твърди.

— Брутално е пребил агент от Бюрото за борба с престъпността...

— Само твърдения.

— И се е опитал да избяга. Очевидно е, че отново може да се опита да го направи...

Костело рязко се изправи, без да откъсва поглед от Грабко. Отиде до прозореца, където мека светлина се процеждаше през щорите.

— Доктор Райт има право да се смята за невинен. Всъщност той е невинен. Според законите на този щат има право на разумна гаранция. Половин милион долара в брой едва ли може да се нарече разумна сума.

Грабко поглади брада.

— Нито отвличането на осемгодишно дете, нито измъчването на жена...

Адвокатът се извърна.

— О, хайде, Елън. Не е възможно да вярваш, че Гарет Райт е извършил всичко това. Той е уважаван професор...

— Зная точно какво е извършил Райт, господин Костело. — Елън се изправи и се приближи до него. — Той е обвинен в няколко углавни престъпления и се е опитал да избяга.

— Не споря, че престъпникът се е опитал да избяга от мястото на престъплението. Доказвам само, че моят клиент не е престъпник.

— Тогава е много странно как е бил арестуван.

— Макар че мъжът е заловен, той не е извършил престъпленията.

— Доказателствата сочат друго.

— Ще видим — спокойно изрече Костело. — Ако се стигне дотам.

Елън скръсти ръце и остана неподвижна, докато Тони отново зае мястото си и кръстоса крака, внимателно пригладжайки сакото на раирания си костюм. Изглеждаше твърде спокоен, сякаш в ръкава му имаше скрита карта. Тя се замисли как да го накара да разкрие картите

си. Мълчанието продължи достатъчно дълго, за да го принуди да реагира. Той погледна към Грабко.

— Ваша милост, възнамерявам да обявя ареста за незаконен. Ще внесем възражение. Четвъртата поправка забранява на полицията при липса на доказателства или съгласие да влиза в чужд дом без заповед за обиск, за да го арестува за угово престъпление — спомнете си делото „Пейтън срещу щата Ню Йорк“.

— О, моля те — подигра му се тя. — Мъжът е арестуван, докато е бягал, бил е въоръжен и опасен — не смяташ ли, че арестът е бил наложителен? Ситуацията отговаря на всички условия. — Започна да изброява на пръсти. — Включено е сериозно нападение, смятали са, че заподозреният е въоръжен, имало е сериозни предпоставки и се е опитвал да избяга. Мич Холт буквално го е последвал през вратата.

— Буквално, но не в действителност. — Костело насочи вниманието си към съдията. Предпочете да не спори с нея, а да повлияе на Грабко. — Истината за създалата се ситуация е, че заподозреният, който е преследвал Мич Холт, е носел скиорска маска. Холт не е видял лицето на мъжа и няма причини да предполага, че е преследвал Гарет Райт. По собственото признание на полицаия по време на преследването няколко пъти е изгубил от поглед престъпника, включително точно преди да нахлуе в гаража на Гарет Райт.

Елън се засмя:

— Това е най-нелепото...

— Достатъчно, Елън — твърдо изрече съдия Грабко.

Тя стисна устни и отново седна на мястото си.

— Аз трябва да взема решението — изрече той. — Внесете жалбата си, господин Костело. Възраженията ви заслужават да бъдат обсъдени.

— Но, ваша милост...

— Ще ви се даде възможност, госпожице Норт — успокои я Грабко, взимайки си бележка. — Струва ми се, че арестът нарушава някои правила. Убедете ме в обратното. Във всеки случай това не е предмет на общото прослушване, вярвам, че сме се събрали тук да обсъдим въпроса с гаранцията.

Доволен, Костело си пое дъх и се наклони напред, на устните му се изписа усмивка от типа „ти си ми приятел“.

— Ваша милост, имайки предвид връзките на Райт с обществото, липсата на досие, и онова, което можем само да наречем неубедителни доказателства срещу него, ние искаме гаранцията да бъде намалена.

Грабко се обърна към Елън и повдигна вежди.

— Смятам, че съдията Франкен бе справедлив, имайки предвид тежестта на обвиненията.

Съдията се облегна назад, поглаждайки брада.

— Не бихте ли се съгласили, госпожице Норт — започна той с преподавателски тон, — че гаранция в размер на половин милион долара в брой е опит за отказ на гаранцията?

Тя нищо не каза. Разбира се, че беше отказ. Помисли си за Джош Киркууд, който не бе изрекъл нито дума след завръщането си. Помисли си за Мегън, пребита, със счупени кости, изплашена, че ще трябва да се раздели с професията си. Помисли си за Денис, за миризмата на смърт. Помисли и за самия Райт, представи си, че може да усети погледа му да прониква в нея, също както в деня на разпита.

— Струва ми се доста крайно — продължи съдията. — Запознат съм с репутацията на Гарет Райт и програмата му за малолетни престъпници, и от онова, което зная за този човек, ми е трудно да си представя, че би могъл да избяга.

— Но, ваша милост, точно това е въпросът, не разбирате ли? — започна тя. — Нямаме работа с човека от колежа. Трябва да се справим с другата половина от Гарет Райт, която може би е способна на всичко. Този мъж е лош.

Костело вдигна поглед нагоре.

— Не е ли малко мелодраматично, Елън?

— Нямахте да говориш така, ако беше дошъл, тази сутрин в кабинета на предшественика си.

Имахте нахалството да се престори на изненадан.

— Обвиняваш клиента ми за смъртта на Енберг? Това би трябвало да е някакъв номер, тъй като той е в затвора.

Грабко ѝ се намръщи и прокара палеца си по брадата.

— Сто хиляди долара в брой или затвор.

— Господин Брукс, как смятате да представите тази история?

Джей се намръщи на репортерите, които се бяха струпали около него. Бяха се събрали пред съдебната зала, за да отразят последните новини от делото. Антъни Костело щеше да помоли гаранцията да бъде намалена. Но звездите на шоуто все още не се бяха появили на сцената, а хората от пресата бяха неспокойни като деца в църква. Една група обикаляше около Пол Киркууд, който бе застанал на първия ред зад масата на обвинението.

— Не зная дали ще има книга — отвърна, поклащайки глава. — Тук съм като наблюдател.

Със същия успех можеше да им каже, че е дошъл да се обяви за диктатор и абсолютен владетел на щата Минесота. Те чуваха само онова, което искаха да чуят.

— Ще работите ли със семейството или по-скоро се интересувате от историята на доктор Райт?

— Без коментар, приятели. — Усмихна им се той. — Вижте какво, не ме карайте да говоря като адвокат.

Очите им светнаха като коледни лампички, знаеха, че е направил грешка. Блондинка с микрофон в ръка се доближи до него.

— Като бивш адвокат, господин Брукс, какво е вашето мнение за самоубийството на Денис Енберг тази сутрин и за пристигането на заместника му Антъни Костело?

Човекът се бе застрелял, а Блонди го изрече така, сякаш това бе в реда на нещата. Тази мисъл го отврати. Отвращението го забавляваше по странен начин. Елън би казала, че той не е по-добър от тази жена, жадна за сензации. Истината бе, че той имаше други причини, но те всъщност може би бяха далеч по-лоши.

Неохотно изкриви устни в горчива усмивка.

— Госпожо, от доста време не съм адвокат. И, по дяволите, ако бях добър, все още щях да практикувам, нали така? Не смятам, че мнението ми е важно.

— И въпреки това не се колебаете да поемете страна в книгите си. — Тя не искаше да се откаже така лесно и да се задоволи само с усмивката му. — Вашите критици — сред тях и някои прокурори — казват, че познавате добре законите и че вашият анализ е почти като операция с лазерен лъч.

Вратите на съдебната зала се отвориха и моментално вниманието на всички бе насочено натам. Елън се появи първа, изглеждаше му

разярена. Джей осъзна, че тя полага големи усилия да не се издаде, но тялото ѝ изглеждаше стегнато като юмрук, а очите ѝ блестяха с онзи пламък, който беше виждал и преди.

Костело излезе след нея спокоен и уверен. Погледна към журналистите. Героят завоевател. Шампион, който всеки обикновен човек можеше да си купи с пари.

Съдията, уважаемият Горман Грабко, зае мястото си. Превзет бе първото, което му дойде наум. Явно спазваше строго всички формалности и вероятно щеше да се осланя на обвинението, провеждайки стриктно заседанието. Както изглеждаха нещата, Елън беше в неудобна позиция.

Страничната врата се отвори и в залата бе вкаран Гарет Райт, съпроводен от двама полицаи. Позволиха му да седне на масата на защитата.

Всичко бе въпрос на минути. Схватката бе проведена в кабинета на съдията или поне по-голямата част от нея. Това шоу бе за зрителите, които бяха дошли да наблюдават развитието на драмата.

Костело официално изложи молбата си. Елън възрази срещу нея. Грабко вече бе взел решение.

— Гаранцията е определена в размер на сто хиляди долара, в брой или чек — заяви съдията.

— Това е нарушение! — изкрещя Пол Киркууд, изправяйки се от мястото си. Лицето му пламтеше. — Това животно открадна сина ми, а вие ще го оставите да се измъкне!

Едър полицаи се втурна по пътеката и го хвана. Пол го блъсна с рамото си към масата на обвинението.

— Съсипахте живота ни! — изкрещя той, вдигайки юмрук по посока на Райт.

Грабко заудря с чукчето си. Беше се изправил и повика още полицаи. Залата кънтеше от викове. Пристигнаха още полицаи. Трима от тях хванаха Пол Киркууд и го поведоха към най-близкия изход.

Той се съпротивляваше, докато го влачеха.

— Искам справедливост! Искам справедливост!

Репортерите се втурнаха като стадо след него. Останалите полицаи изведоха Райт и Костело през страничната врата. Грабко поклати глава, удари с чукчето и заяви, че съдът се оттегля до утре сутринта. Залата се изпразни, всички се втурнаха към коридора, за да

наблюдават останалата част от представлението на Пол. Всички, с изключение на Елън.

Тя седеше на масата, подпряла брадичка с ръка. Взираше се в празната пейка. Джей се поколеба, вглеждайки се в нея. Трябваше да е навън в коридора. Интересна му бе склонността на Пол Киркууд да драматизира нещата. Имаше нещо странно в представленията му, нещо пресметнато и неискрено. Джей можеше да си тръгне.

Той се приближи към Елън. Искаше да чуе нейното мнение. Поне така си мислеше. Това бе всичко. Не защото изглеждаше победена и изоставена. Не защото приемаше тежко загубата.

— Това е само гаранция — каза той.

— Кажете това на Пол Киркууд — промърмори Елън. — Иди в Лейксайд и съобщи новината на майката на Джош. Или се обади на Мегън О'Мали в болницата. Това е само гаранция. — С престорено безразличие тя сви рамене и се обърна към него: — Защо Гарет Райт да не се разхожда по улиците или да не се свърже със съучастника си, който може би е извършил убийство снощи? И който, един Бог знае, какво върши с Дъстин Холоуман.

Той се приближи още и пхна ръце в джобовете на панталона си. Не си спомняше къде е оставил палтото си. Ярката му копринена вратовръзка контрастираше с избелялата му дънкова риза. Възелът бе разхлабен, а най-горното копче беше откопчано, сякаш не можеше да понесе символизма на примката около врата си. Въпреки това бе принуден да спазва формалностите.

— Загуби само един рунд, а не цялата игра — каза той, облягайки се на масата. Бедрото му се докосна до ръката ѝ.

Допирът бе като електрически шок. Елън се опита да прикрие неволната си реакция и да се отмести, като вдигна ръка да прибере падналия кичур коса.

— Това не е игра.

— Разбира се, че е. Играла си я хиляди пъти. Знаеш правилата. Познаваш стратегията. Отстъпила си няколко точки. Не е настъпил краят на света.

Тя сърдито го изгледа. Гневът от провала я изгаряше.

— Снощи един човек загуби живота си. Колко точки са това според теб? — изрече горчиво и се изправи. — Какво означава това за теб? Още една глава от книгата ти? Страница? Параграф?

— Не съм го убивал и не мога да го възкреса. Мога само да се опитам да го включа в контекста. Това ли искаш? Да го осъзнаеш, да го разбереш?

— О, много добре разбирам. Сега ще го сложа в контекст, в който ще го разбереш. Да, игра е, господин Брукс. Дени Енберг е бил част, от която вече не са се нуждаели, а сега той е мъртъв и неговият заместник току-що извади Гарет Райт от затвора, а аз не успях да му попреча!

Гневът и болката се надигнаха в нея, усещаше, че губи контрол. Тя се извърна с гръб към него и притисна ръце към лицето си, ядосана на себе си. Мислеше, че може да контролира чувствата си. Беше се заклела да се бори, но не знаеше как. Помисли си за заплахата на Костело да отхвърли ареста и ѝ призля от тази възможност. Мисълта за уязвимостта беше ужасяваща.

Джей я наблюдаваше как се опитва да овладее чувствата си. Стоеше изправена с изопнати рамене, опитваше се да не трепери. Въпреки дългогодишната си практика в системата беше успяла да съхрани чувството за справедливост и почтеност. Сражаваше се смело и приемаше зле загубите. Цинизмът не беше притъпил копието на справедливостта, както се бе случило с толкова много нейни колеги. Както се беше случило с него. Това, изглежда само даваше ясна представа къде е мястото ѝ в схемата на нещата.

— Не си смятала, че може да се случи тук, нали? — прошепна той зад нея.

— Не би трябвало — промърмори тя. — Децата би трябвало да са в безопасност. Дени Енберг би трябвало да е жив. Гарет Райт и който и да е луд, който играе тази игра, трябва да бъдат спрени завинаги.

— Затова ли напусна града? — Беше достатъчно близо, за да усети парфюма ѝ, и сведе глава. Тилът ѝ беше на сантиметър от него — изкусителен, твърде изкусителен.

Желаеше я, но разбираше, че не може да се подаде на това изкушение. Тя беше част от историята. А той бе дошъл дотук точно за това — да се потопи в атмосферата, да избяга от собствената си болка и да направи дисекция на нечия чужда.

Напомнянето го накара да усети горчивия вкус на отвращението, което изпитваше към себе си. Гневът го правеше жесток.

— Затова ли напусна, Елън? Защото не искаше да водиш подобни битки? От това ли избяга?

— От нищо не съм бягала.

— В Минеаполис те очакваше кариера — изрече той. — Сетне неочаквано се местиш в провинцията, за да се занимаваш с алкохолици и пропаднали типове.

— Тръгнах си. Исках нормален живот. Направих избор и определено нямам намерение да се оправдавам пред теб.

— Определено няма нищо нормално в онова, което се разиграва тук — изръмжа той.

Елън не беше сигурна дали има предвид делото, или напрежението, което се бе появило между тях. Беше твърде близо, ръцете му стискаха здраво раменете ѝ, устните му бяха на сантиметър от нейните.

— Пусни ме — заповяда тя, отдръпвайки се от него.

Вратата се отвори и Хенри Фостър, дългогодишният репортер на „Минеаполис Стар Трибюн“, влетя вътре. През зацапаните дебели стъкла на очилата му погледът му срещна този на Елън.

— Елън, ще дадеш ли изявление? Или ще трябва да направим собствени заключения?

— Идвам веднага — отвърна тя.

Без да погледне към Джей, жената взе куфарчето си и излезе от залата.

Той я последва, изчаквайки я да привлече напълно вниманието на репортерите, преди сам да излезе в коридора. Изчакването му даде възможност да проясни ума си.

По дяволите, този път нещата се усложняваха.

Обикновено беше достатъчно разумен да следва фактите, онова, което засяга живота на въвлечените в случая страни. Тук нямаше перспектива. Този случай беше като нажежено желязо... и също толкова опасен.

Тялото на Дени Енберг бе отнесено за аутопсия. Елън смяташе, че адвокатът е убит, макар специалистите да твърдяха, че е самоубийство.

Джей бе чул разговорите по полицейската радиостанция, беше отишъл до търговския център и бе останал в колата си, докато репортерите загубиха интерес към мястото на престъплението и се

разпръснаха в издирване на други източници на информация. Едно униформено ченге бе оставено на пост пред входа.

Джей се разходи наоколо, запали цигара и започна да разговаря с него, сякаш нямаше какво друго да прави. Полицаят, младо момче, несвикнало още със смъртта, накрая му разкри подробности. Ръцете му силно трепереха, едва държеше цигарата си.

— Човече, виждаш подобни неща на кино, но това е истинско — промърмори момчето. От другата страна на пътя пред аптеката бяха паркирани няколко коли. Хората идваха да си купят лекарство против настинка и главоболие, без да имат представа, че на стотина метра от тях човек си бе пръснал мозъка.

— Гледката не е много приятна — отбеляза писателят. — Да ти кажа истината, виждал съм много силни мъже да повръщат. Никак не е срамно, ако ме питаш. Гледка като тази може да накара всеки да му прилошее.

— Е... мене ме накара — призна момчето. Той му хвърли кос поглед. — Предполагам, че сте видели много подобни случаи. Чел съм „Неочакваният поврат на съдбата“. Беше доста страховита.

— Така е. Не преставам да се учудвам колко жестоки могат да бъдат хората един към друг.

— Да... — Той дръпна от цигарата си и хвърли фаса. — Не мога да си представя да пъхна дулото на пушка в нечия уста и да дръпна спусъка.

Убийство. Сякаш случаят не беше достатъчно зловещ и без това.

Джей хвърли поглед към Елън и насъбралите се около нея журналисти. Старият боен кон с разрошена коса и очила надвика колегите си:

— Госпожице Норт, каква е реакцията ви за пускането на Гарет Райт под гаранция?

— Мога да кажа само, че съм разочарована. — Тя се владееше напълно, сякаш миговете на слабост в съдебната зала никога не се бяха случвали. — Съдия Грабко изслуша и двете страни и взе решението си. Ще трябва да се примирим с това. Така работи системата.

Само че този израз сега не даде резултат.

— Доктор Райт ще се върне ли у дома буквално на няколко метра от дома на семейство Киркууд?

— Не знам — отвърна Елън. — Надявам се да не го стори, за доброто на семейството.

— Какво ще кажете за слуховете, които се носят, че тялото на Дени Енберг е транспортирано до медицинския център в Хенипин за аутопсия?

— Господин Енберг почина от жестока и неочаквана смърт. Властите са длъжни да разследват смъртта, за да се убедят дали е било самоубийство.

— Оставил ли е прощално писмо?

— Без коментар.

— След като по това време Гарет Райт е бил в затвора, вероятно не можете да го заподозрете нито в убийството на Енберг, нито в отвличането на Дъстин Холоуман, нали?

— Нямам коментар относно настоящото разследване.

Каменната стена се издигна отново. Беше изказала мнението си за пускането на Райт, останалото беше само приказки. Силната прокурорка показваше пред света, че този малък провал не я е сломил. Никой от репортерите нямаше да види сълзите ѝ, нито щеше да чуе самокритичния ѝ глас.

Но той беше там. И това имаше значение за него.

Продължи да разглежда тълпата. Служители от Съдебната палата стояха наблизо, любопитни да видят амбициозната помощничка на окръжния прокурор в действие. До първото отвличане пресконференциите тук бяха истинска рядкост.

Блясък на ръждивочервеникава коса привлече погледа му. Тръгна бавно по коридора, заобикаляйки тълпата като предпазлив ловец, дебнещ жертвата си.

Тод Чайлдс беше съсредоточил вниманието си върху Елън, погледът му беше безизразен и студен зад очилата.

Беше застанал до мраморна колона, която почти го скриваше. Носеше дълго вълнено палто, което сякаш дълги години бе престояло на нечий таван. Студент на Райт, той бе споменаван няколко пъти от репортерите относно инцидента с О'Мали в събота. Но една от местните телевизионни станции беше показала негова снимка и бяха отбелязали коментара му за невинността на доктор Райт.

Джей застана до него и леко наклони глава.

— Много е печена, нали? — Промърмори.

— Истинска кучка — изрече през зъби Чайлдс. Откъсна поглед от Елън и се обърна към Джей:

— Да не сте журналист?

— Аз ли? Не. Просто се интересувам. Ами вие?

Той почеса козята си брадичка и подсмръкна:

— Да... Интересувам се. Доктор Райт ми е наставник. Човекът е направо гениален.

— Така е, но дали е виновен?

Чайлдс се намръщи, бледата му кожа се изопна върху костеливото му лице. Въпреки че тази част на коридора не беше добре осветена, зениците му бяха черни, явно беше взел нещо по-различно от марихуаната, която постоянно пушеше. Характерната ѝ миризма се бе пропила в палтото му също както миризмата на нафталин, която се носеше от него.

— Човекът е гениален — повтори той, произнасяйки ясно всяка дума. — Делото срещу него е пълна глупост. — Хвърли злобен поглед към Елън. — Ще съжалява, че се е захванала.

Отдалечи се от колоната и се насочи към стълбището в края на коридора. Разнесоха се гласове, които говореха едновременно, което подсказа на Джей, че пресконференцията е приключила. Не погледна към Елън, а тръгна след Чайлдс. Със сведена глава той слезе един етаж, приближавайки се съвсем до младежа на площадката на следващия етаж.

— Вие участвате ли в протеста пред Съдебната палата? — попита той, когато слизаха към партера.

— Да. — Чайлдс му хвърли бърз поглед. — Задавате много въпроси. Кой сте вие?

— Джеймс Бътлър — отвърна той, без да се поколебае. — Извършвам независима консултантска дейност за кабинета на окръжния прокурор. Може би сте го разбрали, не съм местен жител. Попаднах съвсем неочаквано във всичко това — сякаш съм се появил по средата на филма, нали разбирате?

— Да, сигурно знаете какво говорят — измърмори студентът. — Истината е по-странна от измислицата.

Блъсна едната от тежките врати на главния вход и бързо слезе по стълбите, разрошената му коса подскочаше като лисича опашка на

гърба му. Джей го наблюдаваше от входа, шестото му чувство му подсказа, че има за какво да се тревожи.

— Хей! — извика някой зад него. — Вие сте Джей Бътлър Брукс! Адам Слейтър от „Гранд Форкс Хералд“. Мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Да, разбира се — примирено измърмори Джей. Погледът му не се откъсваше от Чайлдс, който беше отишъл при групичка студенти, които сега празнуваха освобождаването на своя наставник... и мина покрай тях, сякаш те не съществуваха.

ГЛАВА 16

Новината за освобождаването на Гарет Райт под гаранция премина през Дийр Лейк и Кемпиън като ураган. Телефоните в Съдебната палата и полицията непрестанно звъняха. Разтревожени граждани, които вярваха, че Райт е виновен, изливаха гнева си. В Кемпиън издирването на Дъстин Холоуман продължаваше, но репортерите бяха загубили интерес да снимат сериозните лица на доброволците, скитащи уморени през снега. Новината, че Антъни Костело ще даде изявление пред Съдебната палата относно освобождаването на Райт, ги накара отново да се върнат в Дийр Лейк.

По тротоарите пред съда витаеше карнавалната атмосфера на политическа кампания. Студентите от колежа „Харис“, които бяха протестирали за задържането на доктор Райт, сега празнуваха. „Фантастичните каубои“ бяха освободени от занятия, продаваха тениски на улицата, за да съберат пари за гаранцията на Райт. Рап музика гърмеше наоколо. Жителите на Дийр Лейк предпазливо наблюдаваха цялата тази празнична атмосфера през витрината на кафене „Скандия“. За хората от Минесота такъв показ на чувствата бе подозрителен.

Елън погледна през прозореца на залата за конференции. Сега беше мигът на Райт. Само преди няколко дни контролът беше в нейни ръце.

— Смяташ ли, че имат разрешение да продават тези тениски? — попита Камерън.

— Имат — отвърна Фийби. — Проверих. Нито можем да забраним на господин Костело да говори от стълбите на Съдебната палата.

— Ако се опитаме, той може да го използва срещу нас — измърмори Елън.

Тя се извърна от прозореца. Мич седеше в края на една от масите. Стайгър се бе настанил от другата страна и бе вдигнал калния си ботуш върху стола до него. Вилхелм беше седнал между тях.

Изглеждаше шокиран, а погледът му беше стъклен. През последните няколко дни идиотската му усмивка беше изчезнала. Между развитието по делото на Киркууд, отвличането на Холоуман и смъртта на Дени Енберг часовете бяха истински ад, напрежението беше огромно, а уликите несъществуващи.

— Познавам тактиката на Костело — каза Елън. — Той вярва, че най-добрата защита е атаката. Би направил всичко по силите си, за да изглеждаме смешни.

— Искаш да кажеш, че ще хвърля колкото може повече кал и ще се надява тя да се полепи по нас — рязко изрече Мич.

— Сигурна съм, че ще постъпи така, но това е само началото. Той играе грубо.

— Той е пришълец тук — изръмжа Стайгър. — Да не мисли, че всички ще се изпуснем в гащите само защото е дошъл от големия град. Той е само един шикалкавец адвокат.

Камерън вдигна поглед към тавана. Фийби изгледа шерифа така, сякаш вече бе видял адвоката и бе осъществил казаното преди малко.

— Този мошеник е като голяма бяла акула, появила се в нашето езеро, шерифе — каза Елън. — Не го подценявай.

— Той провежда свое разследване — намеси се Мич. — Реймънд Йорк. Този човек души около „Сейнт Елисиус“. Отец Том се обади, за да се оплаче.

Стайгър се намръщи.

— Е?

— Това частно ченге ще работи по двадесет и четири часа, за да открие нещо, с което да отърве Райт, докато ние се опитваме да работим по случая, да открием Дъстин, да разберем дали Дени Енберг е убит или не и да се справим с ежедневните си задължения.

— Случаят Холоуман и смъртта на Дени усложняват положението — призна Елън. — Но ако продължаваме да се държим за основното предположение, че те са свързани със случая на Киркууд, то това означава, че съучастникът на Райт продължава играта. Тогава ще трябва да се съсредоточим върху изпращането на Райт в затвора.

— Това предположение може да е опасно, ако излезе погрешно — заяви Вилхелм.

— Не е погрешно — възрази Мич. — Знаем, че двете отвличания са свързани. Не можем да бъдем сигурни само за Енберг. Аутопсията е

назначена за понеделник. Ако имаме късмет, ще получим и пръстовите отпечатъци в понеделник.

— Секретарката на Дени знае ли дали е имал насрочени някакви късни срещи? — попита Елън.

Той поклати глава:

— Каза, че денят бил спокоен. Имал е само три срещи с клиенти и няколко репортери са се отбили, за да получат изявление от него. Няма е никакви записани срещи след пет часа, казал й е, че ще остане до по-късно, защото имал малко писмена работа. Пуснал съм мои хора да поговорят с клиентите, за да разберем в какво настроение е бил. Барб, секретарката, каза, че е бил малко разочарован заради делото на Райт, но не пожелал да говори с нея за това.

— Няма ли свидетели от търговския център? — попита Камерън, почуквайки нетърпеливо с химикалката по папката си.

— Все още не. Не успяхме да говорим с нощния персонал от „Донът Хът“. Отишли са на ски в Манкато.

— Е, знаем едно нещо — каза Вилхелм. — Райт не го е убил. Все още беше в затвора по това време.

— Грабко поправи това положение — измърмори Мич.

— Всъщност може би е преимущество за нас, че Райт излезе под гаранция — обади се Камерън. — Ако го наблюдаваме, той може да ни заведе до съучастника си и до Дъстин.

— Не ми се вярва да е толкова услужлив — каза Мич. — Но вече пуснах по следите му цивилни полицаи в случай, че Бог съществува въпреки всичко.

— Назначих агент към екипа за наблюдение — изрече Вилхелм.

— Предполагам, че не сте открили нищо при претърсването на дома на Райт — попита Елън.

Той поклати глава.

— Нищо необичайно. Човек би си помислил, че е невинен.

Мич му хвърли поглед, който би замразил огън:

— Не вярвам, че е невинен, агент Вилхелм. Предшественичката ти също не вярва. И ти по-добре недей да мислиш така.

— Ей, сега имам работа в Кемпиън...

— Гарет Райт също е наше задължение — остро заяви Елън. — След по-малко от седмица имаме дело за вероятната причина за извършване на престъплението пред съдия, който е избродирал на

бельото си „Невинен до доказване на противното“. Нуждая се от всичко, което е срещу Райт. Костело изстреля първия си патрон днес — възнамерява да отхвърли ареста.

— Майната му! — Полицаят скочи на крака. — Това беше справедливо арестуване!

Елън вдигна ръка.

— Казах, че ще се опита. Няма да успее, ако разполагаме с доказателства. Не вярвам, че ще убеди Грабко, но междувременно той излага теориите си пред пресата, влияейки на съдебните заседатели.

— Проклетата невестулка — измърмори Стайгър.

Тя отново се обърна към Вилхелм:

— Надявам се, че някой се е заел с компютъра, който конфискувахте от дома на Райт.

— Да, но няма да открият нищо. Всички го знаем.

— Бележките от отвличането на Джош и Дъстин бяха разпечатани на лазерен принтер. Райт има такъв принтер.

— Но това нещо не притежава памет. Няма начин да потвърдим, че бележките са разпечатани там — заспори Вилхелм. — Досега не сме открили дискета с надпис „Терористични заплахи и ужасяваща поезия“. Райт не е глупав да държи у дома си нещо компрометиращо.

Мич сърдито го изгледа:

— Добре, ти знаеш най-много за глупостта от всички нас, Вилхелм. Но трябва да имаш предвид едно нещо — хората като Райт са самоуверени и това ги прави непредпазливи.

— Той е казал на Мегън, че са вършили подобни неща и преди — отбеляза Елън. — Казал ѝ е, че са извършвали убийство. Ако това е истина, те сигурно са оставили някаква следа някъде. И ако се гордее със своите способности, вярвам, че е запазил някакъв сувенир. Издирването на друга собственост в района засега не показва нищо.

Стайгър поклати глава:

— Не и на името на Райт. Нито на съпругата му или на Прийт, или на Чайлдс.

Тя погледна към Вилхелм:

— Не откри ли нещо в миналото му?

Той зарови в дебела папка на масата и извади доклада.

— Бил е скаут.

Камерън взе листа.

— Някакви значки за заслуга за проявена жестокост?

— Чел съм доклада — каза Вилхелм. — Няма нищо необичайно. Родителите му са се разделили, когато е бил дете. Отгледан е от майка си, която е била секретарка в обувна фабрика в Мишуака, Индиана. Завършва средно образование и университета със златен медал, взима магистърска степен и докторат в Охайо — изрецитира монотонно. — Идва тук от университета във Вирджиния.

— Добър специалист е — отбеляза Камерън.

— Проверихте ли в Националната служба по сигурността? — попита Елън. — Те могат да проверят за подобни убийства в база данните си във всички части на страната.

— Човекът няма досие, госпожице Норт.

— Това означава, че никога не е бил залавян — каза Мич и започна да крачи наоколо. — Мили Боже, Вилхелм, ако не искаш да вършиш тази работа, разкарай се. Лично ще се свържа с Националната служба.

Агентът се намръщи и се изчерви.

— Върша си работата, шефе Холт. Не мога да правя всичко наведнъж.

— Чудя се дали можеш да ходиш и да дъвчеш дъвка едновременно...

— Нямаме време! — извика Елън и се изправи. Мъжете изненадано я изгледаха, раздразнени, че прекъсва спора им. — Трябва да подготвим делото. Вие, момчета, се карайте извън този кабинет.

— Това е безсмислено — изръмжа Стайгър.

Преди да успее да свали крака си от стола, зазвъня пейджър.

Фийби протегна ръка към него.

— Моят е — каза шерифът, вдигайки слушалката на телефона до него.

В стаята настъпи пълно мълчание, докато набираще номера. Елън беше уверена, че всички мислят за едно и също, но очакваха най-лошото.

— Стайгър — излая шерифът. Изминаха четири-пет секунди... Той пребледня.

— По дяволите! Не правете нищо. Идвам веднага. — Тресна слушалката.

— Обадиха се от Кемпиън. Открили са ботуша на детето с бележка в него: „Дяволът идва при този, който го търси.“

Трите ченгета грабнаха връхните си дрехи и се насочиха мълчаливо към вратата с мрачни лица.

— Ще дойда веднага щом мога — обеща им Елън.

Камерън затвори вратата след тях.

— По дяволите!

Фийби свали очилата си и покри очи с ръце.

Елън се отпусна обратно на стола си.

— Отбележи времето — каза тя, поглеждайки към Камерън. — Точно когато Костело ще започне пресконференцията, а Гарет Райт ще застане до него, ние откриваме доказателство на тридесет километра оттук.

— Смяташ ли, че Костело знае?

Тони се бе проявил и преди, но можеше ли да е толкова коравосърдечен? Възможно ли беше да знае името на похитителя на Дъстин Холоуман и да не им го каже?

— Не знам — прошепна тя.

— Горкото момче — простена Фийби.

— Най-доброто, което можем да сторим за него, е да си свършим работата — каза Елън. — Камерън, искам да напишеш най-доброто изложение в историята върху неотложните обстоятелства и вероятната причина, имайки предвид Четвъртата поправка. Няма да позволим Райт да се измъкне технически.

— Разбрано.

— Искам също да провериш агент Вилхелм. Наблюдавай какво още ще открие за миналото на Райт. Ако не успеят да заловят съучастника на Райт, то тогава трябва да разчитаме на миналото му. Така че назначи човек да се занимае с това.

— Ще се обадя на няколко места. — Той седна и започна да си води бележки.

— Фийби, твое задължение е да предотвратиш намесата. — Елън хвана китката на момичето и внимателно я отдръпна от мокрото ѝ лице. — Разбра ли какво ти казах?

— Да.

— Знам, че си свикнала да даваш на защитата свободен достъп до папките и информацията. Ще затръшнеш вратата пред лицето на

Костело. Ако иска нещо от нас, трябва да напише молба. Направи всичко възможно да го затрудниш. Аз не съм тук, ако ме потърси. Няма да му позволиш да ме вижда, без да си запише среща. Разбра ли?

Фийби кимна и отново постави очилата си. Тя подсмръкна и седна изправено на стола си.

— Сега пусни телевизора — нареди Елън, сочейки към портативния телевизор, поставен на библиотеката. Камерите на новинарския екип от канал единадесет заснемаха красивото му лице. — Ако трябва да използваме думите на шериф Стайгър, нека видим накъде ще започне да хвърля кал.

— Един невинен мъж е свободен — започна Костело. Събралиите се студенти буйно завикаха на тротоара зад журналистите. — Преразглеждайки обстоятелствата и фактите по този случай, съдия Грабко реши да освободи под гаранция Гарет Райт и да промени първоначалната несправедливост, извършена от правосъдието и покойния съдия Франкен.

Започна да се смрачава и над града се трупаха облаци. По стълбите на Съдебната палата бяха разположени прожектори, които да осветяват актьорите в тази мелодрама. Операторът беше застанал в подножието на стълбите и снимаше нагоре. Ефектът беше драматичен. Костело изглеждаше силен на фона на колоните зад него, раменете му изпълваха екрана, лицето му бе мъжествено и класическо като на римска статуя. Гарет Райт стоеше до него като бледа сянка.

Хана гледеше пресконференцията по телевизора в кухнята. Наоколо бяха разхвърляни продуктите, от които щеше да готви лазаня. В дневната Лили танцуваше на музиката от „Красавицата и звяра“.

Джош не обръщаше внимание на видеото, беше седнал на табуретка пред прозореца и се взираше в езерото. Носеше раничката си навсякъде със себе си, сякаш изпитваше нужда да държи най-необходимите си вещи под ръка в случай, че отново го отвлекат. Раничката стоеше до табуретката.

— Доктор Гарет Райт е невинен — каза Костело. — Негово конституционно право е да твърди, че е невинен.

— А какво ще кажеш за нашите права? — промърмори Хана, мръщейки се към телевизора.

Елън Норт се беше обадила, за да ѝ съобщи за намаляването на гаранцията. Новият съдия не само бе намалил гаранцията, той беше дал възможността на Райт да си я осигури, което означаваше, че трябваше да се примири с десет процента от действителната сума. За десет хиляди долара Гарет Райт беше излязъл от затвора. Никакви пари не можеха да освободят обаче Джош от неговия затвор, в който престъпникът бе заключил ума му.

— Разследването по отвлечането на Джош Киркууд не е проведено както трябва още от самото начало — продължаваше Костело — и до ареста на доктор Райт, който никога не е бил заподозрян. Той никога не е бил разпитван. Всъщност той е предложил помощта си и е бил консултант по няколко въпроса. Никога не е бил заподозрян!

— Как бихте обяснили залавянето на Райт? — извика репортер.

Костело го изглежда.

— Доктор Райт не е бил залавян. Бил е нападен в гаража. Такава е истината. Холт е загубил от погледа си заподозрения, когото е преследвал. Полицията отчаяно е искала да арестува някого. В събота през нощта той е хванал първия човек, който му се е изпречил на пътя. Не е искал да изпусне възможността, след като единият от заподозрените вече е бил мъртъв. Трябвало е да арестува някого, а доктор Райт е бил много удобен. Но това, което е от значение, е, че има още един заподозрян, който е на свобода. Отвлечането на Дъстин Холоуман доказва това.

— Какво ще кажете за теорията за съучастник?

— Доктор Райт няма съучастник. Той има колеги, студенти и приятели.

От тълпата отново се разнесоха радостни възгласи.

В Хана се надигна силен гняв и тя изключи телевизора. Костело изчезна от екрана.

Знаеше, че адвокатът само си върши работата. Знаеше, че зависи от обвинението Райт да бъде осъден. Но се отвращаваше от опита му да представи Райт като жертва. Джош беше жертвата. Тяхното семейство бе станало жертва, животът им беше разбит.

Нито за миг не повярва на твърдението на Костело, че Райт е бил на погрешното място в погрешно време. На Костело му се плащаше да изкара клиента си невинен. Хана познаваше Мич Холт, откакто преди две години двамата с дъщеря му се бяха преместили в Дийр Лейк. Той не можеше да бъде купен. Ако твърдеше, че Гарет Райт е престъпникът, то това беше така. През нощта на ареста Мич беше дошъл у тях ранен и изтощен и беше обяснил всяка подробност от преследването и залавянето.

Тя повтори сцената в ума си, докато приготвяше вечерята, ръцете ѝ силно трепереха и разля доматиения сос. Той потече по плота като кръв, като цвета на насилието и яростта. Тя дълго стоя и се взира в него. Помисли си за Мегън О'Мали. Помисли си за онази нощ, в която бе дошъл Мич, за вечерта, когато каза на Пол, че всичко между тях е свършено. Последната капка кръв от техния брак се бе изцедила. Помисли за Джош и кръвта, която бе взета от ръката му.

Не знаеше дали някой от тях щеше да си върне онова, което беше загубил. И въпреки това Гарет Райт можеше да си плати и да си купи свободата. Ако пожелаеше, той можеше да се върне у дома само на няколко метра от тях.

Можеше да остане у дома си в Сайдлейк без значение, че е съсипал живота им. Изглежда, той можеше да заличи всичко от съвестта си също толкова лесно, както тя избърсваше разлетия сос. Никакви последствия. Изчиства мръсотията и забравя за нея.

„Няма да се отърве.“

Елън я беше уверила, че ще успее да осъди Райт. Мич ѝ беше казал, че всички сили са включени в издирването на Дъстин Холоуман и в залавянето на съучастника на Гарет Райт. Трябваше да се довери на системата. Тя вярваше в нея. Трябваше да повярва в правосъдието.

„Няма да се отърве.“

Пъхна лазанята във фурната, избърса ръце с кърпата и влезе в дневната. Филмът продължаваше, но изглежда, никой не го гледаше. Лили си пееше нещо и обикаляше около масата. Огромните розови очила почти закриваха лицето ѝ. Хана взе стара бейзболна шапка, сложи я на главата ѝ, а на устните ѝ се появи усмивка — нещо рядко от известно време насам.

— Хей, бръмбарче, това танцът на пелените ли е? — попита тя, прикляквайки до нея. Лили се засмя.

Майка ѝ също се усмихна, учудена от приятното усещане. Сетне потърси с поглед Джош и смехът ѝ секна. Той не беше помръднал от мястото си до прозореца, изразът на лицето му не се бе променил. Емоционалната му изолация приемаше физически измерения — невидимо силово поле около него, което не му позволяваше да вижда или да чува, или да стигне до хората, които обича.

Тази мисъл я прониза. Силовото поле бе нещо, от което Джош би измислил цяла история... преди. Четеше фантастика, обичаше да измисля собствени истории, след като бе гледал „Стар Трек: следващото поколение“. От есента носеше навсякъде със себе си тетрадка — неговото „Блокче с размисли“, както го наричаше — за да рисува картинки и да записва мислите и идеите си.

Сега тетрадката я нямаше, беше в лабораторията по криминология. Похитителят я беше използвал, за да се подиграе с тях, поставяйки я до предното стъкло на колата на Мич. Още една част от детството на Джош си бе отишла.

Докато размишляваше, погледът на Хана попадна върху скицника, който съветничката бе подарила на Джош. Лежеше на пода. Тя потръпна при мисълта, че умът на Джош може би също е толкова пуст и празен. Нямаше начин да разбере, докато той не реши да сподели чувствата си с нея. Беше прекарал петдесет минути с психиатърката този следобед. Беше се взирал в аквариума на жената, наблюдавайки рибите. Единственият му коментар бе в края на сеанса. Беше се обърнал към доктор Фрийман и беше казал: „Те са в капан, нали? Могат да виждат навън, но не могат да избягат.“

Докато той стоеше и се взираше през прозореца, Хана не можеше да не се запита дали синът ѝ не се чувства по същия начин.

Извърна се и мина през кухнята към безупречния домашен кабинет на Пол. Още не беше опразнил стаята, въпреки че тя предполагаше, че ще настъпи денят, в който той ще опакова половината от нещата от техния брак и ще ги отнесе.

Откри онова, което търсеше, на полицата в килера, където Пол държеше запасите си от канцеларски материали — нова синя тетрадка със спирала. От бюрото му избра най-ярката химикалка. Напусна кабинета и отиде в мокрото помещение, където в един от шкафовете пазеше хартия за опаковане на подаръци, лепенки и ленти. Разрови се и откри най-различни лепенки, които бе сигурна, че ще се харесат на

Джош. По средата на корицата с маркер внимателно изписа „Новото блокче за размисли на Джош“ сетне по-долу написа „За Джош от мама“ и изрисува сърце.

Той все още стоеше до прозореца в дневната. Лили бе загубила интерес към филма и сега бе заета да вади играчки от сандъка си.

— Джош, скъпи — каза Хана, поставяйки ръка на рамото му. — Имам нещо за теб. Ще дойдеш ли да седнеш с мен на канапето, за да ти го дам?

Той вдигна поглед към нея, взе раничката си и тръгна към канапето. Седна в ъгъла и сложи раничката в скута си, прегърна я, сякаш бе любимото му мече. Хана се възползва от възможността, за да дръпне завесите, но остави табуретката на мястото ѝ. Сядайки до него, тя се сдържа да не го прегърне силно. Доктор Фрийман ѝ беше обяснила да не притиска Джош, въпреки че това беше най-силното ѝ желание — да го притиска до себе си двадесет и четири часа.

— Спомняш ли си за твоята тетрадка, която изчезна? — попита тя.

Джош кимна, въпреки че вниманието му, изглежда, бе привлечено от бейзболната шапка на Лили, която бе захвърлена на пода.

— Помниш ли как рисуваше и пишеше в нея непрекъснато? Онези картини с космически кораби и други неща. Реших, че ти липсва. Искам да кажа, че скицникът наистина е много хубав, но малко е голям, нали? Не можеш да го носиш навсякъде със себе си. Няма да влезе в раницата ти. И така... изненада! — Тя извади новата тетрадка. — Ето новата тетрадка на Джош.

Хана затаи дъх, когато той погледна подаръка си. Не помръдна, но погледът му се спря на корицата и лепенките по нея. Бавно отпусна ръка от раницата и докосна с палец една от лепенките, сетне следващата. Прокара пръст по заглавието, сетне по надписа най-долу. „За Джош от мама.“ Той разтвори ръка и погали надписа, изразът на лицето му беше замислен и тъжен.

— Хайде, скъпи — прошепна Хана. — Твоя е. Само за теб. Можеш да записваш в нея каквото поискаш — истории, тайни и мечти. Не е необходимо да го споделяш с никого. Ако искаш да ми кажеш нещо, знаеш, че ще те изслушам. Можем да разрешим всички проблеми, защото се обичаме, нали?

Очите му се изпълниха със сълзи, когато погледна тетрадката. Неохотно кимна. Хана се питаше какво го бе накарало да се поколебае. Нямахше как да разбере. Можеше само да му предложи подкрепата си и да се надява, че обещанията ще се изпълнят.

Когато той взе тетрадката, тя го прегърна и го целуна.

— Ще се справим, Джош. Колкото и време да ни отнеме това. Няма значение — прошепна тя. — Щастлива съм, че си у дома и че мога да ти кажа колко те обичам. — Отдалечи се от него и направи смешна физиономия.

Лека усмивка се появи на устните му и той завъртя очи. Също както предишния Джош. Като момчето, което обичаше да я дразни и да я кара да се смее.

— Всичко е наред, мамо — тихо изрече той.

— По-добре наистина да е така — пошегува се тя. — Защото дори да си голям и да си звезда в бейзбола, аз пак ще съм твоята майка.

Джош сбърчи нос и насочи вниманието си към тетрадката. Прокара пръст по лепенките, давайки име на всяка в ума си. Помнеше ги от „Преди“, когато беше обикновено момче, когато животът беше лесен и най-голямата му тайна бе, че е целунал Моли Хигинс по бузата. Искаше му се да се върне обратно в „Преди“. Не обичаше тайните, не харесваше чувството, което предизвикваха у него. Но сега трябваше да ги пази. Не можеше да ги сподели с никого. Беше предупреден.

Предпочете да не мисли за това. Щеше да мисли за други неща, като новата си химикалка, която приличаше на нещо, което биха използвали космонавтите, и за новата си тетрадка. Празни страници, които бяха само негови, които нямахше да споделя с никого. Бели страници, които бяха като неговото въображение — пространство за мислене и складиране на мисли. Идеята му харесваше — да взима мисли от главата си и да ги складира някъде.

Той сложи тетрадката в раничката си и я отнесе в стаята си.

ГЛАВА 17

Елън свали очилата си и потърка лице, без да се замисли за грима си. Той отдавна се беше изтрил. В кабинета и без това нямаше кой я види. Дори чистачите си бяха отишли. Тя беше ходила до Кемпиън и се беше върнала.

В Кемпиън беше преминала през тълпа репортери и бе стояла на ветровития паркинг на „Грейн и Аг Сървисис“ в края на града, където ботушът на Дъстин Холоуман бе открит в кабината на пикапа на един от служителите.

— Това потвърждава ли невинността на доктор Райт?

— Ще се опитате ли да отложите делото, назначено за следващата седмица?

— Истина ли е, че Гарет Райт не е бил заподозрян до ареста му?

— Истина ли е, че Гарет Райт се кани да ви съди за злонамереност при обвинението?

Въпросите се сипеха върху нея. Репортерите се въртяха наоколо с блеснали очи.

Паркингът бе като неравна заледена площадка, излъскана на места от гумите на камионите. Лампите хвърляха перлени отблясъци по повърхността на паркинга. Беше започнало да вали сняг. Снежинките падаха от небето, а вятърът ги разпиляваше.

Подвижната лаборатория на Бюрото бе паркирана на около шест метра от самотния пикап. Лаборантите се въртяха около камиона, работейки на ослепителната светлина от портативни халогенни лампи.

— Ще им се наложи да се потрудят здравата — каза Мич. — Мъжът, който притежава камиона, отглежда говеда, а кучето се вози с него в кабината, така че ще събират косми цяла нощ.

Елън присви очи заради снега и силната светлина.

— Кой е притежателят на камиона?

— Кент Хофшулте. Той работи тук.

— Има ли някаква връзка с Холоуманови?

— Доколкото разбрах, само се познават. Ако искаш подробности, трябва да поговориш с шерифа Стайгър.

Тя се доближи до камиона точно когато един от лаборантите се отмести от вратата на шофьора. Ботушът на Дъстин Холоуман лежеше на седалката, бе силно осветен от халогенна лампа. Един зимен ботуш, горната му част бе от пурпурен и жълт найлонов плат, твърде ярък на безличната седалка.

Беше се върнала в кабинета, защото имаше още дела, освен това на Гарет Райт. Имаше неизяснени неща, а и съществуваха безкрайните въпроси, които бе задала на Куентин Адлер заради двете дела, по които бе обвинител. Нямахше желание за работа, нито апетит за сандвича с пуешко месо, който си бе купила от „Събуей“. Всички системи се разпадаха поради липсата на гориво, но само при мисълта за храна, започваше да ѝ се гади.

„Загубила съм навика си.“ Когато работеше в Минеаполис, беше стигнала дотам, че можеше да отиде на вечеря след дело за убийство, без да ѝ мигне окото. Умът бе забележителна машина, способен да развие онези защити, от които се нуждае човек. Но бе изминало доста време, откакто се бе нуждаела от защита.

— Ама че нощ — промърмори тя, поглеждайки часовника. Девет и петнадесет. Напоследък горкият Хари не можеше да види господарката си. Поне Ото беше при него. Ото Норволд беше неин съсед и любител на кучета, който нямаше нищо против да наглежда Хари, когато Елън се задържаше до късно в работата си.

Тя подреди купчината папки пред себе си, взимайки онези, които се отнасяха за Райт и за други два случая — кражба, за която предполагаше, че защитникът ще пледира, и още един, когото възнамеряваше да тикне задълго в затвора. Сложи папките в куфарчето си, сетне премина през ежедневния си ритуал да подреди всичко на бюрото си. Отдавна беше научила, че кабинетът е мястото, което винаги можеше да контролира. Тя извършваше ритуала с религиозно усърдие и го намираше далеч по-успокоителен от безсмисленото изравняване на градина Зен.

Доволна от резултата, прибра стола на мястото му и бръкна в джобовете на палтото си за ръкавиците.

Извади ключовете от чантата си, праметна я през рамо и тръгна към вратата, когато телефонът иззвъня.

— Какво ли има сега? — изстена тя, страхувайки се от най-лошото.

— Елън Норт — изрече тя в слушалката.

Нищо.

— Ало?

Отново се повтаряше — усещането за присъствие от другата страна на линията, зловеца тишина. Стомахът ѝ се сви, когато си помисли за обаждането от миналата вечер. „Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати.“

— Ако имате да казвате нещо, кажете го — рязко изрече тя. — Имам по-добри начини да си прекарвам времето.

Дъх. Тих и продължителен. Сякаш излезе от слушалката и се уви около врата ѝ като змия.

— Елън...

Шепотът бе тих почти като мисъл. Безполов. Тънък като тюл.

— Кой е?

— Работиш до късно, Елън...

Тя тресна слушалката. Мич беше монтирал устройство за проследяване на обажданията у дома ѝ, но не и на служебния телефон.

Обаждането бе по директния ѝ телефон, номерът на който не беше записан в указателя. Дали това означаваше, че познава онзи, който се обажда, или е някой, който бе идвал в кабинета ѝ без нейно знание? Работното време отдавна бе изтекло. Дали този, който се обаждаше, я бе хванал тук случайно или знаеше, че само нейният кабинет свети?

„Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“

„Работиш до късно, Елън.“

Хвърли поглед към прозореца. Светлината сигурно се забелязваше въпреки щорите. Тя надникна навън, но нямаше какво друго да се види, освен нощта и падащият сняг.

„Шефът ти трябва да поговори с някого за безопасността. Това е доста сложно дело. Всичко може да се случи...“

„Елън... ти си вероятна мишена...“

„Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“

Щорите издрънчаха, когато ги отпусна. Елън грабна слушалката и набра номера на шерифския отдел. От две години работеше тук, без да се страхува. Никога не бе изпитвала нужда да я пазят, никога не бе потрепвала, когато ходеше по коридорите през нощта. Точно заради това бе дошла тук. В Дийр Лейк можеше да разхожда кучето си през нощта, прозорецът на спалнята ѝ можеше да остава отворен. Сега се обаждаше на дежурния офицер, за да я придружи до колата.

Офицерът, който се появи след пет минути на вратата, бе Ед Куейли. Беше около шейсетте, строен, с прошарена коса и пронизващи сини очи. От време на време даваше показания в съдебната зала. Беше добро, солидно ченге.

— Надявам се да не съм прекъснала работата ти — изрече тя, докато вървяха заедно по слабо осветения коридор.

Куейли поклати глава:

— Не, имаме само доклад за катастрофа. Тази вечер няма нищо повече от две смачкани брони. Добре, че смяната е лека, защото си ударих коляното, докато тренирах хокей. Предполагам, че сега всички сили са насочени към Кемпиън.

— Тъхъ.

— Не те обвинявам, че искаш да те изпратя до колата. В последно време всички са изнервени. Човек просто не знае какво да очаква.

— Едно време имах мото: „Очаквай най-лошото, надявай се на най-доброто.“

Той се намръщи, когато заслизаха по стълбите.

— Напоследък е вярно само половината от мотото ти. Встрани ли си паркирала?

— Да.

Преминаха през ротондата, звукът от стъпките им се разнесе чак до третия етаж. Нещо остро пропука в един от тъмните коридори и Елън трепна, после се наруга. Сградата беше стара и тези шумове не бяха нищо ново.

— Много жалко за Дени Енберг — каза Куейли. — Беше свестен адвокат. Всички казват, че приличало на самоубийство.

— Така изглежда. Ще видим какво ще каже съдебният лекар.

Той измънка нещо. Дойде ѝ наум, че хората биха предпочели Дени сам да е сложил край на живота си, въпреки че това беше ужасно.

По-скоро биха предпочели да смятат, че е бил смазан от проблемите си до такава степен, че не е имал друг изход, защото тогава лудостта бе само за един човек. Нещо, за което можеха да го оплакват, но не беше заразно. В противен случай всички бяха уязвими, а никой не желаше това.

Колата на Елън беше единствената на паркинга. На шейсетина метра от нея пред службата на шерифа и градския затвор имаше дузина коли, скупчили се заедно като стадо коне, полузатрупано от сняг.

Вятърът духаше от северозапад. Тротоарът беше изчезнал. Уличните лампи светеха мъгливо като малки луни. Улиците бяха пуссти. Хората бяха предпочели да останат по домовете си тази вечер и да гледат новините в десет часа, за да научат какво ще бъде утре времето.

— Благодаря, Ед — изрече Елън, когато приближиха колата.

— Няма проблеми. Пусни си парното. — Свивайки рамене, той се отправи към службата на шерифа.

Тя натисна бутона на дистанционното, с което отключваше колата. Огледа се много по-внимателно отколкото преди два часа, когато бе паркирала на мястото на Руди. То беше близо до сградата, изглеждаше удобно, особено на това лошо време. Сега ѝ се стори, че изборът ѝ е бил глупав. По-добре да беше паркирала на втория ред, далеч от сградата — където сенките и храстите можеха да предоставят скривалище.

Въпреки това не забеляза човек в мрака до сградата. Почти се бе успокоила, когато заобиколи багажника и стигна до шофьорското място. Дъхът спря в гърлото ѝ и тя отскочи назад.

На вратата на колата бе надраскано с неправилни големи букви: КУЧКА.

ГЛАВА 18

Използваното оръжие беше сгъваем нож, който беше оставен на местопрестъплението — забит до дръжката в предната лява гума.

— Това не може да се залепи — каза офицер Дайтц. Лони Дайтц беше на петдесет, свестен полицай с гъсти коси, които сега бяха покрити с шапка от изкуствена кожа, а видът му бе такъв, сякаш двойка невестулки бяха свили гнездо на главата му. — Имаш ли резервна гума?

— Не — отвърна тя, вперила очи в ножа.

„Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“

— Имаш ли представа кой може да е сторил това, госпожице Норт? — попита офицер Нога. Външният му вид напомняше за мечка гризли. Родом от Самоа, той бе дошъл в Минесота със стипендия за футбол и беше останал дори след като бе повредил коляното си, което бе прекратило спортната му кариера.

Елън сви рамене:

— Не. Но имаше няколко странни обаядания.

— Свързани с делото на Райт?

Тя кимна.

— Някой ми се обади отново точно преди да слеза тази вечер. Затова повиках Ед да ме изпрати.

— Какво каза? — попита Нога, готов да записва в бележника си.

— Дълго време мълча, сетне ме назова по име и ме запита дали работя до късно.

Трите ченгета се спогледаха. Елън не можеше да ги вини за това, че смятат, че отдава твърде голямо значение на подобно обаядане. Сега, когато им го съобщи, обаядането вече не ѝ се струваше толкова заплашително.

— Телефонното обаядане снощи в два гласеше: „Нека убием всички адвокати“ — добави тя. Имаше чувството, че е разделена на две части, едната ѝ половина бе хладнокръвно професионална, другата беше изпаднала в паника.

— По дяволите — промърмори Нога. Всички в полицията бяха чули ужасните подробности около смъртта на Дени Енберг.

— Но нямате представа кой се обажда? — запита Дайтц.

— Не мога да позная гласа. Твърде тих и неясен е. Дори не съм сигурна дали е мъжки или женски.

— И никой не ви е заплашвал директно? — попита Куейли.

— Мнозина не са доволни от обвиненията ми срещу Гарет Райт, но никой не ме е заплашвал направо.

Тя продиктува имената на Нога, през ума ѝ преминаваха лица като части от пъзел. Райт бе излязъл под гаранция, но не би рискувал да направи нещо подобно лично, съмняваше се, че Костело ще го изпусне от погледа си. Но не трябваше да забравя Тод Чайлдс и Кристофър Прийт. Карън Райт. Пол Киркууд, който я обвиняваше за решението на Грабко. Студентите, които протестираха пред Съдебната палата.

Сблъсъкът ѝ с „Фантастичните каубои“ изплува ясно в ума ѝ. „Хей, ти ли си онази кучка, прокурорката... Кучка... КУЧКА.“ Можеше да види разгневеното лице на Тирел, очите му, изпълнени с омраза.

Не искаше да ги обвинява безпричинно. Целта на програмата бе да покаже, че тези младежи могат да се превърнат в примерни граждани. Но тя бе работила в системата достатъчно дълго и знаеше много добре на какво насилие са способни тези момчета.

— Програмата сигурно получава голямо внимание от пресата — каза Куейли.

Дайтц подсмръкна и се изплю в снега:

— Не ми пука какво говорят. Те са пълна измет. Видя ли ги днес на улицата срещу съда с проклетата им пънк музика? Не се нуждаем от такива неприятности. Ако искам да се страхувам за живота си, докато обикалям из града, ще отида в Минеаполис и ще се разходя по Лейк Стрийт след мръкване.

— Ще направим проверка, госпожице Норт — заяви Нога. — Ще видим какво можем да научим за тези хора.

Той приклепна и направи няколко моментални снимки на гумата.

Елън се вгледа в думата, надраскана на вратата на колата ѝ. Гневна драсканица, изписана с острието на нож, достатъчно остър да убива. Дръжката на ножа ѝ заприлича на удивителен знак. Потръпна

при мисълта какво би могло да се случи, ако беше излязла от сградата сама и бе изненадала вандала до колата.

— Някой трябва да се погрижи за тази гума — каза Дайтц.

— Само че едва ли ще стане сега. Искате ли да ви откараме?

— Аз ще я отведа, офицер.

Елън подскочи. Брукс беше застанал зад нея, беше свил рамене, яката на палтото му беше вдигната.

— Какво правиш тук?

Джей си зададе същия въпрос. Трябваше да прегледа бележките си, да се обажда по телефона и да се порови в миналото на Гарет Райт и неговия ученик Тод Чайлдс, и би предпочел да си бъде у дома до камината, а не да стои навън в снежната буря. Но беше тук.

— Чух повикването по радиостанцията — каза той. Беше изтръпнал. Беше се опитал да си каже, че това сигурно е от вълнението от нова следа. Сетне си напомни, че откакто бе слезъл от самолета, постоянно изпитваше студ. Но си помисли за Елън, която водеше своята битка, защото вярваше в каузата си, изправяйки се смело срещу всичко. Елън, сама, преследвана за това, че си върши работата.

Не че тя искаше той да е тук.

Тя го изгледа подозрително:

— И нямаш нищо по-добро за вършене, отколкото да провериш този обикновен вандализъм?

Той се вгледа в дръжката на ножа, който стърчеше от гумата.

— Нещата не ми се струват толкова прости, съветничке.

Тя не успя да прикрие страха в очите си, когато отново погледна към гумата. От това, че не му отговори, разбра, че е уплашена. Можеше да провежда словесни битки, но това тук бе действителност.

Нога отмести поглед от Елън към Джей.

— Госпожице Норт?

Коленете ѝ се подкосяваха, докато гледаше към ножа. „Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“ Тялото на Дени Енберг. Главата му приличаше на пръсната диня... „Първото, което ще сторим...“ Гарет Райт беше на свобода... Малкият ботуш на Дъстин Холоуман бе оставен, за да се подиграят с тях... „Кучка... Кучка... Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“

— Хайде — изрече Брукс, пристъпяйки до нея, готов да я прегърне през раменете, — имаш нужда от едно горещо кафе.

— Идеята е добра — чу се да отвърща Елън, професионалистът в нея все още се опитваше да действа, все още преструвайки се, че може да се справи с тази лудост.

— Ние ще приключим тук, госпожице Норт — каза Нога. — Ще ви се обадим веднага щом има някакъв резултат. — Той се обърна към Брукс със срамежлива усмивка и подаде ръка. — За мен беше удоволствие, господин Брукс. Наистина много харесвам творбите ви.

— Е, благодаря, офицер Нога. Да ви кажа, винаги се радвам, когато го чуя от полицай.

Брукс широко се усмихна. Тя си представи, че наистина може да усети как напрежението около него се усилюва с хиляди волтове. Чудно бе как снегът под краката му не се разтопи. Невероятно.

Дайтц също се включи в разговора, подавайки бележника си.

— Бихте ли ми дали автограф? „Превратностите на съдбата“ е любимият ми роман.

— Благодаря. Чу ли това, Елън? — каза той, докато изписваше името си на листа. — Тези господа харесват онова, което върша.

— Всеки с вкуса си — измърмори тя.

— Хайде, госпожице Норт — изрече Брукс и постави ръка на рамото ѝ. — Знам едно място, където ще можете да се сгреете. — Изглежда я закачливо, докато вървяха към неговия джип. — Забелязвате ли колко джентълменски се държа?

— Да, забелязах.

— Възпитан съм твърде добре, за да се възползвам от беззащитна жена.

— Да, точно така. — Елън полагаше усилия да потисне треперенето. Съсредоточи се върху Брукс. — Обзалагам се, че бихте се възползвали и от майка си, за да получите историята, към която се стремите.

— Това ме наранява, Елън. Появявам се точно когато имаш нужда от мен, а ти преиначаваш мотивите ми.

— Мотивите ти са много ясни — отвърна тя, докато той ѝ помагаше да се качи в джипа. — И мога да цитирам: „Дошъл съм тук заради историята. Преследвам онова, което искам, и го получавам.“

— Прекрасна памет. Сигурно са те мразили в юридическия факултет. — Заобиколи и седна зад волана. — Знаеш ли, там, откъдето

идвам, хората поне се опитват да изразят благодарността си дори когато не я изпитват.

— Нямах нужда от спасение — запротестира Елън. — Напълно съм способна да се грижа за себе си.

— О, отблъскваш маниаци с ножове всеки ден, така ли?

— С никого не съм се сблъсквала.

— Е, нощта едва сега започва — изрече той.

Включи на скорост и направи обратен завой, за да излезе от паркинга. Парното работеше с пълна сила. Улицата представляваше широка бяла лента, прорязана от следите на гумите на автомобилите.

Красива нощ да се свиеш пред камината с хубава книга и чаша горещ шоколад, помисли си Елън, докато гледаше навън. Мечтаеше да стори точно това, но Гарет Райт беше на свобода. Вместо това още една нощ щеше да се подготвя за битката с Костело. Още една нощ, в която щеше да се опитва да свърже фактите в едно цяло и да стигне до някаква теория защо мъж като Райт би отвлякъл дете и би хвърлил в паника града. Още една нощ в ровене в купищата информация, търсейки улики кой може да е съучастникът на Райт... както и кой я измъчваше.

Дали това бяха едни и същи хора? Те ли бяха убили Дени Енберг? Дали щяха да убият и нея?

КУЧКА.

„Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“

Изпита усещането, че се сражава на няколко фронта едновременно, сякаш беше обградена. Облегна се на вратата и се обърна с лице към нежелания си спасител.

— Къде отиваме?

— На спокойно място. Всъщност у вас. — Той я погледна, изучавайки чертите ѝ в полумрака. — Бих те отвел у нас, но обстановката може би няма да ти хареса.

— Къде си отседнал?

— Наех къща до залива Райън.

— Наистина ли? Там бе открито якето на Джош.

— Мрачно съвпадение — увери я той. — Наистина.

— Сигурна съм, че си виновен за много неща, господин Брукс, но смятам да те изключа от списъка на заподозрените в съучастничество.

— Списък ли имаш?

— Просто се изразих така.

— Хммм. Имаш теория — промърмори той. — Аз също имам няколко.

Той форсира мотора и спря пред къщата ѝ.

— Благодаря — любезно изрече Елън, погледът ѝ бе прикован в тъмната къща. Страхът се надигаше в нея само при мисълта, че трябва да влезе вътре сама. Но преди да успее да слезе от джипа, Брукс беше до вратата ѝ.

— Не съм безпомощна — настоя тя, когато той дръпна ключовете от ръката ѝ.

— Не, не си безпомощна. Ти си проклета мишена — изръмжа той, докато изгупваше снега от краката си пред вратата. — Приятелчето ти Енберг тази вечер лежи в моргата, някой срязва гумата на колата ти и ти остави нож за спомен. Ако си мислиш, че ще ти позволя да влезеш сама, много грешиш — извини ме за израза.

— А кой те е назначил за мой телохранител? — настоя Елън, докато влизаше във фойето и събуваше ботушите си.

— Никой. Правя онова, което ми харесва.

— Е, на мен никак не ми харесва.

— Нищо в това дело не ми харесва. — Той също събу ботушите си и свали шубата си.

Елън стоеше встрани, наблюдавайки го, докато той светна лампите и включи камината.

— Ти си щастливец — каза тя, — можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш. Това е просто една история за теб. Светът е пълен с подобни неща, а аз трябва да остана.

— Няма да отида никъде.

— Защо?

— Защото от онова, което лично на мен не ми харесва, става чудесна книга.

— Защо избра точно това дело?

Той се вгледа в огъня, лицето му бе неразгадаемо, нямаше следа от негодника, който си пробиваше път навсякъде.

— Имам свои лични причини — мрачно отвърна.

— Които са...

— Не ти влиза в работата.

— О, добре. Ти можеш да си пъхаш носа в живота на другите, да ги описваш в книгите си, сетне да ги продаваш, но твоят живот е строго секретен?

— Точно така — съгласи се той, приближавайки се до нея. — Въпреки че наистина може да съм виновен за много неща, нито едно от тях не е престъпно. Следователно личният ми живот си е само мой.

— Какъв удобен стандарт.

Той не обърна внимание на подигравката и хвана ръката ѝ:

— Ела до огъня. Трябва да се стоплиш. Господи, трепериш като лист.

Поведе я през стаята и придърпа с крак табуретка пред камината.

— Седни. — Натисна рамото ѝ с ръка. — Имаш ли някакъв алкохол?

— В бюфета в трапезарията. Ще го взема.

— Остани тук — заповяда ѝ строго.

Елън отблъсна ръката му:

— Знаеш ли, наистина няма нужда да се мотаеш из къщата и да ми заповядваш, Брукс. Денят и без това беше ужасен. Не съм те молила да...

Телефонът на масичката зад нея иззвъня. Тя се извърна и се взря в него. И малкото смелост, която ѝ бе останала, се изпари, изпита смразяващ страх. Светостта на дома ѝ бе нарушена от нещо толкова обикновено като телефонен звън.

„Посегни и докосни някого.“

„Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“

— Елън? — Джей пристъпи до нея и я погледна в очите. — Елън — повтори той, — няма ли да отговориш?

Секретарят се включи, преди тя да отвърне. Чу се приятен, но загрижен женски глас:

— Елън, скъпа, мама е. Просто искахме да разберем как си. Научихме за намаляването на гаранцията. Баща ти каза да не го приемаш много тежко, играта още не е приключила. Обади се, когато се прибереш, мила. Бихме искали да се съберем заедно за рождения ти ден.

Родителите ѝ искаха да научат как е тя. Беше уморена и твърде уплашена, за да отговори.

— Несправедливо е! — прошепна тя. Затвори очи и се опита да не заплаче. Не можеше да си позволи да плаче. Играта не беше приключила.

„Той каза, че това е игра.“

Игра — с живота и ума. Бъдещето и кариерата бяха залози. Игра без правила и граници. С играчи без лица.

Джей я наблюдаваше! Беше твърде загрижена, бореше се твърде усилено, взимаше всичко присърце. Докато той бе престанал да вярва в каквото и да било, избягваше сраженията, не допускаше нищо да докосне сърцето му... с изключение на тази плачеща жена.

„Ако ти е останала капка разум, трябва да си тръгнеш оттук, Брукс.“

Вместо това той я прегърна и сложи главата ѝ на рамото си. Тя се съпротивляваше, тялото ѝ беше сковано. Той сведе глава и страната му докосна слепоочието ѝ.

— Всичко е наред — прошепна той. — Поплачи си. Това е извън протокола.

Сълзите ѝ намокриха ризата му. Тя сви юмруци на гърдите му, но не се опита да го отблъсне. Джей я прегърна през раменете, за пръв път изпитвайки силно желание да я защити. Искеше да я закриля, докато тя с всички сили се опитваше да се защити от него. Не му се доверяваше, имаше основание да не му вярва.

„Ти си проклет глупак, Брукс.“

Той беше само наблюдател. Точно това обичаше — да се плъзга като сянка, наблюдавайки, интерпретирайки, без никога да позволява нещо да го докосне, никога не допускаше да бъде въввлечен. Това бе най-умното и безопасното за него. Ето защо предпочиташе съдебните процеси, след като физическите и емоционалните бури са отшумели. Като боклукчия.

Въпреки това сега беше тук, прегърнал обвинителката, чудейки се къде ли се намира спалнята.

Глупакът и мошеникът.

Но обвиненията не можеха да го накарат да я пусне. Не можеха да го спрат да вдишва лекия ѝ парфюм или да извърне глава и да докосне с устни нежната кожа на слепоочието ѝ. Топлотата, която се надигна вътре в него, го накара да се запита кой от двамата намира повече утеха в тази прегръдка. Той се чувстваше така, сякаш бе

изпитвал силно желание да се докосне до друго човешко същество и знаеше, че въздържанието бе акт едновременно на себеотричане и самосъхранение.

„О, каква жалка душа си ти, Брукс.“

Жалка и самотна.

Желанието надделя над вътрешния глас. Той я целуна по бузата, влажна от сълзи. Устните му се движеха бавно, чувствено върху нейните. Нежно, колебливо, искайки повече, отколкото смееше да си признае.

Беше му необходима като въздуха и водата. Тя отвърна на целувката му. Прокара ръка по копринените ѝ коси, а с другата галеше лицето ѝ. Тих стон се изтръгна от устните ѝ и желанието пламна в него.

Желание. Силно и ярко. То изненада Елън, но тя се вкопчи в него с жажда и отчаяние. Алтернативата бе страх и слабост. Това бе вълнуващото чувство на живота: силно и крехко едновременно. Струваше ѝ се, че в този момент поглъща всичко — чувството за устните му, топли и влажни; самият него мрачен и еротичен; чувството на езика му, търсец, галец. Той я притисна до себе си, ръцете му се плъзнаха надолу и притиснаха бедрата ѝ към неговите, принуждавайки я да усети възбудата и желанието му.

Безумието, което вършеше, изведнъж я порази и тя извърна лице.

— Не мога да го направя — задъхано изрече. — Не искам да се забърквам с теб. Мили Боже... — Тя поклати глава, потресена, че му бе позволила да я целуне. — Идеята беше лоша. Смятам...

— Това е твоят проблем, захарче — изрече той тихо с опасни нотки в гласа. — Мислиш твърде много.

Хвана я за брадичката и обърна отново лицето ѝ към себе си. Целуна я, но моментът бе отлетял. Той отвори очи и я видя да се взира в него.

Дъхът ѝ секна, когато забеляза чувството, изписано на лицето му. То изчезна мигновено. Болка и копнеж. Всеки път, когато си помислеше, че го е хванала, той се променяше. Най-лесно бе да мисли за него като за използвач, но се изкушаваше да надникне по-дълбоко в душата му.

— Ще донеса нещо за пиене — пресипнало измърмори той.

Обърна се и се изкачи по стъпалата към трапезарията, взе бутилка „Гленливет“ от барчето. Тя наблюдаваше всяко негово движение, изучаваше мрачния израз на лицето му. Кой всъщност беше Джей Бътлър Брукс? Чаровник? Използвач? Или мъжът с тъжното лице?

„Не тръгвай по този път, Елън...“ — каза си, докато се качваше по стъпалата. Той наля уискито в две ниски чаши.

— Трябва да видя как е Хари — изрече неловко тя, заобикаляйки го.

Бързо прекоси кухнята и отиде в мокрото помещение, където бе посрещната ентузиазирано от кучето. Тя го пусна в задния двор, където той прекарваше по-голямата част от деня си, и остана за миг на прага, вдишвайки студения нощен въздух. Все още валеше сняг.

Хари хукна, радвайки се на новия сняг. Елън го остави да играе, осъзнавайки, че после ще съжалява, когато влезе в къщата мокър и кален.

Щом се върна в дневната, тя свали палтото си и го закачи в дрешника. Джей бе застанал до камината и я наблюдаваше. В едната си ръка държеше чашата с уиски, другата бе пъхнал в джоба на панталона си. Усещайки погледа му, Елън взе чашата си от масата и отпи глътка. Течността стопли стомаха ѝ.

— Защо не вдигна слушалката? — попита той. Студените му сини очи я пронизаха.

Тя обмисли отговора си. Смяташе да не говори за телефонните обаждания, за да се предпази от вдигането на шум в пресата. Разбира се, Брукс нямаше желание да информира медиите. Той беше тук, преследвайки своите цели. Трябваше да повярва, че би запазил мълчание. И ако тя не му кажеше истината, той щеше да я научи по свой начин.

— Обаждаха ми се няколко пъти. Нервите ми са малко изопнати точно сега, за да издържа още едно обаждане.

Това беше част от истината, реши Брукс. По-добре от лъжа. Не можеше да очаква нещо повече.

— Секретарката на Енберг ми каза, че той също е получил няколко неприятни телефонни обаждания. Смяташ ли, че има някаква връзка?

— Няма смисъл. Ние бяхме противници.

— Всичко зависи от твоята гледна точка. За мен беше ясно, че старият Дени скоро ще излезе от играта.

„Първото, което ще сторим, е да убием всички адвокати...“

Елън извърна очи и здраво стисна чашата си. Дени бе получавал телефонни обаждания, а сега беше мъртъв. Тя също беше получила няколко обаждания и... В пламъците на камината можеше да види ножа, забит в гумата на колата ѝ, и надрасканата дума: Кучка.

— Носят се слухове, че някой е помогнал на Дени с пушката — каза Джей, очите му се присвиха, докато наблюдаваше реакцията ѝ.

— Къде го чу?

— Наоколо.

— Ако от този случай изтича информация...

— Никой нищо не ми е казвал — отвърна той. — Не е човек в твоя кабинет, ако това те тревожи. Просто зная как да слушам.

— Не съм параноичка — защити се тя. — Корупцията не прави разлика в географските области. Само преди седмица шериф Стайгър разменяше информация за секс.

Отново се появи пиратската му усмивка, въпреки че се престори на шокиран.

— Да не предполагаш нещо безвкусно, госпожице Норт?

— Можеш само да си мечтаеш.

— Мммм... така си мислех — провлечено изрече.

Той се отдалечи от камината, очите му не се откъсваха от нея. Отново играеше ролята на великия съблазнител.

— Въпросът е... — започна тя.

— ... че не плащам за информация с пари или услуги — довърши той и седна до нея. Стегнатото му мускулесто бедро се докосна до крака ѝ. — И поне досега само Пол Киркууд вдига шум за това.

— Пол ти е поискал пари? — изненада се Елън. — Е, предполагам, че е било за Джош — започна да размишлява тя.

Той поклати глава:

— Останах с впечатлението, че Пол първо мисли за себе си, а сетне за останалия свят, включително и за сина си.

— Той е под голямо напрежение.

Той извади цигара от пакета, който беше в джоба на ризата му. Елън я взе и я остави в далечния край на масата, без да обръща

внимание на недоволната му физиономия.

— За известно време той беше заподозрян — изтъкна тя.

— Но вече не е.

— Не разполагаме с доказателства срещу него. — Припомни си нощта, когато Джош се бе върнал. Дълго търсиха Пол, а накрая той бе дошъл в болницата. Сетне Джош бе реагирал бурно при появата на баща си според думите на Мич.

— Но съществува онази малка подробност с пикапа — напомни й.

— Това не доведе доникъде.

Вилхелм трябваше да търси връзка между Пол и Райт. Беше насочил подозренията си към Пол, но от няколко дни не беше съобщил нищо. Елън се чудеше дали наистина извършва проследяване, или други случаи са погълнали вниманието му.

— Ами Тод Чайлдс? — внимателно запитва Джей.

Тя сви рамене.

— Какво за него? Ще му изпратим призовка, за да даде показания на прослушването. Може и да не е доволен, но такъв е животът.

— Може да реши да си го изкара на теб.

— Трудно ми е да си представя, че ще има достатъчно сили за това.

„Тя е кучка“. Джей можеше да чуе гласа на Чайлдс и да види изпълнения с омраза поглед.

— Гневът може да се предизвика по химически път. Предполагам, че той знае всичко по този въпрос. Тази сутрин си побъбрих малко с Тод. — Отново отпи от чашата. — Достатъчно дълго, за да добия впечатление какъв е.

— О, чудесно. Точно от това се нуждаех, да се занимаваш със свидетеля ми.

— Не съм се бъркал в нещата ти. Мога да разговарям, с когото си поискам. Свободен гражданин съм.

— Да, и си паркирал джипа си пред къщата на прокурорката.

Трябваше да се пребори с желанието си да се изправи и да надникне през прозореца, за да види дали отвън няма репортери. Сети се за нежелания шум около връзката на Мич и Мегън. Това бе причинило отстраняването на Мегън от поста й, а двамата с Мич бяха

от една и съща страна. Елън потръпна при мисълта какво щеше да стане, ако откриеха Джей Бътлър Брукс в нейния дом. Той търсеше вътрешна информация. Тя беше прокурорката.

Извърна се към него:

— Не се нуждая от допълнителни затруднения.

Усложнения. Делото. Замесването му в него. Привличането, което се бе появило между тях, независимо от това, дали ѝ харесваше или не. Стори му се смешно и странно, че бе дошъл при нея, за да избегне усложненията в своя живот, и се бе превърнал в усложнение за друг човек. Елън бе дошла в Дийр Лейк, за да избяга от усложненията в живота си в Минеаполис, и сега се бе озовала в центъра на мрежата на един луд.

Вгледа се в нея. Осветена отзад, косата ѝ бе червеникаворуса. Бариерите бяха свалени. Можеше да се възползва от мига. Вместо това той допи уискито и остави чашата.

— Не — изрече той. — Имаш нужда от почивка. В делото и извън него. Разкажи ми за майка си.

— Майка ми?

— Нали разбираш, онази жена, която те е родила. Жената, която се обади, за да разбере как си.

Тя подозрително го изглежда:

— Защо?

— Реших, че ти се обажда, защото те обича, но това е само предположение от моя страна. Ако те интересува защо попитах, това се нарича водене на разговор. Или ако възнамеряваш да ме наречеш копеле, просто търсех нещо за произхода ти.

Това беше неговият проблем, помисли си Елън — не можеше да се разбере кога говори сериозно.

— Майка ми е адвокат — каза тя. — Баща ми също. Сестра ми Джил се занимава с данъчно право.

— О, фамилия от адвокати — изрече той с топла, дразнеща усмивка. — А ти си бялата овца.

Изразът ѝ достави приятна изненада. Баща ѝ я наричаше овца с гордост в очите.

— Баща ми казва, че съм наследила ген за справедливост от Норт. Баща му е бил съдия по времето на Дивия Запад. Наричали са го Бесилката Норт.

Джей се засмя. Елън си позволи да се отпусне, доволна от промяната на темата. Какъвто и да беше мотивът му, тя трябваше да му е благодарна. Имаше нужда да се поотпусне. Обърна се към него и седна отново в другия край на канапето.

— Във всеки случай и двамата имат добра практика в Едина — предградие, където израснах.

— Близки ли сте?

— Да — усмихна се на себе си тя.

Вдигайки поглед, забеляза тъга в очите му, която мигновено изчезна.

— Ти също си израснал в семейство на адвокати — каза тя.

Той се наклони към нея и призна:

— Аз съм черната овца.

— Странно, ти също си бил адвокат. Защо не работиш за семейната фирма?

— Работя сам. Създавам свои правила. Бях твърде непокорен за стара южняшка правна кантора, колкото и странно да се струва това на един янки.

— Това тяхното мнение ли е или твоето?

Той присви очи, не му хареса проницателният ѝ поглед.

— Говорехме за теб.

— А сега говорим за теб. Има ли някакъв проблем, господин Брукс?

— О, подходящ въпрос. — Той се усмихна и наклони глава. — Нямам търпение да видя как водиш кръстосан разпит. Знаеш ли какво си помислих, когато те видях за пръв път? Казах си: „Джей, това момиче изглежда хладнокръвно като стомана. Какво, по дяволите, мислиш, че прави тя тук?“

— Сам си си отговорил.

— Стори ми се уклончива.

— Никак. Просто няма какво да кажа повече.

— Тогава заминаването ти от Минеаполис няма нищо общо с делото за изнасилване на Арт Фицпатрик?

Тя отново стана предпазлива:

— Защо ме питаш за това?

— Беше последното голямо дело, в което участваше там.

— Жертви по други дела биха те поправили. След Фицпатрик имах още няколко дела.

— Но не толкова известни. Виден бизнесмен, обвинен в грозно престъпление. Обществена тайна е, че си понесла тежко загубата.

— Изнасилвачът остана на свобода. Разбира се, че не бях доволна. И за да съм точна, аз не бях водещият прокурор, а само помощник. Случаят беше поверен на Стиви Ларсен. Мога ли да те попитам защо си се ровил в тази информация? — Какво знаеше той по този случай? Дали знаеше за връзката й с Костело? За връзката на Костело с Фицпатрик?

— Това е част от работата ми. Знам, че ме мислиш за мързелив, за лишен от въображение и ленив да създавам собствени интриги, че просто се появявам по средата на делото и събирам изрезки от вестниците. Всъщност се подготвям много добре, Елън, както всеки професионален журналист.

— Тогава защо не се интересуваш по същия начин от Райт? Защо ровиш в скучното ми минало, когато можеш да разкриеш, че този човек е чудовище? Така ще помогнеш.

— Не желаеш да се месея в случая. Така ли е?

— Да те присъединя към сътрудниците си и да се изложи на риска да се проваля, когато пледирам да го признаят за виновен? Не, благодаря. Ще ми се да вярвам, че може би си искал нещо повече от пари.

— Като какво например?

— Правосъдие.

— Това е твоя територия. Аз съм само зрител.

— И това би трябвало да те освободи от неща като човечност, състрадание и чувства? Как можеш да гледаш Джош, родителите му и нищо да не изпиташ?

Изпитваше много неща. Съжаление, симпатия... объркване. Беше дошъл тук, за да избяга от собственото си разкъсващо чувство за загуба. Беше дошъл да изучава хората, които са загубили повече, и по този начин да се утеши и накаже едновременно.

— Не знаеш какво изпитвам — тихо изрече той.

— А ти няма да ми кажеш.

— Не тази вечер. — Джей въздъхна и леко се усмихна. Изправи се. — Смятам, че научи достатъчно драматични неща. Нуждаеш се от

хубав сън.

Подаде ѝ ръка, за да стане от канапето.

— Това увертюра ли беше, господин Брукс? — сухо попита тя, поемайки ръката му.

— По дяволите, не. — Той я притегли към себе си, сведе глава и се взря в очите ѝ. — Не, просто се опитах да съм галантен. Когато си в едно легло с мен, последното нещо, което ще успееш да направиш, е да поспиш.

Невероятно! Елън се улови, че се усмихва на дързостта му.

— Непоправим си, Брукс — прошепна тя. — Още един от недостатъците ти.

Изпрати го до вратата, където той облече шубата и обу ботушите си.

— Не разбирам как хората могат да живеят в този щат — оплака се той. — Това изисква големи усилия.

— Зимата е естествен начин за каляване на човека — изрече Елън. — Благодаря, че ме докара.

— Трябва да поставят едно ченге пред вратата ти — предупреди я той.

Тя поклати глава.

— След всичко, което се случи, няма излишни служители, които да ме пазят. В района обикаля патрулна кола, а телефонът ми се подслушва. Имам и Хари. Ако някой се опита да нахлуе, той ще го събори на земята и ще оближе лицето му, докато не пристигне помощ.

— Мога да остана през цялата нощ — предложи ѝ дяволито.

— Не е необходимо.

— Както казах преди — прошепна той, повдигайки брадичката ѝ с пръст, — мислиш прекалено много.

Елън затаи дъх. Очакваше, че ще я целуне. Надяваше се да го стори. Но той се обърна и излезе. Щом остана сама, тя си каза, че е глупачка.

ГЛАВА 19

До петък Минесота отново бе затрупана с петнадесет сантиметра сняг, а силният вятър правеше видимостта на повече от километър невъзможна. Температурата отново рязко спадна. Училищата бяха затворени. Пътищата извън Дийр Лейк също бяха затворени. Наложиха се издирването на Дъстин Холоуман да бъде прекратено поради опасността доброволците да замръзнат. Никой не говореше за опасността, в която се намираше Дъстин.

Надяваха се, че похитителят му го държи на топло, и че накрая ще бъде открит и върнат невредим също като Джош. Надяваха се, че ще има този късмет. Мисълта, че се надяват на милостта на един психопат, караше гърлото на Мич да се свива. Нямахме начин да се разбере какъв ще бъде следващият ход в тази игра. Не знаеха дали късметът няма да им изневери.

Това положение го дразнеше, така че дори в девет часа сутринта търпението му вече беше на привършване.

Крочеше из малкия кабинет, изпълнен с шкафове за книги. По бюрото бяха натрупани листове и книги. Компютърът леко бучеше, зелените букви примигваха на монитора.

— Значи „каубоите“ са прекарвали нощта в Дийр Лейк? — попита той.

Прийст го наблюдаваше безстрастно, погледът му беше втренчен като на бухал.

— Да, училищата от Минеаполис бяха затворени вчера и днес. Организирахме момчетата да прекарат почивните дни в Дийр Лейк, за да помогнат за събиране на средства във фонда за Гарет Райт.

— И къде отседнаха?

— В младежкото общежитие в студентското градче.

— Кой ги надзираваше?

— Аз бях с тях през по-голямата част на вечерта. Имахме празнична вечеря с Гарет и адвоката му — изрече той със зле прикрито самодоволство и погледът му се насочи към Елън.

— По кое време завърши вечерята? — попита тя.

— Към осем часа.

— А какво ще кажете за останалата част от вечерта? Имате ли представа какво са правили момчетата?

Страните му леко порозовяха от гняв. Дръпна късите ръкави на черното си поло.

— Те не са затворници, госпожице Норт. Доверието е много важно за успеха на нашата програма.

— Да, така е, но може би доверието невинаги е оправдано — изръмжа Мич.

Прийт се обиди:

— За какво е всичко това.

— Снощи някой е срязал гумата на колата на госпожица Норт.

— И вие сте решили, че е някой от каубоите? Това е несправедливо.

— Не е, професоре — възрази Мич, подпирайки се на облегалката на стола. — С цялото ми уважение към програмата, но вашите момчета са специалисти в това. Имат досиета. Имат мотив. Следователно е логично да бъдат заподозрени. Точно вие би трябвало да схванете това.

— Каубоите не са единствените в града, които са недоволни от госпожица Норт — изтъкна Прийт.

— Не, не са. И моята служба ще проследи всички. Което ме подсеща за следващия ми въпрос — къде бяхте снощи към девет часа?

Мъжът зяпна от учудване.

— Не е възможно да мислите, че съм въввлечен в нещо толкова...

— Младежко?

Лицето му почервения и той скочи от стола си.

— След всичките часове, които аз и студентите ми прекарахме в доброволческия център, след като се опитах да помогна на разследването... преминах през теста на лъжата... за Бога! Не мога да ви кажа колко съм ядосан!

Мич се изправи и блъсна стола в старото олющено бюро.

— Добре дошъл в клуба, професоре. Работя по този случай денонощно от първия ден, а нещата все повече се влошават. Повече не мога да си позволя да съм любезен. Не мога да си позволя да се притеснявам за това, дали обиждам хората, като ги разпитвам. Ето и

заклучението: Гарет Райт е обвинен. Вие сте приятели и колеги. Това ви прави подозрителен.

— Господин Холт просто си върши работата, професоре — каза Елън, опитвайки се да бъде дипломатична, макар че и тя беше изнервена. Трябваше да започне деня с изтеглянето на колата си от Съдебната палата до гаража на Манли Ванлуун за ремонт. Стигна дотам, че се обади лично на Манли, за да го моли един от механиците му да докара друга кола до къщата ѝ.

— Разбирам отношението ви към тези момчета — започна тя, — но фактът си е факт, логично е да бъдат заподозрени.

Прийт леко се намръщи и докосна широката си тънка уста.

— Нормално ли е жертвите да присъстват на разпитите на полицията?

— Това не е разпит, професоре — отвърна тя, — въпреки че Мич или някой от хората му ще трябва да поговори с момчетата, както ще разговарят и с всички останали. Дошла съм, за да ви помоля да направите списък с имената и адресите на момчетата, с които се занимавате сега или сте се занимавали.

— С каква цел? — напрегнато попита той. — За да може полицията да тормози всеки, който познава Гарет Райт? Това е нечувано!

— Това е само част от рутинно проучване — отвърна Елън, изправяйки се. — Трябва да говорим с колкото е възможно повече хора, които познават доктор Райт. Не е нещо необичайно, професоре. Изненадана съм, че агент Вилхелм вече не ви е помолил за това.

— Това е нарушение на личния живот.

— Не, не е.

Тя изглежда студено дребния мъж с тесния пуловер и твърде големите очила, който бе нарушил своята невъзмутимост. Преди две седмици го смяташе за благороден и състрадателен човек: съвестен гражданин, който полага усилия да помогне в доброволческия център за откриването на Джош. Днес изпитваше подозрения, че може би прикрива престъпник или още по-лошо — че е съучастник на Гарет Райт.

Мегън го подозираше. Оли Суейн, осъденият педофил, който се беше самоубил в затвора, беше посещавал компютърните курсове на Прийт. Тяхната връзка може би беше по-различна. Тя беше

разследвала възможността, когато я нападнаха в предния двор на уединената вила на Прийт. Това вероятно беше нещо повече от съвпадение. Накъдето ѝ да се обърнеше Елън, се изправяше пред нещо страховито и грозно.

— Такава е обикновената практика — каза тя. — И ако не ви засягаше директно, щяхте да сте доволен, че полицията си върши работата.

Тя взе куфарчето си и му кимна.

— Благодаря, че ми отделихте време, професоре. Ще ви бъда много благодарна, ако днес ми изпратите по факса списъка, за който ви помолих. Ако решите да упорствате, ще взема писмена заповед, но смятам, че не бихте желали да си имате неприятности. Разгласяването на случилото се ще навреди на името на „каубоите“. Знам, че не искате подобно нещо.

— Не — въздъхна той. Ръцете му се отпуснаха, костеливите му рамене се свиха. Погледът му се премести към Мич. — Съжалявам, че реагирах така, но тази програма означава много за мен. Опитах се да помогна при разследването, когато Джош изчезна, а сега се занимавате с мен и момчетата... не разбирам — измърмори, поклащайки глава. — Имам чувството, че съм предаден.

— Разбирам ви, професоре — отвърна Елън. — И двамата изпитваме подобни чувства.

Мич само присви устни, което би трябвало да се изтълкува като извинение. Когато се обърна към вратата, в стаята нахлуха високи и слаби момчета.

— Ей, та това е лейди Справедливост — възкликна Тирел Ман с широка усмивка. Той наперено мина покрай Елън. — Нашият човек Костело те ритна отзад вчера.

Тя се помъчи да запази самообладание.

— Това е само гаранция.

— Откажи се, Русокоске — подигра ѝ се той. — Нямах за какво да се заловиш.

Тя запази самообладание, посрещайки войнствените му думи спокойно.

— Ще видим. Нали знаеш, както се казва: „Нищо не е приключило, докато не свърши.“

Наблюдаваше внимателно каква ще бъде реакцията му. Забеляза предпазливостта в очите му. Устните му се изкривиха подигравателно:

— Не притежаваш никакви доказателства за доктора.

Мич пристъпи напред и сложи ръка на гърдите на Тирел, побутвайки го назад.

— Ще покажеш ли малко уважение?

Той се намръщи:

— Кой, по дяволите, си ти?

— Тирел — обади се Прийст и пристъпи между тях, — това е началникът на полицията Холт.

— Ченге! Трябваше да се досетя.

Другото момче пристъпи напред с фалшива усмивка и подаде ръка.

— Джей Ар Андерсен, шефе. Тирел е малко ядосан. Трябва да го извините.

— Не, няма — отвърна Мич. — Но не разполагаме с повече време. По-късно ще си поговорим, Тирел.

— По дяволите...

— Ще го направим. — Той се обърна към Прийст. — Ще организирам нещо за този следобед. Някой ще ви информира.

Професорът изглеждаше нещастен и смирен.

— Може ли поне да го направим тук, в моя кабинет?

— Да направим какво? — попита Андерсен.

Мич кимна и побутна Елън към вратата.

— Мразя да се занимавам с тях — изрече той, когато тръгнаха към стълбите. — Програмата е добра, но съществува опасност. Искам да кажа, че ако си помислиш кое е по-лошо — посредствени деца, но съзнателни, или умни, но престъпници? И не се опитвай да ми кажеш, че Тирел има някакво съзнание. Той е пръчка динамит с къс фитил.

Въпросът беше дали Гарет Райт е провокирал този акт на насилие срещу нея? Елън обмисляше вероятностите, докато вървяха. Кабинетът на Прийст беше разположен на четвъртия етаж на „Крей Хол“, тъмен стар мавзолей, всеки етаж бе лабиринт от коридори и малки кабинети. Дори светлите стени с цвят на горчица не разведряваха атмосферата.

— Няма съмнение, че Тирел ме обвинява за арестуването на Райт. Но професорът е прав — „каубоите“ не са единствените

привърженици на Гарет Райт.

— Знаем, че самият Райт има алиби за снощи — каза Мич. — След вечеря той е бил в кабинета на Костело до десет и половина. Сетне той го откарал у дома.

— У дома — в Лейксайд?

Мич отвърна:

— Това е част от шоуто: ако е невинен, защо да не живее в къщата си?

— Защото показва истинско пренебрежение към чувствата на семейство Киркууд — ядосано възрази тя. — Но кой го е грижа за тях? Във всеки случай на Тони Костело не му пука, мога да ти го гарантирам.

Връщането на Райт не само беше оскърбително, но по този начин те нямаха достъп до Карън.

— Райт не му плаща петцифрен хонорар, за да бъде чувствителен — отбеляза Холт.

— Ако Райт му плаща такива пари, бих искала да знам откъде идват. Жалко, че нямаме причина да проверим банковата му сметка. — Тя спря на площадката, очите ѝ блестяха. — Но би трябвало да можем да проследим месечните му разходи от телефонната компания. Ако се доберем до тях, ще можем да видим дали няма разни странни обаждания по време на отвличането на Джош, които да идват от къщата на Райт — с което, разбира се, те няма да разполагат, защото той е много предпазлив, но ще можем да разберем дали Карън Райт е тази, която се е обадила на Костело. Ако не го е направила, това ще подсили подозренията ми, че с него се е свързал съучастникът му. Ако намериш начин да заобиколиш аргументите на Костело и го обвиниш в съучастничество... О, това би било твърде хубаво.

Мич вдигна вежди, докато слизаха надолу.

— Напомни ми никога да не те предизвиквам. Не успяхме да открием Тод Чайлдс. Не отговаря на телефона, явно не се е прибирал у дома си и не е на работа в „Пак Рат“ до понеделник. Никой не знае къде, по дяволите, може да е отишъл в такова време, но никой не го е виждал от вчера следобед.

А оттогава досега бяха открили ботуша на Дъстин Холоуман и колата ѝ беше надраскана.

На първия етаж прекосиха още един празен коридор и се озоваха във фоайето. Въпреки че вратите бяха добре затворени, можеше да се чуе как вятърът зловещо вие. По-ниските дървета се превиваха като желирани фигурки. От другата страна на пътя човек с червена шуба притичваше, подгонен от вятъра.

— Проклето време! — изръмжа Мич.

— Определено не ни помага.

Елън остави куфарчето си на пода и сложи вълнения шал на главата си.

— Информирай ме веднага щом говориш с Чайлдс — каза тя. — Той е в списъка на свидетелите при общото прослушване. Ще изглеждаме като идиоти, ако се окаже, че е замесен.

— Поръчал съм на мой човек да се погрижи за това.

— Какво стана с работещите в „Донът Хът“? Дали са видели нещо в нощта, когато почина Дени?

— Те са в Монкато, но не сме сигурни къде са отседнали. — Той сложи качулката си. — Говорих с Вики Енберг. Тя каза, че той е споделил с нея, че му се искало да не се замесва в това дело, но не ѝ е споменал дали Райт е признал нещо пред него. Тя не вярва, че той се е самоубил, но трябва да намерим източник, който да го потвърди.

— Вярваш ли, че се е самоубил? — попита Елън.

Той се взираше навън.

— Да ти кажа истината, вече не знам в какво да вярвам.

— Не смятам, че е необходимо, Елън — каза Руди, движейки се неспокойно зад бюрото си. Беше отместил купища листове и беше преровил купчината с изрезки от вестници — всичките бяха идентични, на снимката се виждаше разгневеното му лице! — Службата на шерифа е до нас.

— Което не ни помага, когато имаме неприятности в съда — настоя тя. — Положението е много сложно, Руди. Ще трябва да работим много часове през следващите няколко дни преди процеса. Не бих искала да се страхувам за живота си. Колата ми може да бъде пребоядисана, но следващия път някой луд може да реши да нападне мен.

Той извади страница изпод купищата жълти листа и откри, че е стар списък с покупки.

— Никой не може да влезе в сградата през нощта без ключ.

— Голяма работа. Ще дойде през деня и ще се скрие в килера за препарати до вечерта. Може да се влезе през прозорците. Тогава какво?

Той смачка листа с покупките и го хвърли в кошчето за боклук. Не го уцели. Мърморейки, той се наведе да вдигне хартийката и очите му забелязаха нещо, което по-рано не му бе направило впечатление.

— Ха! — възкликна, разгъвайки листа.

Елън го наблюдаваше със смес от отвращение и учудване.

— Знаеш ли, съжалявам, че те занимавам с подобни неща, Руди, но предпочитам да не свърша като Дени Енберг.

— Той се самоуби.

— Не мисля, и ако обърнеш внимание на нещо друго, освен на мястото на съдията Франкен, ти също не би разсъждавал по този начин.

— Елън! Не зная за какво говориш. Как би могла да предположиш подобно нещо? Съдия Франкен дори още не е погребан. Погребението е днес. В ръката си държа словото, което ще произнеса.

— Добре — каза тя. — Изиграй си ролята, но искам да имам охрана.

— Не е толкова лесно. Не мога просто да назнача някого. Първо ще трябва да поговоря с градската управа.

— О, чудесно. Може би те ще решат въпроса през следващата година. Не може ли просто да организирате нещо със Стайгър?

— Вероятно, но те са много заети, нали знаеш? Не съм сигурен, че разполага със свободен човек.

Елън въздъхна.

— Добре. Нямам търпение да видя какво ще каже пресата. Окръгът Парк не може да защити децата си, не може да защити собствените си адвокати... Предполагам, че ще искаш да направя изявление и да кажа, че не отговаряш за това.

Очите на Руди проблеснаха остро и се присвиха.

— Знаят ли за колата ти? — попита той.

— Телефоните звънят като луди — изрече тя безизразно. Трябваше да провери съобщенията на телефонния секретар, нямаше представа дали са се обаждали журналисти. Руди, изглежда, не

забеляза, че не беше отговорила на въпроса му. Перспективата, че пресата може да го покаже в лоша светлина, бе привлякла вниманието му.

— Все още не са научили, но нали знаеш как стоят нещата. Градът е малък.

Руди сви устни и прокара ръка по пригладената си коса. От този жест ръката му се омазни. Той несъзнателно я избърса в панталона си. Крачеше напред-назад до прозореца. Времето и пускането на Райт под гаранция беше разпръснало демонстрантите от улиците.

— Смяташ, че е някой от каубоите? — попита той.

— Нямам представа, но е възможно.

— Възможно е. Но ти смяташ, че е така, нали?

— Не знам.

Леко се намръщи, питайки се каква изгода може да получи, ако я принуди да си признае. Програмата беше популярна и политически издържана и бе довела в Дийр Лейк много журналисти. Сиг Иверсон, когото бе назначил за окръжен прокурор, вече се беше свързал с Прийст миналата есен и действаше като наставник на няколко момчета. Ако Елън се изправеше срещу групата и се окажеше, че те са банда негодници, тя щеше да успее да се скара с Иверсон. Междувременно, ако Руди не предприемеше нищо и я нападна, това щеше да се отрази зле върху имиджа му.

— Ще видя какво мога да сторя — изрече накрая той. — Ще попитисна малко Ръс. Ще се погрижа за това. Не искаме някой да те нарани, Елън. Знаеш, че мисля за хората в този кабинет като за семейство. Не бих искал да се случи нещо с една от дъщерите ми.

Тя леко се усмихна, мислейки как той би продал своята „дъщеря“ на циганите, ако не се страхуваше, че ще се разчуе.

— Благодаря, Руди.

— Ще отидеш ли на погребението?

— Разбира се. — Нямах време, но се чувстваше задължена. Запита се дали Брукс щеше да изпита същото желание, или щеше да остави коментарите си за романа, който пишеше.

— Докъде стигнахме с делото? — попита Руди.

— Няма нищо ново. Зависими сме от лабораторията, чакаме резултатите. Тестването на ДНК на кръвта по чаршафа няма да свърши по-рано от месец.

— Но съвпада с кръвта на Джош.

— Да. И след като трябва да посочим само причината, смятам, че няма опасност. Фигуративно казано. Костело ще накъса на парцали чаршафа пред съдебните заседатели, но когато стигне дотам, ние ще сме напред и ще му се наложи да се бори с експертите по ДНК.

„Ако стигнем дотам.“

— Разполагаме с достатъчно неща, за да го изхвърлим през борда — заяви тя.

Би искала да обсъди проблемите, както го правеше с началника си в Хенипин; да изградят стратегия, теории, различни хитрини. Но с Руди беше невъзможно. Най-доброто, което можеше да стори, беше да обсъди нещата с Камерън и да се надява на собствените си инстинкти.

Тя погледна часовника си.

— Трябва да се качвам горе.

Елън тръгна към кабинета си, където телефоните все така звъняха непрекъснато. Слухът за колата ѝ вече се бе разпространил. Тя официално се беше превърнала в мишена.

Фийби се изправи, на хубавото ѝ лице бе изписана паника.

— Съжалявам, Елън — изрече тя.

— Съжаляваш?

Куентин Адлер се намеси:

— Елън, трябва да поговоря с теб за онзи случай за кражба с взлом.

— След миг, Куентин.

— Опитвах се да го спра, но той ме заплаши — оправда се Фийби. — Той е Лъв. Не мога да общувам с тях.

— Какво?

— Помниш ли онзи случай — заоплакваш се Куентин, месестото му лице почервения. — Случаят с кражбата, който ми прехвърли — Херман Хорсман. Не мога да открия показанията под клетва, които взе от приятелката му, а сега тя неочаквано е заминала за Мексико и...

— Господин Костело — призна Фийби, стискайки очи, сякаш се опитваше да се предпази от удар. — Той е в кабинета ти. Ужасно съжалявам!

— ... и бих искал да знам откъде тази малка мръсница е намерила пари, за да отлети за Канкун. Трябва ми това показание, Елън.

— Куентин — остро го прекъсна тя. — Вземи си номерче и чакай.

Заобиколи го и дръпна Фийби за ръкава.

— Тони Костело е в кабинета ми? Сам?

— Ужасно съжалявам — изплака момичето. — Опитах се, но телефоните не преставаха да звънят и... чух, че си била нападната, а той ме заплаши!

— О, Фийби, не плачи!

Секретарката приседна на ръба на бюрото си и скри лице в дланите си.

— Опитвам се!

— Елън, искам да ти кажа, че съм обиден от отношението ти — нацупи се Куентин. — Подхвърли ми този случай...

Тя се извърна към него.

— Куентин, не съм ти майка, нито секретарка. Дадох ти всичките си папки по случая. Ако не можеш да откриеш нещо, справи се някак. Сега, ако обичаш, ме извини, докато отида да изкормя господин Костело.

Бързо влезе в стаята и затръшна вратата.

— Как смееш! — извика. — Как смееш да идваш тук и да се караш със секретарката ми, да влизаш в кабинета ми без покана! Трябва да повикам охраната и да те изхвърля от сградата!

— Направи го, Елън — отвърна той. — Това само ще помогне на моята история, когато кажа пред пресата как си възнамерявала да ме изхвърлиш. Как не отговаряш на телефонните ми обаждания и отказваш да си назначиш среща с мен. Тази сутрин съм ти оставил поне пет съобщения.

— Извини ме, че животът ми не се върти около теб, Тони. Да не смяташ, че ще захвърля всичко и ще ти отговоря, защото някога съм била толкова глупава, че да се замеся с теб?

Той пристъпи към нея.

— Не — тихо изрече той. — Смятам, че ме избягваш, за да ме накажеш, и ако това е истина, може би ще се оттеглиш от делото и ще го предадеш на някого, който няма толкова много емоционален багаж.

— Би искал, нали? — тъжно се засмя Елън. — Аз съм най-добрата прокурорка в този кабинет и ти го знаеш. Смяташ, че ще

предам случая, така че да смачкаш някой по-неопитен от мен? Погледни истината в очите.

Тя се отдалечи от него и зае мястото си зад бюрото. Бързо огледа стаята, търсейки нещо, което да не е на мястото си.

— Осъзнаваш, че подготвям почвата за апелационна жалба. — Той отново седна, контролирайки се напълно.

Елън повдигна вежди.

— Вече планираш апелация. Това говори зле за клиента ти. Не се тревожа. Не съм направила нищо неетично. Ако смяташ да използваш връзката ни, накрая вниманието ще бъде насочено към теб, Тони. Не вярвам да ти хареса да бъдеш звезда в подобно шоу.

Той се облегна назад, красивата му уста се разтегна в усмивка.

— Не си се променила. Все още можеш да се сражаваш със зъби и нокти, когато се наложи, Елън. Обичах да разговарям с теб. Бързо се възпламеняваш.

Очевидно искаше да изтъкне, че повечето им дебати бяха провеждани в леглото или завършваха там. Но тя нямаше да му достави удоволствието да я притесни.

— Нека се върнем на темата — напомни му. — Точно ти нямаш никаква работа в кабинета ми, след като не ти е разрешено.

— Нали не вярваш, че съм дошъл тук да открадна нещо? — изненада се той. „Горката параноичка.“ — Първо, знам, че не би оставила важни документи. Знам как действаш — ще събереш всякакъв вид информация в трите отделения на куфарчето си, с което никога не се разделяш. Второ, не е необходимо да крада от теб, за да изградя защитата си. Клиентът ми е невинен.

— Спести си го за пред съдията.

— С когото имаме среща след пет минути — изрече той, поглеждайки златния си ролекс.

— Какво?

Той наклони глава.

— Уморих се да ти звъня, Елън. Трябва да се видя с Грабко и не бих искал да ме обвиняваш, че се опитвам да разговарям насаме с него.

— Имам друга среща след пет минути.

— Вече не. Правило номер едно в съдебната зала: не ядосвай съдията.

— И какво е толкова неотложно, че трябва сега да го обсъждаме?

— Ще подам петиция в съда за отварянето на медицинския картон на Джош Киркууд — гладко изрече той.

— Какво? Защо?

— Защото имам причини да смятам, че с детето е било злоупотребено физически — от баща му.

ГЛАВА 20

— От всички гадни, мръсни и непочтени улични трикове това държи първенството! — ядосано крещеше Елън, твърде разярена, за да запази благоприличие. Крачеше зад столовете за посетители в кабинета на съдия Грабко, червеното ѝ сако беше разкопчано.

Костело седеше с кръстосани крака, на лицето му бе изписан страдалчески вид, предназначен за съдията.

— Искането ми е съвсем законно, ваша милост. Клиентът ми ме е упълномощил да представя фактите, които да го реабилитират, включително доказателства, уличаващи други заподозрени.

— Законно ли? — повтори Елън. — Пълни глупости! — Тя се обърна към Грабко: — Ваша милост, господин Костело не подготвя защита. Подготвя се за мръсна кампания срещу родителите на Джош Киркууд, за да отклони вниманието от своя клиент и тежките обвинения. Това е толкова долно, не мога да повярвам, че дори господин Костело не е отвратен.

Съдия Грабко се беше смръщил и си играеше с плетената си папийонка.

— Седни, Елън. Ще обсъдим въпроса като зрели хора.

Наложи се да се съгласи, макар че се дразнеше от покровителствения му тон. Той, изглежда, се държеше с нея като със студентка. Знаеше, че поведението му се дължи на присъствието на Костело. Но също знаеше, че трябва да се сдържа. Не можеше да позволи на Тони да я извади от равновесие.

Седна на стола, оправи сакото си, кръстоса крака, почисти невидима пращинка от черните си панталони и я хвърли по посока на Костело.

— Ваша милост — изрече тя хладнокръвно. — Медицинският картон на Джош Киркууд няма нищо общо с отвличането му.

— Има, ако Пол Киркууд е извършил престъпление — възрази Костело. — При това положение ще се стигне до мотива. По време на разследването и разпитите на потенциалните свидетели на защитата

пред моите помощници е било споменато за няколко инцидента. Детето е било видяно със синини, наранявания, дори веднъж със счупена ръка...

— Той е осемгодишно дете — намеси се Елън. — Може да падне от колело или от дърво. Тренира доста груб спорт...

— Понякога децата са жертва на жестокостта на родителите си. Пол Киркууд е с непостоянен характер и често променя настроението си...

— Пол Киркууд не е на съд...

— Вероятно би трябвало да бъде.

— Може би, ако полицията го беше преследвала и арестувала — изрече подигравателно Елън. — Какъв мотив би имал Пол да отвлече собственото си дете, сетне да играе извратена игра с полицията? Но нека да приемем, че това е истина, че Пол е отвлякъл сина си и подвежда полицията да го търси, защо тогава да не върне детето у дома по някое време? Нито едно от изброените дотук неща няма логика и вие го знаете.

Костело вдигна вежди.

— Съучастникът беше твоя теория — каза той. — Но се отклоняваме от основния въпрос, ваша милост. — Той насочи цялото си внимание към Грабко. — Медицинският картон на момчето...

— Е тайна между пациент и лекуващ лекар — заспори тя. — Той е личен и извън обсега на това прослушване.

— Това трябва да реша аз, госпожице Норт — поправи я съдия Грабко.

Подпрял ръце на облегалките на стола, той събра длани пред себе си, а погледът му се местеше от прокурорката към адвоката. В стаята тихо се разнасяше музиката на Вивалди. Съдията затвори очи за момент.

— Елън — изрече той с глас на професор по право, — би ли отказала правото на адвоката да защити клиента си въз основа на посочването на друг заподозрян?

Правилата на закона. Никакви емоции! Никакво влияние!

— Не, ваша милост, разбира се, че не. Това е част от противниковата система.

— Ти просто възразяваш против това Пол Киркууд да бъде посочен като друг заподозрян.

Правосъдието би трябвало да е сляпо, безпристрастно и безчувствено.

— Полицията разследва вероятността господин Пол Киркууд да е въввлечен, а сетне отхвърли тази теория — каза тя. — Няма истинско доказателство срещу него...

— Ако можем да се доберем до картоната... — започна Костело.

— Семейството вече мина през ада, ваша милост.

Костело я изгледа.

— Можем да ги вземем с писмена заповед.

— Имате право да опитате, господин Костело — каза Грабко. — Обаче семейството също има право да поиска заповед за защита и да ви попречи да го направите.

Той сви устни и отново затвори очи. Елън затаи дъх в очакване, мускулите ѝ се напрегнаха. Не ѝ беше дошло наум, че Грабко ще театралничи. Делото беше много важно, сега беше моментът да се прослави. „Видният съдия Горман Грабко.“

Музиката на Вивалди се разнасяше от полицата, претъпкана с научни книги за изкуството на риболова.

— Съдът може да изиска медицинския картон — накрая изрече Грабко. — Ще го прегледам лично, за да реша уместно ли е да се представи на делото, това ще е отправната точка.

Костело се усмихна.

— Благодаря, ваша милост.

Излязоха от кабинета на Грабко половин час след това и влязоха в празната съдебна зала, където Елън имаше дело за два часа следобед. Шумът от коридора нахлуваше в залата. Наоколо се въртяха адвокати, спазаряваха сделки с обвинителите, докато чакаха да бъдат призовани в съда на съдия Уит.

Сред обикновените посетители имаше журналисти, които дебнеха, готови да скочат върху жертвата си. Сигурно досега бяха заели целия коридор. След новината, че тя е жертва на вандализъм, и сензационната бомба на Костело те се въртяха наоколо в очакване.

Тя спря, облегна се на масата на съдията и скръсти ръце.

— Твоите журналисти те очакват.

Костело изглеждаше изненадан.

— Какво те кара да мислиш, че съм ги помолил да дойдат?

— Познавам те добре, Тони. Когато се съберат повече от двама репортери, ти си готов да им направиш шоу. И те ще те послушат, когато хвърлиш кал по това семейство. Таблоидите умират за подобни неща. Отвратително е.

— Аргументът ми е съвсем основателен. — Той сложи ръка на рамото ѝ. Знаеш добре, че в твърденията на Киркууд има противоречия.

— Това е голям скок от: „Можете ли да докажете, че сте си купували хамбургер в Хардис Драйв, докато синът ви е бил отвлечен“, до „Не е ли истина, че сте отвлекли собствения си син?“ — изтъкна Елън. В същото време тя си помисли, че наистина не е доволна от изявленията на Пол.

— Клиентът ти е бил заловен на местопрестъплението.

— Има алиби за нощта, когато са отвлекли Джош Киркууд.

— Което е фалшиво като твоя тен. Няма свидетел, който да го потвърди...

— Трябва да те поправа, Елън. — Тъмните му очи студено проблеснаха, той взе куфарчето си и го сложи на прокурорската маса, отвори го и извади купчина документи.

— Допълнение към правило 9.02. Приятно четене.

Елън прегледа първата страница, където един от асистентите на Тони беше напечатал обяснение на факта, че досега нямат писмено или устно изявление на свидетел. Каква шега. Тони никога не би взел писмено показание преди делото, защото това би могло да го принуди да го предаде на обвинението. Втората страница представляваше алибито на Гарет Райт за времето, когато е бил отвлечен Джош. Там се повтаряше няколко пъти, че е бил в кабинета си в „Харис“. Онова, което не беше казвал преди, бе, че е работил заедно със студент — Тод Чайлдс.

Сърцето на Елън подскочи. Потърси списъка на свидетелите и я полазиха тръпки. Първият свидетел беше Тод Чайлдс, Тент Стрийт 966, апартамент Б.

— Кога разговаря с Тод Чайлдс? — внимателно запитва тя.

— Има ли значение?

— Има, той вече даде показания в полицията, че не е бил с доктор Райт тази вечер.

— Ще се закълне, че е бил.

— Той лъже.

— Докажи го.

— Възнамерявам да го направя — каза тя. — Може би си обърнал внимание, че името му е в моя списък на свидетелите.

— Така ли? Нещата се развиват толкова бързо през тази седмица... Той информиран ли е?

— Сигурна съм, че ще се учудиш, че сме неспособни да го открием. Ти едва ли знаеш къде е отседнал, нали?

Той отвърна на въпроса ѝ със смях.

— Елън, параноята е постигнала нови високи върхове, ако смяташ, че го укривам като свидетел.

Тя пое словесния удар и продължи, без да обръща внимание на опитите му да я нарани:

— Как си разговарял с него, докато дори ченгетата не могат да го открият?

— Може би това има нещо общо с професионализма на ченгетата, с които работиш.

— Подценяваш ги, Тони. Подценяваш и мен, което няма значение. Така удоволствието ми ще е още по-голямо следващата седмица, когато те изритам по задните части.

— Надценяваш се, Елън. Хващаш се за сламки, като проверяваш телефонните разговори на Райт. Не е възможно да вярваш, че ще откриеш нещо, което да го свърже с отвличането, което означава, че наистина търсиш нещо друго. Изненадан съм, че съдия Грабко не те е притиснал за това.

— Всъщност не очаквам да намеря нещо — призна тя хладнокръвно. — Не очаквам телефонният ти номер да е записан на двадесет и пети например. Кое би означавало, че Карън Райт не ти се е обаждала от името на съпруга си. А ако Карън Райт не ти се е обадила, тогава кой го е сторил?

— Значи отново се върнахме на теорията за конспирация. Знаеш ли, може би се нуждаеш от помощ, Елън. Макар да съм сигурен, че нашият общ приятел господин Брукс ще намери твоите философски завъртулки за интересни. Ще придадат блясък на книгата му.

— Общ приятел? — запита тя, хладният ѝ незаинтересован тон противоречеше на това, което чувстваше. — Почти не го познавам — излъга тя. — Ти откъде го познаваш?

Какво знаеше той? Дали имаше представа за връзката на Джей с окръжния прокурор? Дали не провеждаше частно разследване по случая. Дали знаеше, че Брукс я бе откарал снощи до дома ѝ? Дали щеше да се опита да го използва?

— Всъщност се запознах с него преди години — небрежно ѝ отвърна той. — Бяхме заедно в „Пърдю“, въпреки че имахме няколко години разлика. Светът е малък, нали?

Елън усети, че подът под краката ѝ пропада. Брукс познаваше Костело. Бяха ходили в един и същ колеж. Той не беше казал нито дума за това.

— Елън? Добре ли си? — запита той. — Малко пребледня.

— Не се тревожи, Тони. — Опита се да се раздвижи, да се отдалечи, да наведе глава. — Не е нищо, което истината да не може да излекува.

Тя сложи куфарчето си на другата маса и прибра приложението в едно от отделенията му.

— Не бива да се грижиш за психическото ми здраве — освен ако, разбира се, съм права и съучастникът на клиента ти не те въвлече в нещо и така да станеш съучастник в отвличането на Дъстин Холоуман. — Щракна закопчалките и предизвикателно изгледа противника си. — Като служител в този съд съм сигурна, че не трябва да ти напомням задълженията да докладваш за Тод Чайлдс на полицията, ако случайно го видиш. Кой знае? Може би ще убием два заека с един куршум — да ти послужи като свидетел и да го уличим в съучастие. Това ще е чудесно!

— Само два заека? — запита той. — Смятах, че искаш главата ми.

— О, така е, Тони — усмихна му се накриво. — Ти ще си моята награда.

Той пристъпи достатъчно близо, така че тя усети скъпия му парфюм, и сведе глава към нея, сякаш искаше да ѝ каже някаква тайна.

— Толкова е хубаво, че все още мислиш за мен — прошепна ѝ.

Господи, той все още се опитваше да я манипулира със спомени.

— Грешиш, Тони. Не мисля за тебе.

— След като всичко е приключило, това означава ли, че не искаш да вечеряме заедно? — попита той с интимен тон.

— По-скоро бих предпочела да ми отрежат ръката.

Той имаше нахалството да се изсмее и да отвори вратата пред нея, когато напуснаха съдебната зала.

Щом пристъпиха навън, веднага бяха заобиколени от репортери. Елън бе притисната към Костело. Мразеше да го докосва.

„Нашият общ приятел, господин Брукс...“

— Госпожице Норт, вярно ли е, че са ви заплашвали?

„Бяхме заедно в «Пърдю»“

— Госпожице Норт, има ли заподозрени?

„Светът е малък, нали?“

— Господин Костело, доктор Райт има ли коментар относно въвличането на „Каубоите“ в нападението на госпожица Норт?

— Господин Костело, истина ли е, че настояват разследването да се обърне против Пол Киркууд?

— Клиентът ми е невинен — извика той, насочвайки орловия си поглед наляво, където проблесна светкавица. — Полицията е проявила небрежност към следи, които могат да заведат разследването в посока, която те не са обмислили. Аз разследвам всички следи. Мога да ви гарантирам, че когато прослушването започне следващата седмица, доктор Гарет Райт няма да е единственият обвинен в съда.

Сякаш думите му наляха масло в огъня. Шумът стана оглушителен. Единственото желание на Елън беше да избяга, тя вдигна куфарчето си и го използва като щит срещу напирещата напред тълпа.

— Госпожице Норт, можете ли да кажете нещо по въпроса?

— Госпожице Норт, може ли да направите изявление?

Тя сведе глава и си проби път, като удари някого по коляното с куфарчето си. Вратата на залата на съдия Уит се отвори и възрастният съдебен пристав Рандолф Грим излезе в коридора, извика им да пазят тишина. Лицето му беше почервеняло като домати.

— Пазете тишина! Съдът заседава! Нямате ли никакво уважение!

Без да изчака отговор, той вдигна палката си и удари по стената. Звукът изплющя като изстрел. Хората се свиха и ахнаха. Операторите се обърнаха към него и започнаха да снимат.

Елън се възползва от случилото се и избяга, взимайки служебния асансьор.

Костело щеше да насочи светлините на прожектора към Пол. Теоретично това нямаше връзка с прослушването за вероятен процес. Грабко трябваше да вземе решение дали Райт ще бъде обвиняем в

процеса според представените доказателства, а от друга страна, Тони не разполагаше с истински доказателства срещу Пол Киркууд. Но всеки съдебен заседател щеше да се вслуша в сензационна история като тази.

— Трябва да говориш първа със съдебните заседатели — промърмори си Елън, когато асансьорът спря и вратите се отвориха.

Фийби стоеше пред кабинета, стиснала папка с документи и срамежлива усмивка на устните. Разговаряше с момчето от „Гранд Форкс Хералд“. Очите на Адам Слейтър се разшириха, когато съзря Елън. Той се отдалечи от Фийби и извади бележник от джоба на джинсите си.

— Хей, госпожице Норт, мога ли да ви задам няколко въпроса за снощния инцидент?

— Изненадана съм, че не си горе при другите репортери.

Той поклати глава.

— Няма да стигна доникъде по този начин. Всички ще напишат една и съща история. Искам моята статия да е по-различна, да напиша нещо по-истинско. Нали знаете какво казват в бейзбола: удари там, където ги няма.

— Прекрасна аналогия — изрече Елън, — но не желая да размахваш бухалката около моята секретарка. Ясно ли е, господин Слейтър?

Усмивката му изчезна. До него Фийби стоеше с отворена уста.

— Оставям случилото се без коментар — продължи прокурорката. — Ще трябва да използваш нещо друго, за да се проявиш във вестника. Хайде, Фийби, да вървим. Имаме работа.

Отправи се към кабинета си и се обърна, когато секретарката не я последва.

Момичето бе свело срамежливо глава.

— Господи, наистина съжалявам, Адам. Не...

— Фийби — остро извика Елън.

— Мили Боже — възкликна Слейтър, — та ние само разговаряхме!

Секретарката тръгна със сведена глава до Елън. Във външния кабинет телефоните не преставаха да звънят, а командирът на специалния отряд към полицията Кевин О'Нил разговаряше и се смееше със Сиг Иверсон и Куентин Адлер.

— Хей, Елън — провикна се О'Нил, когато я забеляза. — АТФ е заловило твоите момчета Бергер в Тенеси.

— Имало ли е престрелка? — попита тя със садистична надежда.

— Предали са се без съпротива и с пикап, пълен с крадени цигари. АТФ иска да ги задържи за федералните власти. Какво искаш? Искаш ли да ги екстрадираме?

Елън поклати глава.

— Мили Боже, ще спестим парите на окръга!

Извърна се назад точно когато Фийби седнаше на бюрото си.

— Бих искала да поговоря с теб в кабинета ми.

Момичето мълчаливо я последва, сякаш отиваше на сигурна смърт.

— Откъде познаваш Адам Слейтър? — попита Елън веднага щом влязоха вътре.

— Запознах се с него снощи в „Листото и бобчето“ — тихо изрече тя, все още стискайки папката. — Пихме кафе и слушахме музика. Четвъртък е ден на открития микрофон.

— Знаеше ли, че е репортер?

— Да. Той ми каза. Не говорихме за делото, Елън. Не съм толкова глупава.

— Знам, че не би казала нищо, Фийби, но той е репортер. Те имат начин да измъкнат информация от хората. Повярвай ми, знам какво говоря.

„Нашият общ приятел, господин Брукс...“

— Бях много сдържана — защити се секретарката. — Казах му направо, че не мога да говоря за делото, и той се съгласи. Може би е искал само да пие кафе с мен. Може би ме харесва като човек. Много си допаднахме.

Елън вдигна поглед към тавана.

— О, моля те, Фийби. Той е репортер, който иска да си създаде име. Ще направи всичко възможно, за да постигне целите си. Това правят репортерите — лъжат хората заради своята слава.

„Тук съм заради историята... преследвам онова, което искам, и го получавам.“

— Добре, съжалявам, но не съм параноичка като теб — сълзи се стичаха по лицето на Фийби. — Съжалявам, че не ми вярваш, Елън.

— Вярвам ти — тихо изрече тя и въздъхна. — Не вярвам на никого, включително и на Адам Слейтър.

Господи, каква бъркотия! Скара се на секретарката си, че е разговаряла с репортер от някакъв неизвестен вестник, някъде в Северна Дакота, докато Джей Бътлър Брукс, известен измамник и писател, стар колега на врага ѝ, се беше разположил в дома ѝ и пиеше от напитките ѝ... целувайки я, докосвайки я, прекрачвайки бариерите.

„На кого се доверяваш?“

Фийби? Адам Слейтър? Брукс?

Не се доверявай на никого.

„Подозирала си, че на Енберг му е било помогнато с пушката.“

„Откъде чу това?“

„Носят се слухове!“

„Ако от този случай изтича информация...“

„Никой не ми го е казвал. Няма подслушвателно устройство в кабинета ти, ако това те тревожи.“

„Не съм параноичка.“

Дори да беше параноичка, това не означаваше, че те не се опитваха да измъкнат нещо от нея. Застана до прозореца и се загледа навън. Дийр Лейк приличаше на призрачен град, пуст и затрупан от сняг; като сцена от фантастичен филм, където всичко беше напуснато в незнаен миг по неизвестни причини. Изоставен — беше хубава дума за онова, което изпитваше. Изоставена от сигурността и доверието, което беше получила тук.

— Не можем да рискуваме — каза тя, извъръщайки се към Фийби. — Виж какво стана с Пейджи Прайс и Стайгър и цялата бъркотия след това. Случаят е много важен. Не можем да рискуваме и да правим грешки. Джош и Мегън разчитат на нас.

— И Дъстин Холоуман — тихо добави Фийби. Прехапа долната си устна и изтри сълзите си. — Съжалявам, не бих...

Елън вдигна ръка.

— Зная, че не би го сторила, Фийби. Само бъди внимателна. Моля те.

Тя кимна, подсмръкна и побутна очилата си нагоре.

— Камерън, Мич и агент Вилхелм те очакват в залата за конференции.

Елън ги информира за срещата с Грабко. Мич се ядоса, беше отвратен, а Марти Вилхелм изглеждаше разтревожен и объркан.

— Възможно ли е да има насилие? — попита той.

— Не е възможно — отвърна Мич. — Познавам Хана и Пол откакто се преместих тук. Няма начин.

— Но Костело е прав — заспори Вилхелм. — Пол Киркууд лесно избухва. Виждали сме го.

— Хана никога не би му позволила да нарани Джош. Не би се примирила с това нито за миг.

— Тогава защо все още е женена за този смотаняк? Не ми изглежда на жена, която би се примирила с отрицателните качества на Пол Киркууд, но бракът е факт. Вероятно има много неща, които не знаем за тях.

— Той се промени — отбеляза Мич. — Случва се.

Камерън повдигна вежди.

— Въпросът може би е доколко се е променил. Знаем, че бракът им е приключил. Пол не живее в къщата. Знаем, че Джош реагира зле, когато Пол отиде да го види в болницата.

— И смяташ, че той може да нарани дете, а Хана го знае, но го прикрива — заяви Мич.

— И по-странни работи са се случвали.

Мич сърдито изгледа Камерън, сетне Вилхелм, на лицето му бе изписано упорито изражение.

— Използвайте главите си. Твърдим, че съучастникът на Райт е отвлякъл Дъстин Холоуман. Нищо в този случай не сочи към Пол.

— Вероятно са трима — предположи Вилхелм.

— Да — възкликна Холт. — Може би Дийр Лейк има нелегално общество от манияци, мъчителни деца, и те всички се опитват да хвърлят вината върху приятеля си Райт.

— Няма смисъл да се карате — намеси се Елън. — Костело ни притиска. Ако се е насочил към Пол, то тогава и ние трябва да се заловим за работа и да разследваме Пол, иначе ще ни замерват с развалени яйца.

— Пикапът... — започна Вилхелм.

— Всички заедно. — Мич вдигна ръце, сякаш дирижираше симфоничен оркестър. — Пикапът не ни помогна.

— Мич е прав — обади се Елън. — Не си губете времето с пикапа. Говорете с хората около Пол. Говорете с партньора му.

— Той няма да ни помогне за Пол по никакъв начин — каза Камерън. — Познавам Дейв Кристиансон от здравния клуб. От три месеца работи в дома си. Съпругата му е бременна.

— Добре, тогава отново ще говорим със секретарката — каза Вилхелм. — С охраната в сградата, със съседите. Ще видим какво можем да научим. Може би няма нищо общо с Райт. Може би се опитва да помогне да бъде обвинен.

Мич удари с ръка по масата.

— Мили Боже, на Костело това страшно ще му хареса. Събрали сме се тук заради ново доказателство срещу клиента му, а вместо това заговорничим. Не това е делото, по което работим.

— Доказателство? — запита Елън, изправяйки се на стола. — Какво доказателство?

Вилхелм побутна навит на руло факс по масата.

— Използвах връзките си в лабораторията, за да получим някои предварителни заключения за физическите доказателства — ръкавиците, ски маската и чаршафа, с който е била увита агент О'Мали в нощта, когато е била нападната.

— И?

— На ръкавицата има петно от кръв, която отговаря на кръвната група на агент О'Мали. Вече знаем за кръвните групи по чаршафа. Сега търсим косми или влакна по чаршафа. Четири различни типа. Единият е неидентифициран. Един е на агент О'Мали. Другият е от Джош. И един е на Гарет Райт.

— Най-после разполагаме с нещо — изрече Елън.

— Относно плетената шапка — продължи Вилхелм, — открили са четири различни видове косми — един вид от Райт, един съвпадащ с неидентифицирания косъм на чаршафа.

— Сега въпросът е: На кого принадлежи този косъм? Ако успеем да вземем такъв от Пол Киркууд, дали той ще отговаря на неизвестния тип?

ГЛАВА 21

Отец Том седеше на скамейка в дъното на църквата срещу мястото, където неговият дякон Албърт Флетчър бе паднал преди шест дни и бе намерил смъртта си — преданият служител на Бог, чиято вяра се бе превърнала във фанатизъм и лудост; лудостта му доведе до неговата смърт, тук, на мястото, което обичаше. Беше тъжно и му се стори жестоко като повечето неща, случили се напоследък.

Седеше сам. Студът беше попречил на вярващите да дойдат на сутрешната меса. Беше я провел заради себе си, надявайки се, че ще изпита вярата, че все още принадлежи на църквата. Но не можеше да се освободи от отчаянието, сякаш беше напълно и духовно сам, изоставен от същия Бог, който беше позволил Джош да бъде отвлечен, Хана да страда, а Албърт да умре.

Беше решил да изповяда чувствата си, но знаеше много добре, че в отговор ще получи лишени от смисъл баналности. Това беше изпитание. Трябваше да се моли. Трябваше да запази вярата си. Щяха да го потупат по главата и да му препоръчат да каже сто пъти „Аве Мария“. Най-много да го изпратят за седмица или месец в някое уединено място, където църквата изпращаше онези, които я поставят в неудобно положение — отци алкохолици, психически неустойчивите, но не за дълго, защото изпитваха недостиг на свещеници и беше по-добре да имат в енорията свещеник без вяра, отколкото никакъв. Поне можеше да се опита да изкупи вината си.

Политиците в църквата го бяха одумвали и продължаваха да го правят. Той се беше присъединил към нея по благородни причини.

Вдигна глава и погледна към високия таван с деликатните позлатени арки и рисунки. „Сейнт Елисиус“ е била построена по времето, когато все още са били строени малки катедрали, а енорияшите са предпочитали да дават пари за църквата, вместо да поддържат терористични организации.

Изградена бе от местен варовик. Две високи кули с остри върхове се извисяваха сякаш до небето като войници на Бога.

Прозорците бяха със стъклопис — истинско произведение на изкуството, а мозайки изобразяваха случки от живота на Христос. Вътре стените бяха боядисани в сиво-синьо, украсени с бордюри от златно, бяло и розово. Скамейките бяха от дъбово дърво. Поставките за коленичене бяха тапицирани с изтърган плюш. Беше място, предназначено да вдъхва благоговение и спокойствие. Място за ритуали и чудеса.

Сега той сам се нуждаеше от тях.

Покрай южната стена бяха наредени кандила, които горяха и разнасяха сладникава миризма на восък. На стената зад редицата свещници бяха наредени ръчно изработените постери от класа по религия, който се молеше за Джош, а сега за Дъстин Холоуман. Децата не биваше да се молят за такива неща, не биваше да познават страха за живота си.

В тишината той можеше да чуе гласа на баща си, който четеше вестника си с три дни закъснение, защото това бе времето, за което пощата можеше да стигне до тях в малкото ранчо близо до Ред Лодж, Монтана. Всяка сутрин Боб Маккой идваше на закуска, след като бе свършил работата си, четеше вестника, поклащайки глава, и казваше: „Светът е полудял.“

Остро изскърцване го върна към реалността. Някой беше влязъл през главната врата, която се нуждаеше от смазване. Извърна се и присви очи, за да види по-добре.

— Търся отец Том Маккой.

— Аз съм отец Том — отвърна той и се изправи.

— Джей Бътлър Брукс.

— О, писателят на криминални романи. — Том му подаде ръка.

Джей също му подаде ръка.

— Познавате творбите ми, отче?

— Слушал съм за тях. Не обичам да чета художествена литература. Ежедневният ми сблъсък с реалния живот ми е достатъчен. Какво мога да направя за вас, господин Брукс?

— Бих искал да ми отделите малко време. Нали не ви прекъснах?

Том Маккой хвърли ироничен поглед към празната църква. Джей си каза, че той не прилича на отците, които е виждал или си е представял. Беше млад, твърде привлекателен, с тяло на атлет и носеше черни джинси и избеляла фланела с емблемата на

университета „Нотр Дам“. Свещеническата му якичка изглеждаше доста странно, тъй като носеше каубойски ботуши. Явно беше с неспокоен ДУХ.

— Днес хората не се тълпят да търсят спасение — изрече Том.

— При такова време смятам, че хората са решили да поемат този риск — отвърна Джей. — Какво са ден-два в чистилището?

— Вие знаете за чистилището, господин Брукс? Католик ли сте?

— Не, сър. Родителите ми са баптисти, а по-късно се обърнах към цинизма, но зная всичко за чистилището. — В гласа му можеше да се долови умора. — Не сте поставили на мястото създателя на ада.

— Не, предполагам, че не. Бихте ли дошли в кабинета ми?

Джей поклати глава. Огледа вътрешността на църквата, спирайки поглед на стъклописите и статуите.

— Много е красиво. Чудесно място си имате.

Според вестниците полуделият дякон беше ударил отец Том с един от месинговите свещници от олтара. Джей се запита дали свещникът все още е на мястото си, или полицията го е отнесла като вещественно доказателство.

От огромното разпятие зад олтара деликатно изработеното лице на Исус гледаше сърдито надолу към него, сякаш не одобряваше мислите му.

Отец Том се отмести на скамейката. Джей седна до него. Изглежда, студът беше проникнал чак до костите му през десетте минути, през които беше стигнал дотук с джипа. Във всеки случай църквата не изглеждаше по-топла от вътрешността на хладилен камион. Вероятно я отопляваха само когато идваха енорияшите. Нямахме смисъл да се отоплява оборът, когато стадото го няма.

— Вие сте тук, за да напишете книга — безизразно изрече отец Том.

— Не одобрявате ли?

— Не е моя работа да одобрявам или не.

Писателят се усмихна.

— Е, никога не съм знаел как да спра някого.

— Джош и Хана преживяха достатъчно — каза Маккой. — Не искам да бъдат наранени отново.

Джей повдигна вежди.

— А Пол?

Свещеникът отвърна поглед.

— Пол даде ясно да се разбере, че не иска нищо от църквата и от мен.

— Можете ли да го обвините?

— Не, за това не.

Откровеността му беше изненадваща, но от друга страна, нищо в отец Том не изглеждаше обикновено. Според различните мнения в града той беше бунтар, добър или човек, който не уважава църквата. Зад очилата със златни рамки сините му очи бяха искрени.

— Не се интересувам от това да използвам жертвите, отче.

— Вие ще опишете техния живот, ще му направите дисекция, ще го оформите като забавно четиво, за да натрупате пари. Как може да се нарече това?

— Неца от живота. Хората искат да знаят за тях. Но знанието им не променя онова, което се е случило. Нищо не може. Искам да науча откъде обикновените хора намират сили да се справят с подобни трагедии. Искам да разбера какво можем да научим от това ние, останалите хора.

— И да натрупате пари.

— И да спечеля пари — призна той. — Бедните може и да станат богати в Божието царство, но аз искам своите сега.

— Хана не е обикновена жена — каза отец Том. Изразът на лицето му се смекчи. — Попитайте всеки. Тя е по-силна отколкото осъзнава. Мила. Добра. Не искам да ви казвам какво означава тя за нашата община като лекар, като модел на поведение.

— Трябва да е било трудно за нея — предположи Джей, наблюдавайки внимателно реакцията му. Гняв. Появи се и изчезна.

— Беше истински ад — откровено изрече отец Том. — Аз съм свещеник повече от десет години, господин Брукс. Все още не мога да разбера защо на добрите хора им се случват лоши неща.

— Такава е волята Божия — осмели се да каже той.

— Надявам се да не е така. Каква е целта да се наказват вярващите и невинните? Наричам това садизъм, съгласни ли сте с мен?

Джей се облегна и насмешливо изгледа отец Том.

— Сигурен ли сте, че сте свещеник?

Той се изсмя и погледна встрани.

— След последните няколко седмици смятам, че никой от нас не може да е сигурен в нещо.

Отговорът докосна струна. Истината. Истина, която никой не искаше да чуе.

— Но вие сигурно постоянно се сблъсквате с подобни неща — каза Маккой. — Такава ви е работата — да се занимавате с жертви. Това притеснява ли ви, или сте имунизиран?

— Не съм имунизиран, само предпазлив. Държа се на разстояние. Не позволявам да ме замесват лично. Дошъл съм да задавам въпроси, да търся отговори, да свържа всичко и да продължа нататък. — Дори докато изговаряше тези думи, можеше да види лицето на Елън. Усещаше я в прегръдките си, усещаше страха ѝ, сълзите, които попиваха в ризата му. На известно разстояние.

— Не е заради мен — каза той. Това също беше лъжа.

Може би наричаше идването си в Дийр Лейк бягство, но не можеше да избяга от факта, че въвличането в този случай не е било заради самия него, заради чувството му на загуба. Това беше, за да се накаже и утеши. Защо не се бе качил на самолета за Барбадос, след като беше видял Кристин? Щеше да се пече на слънце и да пие ром, вместо да мръзне и да се рови в чувствата, скрити дълбоко в душата му.

— Просто записвам историята — заяви той, сякаш наистина можеше да го направи.

— Нищо лично? — Отец Том проникателно се вгледа в него. — Имате ли деца?

„Зависи кой пита“, помисли си той, но не отговори. Изповедта беше за енориашите на „Сейнт Елисиус“, не за хитър печалбар от друг град.

Маккой реши, че няма.

— Срецали ли сте се с Хана и Джош?

— Още не.

— Защо? Историята е за техния живот.

— Има замесени и други хора. Опитах се да разровя миналото, да опозная играчите.

— Наистина?

— Ако искате да кажа, че не ми се струва правилно да се обърна към нея, няма да го направя, отче — изрече той, питайки се как ли ще

го накаже Господ за това, че лъже свещеник.

Отбягваше Хана Гарисън с извинението, че историята е повече за нейния син. В нея се говореше за съдопроизводство, за ченгета, за Гарет Райт и Денис Енберг. Но основата беше малкото момче. Осемгодишно дете, което бе изтръгнато от корена.

Беше избрал тази история, за да избяга от своята болка. Джош, който беше на осем години, с лунички и паднали млечни зъби. Който играеше хоккей и бейзбол в малката лига. Спомни си за снимката в кабинета на Пол — Джош в бейзболната си униформа с Пол, гордия баща. Копнежът сви гърдите му.

„Какво, по дяволите, правиш тук, Брукс?“

Отец Том се изправи.

— Нека се поразходим, господин Брукс. Смятам, че би трябвало да се запознаете с един човек.

* * *

Отправиха се към Лейкшор покрай къщата на Гарет Райт, където няколко репортери бяха паркирали колите си, и спряха пред къщата на Киркууд. Джей беше спирал веднъж пред тази къща, но се беше отказал да влезе вътре. Нищо не се беше променило за няколко дни. Снежната крепост в предния двор все още не беше завършена. Запита се дали Джош ще я направи някога и какво е преживял, за да се промени дотолкова, че да загуби интерес към игрите.

Отец Том слезе от черокито. Джей погледна към миникасетофона, който лежеше между седалките, но не го взе.

Тръгнаха към къщата. Тя беше последна на улицата. Изглеждаше удобна, място, на което да отгледаш децата си. От предното стъпало гледката към улицата и околните къщи беше ограничена от гаража, който се намираше пред къщата. Виждаха се езерото и дърветата по брега му. През голите клони на замръзналите храсти в далечината се забелязваше колежът „Харис“.

На това стъпало беше оставен Джош преди четири дни. Сам. Облечен в раирана пижама. Майка му не беше видяла никого, нито кола. Къщата на Гарет Райт беше на същата улица, но все още не беше

открито доказателство, което да докаже, че Джош е бил там. Карън Райт беше под охрана в хотела „Фонтейн“.

Кой го беше довел? Тод Чайлдс? Кристофър Прийст? Или съучастникът на Райт, някой, който можеше да се движи свободно из града, непознат, невидим, незаподозрян? И каква беше връзката с Райт? Или връзката беше с хората, които живееха в къщата?

Хана Гарисън отвори вратата и се усмихна, щом видя отец Том.

— Отново си забравил ръкавиците си — упрекна го тя. — Ще е истинско чудо, ако ръцете ти не замръзнат.

— Е, това определено ще подобри отношенията ми с епископа.

По време на изпитанието почти никой не виждаше Хана, докато съпругът ѝ участваше в издирването и даваше изявления за пресата и телевизията. Но Джей я беше гледал по време на интервюто и беше запомнил гласа, напевността на речта и сините ѝ очи. Знаеше, че се обвинява, защото не е отишла да вземе Джош от пързалката. Беше видял болката, изписана на лицето ѝ. Животът ѝ беше идеален и неочаквано всичко около нея се беше сгромолясало.

И той искаше да напише книга за това.

— Джей Бътлър Брукс, госпожо — подаде ѝ ръка той.

Тя престана да се усмихва и хвърли поглед на приятеля си, отец Том.

— Помислих си, че е важно — беше всичко, което каза той.

— Не съм репортер, госпожо — обясни Джей.

Хана вдигна брадичка, погледът ѝ стана студен, когато отвърна:

— Знам кой сте, господин Брукс. — Поведе ги не към дневната, където телевизорът работеше и навсякъде бяха разхвърляни играчки, а към хола, който явно не беше използван от Коледа насам. Отдалечаваше го от истинския си дом, от децата си. Джей прие това леко отклонение като част от общата картина, като част от историята, като част от това, което беше Хана Гарисън.

Тя седна начело на масата. Въпреки че изглеждаше така, сякаш беше болна — слаба, бледа, с тъмни сенки под очите — държанието ѝ беше царствено. Вълнистата ѝ златиста коса беше прибрана назад, подчертавайки чертите ѝ, с които много манекенки биха се гордели и забогатели, но тя не носеше грим или бижута. Пуловерът ѝ явно беше от времето, когато е следвала, но тя би изглеждала елегантна дори в дрипи.

— Съпругът ми ми каза, че е разговарял с вас.

— Защо това ме кара да мисля, че вече имате нещо против мен?

— Вероятно Пол има нещо против, аз правя сама преценките си.

Джей кимна.

— Ясно. Казаха ми, че сте забележителна жена, доктор Гарисън.

Тя небрежно махна с красивата си ръка.

— Поради обстоятелствата. Заради това, за което сте тук, нали?

— Няма да ви лъжа, доктор Гарисън. Аз съм писател. Бих искал да опиша тази история.

— А ако откажа, ще я напишете и без мен, нали?

— Вероятно. Бих искал да включа вашата гледна точка, но зависи от вас, дали бихте искали да участвате или не.

— Е, това е лесно. Отговорът ми е отрицателен. Достатъчно ми е, че преживях тази трагедия веднъж. Нямам желание да я преживявам, като ви я разкажа, или да живея с мисълта, че хиляди хора ще я прочетат.

— Не, дори ако с това помогнете на някого да разбере...

— Какво да разбере? Всичко е толкова неразбираемо. Знам го от личен опит, тъй като всяка нощ, всеки ден се опитвам да разбера. Обаче в отговор възникват още въпроси.

— Ще дам значителна сума на Джош — каза Джей.

Направи му впечатление, че Хана не беше изрекла нито дума за заплащане, докато това беше буквално първата мисъл в ума на съпруга ѝ.

Тя го изгледа студено.

— Не бих продала сина си или себе си, господин Брукс. Не се нуждаем от парите ви. Всичко, което искам, е да избягаме от този кошмар, да се отдалечим от него емоционално и да продължим живота си. Всякакви пари, свързани с онова, което се случи, само биха ни напомняли отново за трагедията. Това ще са един вид кървави пари.

Тя се изправи и приглади с ръце пуловера си.

— Не. Това е моят отговор. Искате ли кафе?

Темата беше променена, сега тя се беше заела със задълженията си на домакиня. Джей изпита чувството, че ако беше дошъл тук преди месец, Хана щеше да е по-мила и внимателна, не толкова рязка, с подобри маниери. Както много хора, които беше интервюирал, хора, които бяха преживели ужасни неща, тя беше видяла колко много

мръсотия има в живота, за да претендира, че човешкият род е нещо по-съвършено от останалите видове на планетата.

Телефонът иззвъня. Тя се извини и отиде да отговори.

— Ще бъде направен попечителски фонд — каза той на отец Том. — Ще могат да правят каквото пожелаят с парите. Ако искат, могат да ги подарят на някого.

Свещеникът сви рамене.

— Това няма значение за вас. Вие сте опростили греховете си, вашата роля е изиграна, платили сте вашата такса.

— Ако пазя всеки цент за себе си, ще съм алчен кучи син. Ако ги раздавам, то тогава се опитвам да купя нечие съзнание — изръмжа Джей.

— Така ли е?

Той дрезгаво се изсмя. Какво, по дяволите, имаше той със съзнанието? Това беше само свръхбагаж, още един камък, висящ на шията му, който да го тегли надолу. Ако имаше съзнание, трябваше да вярва, че грешката е в него, че поради тази причина Кристин крие сина му от него, че това не е просто отровна омраза. Твърде много го болеше. Само като си помислеше, че грешката е негова, че осем години не е знаел за сина си.

На вратата на дневната неочаквано се появи пясъчноруса главица със сини очи. Очите бяха мрачни и гледаха втренчено.

— Здравей, Джош — весело поздрави отец Том. — Искаш ли да дойдеш при нас?

Момчето стоеше до вратата и притискаше към себе си раничка. Беше облечено с широки джинси и черна хокеистка фланела на „Блекхоук“, няколко номера по-голяма. Не помръдна от вратата.

Джей се извърна настрани и облегна лакти на масата.

— Здравей, Джош — тихо изрече. — Казвам се Джей. Баща ти ми каза, че си доста добър в бейзбола.

Изразът на Джош не се промени. Не се отпусна при споменаването на баща му, нямаше никаква реакция. Лицето му бе създадено за усмивки. Джей си спомни за фотографията в кабинета на Пол — и снимката от постерите с надпис „Изчезнал“ — момче с паднали предни зъби и униформа на скаут.

Джош бавно прекоси коридора и влезе в трапезарията, очите му не се отделяха от непознатия. Когато стигна до отец Том, той бръкна в

раничката си, извади тетрадката си и откъсна лист от нея.

— Предполагам, че сега хокоят е на мода — продължи Джей, като се опитваше да предразположи момчето да каже нещо. — В моето родно място не играем много хоккей. Да не говорим, че нямаме зима.

Момчето не му обърна внимание, коленичи на пода и внимателно сгъна страницата наполовина, а сетне още веднъж. Когато свърши, се изправи, сложи раничката на рамо, тръгна по права линия по килима, сякаш ходеше по въже. Когато стигна до масата, подаде листа на отец Том.

— За мен ли е? — попита той, приемайки подаръка.

Джош кимна.

— Но не го отваряй сега.

— Добре. — Той пхна листа във вътрешния си джоб. — Ще го запазя за по-късно.

Момчето отново кимна, заобиколи го и тръгна към вратата, като се взираше в Джей с големите си тъжни очи.

Хана се върна и понечи да погали сина си. Джош се отдръпна и се втурна в дневната.

— Съжалявам — изрече тя. — Решихте ли дали ще пиете кафе?

Джей се изправи.

— Не, благодаря, госпожо. Трябва да тръгвам. — Потърси визитна картичка и ѝ я подаде. — В случай, че промените решението си.

— Няма — твърдо отвърна тя.

Тя се различаваше много от съпруга си. Бракът им явно вече беше приключил. Кой от тях се беше променил за добро или за зло? Още колко ли време щяха да живеят заедно, ако Джош не беше отвлечен?

— Беше ми приятно да се запознаем, Хана — каза той. — Отец Том е прав. Вие сте необикновен човек. Независимо от това, което мислите.

Дълбока тъга помрачи очите ѝ.

— Точно към това се стремя — не желая да бъда героиня. Просто искам да живея нормално.

Не му се вярваше това да стане скоро. Ядоса се, когато излезе навън и един фотограф го снима от тойотата си, паркирана на улицата.

— Тя не заслужава това, което ѝ се случи — каза отец Том, когато влязоха в джипа.

„Не беше ли задължение на свещениците да изслушват своите енориаши да размишляват за жестокостта на този свят?“ — помисли си Джей. Том Маккой явно имаше повече въпроси, отколкото отговори — бремене, което изглежда, много му тежеше.

— Според моя опит, отче — каза Джей, — животът е изпълнен с жестокост. Ако се опитаме да разберем защо, най-вероятно е да полудеем.

Отец Том не каза нищо, но извади от джоба си бележката на Джош и я разгъна.

Рисунката беше съвсем обикновена: тъжно лице с празни тъмни очи, оградено от черен квадрат. Текстът накара сърцето му да се свие. „Когато бях загубен.“

Джош не беше единственият изгубен в това изпитание. Загубен живот, загубена любов, загубено доверие... загубена вяра. Том се опита да схване всичко това, беше се молил за малко утеха, но всичко, което изпитваше, беше страх, тъй като вярата в живота му се изплъзваше все повече, а онова, за което мечтаеше, беше да прегърне жената на друг.

Когато бях загубен...

Той сгъна листа и го прибра обратно в джоба си.

Погребението се проточи безкрайно. Виктор Франкен имаше много приятели и познати, които не се притесняваха да използват погребението, за да покажат ораторските си умения. Времето бе попречило на онези, които живееха далеч, което местните жители изтълкуваха като повече време за техните речи.

Елън седеше зад Грейс Лютеран, като се питаше дали топлият въздух идва от пещта или това беше в резултат на събирането на множество адвокати на едно място.

Преддверието бе пълно с репортери, които причакваха хората за коментар. Роднините на Франкен бяха седнали на предните скамейки, включително правнукът му от Лос Анжелис, който беше открил церемонията с литургичен танц, накарал местните жители да се свият

по местата си. Хората от Минесота рядко изразяваха нещо с телата си и никога не се обличаха в черни трика.

Животът в Дийр Лейк беше започнал да наподобява филм на Фелини, а Руди Стович беше като тъжния клоун. Той драматично извисяваше и понижаваше гласа си.

Майк Лумкин, адвокат от Татонка, се наклони към Елън и прошепна:

— Ако е такъв и в съдебната зала, по-добре ще е да се ориентирам към недвижимите имоти.

— Стискай палци — отвърна му тя също шепнешком. — Може би ще бъде открит от телевизията. От него може да стане следващият Уорнър.

— Кой ще играе Ръсти?

— Манли Ванлуун.

— Звучи ми като епизод от „Хи-Хоу“ — изрече той с гримаса. — Хей, трябва да поговорим за делото „Тилман“. Какво мислиш за отслуженото време?

— Смятам, че сънуваш. Отслуженото време и осемдесет часа общественополезен труд.

Той ококори очи.

— Осемдесет?

— Деветдесет?

— Шейсет?

— Сто.

— Осемдесет ми се струват добре — прие той и се облегна, когато Руди се канеше да завърши възхвалата си.

Елън потисна въздишката си. Опитваше се да не мисли за нищо, за да отдаде последна почит на съдия Франкен. Той беше добър човек, добър съдия и щеше да им липсва.

Погребението щеше да бъде извършено, когато снегът се стопи. След последната молитва всички се раздвижиха, за да се почерпят със сладки и кейк от помощничките в дружеството на лютеранките и за да поговорят, но не за съдия Франкен, а за Гарет Райт и отвличането. Елън обиколи помещението и се измъкна през страничната врата, която водеше към паркинга.

Когато се върна в съда, онези, които бяха останали по работните си места, се приготвиха да си тръгват.

Куентин Адлер стоеше с куфарче в ръка и разговаряше с Марта, тяхната секретарка.

— Бих отишъл да изразя уважението си, но съм потънал в работа — заяви важно той. — Нали знаеш, Руди ме помоли да поема някои от делата на Елън.

Елън вдигна поглед към тавана и мина зад него, отправяйки се към бюрото на Фийби. Секретарката ѝ седеше с вълнено пончо на скута си, изразът на лицето ѝ беше като на третокласник, наказан да остане след часовете.

— Има ли някакви съобщения? — попита Елън, преструвайки се, че не забелязва цупенето ѝ.

— Почтата е на бюрото ти. Някой ти изпрати рози. Пити Еклунд иска да се споразумеете за делото „Цимерман“. Обаждаха се репортери от вестниците. Агент Вилхелм каза, че от токсикологията са се обадили, че има следи от триазолам в кръвта на Джош Киркууд — изрече тя, подавайки ѝ бележките. — Трябва ли да остана?

— Да нямаш среща?

— Вече не.

— Не е нужно да оставаш. — Елън погледна бележката от Вилхелм и се опита да не се чувства като злата мащеха. — Но ще имаме нужда от помощта ти утре следобед.

Без да обръща внимание на въздишката на Фийби, тя влезе в кабинета си. Триазолам. Отиде направо до библиотеката и извади справочника, в който бяха записани всички възможни лекарства, законни или не, познати на човечеството. Триазолам, по-популярен като халцион. Това беше депресант, често предписван като хапчета за сън, също често използван в психиатричните отделения. Прегледа страничните ефекти, които включваха загуба на паметта и халюцинации. Когато употребата му се спре внезапно, са възможни странни действия, като психози и параноя.

Това може би бе обяснението за поведението на Джош, помисли си тя. Достатъчно силна доза може би го е държала в хипнотично състояние по време на задържането му, по времето, когато Райт му е внушил най-различни неща. Рязкото спиране на лекарството може да е причинило лека психоза.

Тя набра номера на Вилхелм и забеляза букета в зелената ваза. Веднага си помисли за Брукс. Кучият син си мислеше, че може да я

трогне с цветя и с проклетата си усмивка. Двамата с Костело сигурно доста са се смели, обсъждайки я, докато си пият питиетата. Като притискаше слушалката между ухото и рамото си, тя взе бележката, пъхната между бодливите стебла, и я отвори.

— Агент Вилхелм.

— Обажда се Елън Норт. Благодаря за обаждането за токсикологичния доклад — изрече тя. — Това може да ни помогне.

— Наредил съм на хората си да търсят рецепта за халцион, изпълнена тук. Може и да имаме късмет. Но може да е била изпълнена в Минеаполис, където има няколкостотин аптеки.

— Трябва да започнем отнякъде — каза Елън. — Получихме ли доклада за кръвните тестове на О'Мали? Тя смята, че Райт ѝ е инжектирал нещо, докато е била в безсъзнание. Ако успеем да направим паралел между двете лекарства...

Шумоленето на хартията прозвуча като статичен шум по телефона.
— Изчакай.

Елън отвори картичката и разгърна бележката.

„Злото идва при ТАЗИ, която го търси.
Търси Г за ГРЯХ.
Виж къде сме били.“

Елън изпусна бележката, скочи и се отдалечи от бюрото. Телефонната слушалка се удари в предната част на бюрото и увисна.

— Госпожице Норт? Чувате ли ме? Госпожице Норт? Ало?

Търси Г за ГРЯХ... виж къде сме били...

— О, Боже! — прошепна тя, оглеждайки кабинета си като обезумяла. Единственото място, където се чувстваше напълно спокойна. Погледът ѝ се спря на шкафа с архивата.

Търси Г за ГРЯХ...

Издърпа чекмеджето и зарови из папките. Една от тях изпъкваше — чиста, твърда и неотваряна. Думата „Грях“ беше изписана с големи печатни букви на етикета.

Той беше идвал в кабинета ѝ! Кучият син беше идвал в кабинета ѝ.

Извади папката и я отвори. От моментална снимка я гледаше
Джош Киркууд с безизразни очи и лице.

ГЛАВА 22

Макар че денят ѝ се стори безкраен, с изненада установи, че вече е нощ. Явно това бе отражение на вътрешния ѝ смут, помисли си Хана. Не беше ходила в болницата повече от две седмици. Не можеше да си представи, че ще изостави Джош и Лили, но въпреки това работата ѝ липсваше. Липсваха ѝ хората, пациентите, колегите и приятелите, липсваше ѝ рутината, неприятната писмена работа. Най-вече ѝ липсваше онова, което беше самата тя на работното си място. Силата на ума и волята, с които вършеше работата си, изглежда, я бяха напуснали, когато бе съблякла бялата престилка.

Без професията си Хана се чувстваше загубена. А с чувството на загубата идваше и вината. Тя не беше само лекар, беше и майка. Децата ѝ имаха нужда от нея.

Проклятието на жените от деветдесетте, каза си тя, опитвайки се да се пошегува. Безполезна борба. Денят не беше изтекъл и нищо хубаво не се очертаваше.

Времето я беше принудило да отмени часа на Джош при доктор Фрийман. Приятел от болницата ѝ се беше обадил, за да ѝ каже, че доктор Ломакс вдига шум и настоява временно да бъде назначен за завеждащ на спешното отделение. Завеждащ на спешното отделение — повишение, което Хана бе получила само преди месец. Притесняваше я фактът, че може наистина да го послушат, сетне се наруга, че си е позволила да мисли за нещо друго, освен за Джош.

Елън Норт се беше обадила, за да ѝ каже, че притежават още едно доказателство срещу Райт, но че адвокатът му иска достъп до медицинския картон на Джош, което означаваше да насочат вниманието от Райт към Пол.

А Джей Бътлър Брукс искаше да напише книга за всичко това.

Отвратителен ден.

Мислеше за обвинението на Костело. Косвено обвиняваха Пол, че е тормозил Джош — обвинение, което тя бе отхвърлила. Пол никога не би наранил децата си. Въпреки това колко пъти напоследък бе

поразявана от ужасяващото чувство, че той се е превърнал в непознат? Беше я лъгал, беше излъгал полицията, беше избягвал въпросите им и превръщаше нищо незначещите си отговори в оскърбление. Много добре си спомняше как Мегън О'Мали я беше разпитвала за Пол, след като якето на Джош бе открито в залива Брайън.

„Кога започнахте да забелязвате промени в него? Отдръпнал ли се е напоследък? Не обръща ли внимание на телефонния секретар, когато се обаждате късно вечер в кабинета му?“

„Защо ми задавате тези въпроси? Не може да мислите, че той има нещо общо с това.“

„Рутинна проверка... Майка Тереза би имала нужда от алиби, ако беше тук. Когато хванем този човек, адвокатът му вероятно ще се опита да припише стореното на някой друг... Ако е достатъчно ловък, ще попита къде сте били вие... с Пол.“

„Не знам къде е бил Пол. Беше излязъл, когато се събудих. Каза, че се е разхождал с колата из града...“

Не знаеше къде е бил онази сутрин или защо не ѝ се обади вечерта, когато изчезна Джош, или защо излъга полицията за пикапа. Не знаеше защо Джош се отдръпна ужасен от него в болницата.

Вече не беше сигурна в Пол.

Той щеше да дойде за вечеря. Щеше да пристигне всеки миг.

Беше успяла да сготви. Салатата също беше готова. Ухаеше на пиле с розмарин и печени картофи.

В дневната Лили строеше висока кула от кубчета, а Джош си беше построил скривалище от табуретки и възглавници, където можеше да се скрие от останалите. Тя го извеждаше от стаята му всеки ден, за да не му позволи да я изключи от живота си и да се затваря със спомените, които отказваше да сподели. Това ѝ напомни, че той може да се изолира от останалия свят само с мълчанието си.

Беше прекарал по-голямата част от деня в построеното от него убежище с новата си раничка и новата си тетрадка. Хана изпита облекчение, когато забеляза, че използва тетрадката. Вероятно спомените и чувствата щяха да бъдат отразени по страниците ѝ, а той щеше да започне да говори за онова, което беше преживял.

Елън беше питала за него. Хана знаеше, че Джош би могъл да помогне в делото срещу Райт, но не можеше да го насилва да каже нещо. Доктор Фрийман беше казала, че трябва да се изчака. Ако се

опитаха да го принудят да говори за онова, което беше преживял, това можеше да предизвика травма, от която да не се възстанови с месеци, дори с години. Джош се нуждаеше от време.

Прослушването за вероятната причина на престъплението започваше във вторник.

Тя влезе в дневната.

— Джош, време е да се измиеш за вечеря. Татко ще пристигне всеки момент.

Момчето надникна изпод възглавницата покрив на малкото си убежище. Не реагира при новината за посещението на Пол. Той се беше обадил тази сутрин. Искаше да види децата, особено Джош. Пол винаги се бе гордял с Джош, беше доволен, че има син. Собственият му баща никога не се бе интересувал от него, предпочиташе компанията на по-възрастните му братя. Отношението на Джош към него сигурно го беше наранило дълбоко.

— Хайде — продължи тя, вдигайки възглавницата.

Джош затвори тетрадката си и я притисна към гърдите си. Хана се наведе и погали пясъчнорусите му къдрици.

— Татко наистина иска да те види — каза тя. — Двамата с Лили много му липсват.

Детето нищо не каза. Дори не беше попитало защо баща му вече не живее с тях. Безразличието му я отчайваше.

Вратата на кухнята се отвори и затвори. Пол беше влязъл през гаража. Очите на Джош се разшириха и той скочи като сърна към коридора, който водеше към банята и спалните. Лили събори кубчетата и те се разпръснаха из дневната.

— Татко! Татко! — изписука тя.

— Забравих сладоледа — заяви Пол, когато пристъпи в кухнята. Тонът му беше предизвикателен. Всъщност не беше забравил. След изявлението на Костело не можеше да се осмели да отиде в магазина. Хората щяха да го зяпат и да си мислят кой знае какво. Щяха да забравят, че е участвал в издирването на сина си и че ги призоваваше да им помогнат да открият Джош. Щяха да си припомнят деня, в който Мич Холт го бе накарал да отиде в полицията, за да му вземат пръстови отпечатьци. Щяха да си припомнят как О'Мали яростно го обвиняваше, че е скрил информация за пикапа.

Лили влезе в кухнята, а на лицето ѝ грееше усмивка.

— Татко! Татко!

Тя се хвърли към него и той я вдигна на ръце.

— Е, поне ти си щастлива да ме видиш.

— Не се притеснявай за десерта. Хората все още носят храна. Имаме толкова много сладкиши, че едва ли ще ги изядем през следващото хилядолетие — заяви Хана.

Момиченцето го прегърна през врата и сложи глава на рамото му.

— Татко къщи. Вкъщи. Мой татко!

Той я целуна разсеяно и я свали на пода.

— Къде е Джош? — Разкопча дългото си вълнено палто и отиде да го закачи в кабинета си.

— Мие си ръцете — отвърна тя и постави купа със салата на масата.

— Каза ли нещо?

— Не.

— Какво, по дяволите, прави тази психиатърка? Само ни взима по сто и петдесет долара на час.

В очите на Хана проблесна нетърпение, когато се обърна към фурната.

— Тя е психиатър, а не водопроводчик. Не може просто да отпусне спомените му. Това ще отнеме време.

Наведе се и се опита да вдигне Лили. Тя се отдръпна от нея и заплака.

— Татко!

— Междувременно Антъни Костело ще ме изкара мъчител на деца. Чу ли за това?

Хана преглътна забележката. Беше започнал отново. Какво щяха да кажат хората за него? Как забавянето на възстановяването на Джош би се отразило върху него?

— Да. Научих. Елън Норт ми се обади.

— Сигурно — подигра се Пол. — Не можа да предотврати онова, което се случи, но успя да се обади на всички, за да им съобщи лошите новини. Знаеш ли, наистина се вбесявам, че окръжният прокурор не се зае лично със случая. Какво му става? Не сме достатъчно важни, за да си направи труда? Нима накрая сме се сблъскали с някого, който не обожаваше великата доктор Гарисън като богиня?

— Престани, Пол — каза тя. — Тук си, за да видиш децата. Тази вечер ще сме семейство. Не ме е грижа какво ще ми струва това, но ще се преструваме, че не се мразим. Няма да се заяждаме. Никакви забележки. Никакво самосъжаление, Пол. Разбра ли ме? Ясна ли съм? Тази вечер ще се държим като семейство — заяви. — Сега вдигни дъщеря си и ѝ обърни малко внимание, докато отида да доведа Джош.

Тя се извърна и сърцето ѝ се сви. Джош стоеше на най-горното стъпало с измито лице, косата му беше влажна, сините му очи бяха широко разтворени и мрачни, притискаше раничката към гърдите си.

Лили отново изплака. Пол я изостави и тръгна към сина си, на устните му се появи лека усмивка.

— Хей, Джош. Как си, мързеливецо?

Докато Пол изкачваше стъпалата, момчето заотстъпва назад. Хана ги наблюдаваше неподвижно до кухненския тезгях. Жалният плач на Лили се заби в главата ѝ като шило за разбиване на лед, но не можеше да се насили да я вдигне. Погледът ѝ беше прикован към сцената, която се разиграваше пред нея.

— Липсваше ми, сине — изрече Пол с ласкав тон. — Ще позволиш ли на стария ти баща да те прегърне?

Джош поклати глава, отстъпвайки крачка назад, като притисна раничката още по-силно към себе си.

— Пол, не го насилвай — отчаяно помоли Хана. Това нямаше да помогне. Вече знаеше, че няма да я послуша и че ще провали семейната им вечеря.

Той се доближи до Джош и протегна ръка.

— Джош, ела тук.

— Не.

— Джош, моля...

— Не.

— По дяволите, Джош, аз съм ти баща! Ела тук!

Опита се да го хване за ръцете, но момчето се отдръпна, отпусна се на пода и се скри в убежището, което си беше построил в дневната. Хана се втурна и сграбчи Пол за ръката, за да го задържи. Той я погледна, лицето му бе придобило обидено и учудено изражение.

— Той е мой син — измъчено прошепна. — Защо ми причинява това?

Хана затвори очи и положи глава на рамото му, прегръщайки го, защото това някога беше естествено, извинявайки се за реакцията на сина си, която не разбираше напълно. Лили продължаваше да плаче, сякаш идваше краят на света, и тя за миг се запита дали наистина не е така.

Но мигът отмина и някой позвъни на вратата. Тя се отдалечи от мъжа, който някога беше неин съпруг. Усети как погледът на Джош я следи изпод възглавниците на канапето.

Мич стоеше на прага уморен и с примирено изражение на лицето. Вдигна вежди, когато срещна погледа ѝ, а Хана можеше само да допусне, че сигурно видът ѝ е ужасен.

— Хана? Скъпа, какво става? Случило ли се е нещо?

Тя се насили да се усмихне.

— О, това е просто една изпълнена с радост вечер за семейство Киркууд. Какво мога да направя за теб?

— Търся Пол. Тук ли е?

— Сега пък какво има? — Пол се появи зад Хана. — Да не си решил да се заемеш с делото на Костело?

Полицаят не му обърна внимание.

— Трябва да поговорим. Ще имаш ли нещо против да дойдеш в кабинета ми?

— Сега? Да, имам против. Ако имаш да ми казваш нещо, можеш да го направиш и тук.

Мич погледна към Хана, а сетне към Пол.

— Добре. Става дума за Денис Енберг. Искам да знам какво си правил в кабинета му в сряда вечерта, независимо дали е бил жив или мъртъв по това време.

— Служителката от „Блууминг Бъд“ каза, че е пощенска пратка — каза Вилхелм. — Няма име, нито адрес, само поръчка за дузина червени рози, инструкции за придружаваща ги картичка. Всичко, включително и бакшишът на разносвача, е платено в брой.

— И това не се е сторило странно на служителката? — попита Камерън.

— Сторило ѝ се е романтично. Таен обожател.

— Аз си помислих същото — призна Фийби и изгледа виновно Елън. — Помислих си, че са... от Джей Бътлър Брукс, така де, хороскопът ти предсказва магнетична връзка и...

Тя замлъкна, Вилхелм я наблюдаваше така, сякаш е слязла от космически кораб.

— Нямаш вина, Фийби — изрече шефката ѝ. — Не си сторила нищо лошо. Това, което искам да разбера, е кога този кучи син е влизал в кабинета ми.

Непознат не можеше да се мотае тук през деня, без да бъде забелязан, което означаваше, че е успял да се промъкне през нощта. Толкова по твърдението на Руди, че не се нуждаят от по-добра охрана. Мисълта, че може би това се е случило преди няколко дни, я безпокоеше. Подсилваше чувството на уязвимост, предполагаше, че противникът им е много по-силен. Можеше да се добере до когото си пожелае, където си пожелае, където и да се намираха те.

— Забеляза ли нещо да липсва? — попита Вилхелм.

— Не.

— Може би е търсил папките по случая.

— Нося бележките си с мен. Очевидно тук не можем да пазим никакви доказателства. Адвокатът на Райт има право на достъп до всичко, оставено тук относно делото. Какъв ще е смисълът да се краде?

Тя поклати глава.

— Това е просто етап от играта. Още едно предизвикателство.

Вилхелм пхна бележника си в джоба на ризата и дръпна ципа на шубата си.

— Ще видим какво можем да открием. Прибрахме в найлонови пликчета картичката и бележката. Момчетата от лабораторията ще свалят отпечатъците до час.

— Значи сега ще се опитате да ме набедите за това, че Енберг се е самоубил? — гръмко заяви Пол, крачейки из дневната. — Или смятате, че аз съм го убил?

Мич сложи ръце на кръста си:

— Не казвам нищо подобно, Пол. Ако спреш тази комедия поне за пет минути, ще си изясним нещата.

— Идваш в дома ми, обвиняваш ме един Бог знае в какво — смятам, че имам пълно право да съм разстроен!

— Добре, но знаеш, че децата ти са в другата стая, Пол. Имаш ли право да ги разстройваш, или да ги плашиш? Това ли искаш? Не са ли преживели достатъчно?

— Това се отнася за всички.

— Двама от служителите в „Донът Хът“ твърдят, че са видели селика, която напълно отговаря на твоята кола.

Пол изглеждаше изненадан.

— Помощниците в „Донът“. Защо са го направили дни след това?

— Били са извън града — продължи Мич. — Едва днес успяхме да ги открием. Сигурни са в това, което са видели. Не ме интересува дали продават понички или конски фъшкии. И двамата са видели кола в страничния паркинг до кабинета на Енберг, която страшно прилича на твоята. Сега, питам те най-любезно, Пол. Давам ти шанс да ми разкажеш твоята версия. Престани да ме разиграваш, защото ще се ядосам и ще те замъкна в полицията. Говори, Пол — заповяда той. — И не се опитвай да ми кажеш, че не си бил там. Резултатът от отпечатъците ще пристигне в понеделник.

Пол се отпусна на стола до масата.

— Отидох да го видя... по личен въпрос. Той беше пиян и аз си тръгнах.

— Отишъл си да се консултираш с адвокат, който е представлявал мъжа, отвлякъл детето ти. Интересен избор.

А сега този адвокат беше мъртъв.

А Антъни Костело искаше медицинския картон на Джош.

Хана чу всичко от коридора и часове по-късно все още се чувстваше като изстискана. Искаше ѝ се да има нещо обикновено, с което да се занимае, но беше прибрала храната от провалената вечеря, а замръзналата пица беше изхвърлена. Играчките на Лили бяха прибрани в сандъка, а видеокасетите на Джош бяха подредени.

Децата си бяха легнали. Лили заспа трудно. Хана отиде на пръсти до нейната стая. Нощната лампа хвърляше мека светлина върху лицето на дъщеря ѝ. Беше заспала дълбоко, русите ѝ къдрици бяха влажни от пот, а челото ѝ беше смръщено.

Как ли ѝ се беше отразило случилото се, размишляваше Хана. Тя беше твърде малка. Дали щеше да запомни?

Джош също спеше по гръб, напълно неподвижен. Той винаги спеше неспокойно. След завръщането си спеше само на долното легло с любимата си плюшена маймуна до себе си.

Хана тихо влезе в стаята му и седна на пода до леглото, откъдето можеше да го наблюдава, докато спи, да го усеща физически, след като нямаше друг допир до него. Беше прекарала толкова много време в тази стая, когато беше изчезнал, защото ѝ помагаше да се усеща близо до него, а сега, когато беше у дома, не можеше да преодолее дистанцията.

Искаше да го прегърне и със силата на своята любов да прогони мрака, който се бе настанил в него. Но само седеше тук, чувствайки се самотна и безпомощна. За човек като нея, който винаги е поемал отговорности, това бе истинско корабкрушение.

Спомни си как бе седяла тук в тъмното, наблюдавайки го, мечтаейки за него. Преди да се роди, когато неудобствата на бременността я държаха будна, тя беше прекарвала дълги часове с ръка на корема си, размишлявайки за бъдещето. Как ще го обича, как ще го учи и защитава. Какъв мил млад мъж щеше да порасне с нейното чувство за отговорност и с чувствителността на Пол, обграден от любов и сигурност.

Огледа стаята. Един приятел беше направил стенописи с различни видове спорт на всяка стена. Малкото бюро между прозорците беше отрупано с книги и фотоалбуми, които беше донесла тук, когато Джош беше изчезнал, сякаш спомените от щастливите времена можеха да го върнат като дух от друго измерение.

Раничката му беше до нощното шкафче, капакът ѝ беше отметнат назад, така че се виждаше новата му тетрадка. Хана надникна в раничката. Не би докоснала тетрадката, нямаше да се подаде на желанието да види какво е написал или нарисувал в нея. Беше му обещала. Просто искаше да надникне вътре, да види какво има в тази раничка. Може би, ако знаеше какво носи със себе си, за да се чувства сигурен, щеше да успее да му помогне.

Светлината от нощната лампа беше твърде слаба, за да вижда. Тя коленичи и наклони глава, така че да вижда по-добре, но не забеляза нищо друго, освен тетрадката и химикалка, едното от уоки-токитата,

които му бе подарила за Коледа, и част от ярък плат, напъхан зад него. Шапка или ръкавица в яркооранжев цвят като ловджийските дрехи на Пол...

Странно, в къщата нямаше подобни принадлежности, след като Пол се бе отказал от ловуването преди две години. Бяха се отървали от екипировката му на някаква разпродажба. Но Джош носеше нещо такова със себе си. Носеше го постоянно със себе си, сякаш беше ценна вещ, която не би понесъл да е далеч от него.

Това я подразни. Беше си направила труда всичко в къщата да изглежда нормално заради Джош. А после да намери нещо от миналото, нещо не на мястото му... Тя погледна към Джош. Той въздъхна насън и се обърна.

Хана не се сдържа и посегна към раничката. Може би беше важно да разбере... Можеше да загуби доверието на Джош, ако той се събудеше и я видеше какво прави.

Ако можеше само да надникне, да види по-добре...

Уоки-токите се измести. Джош се размърда, обърна се на една страна. Хана затаи дъх и преброи до десет, сетне леко придърпа раничката по-близо до нощната лампа.

Забеляза плетката във формата на рибена кост и крайчеца на емблема, защита към шапката — отличителен белег, името на клуб или на фирмата производител над силуета на сърна. Можеше да види само буквите: ПИЪН.

Кемпиън.

Потръпна от страх, той се сви на кълбо в стомаха ѝ и стисна сърцето ѝ.

Кемпиън.

— О, мили Боже!

В главата ѝ се оформяха думи, но не беше сигурна дали ги е изрекла на глас. С трепереца ръка бръкна в раничката. Извади плетената шапка. Малка и разтегната от употреба. Побиха я тръпки. Искаше да пусне шапката, да я изхвърли от дома, сякаш беше разложен труп. Вместо това тя я вдигна срещу светлината и прочете етикета.

„Кемпиън Спортсмен“.

Обърна шапката наопаки.

С печатни букви на малък етикет беше изписано име.

ДЪСТИН.

Кемпигън.

ГЛАВА 23

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

Петък, 24 януари 1994 година

Измислихме страхотен заговор: потаен и мрачен, черен и блестящ.

Те няма да успеят да отвърнат на удара ни, защото не са достатъчно интелигентни.

Ние ги презираме.“

Джош се беше свил в леглото, обгърнал коленете си с ръце и опрял гръб в таблата. В стаята му имаше твърде много хора. Той не ги желаше тук. Стаята му беше негова, а не тяхна. Нещата тук бяха само негови, не искаше те да ги докосват.

Майка му стоеше до вратата и плачеше. Мразеше тя да плаче и се ненавиждаше, защото той беше причината да е разстроена. Не я беше виждал да плаче или да се държи истерично като майките на другите деца поне допреди няколко дни, откакто баща му започна да се ядосва и започнаха да се карат постоянно. Но тогава тя криеше сълзите си. Това беше различно. Сега плачеше заради него.

Не трябваше да рови в раничката му. Не допускаше, че тя ще го стори. Мама уважаваше личния живот на хората. Нараняваше го това, че го беше направила. Измъчваше се, че не може да отговори на въпросите ѝ. Не можеше да ѝ каже за похитителя или за лошите неща, които щяха да се случат. Това толкова го плашеше, че беше готов да се разплаче, но не смееше.

— Джош? Можеш ли да ни кажеш как е попаднала шапката в раничката ти?

Началникът на полицията Холт седеше на края на леглото и гледаше сериозно. Джош вдигна очи към него, сетне погледът му се спря върху огромния полицаи, застанал до библиотеката. Белезници висяха на черния му кожен колан. Може би щяха да го арестуват и да го хвърлят в затвора. Може би мислеха, че другото дете е изчезнало заради него. Страхът се сви на буца в гърлото му и той се опита да преглътне.

— Виждал ли си това момче, Джош? — Другото ченге в цивилни дрехи му показва снимката на обречения. Джош закри лицето си с ръце и надникна между пръстите си. Това ченге приличаше малко на Том Ханкс, само че не беше толкова смешен и беше твърде нетърпелив.

— Някой даде ли ти тази шапка, Джош?

— Намери ли я някъде?

— Наистина трябва да ни кажеш.

— Можеш да спасиш живота на момчето.

Те не разбираха. Те не знаеха за похитителя или какво е да си Обречен. Имаше толкова много неща, които не разбираха. Джош затвори очи и силно ги стисна. Мислено отвори тайната врата и влезе вътре, където никой не можеше да го докосне или уплаши, или да му задава въпроси, на които му бе заповядано да не отговаря.

Вилхелм се отдалечи от леглото. Мич се изправи бавно като уморен стар човек.

— Има ли нещо, което можем да сторим? — прошепна агентът настойчиво. — Хипноза? Пентотал?

— Да, Марти — измърмори Мич. — Сигурен съм, че е в реда на нещата да дрогираме малки деца, за да изтръгнем отговор от тях.

Той се обърна към Хана. Тя трепереше, а очите ѝ бяха зачервени и обезумели. Нямахте да се изненада, ако припаднеше, но тя се държеше. Мина покрай него и отиде при Джош, прегърна го и започна да го люлее, вероятно за да го успокои.

Поне бяха успели да задържат репортерите настрана, помисли си Мич. Засега. Хана му се беше обадила у дома и той нареди да не говорят за случилото се по радиостанцията. Събра хората си, без да успеят да го проследят. Естествено това нямаше да продължи дълго. Когато напуснеха къщата, на поляната отпред вероятно вече щеше да има журналисти. Но за момента това не го безпокоеше.

Тревожеше го Пол. Никой не му се беше обадил. Щеше да възрази, че има право да бъде тук и вероятно беше така, но той им пречеше с поведението си. Особено на Хана, и то след представлението му по-рано тази вечер. Тя се нуждаете от подкрепа, от човек, който да я успокои. Затова бяха повикали отец Том. Той застана на прага. Изглеждаше като скитник — небръснат, с разрошена кестенява коса.

— Да не сте имали разправия с мъжа горе, отче — попита Мич.

— Ако имах разправия, нямаше да съм тук. — Той погледна към Хана и Джош. Прекоси малката спалня, наведе се и докосна Хана, като ѝ прошепна нещо в ухото.

— Какво мислиш? — попита Елън Норт, оттегляйки се в коридора.

Мич я последва. Вилхелм не се отделяше от него и той си пожела Мегън да беше тук.

— Хана каза, че не е изпускала Джош от погледа си, откакто се е върнал. А Джош не се е отделял от раничката си, така че...

— Някой е дошъл през нощта и е оставил шапката в раничката, без Хана да разбере? — изрече тя. — Това ми се струва доста невероятно.

— Имаш ли друго обяснение?

— Райт си е у дома — напомни им агентът.

— Няма да рискува да дойде до къщата — настоя Мич. — Но ще ни е необходим списък с всички, които са идвали през последните няколко дни.

— Ключът е в момчето — настоя Вилхелм. — Той има отговор за всичките ни въпроси, заключени в главата му. Настоявам да пробваме с хипноза.

Мич погледна към Елън.

— Възможно ли е нещо разкрито под хипноза да се признае в съда?

— Спорно е. Дори да успеем, защитата ще ни разкъса на парчета. Обикновено показанията на деца не се смятат за благонадеждни. Децата са податливи на внушение. Но ако Джош може да разкрие нещо, което да ни помогне да открием Дъстин Холоуман, или да ни каже кой е съучастникът, или да ни посочи по-солидни

доказателства, определено си струва да опитаме независимо дали това е приемливо или не.

— Ще поговоря с Хана за това — заяви Мич.

— Откри ли нещо друго в раничката? — попита Елън.

— В трапезарията е.

Раничката лежеше отворена на масичката за кафе като изкормено животно. При вида ѝ Елън изпита тъга. Имаше чувството, че Джош се страхува да не бъде отвлечен отново и този път иска да отнесе със себе си част от своя живот. В нея бе сложил няколко, явно любими играчки и скаутско ножче. Фенерче, за да си свети в тъмното. Уоки-токи, за да се обади у дома. Четка за зъби с костенурка нинджа на дръжката. Снимка, на която бяха той, майка му и сестричката му — Джош беше със син костюм, косата му бе пригладена, усмихваше се гордо, докато държеше бебето в ръце.

— Горкото дете — прошепна Вилхелм, прокарайки пръст по старата бейзболна топка.

— Не стига, че животът му никак не е лесен — изръмжа Мич, — ами и ние го безпокоим.

Елън се загледа в тетрадката. „Новата тетрадка за мисли на Джош. На Джош от мама.“ Под надписа беше нарисувано сърце. Мич беше прав. Сякаш бяха протегнали мръсните си ръце към детството на Джош и го бяха ограбили завинаги. Тези неща бяха негови, част от детството му. А те щяха да ги нарекат доказателства.

Извади тънка химикалка от чантата си и повдигна корицата на тетрадката. Действието беше стар навик, за да не остави отпечатъците си, но всъщност смяташе, че по този начин няма да опетни тетрадката. Това беше специален подарък от майка на син. Никой не би трябвало да го докосва. Никога.

Знаеше какво иска да открие — имената на похитителите на Джош, картини на мястото, където са го държали. Онова, което откри, бяха странни рисунки на хора с тъжни лица, черни квадрати и тънки вълнообразни линии. На една от страниците беше написал: „Когато бях обречен“, а под думите бяха нарисувани очи и уста. Нямахте признание, нямахте разкритие, само откъслечни мисли на ранено дете.

— Не виждам смисъл да задържаме тези неща — каза тя. — Изследвайте за отпечатъци, въпреки че едва ли ще открием нещо.

Входната врата се отвори и затвори, в стаята нахлу хлад и враждебност. Гласът на шериф Стайгър беше груб като гласпапир.

— Къде, по дяволите е Холт?

— В трапезарията, шерифе.

Мич изпъшка.

Елън се загърна с палтото си.

— Тръгвам си. Обадете се, ако имате нужда от мен.

Стайгър едва не я събори, на лицето му се четеше гняв.

Елън го заобиколи, защото не желаше да спори. Случаят на Холоуманови принадлежеше на окръг Парк, а не на Дийр Лейк. Мич беше заобиколил правилата, като беше привлякъл Вилхелм с довода, че Бюрото за борба с престъпността се занимава с всички разследвания. Ръс Стайгър щеше да се възпротиви на това.

— Тръгвате ли си, госпожице Норт? — попита Нога, щом ѝ отвори вратата. Огромният мъж примигна, когато гласовете в трапезарията загърмяха.

Елън поклати глава.

— Да, нивото на тестостерона тук е твърде високо за мен. Лека нощ, Ноджи.

Пристъпи навън, ровейки за ключовете на наетата от нея кола. Манли, собственикът на „Ванлуун Пейс Кар“, ѝ беше дал огромен бял кадилак с изписани реклами на салона му за коли на предните врати. Това едва не я превърна в пешеходец.

С периферното си зрение забеляза, че някаква кола е блокирала пътя на кадилака на алеята. Спря, когато видя кой го е сторил.

— Още една дълга нощ, а, съветничке? — изрече Брукс и слезе от джипа си. — Още една дълга студена нощ. Времето тук те кара да мечтаеш да се сгушиш с някого в топлото легло. Никога не съм допускарал, че ще мисля за секса като за средство за оцеляване. Не е ли смешно?

— Не бих могла да кажа. — Елън се отправи към кадилака.

— Можем да разберем — изрече той. Качулката на шубата обграждаше лицето му и тя имаше впечатлението, че наблюдава вълк, който я дебне от дупката си. Вниманието му към нея бе продиктувано от интересите му. Това, че искаше да я използва сексуално и професионално, я караше да бъде нащрек.

— По-скоро бих умряла от измръзване, така че би ли се отместил от пътя ми?

Той изненадано отстъпи, сякаш го беше ударила.

— Какво правиш тук? — настоя тя. — Не си могъл да го научиш по полицейската радиочестота.

— Последвах Стайгър. С него бяхме в „Блу Гуус“.

— Колко удобно. Ако искаш да вкараш някого в леглото си, чух, че той не се гнуса да се чука за малко информация.

— Не е моят тип, благодаря.

— Е, имам новина за теб, Брукс. Нито пък аз. Да не би твоят приятел Костело да ти е казал нещо по-различно?

— Костело ли? Какво общо има той с нас?

— Ти ми кажи. Не! — Вдигна предупредително ръка. — Напоследък и без това достатъчно ме лъжат и манипулират.

— Не съм те лъгал.

— Да речем, че не си ми казал истината, макар че не ме вълнува какво правиш. Отмести джипа. Искам да се прибера вкъщи.

Тя седна зад волана на кадилака и тресна вратата с надеждата, че ще притисне пръстите му. Но той се бе отправил към черокито си. Първите журналисти вече пристигаха. Само след миг улицата щеше да се задръсти от колите им. Шумът щеше да събуди съседите. Те щяха да излязат пред вратите си, за да разберат какво става, и щяха да гледат сутрешните новини по телевизията с надеждата да се видят на малкия екран.

Прозорците на дома на Райт бяха тъмни. Дали спеше необезпокояван от шума, или се усмихваше в мрака?

— Все някога ще допуснеш грешка — промърмори Елън. — Всичко, което трябва да направя, е да те притисна в съда.

Когато зави по улицата към дома си, забеляза, че една кола я следи. Брукс. Беше уморена, депресирана и лишена от илюзии — идеалното време да го отблъсне.

„Забрави за него. Изхвърли го от живота си, преди да се провалиш отново.“

Не каза нищо и го остави да влезе след нея. Хари дойде да ги поздрави, изгледа я и избяга отново в спалнята.

— Не си сваляй палтото, няма да останеш тук — изрече Елън, докато се събличаше.

— Ще изслушам ли обвиненията, или ще преминем направо към присъдата?

Той спокойно се облегна на стената. Вероятно не го интересуваха обвиненията ѝ. Ясно ѝ беше показал какви са намеренията му. Беше я предупредил. Тя си бе въобразила, че няма да направи една и съща грешка два пъти, заблуди се, защото смяташе, че е твърде умна.

— Записал си се в „Пърдю“ със стипендия за бейзбол — започна тя, повтаряйки информация, която бе прочела в статия в „Нюзуик“.

— Това не се смята за престъпление в повечето щати, дори и ако не съм бил най-добрият бейзболист.

Елън не обърна внимание на иронията.

— Там си учил право.

— За голямо учудване на семейството ми.

— Тони Костело също е учил в „Пърдю“.

Той примигна:

— Светът е малък, нали?

— Ти се появи в този град заради случая. Сетне неочаквано Райт уволнява адвокатата си и довежда Костело, адвокат, който едва ли може да си позволи с професорската си заплата.

— Да не загатваш, че аз съм довел Костело? — попита той. — Поради каква причина?

— Дойде, за да напишеш роман. Може би имаш предвид определен край за него. Може би обичаш да манипулираш хората. Може би не си по-добър от Райт и за теб всичко е игра.

— Е, не съм ли най-добрият писател на криминални истории?

Тя го изгледа сърдито и се приближи към него разтреперана от ярост.

— Да не си посмял да ми се подиграваш. Не давам пет пари каква е твоята игра. Искам само да се уверя, че аз повече не играя в нея. Вече няма да имаш вътрешен поглед от кабинета на окръжния прокурор. Можеш да го кажеш на Бил Гленденинг, ако искаш, но смятам, че той няма да е толкова поразен от славата ти, след като обмисли участието ти във всичко това. Той иска да се кандидатира за губернатор. Хората в Минесота няма да са очаровани от идеята, че е изтъргувал правосъдието за дете, за да се наслаждава на блясъка на известна личност като теб.

Брукс примигна.

— Брей, какъв език имаш, скъпа! Трябва да го регистрираш като смъртоносно оръжие.

Погледът му се спря на устните ѝ и тя осъзна, че се е доближила до него. Ако той се отделише от стената, щяха да се докоснат. Въпреки това не отстъпи назад.

— Какво би казала, ако ти заявя, че не познавам Костело от университета?

— Ще кажа, че не ти вярвам.

— Хм, Имаме проблем с доверието ли, Елън.

— Не можеш да имаш неприятности с нещо, което не съществува — отвърна тя. — Не ти вярвам, не вярвам и на Костело.

— И защо? Какво е направил, за да те настрои срещу себе си?

— Той е акула. Би направил всичко, за да спечели дело или каквото друго пожелае.

— А искал ли е теб? — попита той. — Така ли стоят нещата, Елън. — Костело те е чукал фигуративно и буквално...

— Махни се от къщата ми — заповяда Елън. — Знаеш къде е вратата. Използвай я.

Той я хвана за ръката, когато тя се опита да се отдалечи. След миг се оказа до стената. Лицето на Брукс бе на сантиметър от нейното.

— Няма да си тръгна, преди да ми бъде дадена възможността да се защитя.

— Това не е процес. Не съм длъжна да те изслушвам. Нямам никаква работа с теб.

— По дяволите, ще ме изслушаш — изръмжа той. — Бил съм обвиняван за много неща през живота си. И в повечето случаи съм бил виновен. Почти не познавам Костело. Срещал съм се с него веднъж на вечеря на випуска. Той се опита да ми продаде случая, по който работеше, за да напиша роман по него. Аз отказах. Нямам намерение да му изградя добро име. Не съм дошъл тук, за да подновя познанството ни, и не съм го довел.

— И искаш да ти повярвам, че това е просто съвпадение?

— Вярвай, в каквото искаш. Дойдох, за да наблюдавам как се развиват нещата по случая, а не за да направя нов случай.

— Е, ще си заслужиш парите, нали? — горчиво прошепна Елън.

— Може би.

Не откъсваше очи от нея, лицето му беше напрегнато. Тя си помисли, че той е опасен за нея. Беше заплаха. Професионална. Сексуална.

— Ти самата си достойна да напиша роман за теб, Елън. — Прокара пръст по брадичката ѝ и надолу по врата ѝ. — Искам да узная нещо повече за теб. По дяволите, просто те желая.

Признанието му я смути. Нищо не се беше променило. Все още не му се доверяваше. Нямаше какво да спечели, като признаеше, че има споразумение с Костело, но можеше да загуби много. Можеше да спечели всичко, като я съблазнеше.

— Искам да те имам тук, в този момент — прошепна той, галейки врата ѝ. — Ако ми позволиш.

— Няма да ти позволя — едва отрони тя.

— Не. — Погледът му беше нетърпелив. — Не, ти си твърде умна, твърде внимателна, твърде подредена. В живота ти няма място за необмислени постъпки. Не съм огън, който можеш да палиш и да гасиш по поръчка. Ако се доближиш много до мен, можеш да изгориш. Пази Боже, да поемеш такъв риск, да направиш грешка.

— Не се отнася само до мен.

— Така ли? Ако не беше този случай, щяхме ли веднага да отидем в леглото ти? — попита той. Устните му бяха твърде близо до нейните, сините му очи блестяха. — Мога ли да те имам веднага, Елън?

Устата ѝ беше пресъхнала.

— Ако не беше този случай, ти също нямаше да си тук.

Това беше вярно, но то не пречеше да я желае още по-силно. Не бе само физическо привличане. То беше лесно. Жените винаги с удоволствие отиваха в леглото му. Но не от това се нуждаеше. Искаше тази жена, която бе всичко, което той никога не успя да бъде — предана, добра, готова да пожертва своите желания в името на правосъдието и отговорността си към другите. Той беше прекарал целия си живот, отбягвайки задълженията, преследвайки свои цели с всички средства. Можеше да се престори на какъвто си поиска, но всъщност беше точно това, което тя го беше нарекла — печалбар, страшно добър при това, печелеше милиони. Това обаче му струваше семейството, душата.

— Така е — изрече той накрая. — Но сега съм тук. Ще се опиташ ли да ме избавиш, Елън?

„Има ли смисъл да се опитвам?“ Не попита, страхувайки се от отговора му. Изразът му показваше, че самият той се страхува от отговора. Джей я вълнуваше, макар че не можеше да си позволи. Не сега. Не когато имаше такива отговорности. След приключване на процеса той щеше да си замине, мисията му щеше да бъде завършена и щеше да се насочи към трагедията на някой друг.

— Ако искаш опрощение, обърни се към свещеник — промълви тя. — Ти не си моя отговорност. Аз не съм толкова глупава да си мисля, че трябва да бъде така.

— Не. Никак не си глупава. — Той отстъпи назад и се отправи към барчето, където бяха напитките. Наля си уиски и го изпи на един дъх.

— Не съм отговорен пред никого. Имам си причини да се заема с този случай. Дойдох да потърся отговори.

Предположи, че тези въпроси нямат нищо общо с Джош Киркууд или Гарет Райт. Вероятно бяха лични и професионални.

— Откри ли ги?

Той тъжно се усмихна.

— Не. Въпросите стават все по-сложни. Шегата е за моя сметка.

Тя го последва до вратата. Изкушаваше се да го запита за проблемите му. Не го направи, а той явно разбираше защо.

— Права си — добави той. — Придържай се към правилната посока, съветничке. Така е по-добре. Не съм добра компания за никого. Това е добре известен факт.

Джей се наведе и я целуна за лека нощ, нежна целувка с вкус на уиски и копнеж, и изчезна в нощта.

Улиците на Дийр Лейк бяха пуссти. Дори бездомните кучета не се скитаха посред нощ, когато температурата бе минус двадесет градуса, а вятърът беше леден. Нощ за глупаци и ченгета. Патрулните коли бяха по улиците, за да спасяват глупаците, които падаха в дупките. Детективите също работеха по последните улики по този труден случай.

Джей спря на ъгъла на Лейкшор Драйв: чудеше се дали да не се върне в къщата на Киркууд. Репортерите бяха изчезнали и знаеше, че възможността да научи нещо ново е отлетяла. Откри, че сега това не го интересува. Възбудата от обаждането на Стайгър в „Блу Гуус“ беше изчезнала. Сега изпитваше само неспокойствие и празнота, не му се прибираще в къщата край залива Райън.

Пое пътя към Осло и се насочи към Динкитаун, където всичко изглеждаше западнало, а сградите се рушаха. От витрината на ярко осветен хранителен магазин надникна продавачът.

Някои от прозорците на общежитията на „Харис“ все още светеха, но учебните сгради бяха тъмни. Дори посред нощ колежът „Харис“ правеше впечатление с традициите и парите си. Сградите бяха солидни, построени по времето, когато колежът е означавал нещо повече. Зелените площи бяха оформени като парк с много дървета.

Гарет Райт твърдеше, че е работел тук в нощта на отвличането на Джош. Същото твърдеше и Кристофър Прийст. Ако бяха партньори в тази лудост, тогава защо не се подкрепяха един друг с алибитата? Това може да е било част от играта, предположи Джей.

Случаят ставаше все по-интересен, помисли си той, когато излезе от задния път към общежитията, шофирайки бавно по Олд Седър Роуд. Тайните и греховете лежаха под повърхността на външно обикновения живот, това винаги го бе привличало. Неща, които никой не подозираше, се случваха зад привидно нормалния живот в Дийр Лейк.

Джей спря черокито по средата на пустия път, запали цигара и се взря навън. Луната осветяваше в сребристо снега по полето, превръщайки голите дървета в черни силуети под обсипаното със звезди небе. На запад от колежа се простираха обработваеми земи и гора, хълмове и полета, където царевични стъбла се показваха там, където снегът бе по-тънък. Гледката действаше успокояващо.

На юг пътят заобикаляше източния край на залива Райън, където преди девет дни беше открито якето на Джош. Според теорията на агент О’Мали точно там е започнала играта, в един участък на безлюден селски път. Там бе станала катастрофата, която бе задържала Хана Гарисън в болницата. Кристофър Прийст изпратил студент да изпълни някаква поръчка. Младежът тръгнал по пътя зад общежитията, както често правят студентите. Неочаквано загубил

контрол над колата на заледен участък (според О'Мали някой умишлено го е заледил) и се ударил в кола от насрещното платно. Възрастната шофьорка на другата кола беше убита на място, возещата се в колата друга жена беше починала от сърдечен удар, след като беше пристигнала в болницата на Дийр Лейк. Други двама пътници бяха транспортирани с хеликоптер в медицинския център на Хенипин в Минеаполис, където сега студентът лежеше в критично състояние, след като бе развил бактериална инфекция, която застрашаваше живота му.

Животът на толкова много хора бе засегнат или отнет в тази игра. И ако О'Мали беше права, то това беше започнало тук, на това красиво тихо място в далечния край на града. Като при камък, хвърлен в езерото, последствията се разстилаха от центъра към края във все по-широки кръгове.

Причина и последици. Верижна реакция от събития. Зачуди се колко хода е предвидил майсторът на тази игра и каква е способността му да открива странни случайни неща. Той не би могъл да знае, че Елън Норт ще се заеме с делото, или че историята ще привлече вниманието на писател от Еудора, Алабама, като бягство и акт на самоизпитание. Въпреки това той бе избрал адвокат, който има връзки, макар и косвени с тях двамата — Антъни Костело.

Чувството, че е наблюдаван от тъмни очи от едно мрачно измерение, го накара да потръпне.

Вече не беше наблюдател, а играч. Още един хванат в мрежата на престъплението.

„Такава е работата ти — да се придвижваш от едни към други жертви. Това влияе ли ти, или си имунизиран?“

„Не съм имунизиран, а внимателен. Стоя на разстояние. Не се обвързвам лично.“

Лъжец.

Студът скова раменете му, посегна да пусне парното, но откри, че то работи. Проклето студено място. А той като някакъв глупак стоеше тук по средата на нищото. Отдавна трябваше да е в леглото... с Елън, която смяташе, че не само е замесен в делото, но и че играе някаква зловеща роля.

Елън, която не го уважаваше и не му се доверяваше. Която се беше натоварила със задачата да спечели справедливост за едно дете,

семејство, ченге и цял град.

— Ти си истински принц, Брукс — промърмори той.

Посегна да си вземе цигара и откри, че пакетът е празен. Връщайки се към реалността, той зави и се насочи към колежа „Харис“, поемайки по краткия път към „Том Тъмб“. Продавачът, набито момче с акне, му подаде кашонче „Марлборо“ и уморено заговори за лошото време. Джей измърмори някакъв отговор и излезе от магазина.

Самотна кола, идваща от юг, го задържа до тротоара на „Том Тъмб“. От другата страна на улицата се намираше магазинът за употребявани вещи „Пак Раг“, където Тод Чайлдс работеше по четири часа, когато не съчиняваше алиби за своя наставник. Никой не го беше виждал от времето преди вандалския акт с колата на Елън. Носеше се слух, че е настанен в хотел в Туин Ситис от екипа на Костело, които бяха научили за показанието му. Но също беше възможно да е някъде във ферма, пазейки Дъстин Холоуман по заповед на Райт, докато той самият си стои у дома и се прави на невинен.

Джей потегли по улицата, но нещо привлече вниманието му към „Пак Раг“. Отблясък във витрината. Странна светлина, която идваше отвътре. Светлина. Слаб отблясък като от лъч на фенерче.

Странно време за пазаруване в магазин.

Той зави в края на улицата и се върна обратно по задната алея, спря мотора и изгаси фаровете. Осветлението беше изгасено, но уличните лампи хвърляха достатъчно светлина над покрива. Няколко циментови стъпала с парапет водеха към задната врата. До стъпалата беше паркирана мръсна сива кола „Краун Виктория“ от края на осемдесетте. Моторът ѝ работеше.

Кой, по дяволите, обираше магазин за вещи втора употреба? Какво имаше за крадене? В магазина вероятно нямаше нищо, което да струва повече от десет долара, и Джей не можеше да си представи, че има много пари в касата. Може би имаше сейф. Служителите би трябвало да знаят. Като Тод Чайлдс. Или той е оставил нещо много важно тук, нещо, за което да рискува да дойде през нощта.

Джей се обади на 911 по клетъчния си телефон и съобщи за обир, сетне излезе от джипа и безшумно затвори вратата. Щяха да изминат няколко минути, докато пристигне патрулната кола. Престъпникът не можеше да избяга с кола, но ако напуснеше сградата,

все пак можеше да побегне. Ако беше Чайлдс и ако той беше съучастник на Райт, това беше шанс да го залови и вероятно да помогне за приключването на делото.

„А ако заловиш заподозрян, помисли си за шума в пресата“ — саркастично си помисли той. Такава щеше да е първата реакция на Елън — не че е заловил престъпник, а че е искал да си направи реклама.

Приближи се до сградата, а снегът скърцаше под краката му. Надяваше се шумът от мотора да ги прикрие или че среднощният посетител няма да го чуе. Затаил дъх, той се изкачи по стъпалата.

Когато Джей стигна до нея, вратата рязко се отвори, удари го силно и го събори на земята. Някакъв човек, облечен в черно, се нахвърли върху него, размахвайки нещо късо и черно. Удари Джей по главата. Той падна назад по стълбите, пред очите му причерня. Удари се в заледената алея до паркинга.

Опита се да се съвземе и да различи къде е горе и къде е долу. Вратата на кола се затръшна и моторът избръмча. Той успя да се обърне и да застане на колене и ръце, когато фаровете го ослепиха. Колата потегли на заден ход. Неприятният шум от стърженето на метал в метал му подсказа, че черокито също е пострадало. Нямаше време да размишлява за каквото и да било, когато колата се понесе напред, насочвайки се към него.

Той отскочи встрани, подхлъзна се на леда и усети как левият му лакът силно изхрущя върху циментовите стъпала. Сграбчи металния стълб, който поддържаше парапета, и се опита да се изправи. Бронята на „Краун Виктория“ беше съвсем близо до него, по цимента на второто стъпало задра метал.

Гумите изсвириха, когато колата се наклони назад, удряйки се още веднъж в джипа, изблъсквайки го странично, така че да има достатъчно място да потегли на север.

Кучият син щеше да избяга. Ако ченгетата не се появяха през следващите десет секунди, щеше да избяга.

Гневът му помогна да се изправи. Залитайки, той тръгна към пострадалия джип, опитвайки се да запази равновесие. Вратата откъм страната на пътника беше хлътнала навътре и не можеше да се отвори. Изгуби време, докато заобиколи до другата врата. Колата все повече се

отдалечаваше по улицата, всеки момент щеше да изчезне от погледа му.

Ругаейки, Джей включи мотора, но зрението му се замъгли, всичко пред очите му се въртеше и удвояваше. Накрая моторът заработи, нещо вътре в него виеше. Включи на скорост и натисна педала на газта. Джипът се понесе напред, достигна колата и я блъсна.

Колата бързо се отдалечи по улицата. Джипът изскочи от задната алея, воланът сякаш се въртеше твърде лесно. Черокито се наклони встрани, сетне се изправи и той отново натисна педала на газта. Светлините на „Краун Виктория“ се виждаха на две преки от него. Колата зави на юг. Правейки същия завой, черокито се удари странично в паркирана кола, понесе се бясно по улицата и удари една хонда, чу се звук от разбито стъкло и удар в метал.

Преследването продължи по Мил Роуд. Джей силно завъртя волана, предните колела се качиха на тротоара. Джипът потъна в дебелия сняг, едва не се удари в дърво и се върна на пътя.

Павираният път премина в улица, покрита с чакъл. Наоколо нямаше улични лампи и нощта ги обгърна, само луната и фаровете осветяваха мрака. Пътят се разклоняваше сред полето, издигаше се по хълмове и се спускаше надолу, виейки се между дърветата.

С всеки завой губеше контрол над черокито. С всеки завой Джей се чувстваше все по-зле. На места пътят беше заледен, издълбан и неравен. Не беше подготвен да шофира в подобни условия. Колата се отдалечаваше все повече.

Изчезна зад едно възвишение. Джей я последва, като твърде силно натискаше педала на газта. Изгуби контрол над черокито, когато пътят се спусна твърде рязко надолу. Не беше в състояние да намали скоростта или да направи десен завой.

„По дяволите“ — каза си, сграбчи волана, опитвайки да се задържи.

Джипът се заби в гъсталака, подскочи и подхвърли Джей в кабината като парцалена кукла. Фаровете светеха под странен ъгъл, докато черокито се спускаше по нанадолнището, разпръсквайки сняг наоколо, и рязко спря, когато се блъсна странично в едно дърво.

Джей бе отхвърлен към вратата на пасажера, удряйки се силно в напуканото стъкло. Отново губеше съзнание. Радиаторът на джипа започна да пуши. Лампичката на полицейската радиостанция светеше

червено в мрака на кабината. Радиото пропука, прихващайки сигнала на патрулната кола, която най-после бе пристигнала пред „Пак Раг“.

Последната съзнателна мисъл на Джей беше: „Провали се, човече.“

ГЛАВА 24

— Кажи ми какво си спомняш.

Джей затвори очи и трепна. Болката се спусна надолу от дясната страна на гърдния му кош, сякаш някой удряше с чук на ксилофон. Доктор Башкир, дребен човек с голям нос и индийски акцент, го беше прегледал внимателно, отнасяйки се към всяка синина и натъртване така, сякаш притежаваха собствено съзнание. Каза на ребрата, че не са счупени, и се опита да успокои мускулите му, заявявайки на Джей шепнешком, че вероятно ще бъдат „разгневени“ за няколко дни. Беше зашил сръчно две рани на главата му, изваждайки счупените стъкълца с щипци.

Важното беше, че ще оживее и ще може да разкаже за преживяното. Лошото в този случай беше, че ченгетата щяха да го накарат да го разкаже многократно. Вече беше запознал помощник-шерифа с подробностите. Той беше забелязал преследването по Мил Роуд и пристигна на мястото на произшествието миг след катастрофата. Патрулната кола, която беше приела сигнала за обир в магазина „Пак Рат“, пристигна след него и още един патрулиращ полицаи се беше обадил заради смачкана кола по време на преследването.

Сега несвятата троица от Стайгър, Вилхелм и Холт стояха край масата за прегледи в спешното отделение. Бяха мрачни и намръщени. Той седна на масата в окървавената си, измачкана риза, която беше разрязана от хората в линейката. Доктор Башкир го беше превързал със стегната превръзка, която му пречеше да диша. Изпитваше ужасен студ.

— Казах ви два пъти — изрече през зъби той.

— Не си познал мъжа, който е изскочил от магазина? — попита Холт.

— Носеше маска. Той ме удари и избяга. Не зная колко е висок. Не знам как изглежда.

— Нищо не знаеш, така ли? — изръмжа Стайгър. Увертюрата към тяхното приятелство в „Блу Гус Салуун“ беше забравена сега, когато беше лишен от сън и слава.

— С какво те удари? — запита Вилхелм.

— Някаква палка. Къса. Черна. Ужасно ме заболя.

Холт и агентът от Бюрото се спогледаха.

— Прилича на тази, с която Райт е обработил Мегън.

— Така изглежда. Но може да е било фенерче.

— Или някакъв боклук от онази миша дупка — замърмори Стайгър. — Кой, по дяволите, би обрал място като това? Какъв е смисълът?

— Добър въпрос — каза Мич. — Собственикът каза, че никога не държи повече от петдесет долара в магазина, а в петък взима дори и тях. Само с това успя да ни помогне.

— Може би не са търсили пари — обади се Елън.

Беше застанала на прага на стаята. Облегна се на рамката на вратата и се надяваше, че умората не ѝ личи. Мъжете нарушиха полукръга, който бяха оформили, поглеждайки я с раздражение. Тя им отвърна със същото, тъй като нямаше настроение да се преструва на любезна. Когато погледът ѝ се спря на Брукс, изпита остра болка и тревога. Насили се да насочи вниманието си към Мич.

— Ако е бил Чайлдс, може би е скрил нещо там — каза тя. — Ако е свързан с Райт, това може да е било някакво доказателство.

— В този момент нашите хора претърсват мястото. Надявам се да открият нещо, но това ще отнеме часове — отбеляза Вилхелм.

— Няма гаранция, че не го е взел — каза Мич. — Освен това може да няма нищо общо с делото.

— Има ли информация за колата? — попита Елън.

— Чайлдс има старо пежо — заяви Холт. — Не разполагаме с нищо за тази „Краун Виктория“...

— Включително и регистрационния номер — оплака се Стайгър.

— Беше зацапан — каза Джей. — Беше тъмно.

— Да, да... Защо трябва да смятаме, че нахлуването в магазина има нещо общо с отвличането? Ако ме питате, това е чиста загуба на време, отвличане на вниманието от онова, което трябва да вършим само защото Труман Капотти е решил да се прави на Мръсния Хари.

Джей вдигна вежди.

— Така ли си го представяш?

Шерифът го изгледа.

— Хората ми имат описанието на колата. Ако я видят, ще я спрат. Това е, което можем да сторим засега. Тръгвам си.

Джей се опита да седне малко по-изправено и веднага съжали.

— Не би ли трябвало да направите от къща в къща или от гараж до гараж каквото го наричате там? Ами ако това е вашият човек? Ами ако той е отвлякъл детето на Холоуман?

— Защо да не предположим, че това е извършено от някое надрусано хлапе, което е търсело пари?

— Но ако е бил Чайлдс...

Стайгър се обърна и тръгна към вратата.

— Отивам да си легна. Никой да не ми се обажда, освен ако има углавно престъпление.

Елън пристъпи в стаята.

— Знаете ли какво — изрече Вилхелм, — ако хората ми не открият нищо, ще има да ми опяват за извънредните часове. Направо ще ме изядат жив, че ги карам да се ровят в онази дупка.

Мич го изгледа свирепо.

— Кажим им да си намерят друга работа.

— Много смешно.

Когато агентът изчезна в коридора, Мич погледна към Елън.

— Той си помисли, че се шегувам. — Поклати глава и отново се обърна към Джей: — Като заключение, господин Брукс, трябваше да ни оставите да се справим с положението. Ние сме ченгетата, а вие — писателят. — Запомнете го отсега нататък. Имаме достатъчно неприятности, без цивилните граждани да умират, опитвайки се да свършат нашата работа. Ако онзи полицаи не ви беше забелязал, досега да сте мъртъв. И ако имаше някой в колите, които сте ударили, щях да ви арестувам. Не ми пука кой сте. Щях да ви обвиня в сериозни нарушения.

— Ще платя щетите — измърмори Джей. Опитвайки се да се пошегува, той хвърли към Елън поглед, изпълнен с надежда: — Може би ще успея да го придумам да не ме глобява.

Мич се изсмя.

— Да, когато на прасетата им поникнат криле. Пробвай се тук, където има медицински персонал да те спаси. — Обърна се към Елън:

— Тръгвам си. Няма какво повече да направим тази нощ. Ще изчакаме да видим какво ще направят хората на Вилхелм. Обаче Стайгър може да се окаже прав за пръв път в скапания си лишен от разум живот — възможно е да не излезе нищо. Ще поспя малко. Ще прибера Мегън от болницата в Хенипин утре по обяд.

Елън кимна. Когато той излезе, тя внезапно осъзна каква глупост е извършила, като е дошла тук. Какво беше мислила? Можеше да изпрати Камерън от свое име. Вече ѝ се бяха обадили веднъж. Можеше да изчака до сутринта. Брукс не им беше предложил никакви разкрития, никакво доказателство, нищо, освен подозрение, че мъжът, който го беше преследвал, е техният човек.

— Какво имаш да кажеш? — настоя тя.

— Ще ми се да си бях платил застраховката. — Тя го наблюдаваше. — Е, ще се опиташ да ми кажеш, че съм изиграл всичко това, за да подсиля интереса към книгата си ли?

— Не смятам, че си готов да се самоубиеш, за да си направиш реклама. То по-скоро ще осуети целта ти, нали? Но, от друга страна, чакалнята е пълна с репортери, готови да те провъзгласят за герой.

Джей дрезгаво се изсмя, но се преви от болка и слезе от масата, стискайки зъби.

— Повярвай ми, съветничке, не съм герой. Нямах намерение да хвана кучия син, докато той не се опита да ме убие. Това ме вбеси.

— Какво правеше там?

— Просто се разхождах с джипа, размишлявайки за смисъла на живота. Най-странното е, че едва не ми скъсаха квитанцията.

— Не се прави на интересен.

— О, това е прекалено, захарче. Със същия успех можеш да помолиш котката да не лови мишки.

Елън не се засмя. Не разбираше как може той да се забавлява с подобни неща? Сега можеше да е в чувал за трупове. Вероятността да бъде убит според неговата история беше голяма. А доказателството я потвърждаваше.

— Имаш ли някаква представа колко време е необходимо, за да замръзнеш в нощ като тази?

— Не, но едва не се случи. — Той отваряше и затваряше чекмеджетата на масата, търсейки нещо, което да му послужи като риза.

— Господи, защо не отопляват това място? Какво правят тук, замразяват микробите ли?

— Прави си шеги, но аз смятам, че в тази проклета игра бяха убити и наранени достатъчно много хора! Няма нищо смешно в това!

Тя се обърна с гръб към него. Съжали, че не успя да се овладее.

Трябваше да си почине, да обмисли. Прослушването щеше да започне следващия вторник. Не можеше да си позволи подобно напрежение.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя.

Джей я наблюдаваше как се отдалечава към вратата. Сетне протегна ръка и я хвана за рамото.

— Елън, почакай.

Тя спря, но не се обърна.

— Не беше необходимо да идваш — каза ѝ. Беше доволен, че го е сторила; това беше признак, че бронята ѝ се пропуква, че ще го допусне до себе си. — Притесняваше ли се за мен?

— Сигурно се дължи на безсънието.

— Така е.

Застана пред нея и повдигна брадичката ѝ. Лицето ѝ беше бледо, а под очите ѝ имаше сенки от напрежение и преумора.

— Благодаря ти — прошепна той.

Тя му позволи да я целуне. Беше просто целувка, която не означаваше нищо и за двамата.

— Наспи се добре — промълви той. Появи се пиратската му усмивка. — Ще ме сънуваш ли?

— Не, ако ми е останал някакъв здрав разум — заяви тя тъжно и си тръгна.

Пол седеше в колата, взета на заем, в края на Лейкшор Драйв. Не смееше да остане дълго, защото някое ченге можеше да го забележи, а репортерите само това и чакаха. Преди две седмици той сам търсеше вниманието на медиите. Сега се промъкваше с чужда кола, така че да не го познаят. Бяха го принудили да се чувства като престъпник.

Нямаше към кого да се обърне за подкрепа. Семейството му в Сейнт Пол беше само бreme и пречка за него. Той не беше един от тях — работници. Всичките заедно притежаваха интелигентността на

кална локва. Беше открил, че няма приятели. Хората, които идваха да изкажат симпатиите си в началото на изпитанието, сега го гледаха подозрително.

Никой от тях не му предложи да използва колата му. Никой не би разбрал неочакваната му нужда да остане незабелязан. Един репортер му беше предоставил тази кола срещу изключителното право на коментар.

Карън беше тази, при която искаше да отиде. Беше се опитал да ѝ се обади просто за да чуе гласа ѝ по телефона, но номерът беше сменен и го нямаше в указателя. Не можеше да отиде до къщата, защото Гарет беше там. А тя не би отишла при него, защото беше уплашена.

Не че не го обичаше. Знаеше, че е така. Спомни си последния път, когато се бяха любили — в седмицата, когато издирваха Джош. В деня, в който откриха якето му на залива Райън. Същата вечер се беше скарал с Хана. Беше се скарал с Мич Холт. Мич смяташе, че трябва да подкрепя повече Хана, че не бива да я обвинява. Хана, Хана, Хана! Беше си отмъстил, като отиде при Карън. Тя го разбираше. Обичаше го. Не го обвиняваше в нищо.

Рядко се срещаха в нейната къща, защото рискът беше твърде голям. Но в онази нощ беше отишъл там. Беше го завела в стаята за гости и се любиха върху чаршафи с цвят на праскова. Беше го възбудила, дразнеше го, галеше го. Той я люби до забрава. Тя приемаше всичко, което той ѝ даваше, и му беше върна.

— Искан ми се да можеше да останеш — беше прошепнала Карън.

— Не мога.

— Знам, но ми се ще да беше така. — Тя вдигна глава и го погледна. — Искан ми се да ти дам цялата любов и подкрепа, от която се нуждаеш. Желая да те даря със син... Бих искала бебе от теб, Пол. Мисля за това през цялото време. Мисля за това, когато съм в твоята къща, когато прегръщам Лили. Представям си, че е моя — наша. Мисля за това всеки път, когато сме заедно. Бих искала бебе, Пол. Бих направила всичко за теб.

Разбира се, сега не можеше да направи онова, от което се нуждаеше най-много. Не можеше да бъде с него, не можеше да го подкрепи, не можеше да разсее тревогите му — заради Гарет. Това

беше грешка на онази кучка Норт, тя беше виновна, че Гарет излезе под гаранция. Можеше да остане в затвора до процеса, а след него щеше да се махне от пътя му завинаги.

Това нямаше да се промени. Не можеше. Всичко трябваше да се подреди по този начин, помисли си Пол. Заслужаваше го.

ГЛАВА 25

Сградата на съда беше официално затворена в съботните дни, което означаваше, че не само щяха да разполагат с нея само те, но и че пресата нямаше да им досажда. „Нека сме благодарни и на това“ — помисли си Елън. Предната нощ бяха бързали, втурвайки се първо в квартала Лейксайд след откриването на шапката на Дъстин Холоуман и после в болницата след случилото се с Брукс. Нима си бе въобразявала, че ще я оставят да си излезе от болницата просто така, без да ѝ задават въпроси. На студения паркинг, подобно на бездомно куче, я очакваше Адам Слейтър.

— Щяха да ми замръзнат топките, докато те чакам за изявление — каза той, като се намръщи, подскачайки от крак на крак.

— Няма да правя никакви изявления — тихо отвърна Елън, като се опита да го заобиколи.

— О, хайде, Елън — умолително започна той, — само две думи за момчетата от „Гранд Форкс“. Разкажи с няколко думи за демоничния блясък на злото.

— А какво ще кажеш за откачената медия, маскирана като защитник на обществото? — попита тя. — Имам много работа, господин Слейтър, и направо ми се повръща от хора като вас, които се навъртат около мен всеки път, когато се появя. Не ви дължа никакво изявление и ви моля да не ме наричате Елън.

Това никак не му хареса. Никакво изявление, след като го беше изпъдила от кабинета си. Добре щеше да я нареди в „Гранд Форкс Хералд“, макар че това едва ли щеше да ѝ навреди. Беше наричана и с по-лоши имена и беше оцеляла. Личните мнения на репортерите бяха най-малката ѝ грижа.

Тя отиде в кабинета си и прекара един час в чистене и подреждане, като безуспешно се опитваше да прогони чувството за чуждо присъствие.

Как, по дяволите, беше влязъл тук?

Как шапката на Дъстин Холоуман се беше озовала в раницата на Джош Киркууд?

Пристигна Фийби. От нейната бодрост нямаше и следа. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, дори тъмната ѝ буйна коса беше увиснала. Тя хвърли черната си кожена раница на стола и тръгна към кафе машината.

Последен се появи Камерън. Носеше кутия с шоколадови бисквити като извинение за закъснението си.

— Отбих се в полицейския участък — заяви той, като остави куфарчето си на масата за съвещания и съблече скиорското си яке. — Шапката действително принадлежи на Дъстин Холоуман. Родителите му я разпознаха.

— Знам. Вече разговарях със Стайгър.

Фийби се намръщи.

— Странно как се е озовала у Джош?

— Ченгетата са бесни — обясни Камерън. — Пред пресата ще изглеждат като пълни идиоти. Онзи е успял да се промъкне покрай тях в къщата на Киркууд и да остави това нещо. Невероятно.

— И ние няма да изглеждаме по-добре — напомни му Елън. Освен ако не е прокопал тунел под Лейксайд, Гарет Райт не би могъл да е този, който е оставил шапката.

— Играта на криеница продължава. — Той извади три документа от куфарчето си и ги остави на масата. Посочи към всеки от тях: — Домашният телефон на Райт, служебният му телефон и клетъчният телефон. Да видим какво имаме тук.

На нито един от записите нямаше странни зловещи обаждания като тези, отправени към Хана, Мич или Елън. Нямаше необичайно повтарящи се телефонни номера. Не намериха нищо, което според Елън да заслужава вниманието им. Не бяха отбелязани разговори с кабинета на Тони Костело, което означаваше, че и Карън Райт не му се беше обаждала. А ако тя не го бе сторила, оставаше само една възможност. Елън знаеше, че Костело е безмилостен егоист. Беше го доказал при делото Фицпатрик. Това бе крачка назад. Детето все още не беше намерено. Гадеше ѝ се при мисълта, че той може би е знаел за престъплението и извършителя му, но не е направил нищо.

Последната ѝ възможност беше да се обърне към него като към човешко същество. Технически погледнато, той не беше направил

нищо нередно. Криеше се зад задължението да пази тайна. Обвиненията за съдействие и съучастничество засега не можеха да бъдат доказани. А той без съмнение щеше да се бори до смърт, за да я дискредитира.

— Ами ако намесим някой друг? — разсъждаваше тя на глас, като леко почукваше с химикалката по устните си. — Ами ако накараме Вилхелм да застане срещу Костело?

Изречението на Камерън се промени, в очите му се появи дяволито пламъче при мисълта да избудалка агента.

— Можем да помолим Марти. Той би казал всичко, стига да си повярва, че идеята е негова.

— Нужно е само да се вдигне малко шум, да каже, че е искал съдебно разпореждане за телефонните разговори на Костело. Време е да поизпотим Костело. — Тя се обърна към Фийби: — Опитай се да се свържеш с агент Вилхелм. Помоли го да се отбие по-късно.

Тя кимна и се измъкна от стаята, тиха като привидение.

Камерън въпросително повдигна вежди.

— Тя да не е в траур?

— Любовна мъка. Един от по-дребните лешояди ѝ беше хвърлил око. Аз му подрязах крилцата и го прогоних.

— Страхотна майка ще излезе от теб, Елън.

Тя го изгледа накриво.

— Това само предположение ли е?

— Констатация. Чудесна си, но ме плашиш.

— Благодаря ти, Камерън. Ти си моят брат, когото никога не съм искала.

— Сестрите ми казват същото.

— Не се и съмнявам.

Изведнъж той стана сериозен и я погледна загрижено.

— Как си след снощи? По дяволите, Елън, можеше да ме повикаш да дойда у Киркууд. След всичко, което се случи...

— Не съм мигнала цяла нощ. Щом затворех очи, виждах снимките на Джош.

— Онези магьосници от лабораторията може да успеят да разберат нещо и да ни помогнат да отгатнем къде е била направена снимката.

Образът беше съвсем ясен в съзнанието на Елън. Джош в раирана пижама, лицето му съвсем бяло като фона на снимката. Изглеждаше, че е застанал сред черно празно пространство.

— Нищо чудно — промърмори без надежда в гласа тя.

— Има ли начин Грабко да открие нещо в онези медицински картони?

Елън поклати глава, доволна от промяната на темата. Предстоеше им много работа. За предпочитане беше да се съсредоточат върху това, което трябваше да направят, а не да мисли за онова, което не могат да променят или не могат да контролират.

— Костело вдига шум — каза тя, — надява се да предизвика интереса на пресата.

— Но той вече е успял да накара Грабко да се съмнява.

— Грабко трябва да вземе решение въз основа на доказателствата. Това може да наклони везните в наша полза. Кръвта на Джош е била върху онзи чаршаф. Косми от косата му са намерени върху него. Намерени са и косми от Гарет Райт. Това е първото ни твърдо доказателство, което физически свързва Райт със случая.

— Да се чуди човек какво, по дяволите, си е мислел Райт, като е увил О'Мали с чаршафа.

— Мислел е, че може да избяга. Смятал се е за непобедим, мислел е, че дори да ни остави това доказателство, не би имало никакво значение, защото няма да успеем да го заловим.

Беше подигравка, също както снимката на Джош. Откога беше досието в картотеката ѝ — от ден или седмица? Кога за последен път беше отворила чекмеджето?

Нагласи очилата си за четене и се загледа в колегата си.

— Откъде дойде това досие? Гарет Райт е в ръцете ни, нали?

Той я изгледа намръщено, докато изваждаше някакъв документ от куфарчето си.

— Антъни Костело би искал безценните му помощници да подготвят това досие. Няма да има основание да оспорва ареста, позовавайки се на Четвъртата поправка.

Елън издърпа досието от ръцете му и се втренчи в него. При мисълта, че Грабко може да отсъди в тяхна полза, се почувства по-добре. Аргументите на Камерън бяха несъстоятелни, но от друга

страна, делото беше много голямо, за да се оспори арестът по технически причини.

Костело вероятно също го знаеше. Беше типичен пример за това, което Елън наричаше защита на „кухненски умивалник“, където адвокатът използваше всичко, включително и прословутия кухненски умивалник, за да размъти водата и да внесе объркване. Да отклони вниманието на обвинението. Камерън беше прекарал часове над тези документи, обмисляйки аргументи срещу това, което по своята същност беше блъф от страна на Костело. Можеше да използва скъпоценното си време, за да работи върху делото срещу Райт.

— Чу ли, че е пристигнало токсикологичното изследване на кръвта на Джош? — попита Елън. — Открити са следи от триазолам и халцион.

— Ако можехме да докажем, че Райт е изпълнил такава рецепта...

— Де такъв късмет — възкликна тя.

— Обзалагам се, че Тод Чайлдс може да намери малко халцион, ако го помолим любезно.

— Или някой, който купува лекарствени средства от него.

— Трябват ни повече хора. Налага се да изпратим някого по следите на клиентите на Чайлдс. Дори не знаем дали търгува с наркотици, или само ги употребява. Научихте ли някакви подробности за Райт от човека на Вилхелм?

Камерън вдигна поглед към тавана.

— Да, купища безполезни извинения. Вече два дни ми изпращат една и съща информация.

— Страхотно.

— Мич е подал молба в Националната служба за обществена сигурност, където изготвят подобни доклади, за да научи къде е живял Райт след 1979 година, но досега нямаме резултат. Помолил е за информация за неразкрити убийства в съответните райони.

— Търсим игла в купа сено — измърмори Елън, потупвайки по папката, която ѝ беше подал Камерън.

— Както изглежда, не разполагаме с много време. Дори и Службата за обществена безопасност да ни даде отговор преди прослушването, всичко, с което разполагаме, са предположения и

догадки. Няма да имаме никакво време за разследване, нито ще разполагаме с нещо приемливо.

— Да, но трябва да помислим за времето след прослушването. Открихте ли нещо?

— Ето какво. Започнах с „Харис“ и се върнах назад. За кратко време Райт е преподавал в университета във Вирджиния; преди това в Пенсилвания, където през същия период е преподавал Кристофър Прийст. — Той повдигна вежди. — Удобно съвпадение, какво ще кажеш?

По гърба на Елън полазиха тръпки.

— Не вярвам в съвпаденията. Откъде получи тази информация?

Той я изгледа сънливо.

— Прочетох я в „Пайниър Прес“.

— Господи? — изстена тя. — Пресата има по-голям достъп до информация за заподозрения от нас.

— Те имат преднина. Всичко, което са писали за Райт, идва от стари материали, посветени на „каубоите“ преди няколко години.

Елън прехвърли разпечатаните страници. На една от снимките Кристофър Прийст и един от „каубоите“ се бяха навели над робот, който, изглежда, загребваше някакви топки и ги пускаше в някаква кошница. Райт и още трима стояха на заден план, лицата им бяха неясни поради лошото качество на снимката.

— Прийст изпрати списък на предишните и настоящите каубои — каза тя — с голяма неохота, бих казала.

— Смяташ ли, че има нещо гнило?

— Не знам. Като че не искаше да има разследване. Той може да говори за тях, сякаш са някакво национално почетно дружество, но знае много добре кой е могъл да нареже гумите на колата ми. — Тя се взря в статията, озаглавена „Младежка група се среща с групата на светците“. Обадих се на някои хора от областта Хенипин да видим дали няма да могат да ни помогнат да проследим някои от бившите членове и да поговорим с тях за Райт. Имам намерение да се свържа и с някои от настоящите каубои. Искам да зная с кого си имаме работа.

— Прийст може да вдигне голям шум, ако реши, че престъпваме границата на личните му права — предупреди Камерън. — Както знаеш, той е свързан с тях. Каубоите са известна група, получаваща големи дарения от известни политически представители.

— Малко оставаше да го заподозрем в съучастничество. Хич не ме интересува, дори да има връзки с папата.

— Преминал е през детектора на лъжата — припомни й Камерън.

— Голяма работа. Всичко това означава, че той е лишен от чувства. Просто му липсва въображение. В повечето случаи може да мине за андроид.

Тя се върна към първоначалния доклад, който изброяваше предишните преподавателски места, които бе заемал Райт, почуквайки с пръст под името на Пенсилвания.

— Райт и Прийт са били в Пенсилвания по едно и също време. Струва си да изпратим запитване до Националната служба за обществена сигурност за неразкрити отвлечения и убийства.

— Дадено.

— Чудесно.

— Но ако Райт е извършил подобни неща в миналото — отбеляза Камерън, — доста се е постарал да заличи следите. Не открих и намек за нещо нередно в миналото му. Израснал в Мишуака, Индиана. Родителите му са се разделили, когато е бил на единадесет. Баща му се оженил наново и се преместил в Мънси. Райт и сестра му останали при майката, която е починала от мозъчна емболия преди няколко години.

— Сестра ли? — оживи се Елън. — Къде е сестра му? Говорили ли сте с нея?

— Не знам нищо за нея. Вероятно е омъжена някъде. Райт е единственият, когото можем да попитаме, но е трудно да се срещнем с него и да получим подобна информация. Бих казал, че със сестрата може да се окажем в задънена улица, но от друга страна, може да се окаже достойна да участва в шоуто на Рики Лейк — в криминалната част.

— Искам да променя темата за малко — прекъсна я Камерън, размахвайки копие на писменото алиби на Райт. — Той твърди, че се е прибрал късно за обяд в събота, двадесет и втори, след което се е върнал в „Харис“ в два и половина. Има свидетел, който твърди, че е видял колата му да се отправя на юг от Лейксайд по това време.

— Е, ние, разбира се, не сме сигурни, че Райт е карал колата, защото това се е случило по времето, когато е била нападната О'Мали.

Но също знаем, че Кристофър Прийст е бил в Сейнт Питър. Така че, кой може да е карал колата? Съпругата му?

Елън свали очилата, бутна стола и бавно се изправи, като се намръщи от напрежението, което изпитваше в гърба си.

— Знаем, че Прийст е останал в Сейнт Питър в събота през нощта — каза тя. — Има ли някой, който може да потвърди, че е бил там в събота следобед?

Камерън провери бележките си.

— Обядвал е с професор от Густавус Адобфус. Времето не е посочено. Ще проверя отново.

— Боже, какъв гордиев възел — промърмори тя и се обърна към прозореца.

Паркът беше пуст. Центърът на града изглеждаше съвсем безлюден. Жълтите ленти, завързани на уличните лампи като символ на надеждата, че Джош Киркууд ще се върне, сега се развяваха за Дъстин Холоуман. Плакатите и призивите, разлепени по витрините на магазините и ресторантите, бяха заменени с нови.

— Трябва само да посеем съмнение у Грабко, че Райт е бил зад волана. — Камерън отиде до края на масата и се облегна на ръба ѝ. — От нас се изисква да съберем доказателства за пред съда. Работа на полицията е да хване съучастника.

— Знам. Просто не ме напуска чувството, че Костело ще измъкне голям, тлъст заек от шапката си.

— Чайлдс.

Елън свъси вежди.

— Гадна невестулка. Нямам търпение да го видя разпнат за всичко, което е извършил. Трябва да кажа, че се надявам полицията да го залови с уличаващо доказателство.

— Не — възрази тя. — Не само Чайлдс. Познавам Костело. Той винаги се държи нагло, но има нещо друго... Макар да не виждам нищо подозрително, струва ми се, че има нещо гнило.

— Работиш твърде много — Камерън посочи навън, — но и те правят всичко възможно да ни подлудят. Освен че ти съсипаха колата, ти се обаждат по телефона, за да те сплашат. Разполагахме с достатъчно доказателства, за да притиснем Райт по време на прослушването. Костело не може да промени доказателствата, с които

разполагаме. Той се усмихна. — Нали ти беше тази, която каза: „Не се оставяй да те надвие.“

— Така е — насили се да се усмихне Елън. — Какво ли съм мислила?

Познаваше Тони Костело, знаеше всичките му номера, всичките му тайни. Но сега губеше почвата под краката си — или по-точно Костело издърпваше пътеката изпод краката ѝ. Отново. „Нашият общ приятел, господин Брукс... Светът е малък, нали?“ В съзнанието ѝ образът му бе заменен с прозрачносините очи на Джей. „В такъв случай твоето напускане в Минесота няма нищо общо с делото за изнасилване срещу Арт Фицпатрик... Както виждаш, старателно съм се подготвил, Елън...“

Или той му бе подхвърлил информацията.

Каза си, че едва ли има значение. Познаваше го добре и знаеше, че не може да му се довери.

„Тогава защо отиде в болницата снощи, Елън?“

Тя докосна устните си с пръсти при спомена за страстната му целувка.

— Да се захващаме за работа — каза. — Искам да затегнем примката.

Настаниха се удобно на столовете, Камерън взе бисквита от пакета и задъвка, докато разглеждаше списъка с доказателства.

— Значи, освен самия арест имаш ли някаква представа какво ще предприеме Костело?

— Не — отвърна Елън. — И можеш да си сигурен, че ще изчака до последния момент, за да ни каже. От какво мислиш, че ще се отърве?

— От ръкавиците. Не успяха да ги намерят с дни. Той спори, че са били подхвърлени, че биха могли да принадлежат на всеки, че не можем да докажем, че са на Райт.

— Ясно. Значи няма да представяме ръкавиците по време на процеса. Дотогава ще успеем да докажем, че са негови. С повече късмет снегът ще се е стопил и ще открием пистолета, за да го представим заедно с ръкавиците. Установиха ли дали Райт е регистрирал пистолета си в неговия щат?

— Не е. Голяма изненада. Проверих Вирджиния, Пенсилвания, Охайо и Индиана, но маниакалните серийни убийци са над подобни

формалности.

Елън осъзна колко напразни са били усилията им.

— Няма да е толкова безразсъден, че да остави писмени следи. Нещо друго?

Той сви рамене.

— Разполагаме с чаршафа с петна от кръв и скиорските очила, свидетелските показания на Мич и Мегън, разпознаването от Рут Купър...

— Което се е случило преди Костело.

— И какво от това? Райт си имаше адвокат. Знаем кой е. Няма проблеми. В по-добра позиция сме от Костело. В списъка на неговите свидетели фигурира Чайлдс, когото можем да опровергаем, съседът, който видял колата на Райт в събота, и Карън Райт. Какво би казала тя? Единственото, което са чули от нея до момента, е че арестуването на съпруга ѝ е недоразумение.

— Добър въпрос. Никой никога не е твърдял, че тя е свидетел, който може да му осигури алиби. Ако Райт е бил на работа по времето, когато са извършени престъпленията, както твърди той, какво може да каже тя?

— Че я е потърсил по телефона — отговориха едновременно и двамата.

Отново се заеха с телефонните записи.

Вратата рязко се отвори, Елън вдигна поглед и очите ѝ се разшириха при вида на Мич и Мегън.

— Мегън — изненада се тя, — много се радвам, че отново си сред нас!

— И почти невредима — сухо отвърна агентката.

Изглеждаше ужасно. Лицето ѝ приличаше на натъртен плод. Сенките под очите ѝ бяха морави. Накуцваше и тежко се подпираше на патерицата си. Дясната ѝ ръка беше гипсирана.

Камерън скочи и ѝ подаде стол, но тя отказа. Мич нетърпеливо я погледна, но тя не му обърна никакво внимание.

— Да ви се намират бонбони? — попита, хвърляйки поглед към хартийките по масата.

Елън затвори папката, като по този начин ѝ попречи да види какво има вътре.

— Хапваме по малко — отвърна. Сама виждаш с какво се занимаваме — телефонни записи и документи. Готова ли си да дадеш показания?

Мегън изкриви устни в ужасна усмивка.

— И ние не стоим със скръстени ръце — обади се Мич, долавяйки жеста на Елън. — Исках само да те информирам, че разговарях с Хана, дали ще се съгласи да хипнотизираме Джош. Говорихме с психиатърката, която също не е във възторг, но се съгласи да опита.

— Кога?

— Утре. В четири. В кабинета ѝ в Едина. Ще заснемем сеанса за всеки случай.

— Искам да присъствам.

— Бях убеден.

— Открихте ли нещо за миналото на Гарет? — попита Мегън. — Някакви връзки с Прийст или Чайлдс?

— Ще видим. Прийст и Райт са преподавали в Пенсилвания по едно и също време. Ще проверим тази нишка. Колкото до Чайлдс — не разполагаме с нищо. Знаем, че е посещавал гимназията в Окономоук, Уисконсин и е възможно да дава лъжливи показания. В момента не можем да го открием. Някой е проникнал снощи в „Пак Рат“ — възможно е да е Чайлдс, но може да е и някой друг. Предполагам, че Вилхелм е там в момента. Трудно можем да открием каквото и да било. Нямаме представа какво са търсили, така че едва ли ще го открием?

Мегън се намръщи.

— Не мисля, че Вилхелм ще открие Уолдо.

— Възможно е — възрази Камерън — да е опит за отклоняване на вниманието. С цел Райт да изглежда невинен.

— Но защо целта е мястото на телефонното алиби на Райт? — Погледът на О’Мали се изостри, щом колелцата на мозъка ѝ заработиха. — И защо ще се появява късно през нощта, когато би било чиста случайност някой да е там, за да го види?

— От друга страна — разсъждаваше Елън, — може да е бил Чайлдс, който се е промъкнал, защото е скрил нещо там — наркотици например. В този случай приятелчетата от Бюрото за борба с престъпността са пратили там хората си напразно.

— Така излиза — съгласи се Мегън. — Въпреки че не бих искала да бъда на мястото на младия Марти, когато трябва да обясни това на началството.

Фийби влезе.

— Агент Вилхелм идва насам.

— Значи трябва да тръгвам — заяви Мегън. — Ако Вилхелм ме свари тук, със сигурност ще избухне и накрая ще го цапардосам с патерицата.

Елън ги изпрати до вратата на външния кабинет.

— Разбра ли за Брукс снощи? — попита тя Мич. Той кимна.

— Трябва да държим Райт под око, да следим кой се доближава до него. Ако Чайлдс е там, ще го хванем.

— Добре. Благодаря, че се отбихте. Мич, ще се видим утре. Да стискаме палци, че Джош ще изясни всичко. Междувременно ще продължа да търся.

— Ключът е в миналото на Райт — настоя О'Мали. — Само ако можех да помогна при разследването.

Елън ѝ хвърли извинителен поглед.

— Знаеш, че не мога да те включа, Мегън. Ти вече не си агент, а жертва.

В очите ѝ блесна омраза, която само Елън забеляза.

— Много добре знам какво съм. Благодарение на Гарет Райт.

— Ръцете на Елън са вързани, Мегън. Знаеш, че е така — опита се да я успокои Мич.

Беше се отбил в апартамента ѝ тази сутрин, беше нахранил двете котки и беше включил парното, така че мястото заприлича малко повече на дом, вместо на студен ветровит таван, какъвто всъщност си беше. Намираше се на третия етаж на голяма стара викторианска къща на Айви Стрийт и вероятно беше най-недостъпният апартамент в града. Да изкачиш два етажа с патерици! Едва се въздържа да не отбележи отново упоритостта ѝ.

Мегън стоеше до прозореца в розовата си дневна, галеше котката със здравата си ръка, а счупената държеше пред себе си. Беше стиснала упорито устни.

— Ти не работиш вече по случая, Мегън — припомни ѝ той. Мич наблюдаваше двата кашона, които още не бе разопаковала. Джош беше отвлечен през първия ѝ работен ден.

— Официално, да — неохотно се съгласи тя, — но това не означава, че не мога да поработя, без това да се докладва.

— Помисли за рисковете, свързани с това. Ела — каза той, като я обърна към старото изтърбушено канапе. — Трябва да седнеш.

Това, че не възрази, му подсказа колко е изтощена. Отпусна се на канапето, докато Мич издърпа кашон, пълен с книги, за да повдигне крака ѝ.

— Чувствам се дяволски безпомощна, Мич — оплака се тя, докато той поставяше възглавница под крака ѝ. Гласът ѝ трепереше и беше сигурна, че и Мич го е забелязал.

— Да, скъпа. Разбирам те.

„Преживявал си същото“ — помисли си тя. Като детектив в Маями, или когато съпругата и синът му са били застреляни. Знаеше, че не го допускаха до разследването. И вината все още му тежеше.

— Толкова е трудно — прошепна тя и плъзна здравата си ръка в неговата. — Ние сме ченгета. Обучени сме да мислим по определен начин, да действаме, да преследваме лошите. Тежко е, когато ти го отнемат.

Мич се настани на канапето до нея и я прегърна през раменете. Черната котка Фрайдей скочи върху тонколоната и се вторачи в тях.

— Все още не си ми казала какво ти отговори хирургът вчера.

Мегън извърна поглед. Ако гледаше котката вместо Мич, щеше да ѝ е по-лесно да го излъже — да излъже и него, и себе си.

— Какво ли разбира той? — промърмори.

Той потисна въздишката си. Лоши новини. Те щяха да я наранят и уплашат, нямаше да ги приеме, нито да се признае за победена.

— Да. — Привлече я към себе си. — Много е рано да знаят нещо със сигурност.

— Така е — съгласи се тя. Облегна глава на рамото му и той усети, че тя трепна. — Все още не са сигурни.

Не искаше да чуе точно това. Не беше готова да го приеме, нямаше да се предаде без бой. Мич знаеше, че в крайна сметка ѝ пречи. Вече знаеше какво я очаква. Излъга лекаря, че ѝ е брат. Болницата даваше информация само на роднини, а семейството на Мегън изобщо не се интересуваше от нея. Ортопедът му каза, че няма да ампутират ръката ѝ. Щяха да направят още операции, след което

следваха месеци физиотерапия, но имаше малка вероятност да възвърне предишната си подвижност.

На Мич му се искаше да запрати Гарет Райт в най-ужасния кръг на ада за онова, което беше сторил с Мегън и Джош, с Хана и с градчето им. С малко повече късмет можеше да успее да го вкара поне в затвора. Правосъдието и законът рядко бяха на едно и също мнение. Преди много време го беше изпитал на гърба си.

— Трябва да го хванем, Мич — прошепна тя, облегната на гърдите му. Сълзите ѝ попиваха в памучната му риза. — Трябва да си плати.

— Ще си плати, скъпа.

Той я прегърна с две ръце, като се надяваше гласът му да прозвучи убедително.

Тя подсмръкна и вдигна глава.

— Не ме наричай скъпа.

— Ще те наричам както си искам — твърдо заяви Мич, подхващайки с радост старата им шега. — Как ще ми попречиш, О'Мали? Ще ме набиеш ли?

— Като нищо. С гипсираната ръка.

Усмивката ѝ угасна. Погледите им се срещнаха.

— Какво да правя, Мич? Винаги съм искала да бъда ченге.

Той избърса сълза от бузата ѝ.

— Не си права, Мегън. Имаш мен. Ще намериш начин да преодолееш трудностите. Аз ще бъда до теб и ще те водя за здравата ръка.

— За Бога, Холт — прошепна тя и се повдигна, за да го целуне, — трябва да напиша това на Холмарк.

ГЛАВА 26

Музиката беше приятна — смесица от рок и блус със стихове от някакъв английски майор. Изпълняваше я група от колежа, наречена „Харисънс“. Певецът беше дългокрако, мършаво момче с парцаливи сини джинси и мокра от пот тениска. Стискаше стара червена китара „Стратокастър“ и бе притворил очи под козирката на мръсна бейзболна шапка, като че изтръгваше музиката от душата си.

Джей отпи от бирата си за три долара и се огледа. Последователите на Райт бяха превзели залата „Бла-Мор“, разположена в студентското градче. „Бла-Мор“ явно бе достигнала върха си през четиридесетте и оттогава не се бе променила. Дансингът беше загубил блясъка си, търкан години наред. Осветлението беше слабо, за да създава съответното настроение, а и за да прикрие факта, че мазилката е олющена.

Мястото беше евтино и достъпно. Имаше маси и столове за двеста и петдесет души и всичките бяха заети. Явно всеки, който вярваше в невинността на Райт в Дийр Лейк, бе сметнал за свой дълг да дойде тук и да изрази подкрепата си. При пет долара вход и надуты цени на бирата и останалите алкохолни напитки, тениските по петнадесет долара с отпечатаните върху тях „Фантастични каубои“, привържениците на Райт щяха да могат да съберат достатъчно средства, за да платят няколко дни от скъпоценното време на Антъни Костело.

Самият той седеше на почетното място с клиента си, двамата се държаха като монарси в кралския двор. На столовете до тях бяха настанени съпругата на Райт и лакеите на Костело. Постоянен поток от студенти, и както изглежда, други членове на факултета отправяха към тях думи на подкрепа и приятелство. Изражението на Райт беше спокойно. Не приличаше на напереното, оскърбително арогантно изражение на адвоката му, а по-скоро бе застинало, сякаш знаеше нещо, което другите не знаеха.

„Да можех да разбера какво мисли“ — каза си Джей, но знаеше, че ще трябва да почака. Ако Костело позволи на добрия доктор да каже нещо преди прослушването, то щеше да бъде само пропаганда. Все пак имаше полза от сегашното представление. Когато групата обяви почивка, той се измъкна от тъмния ъгъл, от който бе наблюдавал досега, и се отправи към масата.

Забеляза само трима цивилни полицаи. Патрулната кола беше на паркинга. Ако заподозреният се появише с Дъстин Холоуман в града, щяха да се спуснат върху него като мухи на мърша. Но ако се появише като всеки друг, с обикновен външен вид, непретенциозен, предлагащ на доктор Райт подкрепа, какво по-умно от това?

Самият Райт с нищо не се отличаваше от тълпата, нито погледът му беше по-различен, нито носеше белега на дявола върху челото си. Това най-много очароваше и плашеше хората — че чудовищата изглеждат съвсем нормално. Редяха се на опашка заедно с другите в банката, блъскаха се с количките в „Пигли Уигли“. Точно това караше читателите да търсят книгите му, Джей го знаеше. Много често обаче нямаше какво да се види.

Костело го забеляза и устните му се разтегнаха в широка хищна усмивка. Подаде му ръка и този жест се стори на Джей прекалено фамилиарен. Изтърпя го с измъчена усмивка.

— Господин Брукс, радвам се, че успяхте да се отбиете на нашето малко тържество! — каза адвокатът като любезен домакин, макар че нямаше нищо общо с организирането на партито. — Чухме, че сте преживели приключение снощи.

— Съвсем правилно се изразихте. — Джей пораздвижи удареното си рамо, по което го беше потупал Костело. Беше се надигнал от леглото си следобед, чувствайки се така, сякаш е бил прегазен от стадо бизони. След продължително самолечение с „Джак Даниелс“ болките бяха понамалели.

— И естествено ченгетата се опитват да свържат това с доктор Райт. — Костело се намръщи заради тази несправедливост. — Тук има много некадърни хора.

Адвокатът не спираше да говори. Ченгетата били превъртели, обвинителите били дебелоглави и упорити без поглед към нещата. За Джей това беше твърде познато.

Неведнъж го бяха заливали с подобна словесна помия. Подмина думите му и се обърна към Гарет Райт, който го наблюдаваше с неподвижните си тъмни очи и кротката си усмивка.

— Господин Брукс — изрече той, стана и му подаде ръка. — Антъни ми каза, че се интересувате от делото, тъй като имате намерение да пишете книга.

— Твърде вероятно. Зависи как ще се развият нещата.

Усмивката му изразяваше изненада.

— Искате да кажете, че зависи от това, дали съм виновен? Просто един репортаж за обществото ни, така ли? Хората не искат да четат за невинни. Те харесват ненормални типове, измама и кръв.

— Нищо ново, доктор Райт. Едно време хората са плащали, за да присъстват на екзекуции, и са водели и децата си.

— Така е — съгласи се той. — Вероятно през всичките тези векове човечеството е развило целенасочена и поразителна диващина.

— Което дава обяснение за серийните престъпници, нали така? — запита Джей. — Може би това ще послужи за тема на следващата ви академична разработка на тема загниващото общество, доктор Райт.

— Не, не. Познанието и осъзнаването са моята област на дейност. Не претендирам, че съм експерт по престъпно поведение.

Ето пак. Може би не беше нужно да се преструва. Брукс си спести коментара, щеше да го използва по-късно в някоя от книгите си. Той погледна към съпругата на Райт, която седеше до него, бледа, почти прозрачна. Тя притеснено отвърна на погледа му, а на устните ѝ се появи плаха усмивка. Определено изглеждаше нещастна, когато Кристофър Прийст седна до нея.

Професорът бе облякъл черно поло, твърде тясно за него. То обгръщаше костеливите му рамене подобно костюма на водолаз, като правеше главата му да изглежда огромна. Той се наклони пред Карън Райт, за да привлече вниманието на Гарет.

— Продадохме тениските. Момчетата са във възторг.

— Трябва да се гордеят с това — прекъсна го Костело. Остро изгледа Джей, като леко промени позата си, за да попречи на Гарет и професора да се виждат. — Разбираш ли, Джей, в тази история има перспектива. Невинността на доктор Райт, сплотеността на приятелите му, колегите, студентите...

— Чудесният му адвокат — добави Джей и се усмихна. — Проклет да съм, ако от това не излезе бестселър, Тони.

Костело дори не си направи труда да се престори на смутен.

— Бих проявил нехайство, ако не обясня на целия окръг невинността на клиента ми.

— Чували сме какво става с адвокатите, които не защитават добре клиентите си — сухо изрече писателят и се прицели с показалец към челото си.

Лицето на адвокатата почервения.

— Доктор Райт беше в затвора по време на смъртта на Енберг. Не би могъл да участва в убийство.

Джей повдигна вежди, само заради удоволствието да види как ще реагира Костело. Адвокатът успя да овладее гнева си и кисело се усмихна.

— Джей — каза и отново го потупа по контузеното рамо, — прахосваш таланта си. Би могъл да бъдеш силна конкуренция на Лий Бейли.

— Да, но това означава работа — провлечено изрече той. — Предпочитам да съм зрител. Оставям състезанието на теб и Лий.

Застанала на прага, Елън наблюдаваше размяната на неискрени усмивки и ръкостискания.

— Какво ще кажеш, ако ти заявя, че Костело е абсолютна свиня?

— Че сте лъжец, господин Брукс.

Искаше да му вярва, но той я беше предал. Докато ги наблюдаваше, към гнева ѝ се прибави и чувството на загуба.

Приличаха на добри приятели. Смях, потупване по гърба. Брукс и Костело, съучениците от началното училище. Двойка акули — хищникът Костело в официален стоманеносив костюм от „Версаче“, Брукс с измачкани джинси и грубовато, небръснато лице. А зад Костело стоеше Гарет Райт, който се извърна и погледна право в нея. Усмихна ѝ се многозначително.

Елън пристъпи вътре. Озова се сред шумни колежани и съжали, че дойде тук. Дватамата с Камерън бяха работили до девет часа — Фийби беше помолила да си тръгне в осем. След това бе вечеряла в

„Гранма Атик“. Трябваше да си тръгне веднага щом беше вечеряла. В този миг вече трябваше отдавна да е заспала.

Но изкушението беше твърде голямо — да надникне само за няколко минути, искаше да види събранието с очите си. Репортерите отдавна трябваше да са си тръгнали, речите бяха записани, а снимките — направени. Щеше да се вмъкне, да се скрие в сенките, да наблюдава. Докато касиерите при входа уведомят за присъствието ѝ, щеше да е видяла достатъчно, макар че парите ѝ щяха да отидат във фонда за подкрепа на Райт.

Сега идеята ѝ се видя глупава. Самият Райт я беше забелязал. Имаше чувството, че всички в залата са се обърнали и я наблюдават. Струваше ѝ се, че вълни от тълпи напират към нея, като я повличат сред враговете, при положение че единственото, което искаше, беше да се отправи към изхода.

— Хей, какво прави тая тук?

— Това не е ли Елън Норт?

— Май е голяма куражлийка.

Брадати младежи коментираха и я сочеха с пръст. Елън не им отвърна. Тръгна към бара, очите ѝ бяха впити в изхода от другата страна на старото помещение. Би могла да прати Камерън, който беше неин съгледвач. Можеше да разчита на доклада на хората на Мич. Но не. Искеше да види всичко сама. Не се доверяваше на чуждото мнение. Трябваше да се потопи в атмосферата. Сега имаше чувството, че ще се задави.

Някой я хвана за лакътя. Тя се опита да се изскубне, но той я стисна по-силно.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Брукс и гласът му наподобяваше глухо ръмжене.

— Бих могла да ти задам същия въпрос, но смятам, че е очевидно.

Още веднъж се опита да се освободи от хватката му, но той стоеше плътно до нея. Поведе я нанякъде. Изгуби изхода от погледа си. Движеха се по тъмен коридор, където се намираше гардеробът.

— Вадиш си заключения, без да разполагаш с факти, съветничке — каза той, докато преминаваха покрай малкия оазис от светлина на гардероба и отново поеха в тъмнината.

Елън го изгледа свирепо.

— Трябва да съм абсолютна идиотка, за да приема версията ти, господин Брукс. Всъщност не мисля, че те интересува в какво вярвам и в какво не вярвам.

— А аз смятам, че не те интересува какво съм направил или не съм направил — изстреля в отговор той.

— Важното е, че ме излъга. След всичко това можеш да вървиш по дяволите.

— Не съм те лъгал.

— Така ли? Каза ми, че не познаваш Тони Костело, че нямаш нищо общо с него. И какво стана? Влизам и се оказва, че цялата тайфа е тук, целият отбор се наредил около масата, усмихват се, шегуват се, потупват се по раменете. Извинявай, че повярвах на думите ти, Брукс, но не съм вчерашна. Сега, ако ме извиниш, искам да си вървя. Видях всичко, което ме интересуваше.

Забеляза изненаданите погледи, отправени към тях, и се надяваше, че е била права да не се доверява на докладите, които пристигаха. Дяволски добра снимка би се получила — прокурорката в интимен разговор с Джей Брукс в спор по обвинението.

Появи се един от цивилните хора на Мич, дясната му ръка дискретно се плъзна под спортното сако, с което беше облечен.

— Всичко наред ли е, госпожице Норт?

Брукс пусна лакътя ѝ и отстъпи назад.

— Да, благодаря, Пат — отвърна тя, приглаждайки ръкава на палтото си, — тъкмо щях да си тръгна.

— Да ви придружа ли?

— Не се безпокой. Паркирала съм наблизко. Ще се справя. Имате си работа тук.

Тя мина покрай него и спокойно стигна до изхода. След почивката музикантите се бяха върнали на сцената. Вниманието на тълпата се насочи към тях и соло китарата нададе див, протяжен стон.

Елън се ядосваше на себе си: „Няма значение какво прави, какво казва и какво мисли. Не трябва да се доверяваш на никого. Нямаш време за подобни неща.“ Хората, които влизаха, след като бяха изпушили по една цигара навън, ѝ хвърляха продължителни погледи.

„Да мислят каквото си искат. Какво значение има, щом вярват на Райт? Ти знаеш истината.“

Всъщност беше точно така. Никой от тях не знаеше истината — освен Джош, но той не я разкриваше. Тази част от истината, която ѝ беше известна, щеше да бъде пазена ревниво и ако поддръжниците на Райт се разочароват, толкова по-зле за тях.

Размина се с двама новодошли студенти и излезе навън в нощта. Паркингът пред залата беше пълен. Патрулна кола на Дийр Лейк в зелено и бяло стоеше в далечния ъгъл. Елън се отправи към покритата с дъски стара постройка. За момент хвърли поглед към улицата с жилищни сгради и мина през входа точно когато един линкълн излезе от паркинга.

— Вижте момчета. Онази кучка — прокурорката.

Гласът я накара да застине. Фатална грешка от нейна страна, отбеляза Елън, тъй като Тирел Ман и приятелите му бързо се отправиха към нея. Тя разбра, че е в опасност. Те не се виждаха от паркинга. От източната страна ограда препречваше видимостта от съседната къща. Най-близкият дом от другата страна на улицата беше тъмен. Музиката от танцовата зала беше твърде силна.

Видя усмивката на Тирел в мига, в който той хвърли цигарата си.

— Шибан кураж се иска, за да дойдеш тук, маце.

— Платила съм си — отвърна Елън. — Не се грижете за това.

— Грижим се за доктора. Той е наш човек — обади се Джей Ар Андерсен.

— Аха — кимна в съгласие Спийд Доукинс. — Той е нашият човек. Човека...

— А ти се мъчиш да го вкараш в пандиза... — продължи Типол.

Изведнъж тя ясно си спомни ножа, забит в гумата ѝ. Беше прекарала част от вечерта да преглежда досиетата на тези момчета с надеждата да намери евентуален заподозрян за вандализма срещу нея. Андерсен беше интелигентен престъпник, който крадеше пари по електронен път.

Доукинс постоянно се замесваше в афери с наркотици. Тирел се беше включил в групата сравнително наскоро — умно момче, но с досие, отразяващо недотам чисто минало, имаше обвинение за нападение, условни присъди, обвинение в грабеж.

На седемнадесет години Тирел вече беше тежък случай. Вандализмът не беше нищо особено за него. Не се знаеше докъде може да стигне. Елън беше виждала доста хлапаци като него, които лесно

прекращаваха границата, хлапаци, които не биха се поколебали да извадят пистолет и да застрелят някого, за да му вземат рокерското яке, или да го пребият за джобни пари.

— Няма нужда да ти казвам как действа системата, Тирел каза тя. — Не е нужно да ти напомням, че като ме заплашваш, не помагаш на доктор Райт.

— Не искам да ми казваш нищо, кучко.

— Убедена съм, че не искаш, но е по-добре да слушаш. — Стисна в джоба си най-големия ключ, за да ѝ послужи като оръжие. — Ти и приятелчетата ти разваляте пейзажа и ще отидете в затвора и „Каубоите“ вече няма да съществуват. Как мислите, че ще се чувстват тогава доктор Райт и професор Прийст?

Опитваше се да ги вразуми. Той прие думите ѝ като предизвикателство и се приближи към нея.

— Заплашваш ли ме, кучко?

— Това са само факти. И двамата знаем, че единствената причина, поради която не лежиш в затвора на Хенипин в този момент, е включването ти в програмата. Искаш ли да захвърлиш всичко, Тирел?

— Нямам такова намерение.

Елън мерна за миг другите двама. Доукинс наблюдаваше Тирел и чакаше знак. Андерсен стоеше малко по-назад с безизразно лице. В някои отношения беше по-див и от Тирел. Коефициентът му за интелигентност беше на равнището на гений, атестатът от военната комисия изобилстваше от намеци за добре прикрити социопатични тенденции.

— Танците са вътре в залата, момчета.

Елън изпита облекчение, щом чу гласа на Брукс.

В погледа на Тирел блесна раздражение.

— Кой си ти, по дяволите? Да не си шибаният самотен рейнджър?

— По-скоро съм шибаният самотен свидетел. — Джей застана пред Елън, като по този начин се озова между нея и ядосаните хлапаци. Държеше пръста си върху бутона на клетъчния телефон, да повика ченгетата, ако се наложи. — Схващаш ли какво ти казвам, шибан тъпанар?

Гласът му беше гневен. Беше излязъл, за да се скара с Елън. Сега се беше озовал в ролята на спасител, като държеше клетъчния си

телефон, сякаш бе ръчна граната.

— Остави ги, Тирел — обади се Андерсен, като потупа приятеля си по рамото. — Замръзна ми оная работа. Да се махаме.

Той тръгна към сградата. Доукинс се колебаеше. Тирел не помръдна.

— Хайде — нетърпеливо ги подкани Андерсен, — да вървим, преди професорът да е откачил.

Тирел вирна брадичка.

— Разкарай се. Само говорехме с дамата.

Тримата тръгнаха наперено към жълтата светлина на паркинга. Елън ги наблюдаваше как се отдалечават.

— Благодаря — обърна се тя към Брукс. — Той е от питомците на Райт. Нямам представа какво може да направи.

— Щях да изглеждам като пълен глупак, ако беше извадил пистолет и ми беше налетял. Искаш ли да докладваш за тази дребна неприятност?

— Не са нарушили закона — отвърна тя и си представи как ще заключи външната врата и ще се отпусне в горещата вана с чаша бренди в ръка. — Лека нощ, господин Брукс — рече и тръгна към кадилака.

— Но беше готов да го направи. — Снегът хрущеше от стъпките му зад нея. — Аз съм тук по същата причина като теб — да наблюдавам.

— Тогава ще трябва да провериш значението на тази дума в речника. Изглежда бъркаш значението ѝ с пряко участие.

— Костело също е замесен в тази история, Елън. Естествено дойдох да поговоря с него.

— Много бих искала да чуя за какво си говорехте.

Тя влезе в колата. Завъртя ключа, но голямата машина не издаде нито звук.

— Мътните го взели! — изруга Елън и удари по волана.

Дръпна ръчката за предния капак, потърси фенерче в чантата си и излезе. Двигателят на кадилака беше огромен, но някои от частите му липсваха.

— По дяволите!

— Госпожице Норт... — зацъка с език Джей. — Какъв е този речник.

Елън му хвърли убийствен поглед.

Той ѝ подаде телефона, сякаш ѝ връчваше награда.

— Искаш ли да повикам такси?

— Не бъди такъв задник!

Нямаше смисъл. Полицията в „Бла-Мор“ се занимаваше с купища заподозрени. Вероятността да дойде някой тук като свидетел беше смехотворна. Въпреки че Тирел, Андерсен и Доукинс се мотаеха наоколо, надали щяха да са толкова глупави, че да повредят колата ѝ. Деянието просто не си струваше труда и усилията.

— Ела — Брукс прибра телефона в джоба си и извади ключовете, — ще те закарам.

— Веднъж май пак щеше да ме караш — сухо му напомни тя.

— Ще те закарам право у дома. Честна скаутска.

Закара я, но в неговия дом.

Елън замислено го изгледа от мястото до шофьора.

— Явно никога не си бил скаут.

Той се усмихна.

— Така е, госпожо.

— Смятам да използвам телефона — измърмори тя, — за да докладвам, че са ме отвлекли.

— Отпусни се и се наслаждавай на южняшкото гостоприемство.

— Не смятам, че наслаждение е точната дума, имайки предвид връзката ни.

— Ти коя дума би използвала?

„Безпокойство“ — думата ѝ хрумна веднага, но тя нищо не каза. Инстинктивно усети, че ще му е приятно да я чуе.

— Време е да поговорим — каза той. — Мислех, че трябва да стане на място, откъдето не можеш да ме изгониш или просто да си отидеш.

Джипът премина по Олд Седър Роуд и се отправи към строящия се район около залива Райън. Луната хвърляше сенки от сребристо и бяло. Елън беше идвала тук с колелото си безброй пъти, когато времето беше хубаво, и винаги се бе наслаждавала на спокойствието. Сега обаче, щом минеше, мислеше за малкото скиорско яке на Джош, захвърлено сред тръстиките с бележка, пъхната в него.

— „Привиденията ме обгръщат нощ и ден и като диви зверове пазят пътя ми. Рожбата ми, дълбоко в мен, несъзнателно ридае за

греховете ми“ — прошепна тя стиховете на Уилям Блейк с поглед, вперен в замръзналите тръстики, които стърчаха изпод снега. — Това пишеше на бележката в джоба на якето на Джош.

— Знам — меко отвърна Джей.

— Откъде? Не сме давали тази информация на пресата.

— Аз не съм пресата.

Той подкара джипа по една алея и натисна дистанционното на вратата на троен гараж. За стандартите на Дийр Лейк къщата беше огромна — Елън беше виждала обявите във вестника. Представи си колко е платил, за да я наеме, но явно за него парите не означаваха нищо. Беше натрупал значително състояние, като превръщаше престъпленията в забавление. С този случай също щеше да постъпи така.

Имаше достатъчно пари да наеме Тони Костело и достатъчно, за да плати гаранцията на Гарет Райт.

А тя му беше повярвала.

Без да каже нито дума на Брукс, тя го остави в кокетната кухня и отиде до остъклената стена в хола с изглед към замръзалия пейзаж. Чуваше как налива питиетата, а след това как пали камината. Той застана до нея.

— Уиски със сода — подаде ѝ той чаша.

Остави неговата на лавицата и се подпря на рамката на прозореца. Не беше включил осветлението. Стаята се осветяваше само от пламъка в камината и лунните лъчи. Тъмнината явно му харесваше.

— Имам син — заяви той без никакво предисловие.

Не погледна към Елън, за да види реакцията ѝ. Отпи глътка уиски и извади цигара от джоба на ризата си, докато алкохолът затопляше стомаха му.

— Странно е, че двамата не знаехме нищо един за друг. — Той запали цигарата, пое дълбоко дима и издиша. — На осем години е. Също както Джош. Майка му — бившата ми съпруга — ми го отне, преди да се появи на бял свят. Странно чувство е да откриеш, че част от теб е липсвала в живота ти.

— Била е бременна, когато те е напуснала — прошепна тя.

— Допусках подобно нещо, докато водихме война по време на развода, но и през ум не ми е минавало, че детето е мое. — Горчиво се изсмя. — Тогава бях зает, работех като вол и бях дяволски нещастен.

Двамата с Кристин... е, през повечето време просто си крещяхме. Тя си намери опитен адвокат, един търтей, чиято единствена цел бе да стане партньор и да си купува всяка година ново БМВ... Предполагах, че бебето е от него. Не допусках, че може да ме мрази толкова много. Явно съм сгрешил.

Изненада се колко лесно идва тъгата. Сигурно беше от уискито — и преди то бе правило тъжни мъжете от семейство Брукс.

Докато стоеше мълчаливо, Елън наблюдаваше лицето му, грубоватото и брадясало, изопнато от болка, която нямаше нищо общо с физическите рани.

— Как разбра?

Огънчето на цигарата проблесна, когато той отново дръпна от нея. Странно ярко петно сред сивите сенки.

— Дядо й живее в Еудора. Никога не го посещаваше, но са се върнали там, когато е починал. Погребението беше преди десет дни. Сигурно е смятала, че не съм твърде благовъзпитан, за да изразя уважението си, но отидох и тя беше там с оплешивяващия си партньор — съпруг... и моя син.

Усмивката му накара сърцето й да се свие.

— По дяволите, одрал ми е кожата.

— Ти попита ли я?

— Отговори ми, че Картър Талкот е единственият баща, когото познава синът ми. Бил щастливо момченце и водел чудесен живот. Не желаела аз да го обърквам.

Брадичката му потрепери. Поклати глава.

— Мили Боже, какво си мисли, че ще направя? Че ще кажа на едно осемгодишно дете, че мъжът, когото нарича татко, всъщност не му е баща? Че съм такъв негодник, та майка му е пазила това в тайна през всичките тези години? Боже!

Дръпна за последен път от цигарата си и внимателно загаси фаса на перваза на студения прозорец.

— Какво направи?

— Дойдох тук — изрече откровено той, — наблюдавах делото по телевизията и вестниците. Отлетях за Минеаполис още същата нощ. Избягах. Не мога да ти опиша какво изпитах. Да знам, че синът ми е жив — живее с хора, които го обичат. И дори не предполага колко много ми липсва... — Адамовата му ябълка подскочи, когато се опита

да преглътне. — Не е същото като със семейство Киркууд или Холоуман, не е отвлечен от някой маниак. Не съм като Мич Холт, чието момче беше застреляно от някаква отрепка. Не ми е позволено да се оплаквам само защото не мога да заведа малкия си син на мач на Лигата на децата.

„Всъщност не е така — помисли си Елън. — Съвсем основателно се чувства наранен.“ Това, че неговата трагедия не беше като тази на Киркууд, не я правеше по-малка. Гледаше го как се опитва да анализира нещата, да притъпи болката. Забеляза уязвимост, за която не беше подозирала. Неочаквано я завладя странно чувство. Беше изненадващо. Колко малко го познаваше. Реши да промени темата.

— Не успя ли да измислиш нещо? — попита тя. — Нещо като двойно бащинство? Поне да бъдеш признат за биологичен баща?

Той поклати глава.

— Той е щастлив. Води чудесен живот. Трябва да съм абсолютен кучи син, за да му отнема всичко това и да преобърна живота му.

— Но след като си му баща...

— Баща му е Картър Талкот. Аз съм осигурил само първичния материал.

Той глътна на един дъх останалото уиски в чашата, изражението му стана студено и по-твърдо, докато се мъчеше да се овладее.

— Не търся нито съвет, нито съчувствие — остро изрече той. — Просто исках да знаеш защо съм дошъл тук, с какво ме е привлякла тази история. Това няма нищо общо с Тони Костело. Парите, които ще спечеля, въобще не ме интересуват. Дойдох, за да се потопя в нечие друго нещастие. Ако мислиш, че съм негодник, кажи ми го спокойно, защото сигурно съм такъв. Много хора с радост ще го потвърдят. Бих искал, ако ме намразиш, да е по основателни причини, това е всичко. Ако ще ме обвиняваш в нещо, предпочитам да е в грях, който наистина съм извършил.

Той се отдалечи от нея, прекоси стаята, хвърли празната чаша в камината и се загледа в пламъците.

— Допий си питието — дрезгаво изрече той, без да я поглежда. — Ще те откарам у дома.

Елън остави чашата на перваза на прозореца близо до смачканата угарка и бавно се извърна към него. Въпреки огъня стаята беше студена и навяваше самота. Огледа мебелите в неговия „дом“ —

компютър и сгъваеми столове, войнишко походно легло и дебел спален чувал на него. Временно убежище.

— Не те мразя — промълви тя. — Мразя случая. Онова, което се случи с този град, а и с мен. Напомня ми за страни от човешката природа, за които не бих искала да мисля — включително и за такива, каквито притеждавам и аз.

— Ти ли? Че ти си главно действащо лице.

— Не, просто си върша работата, нещо, от което се отказах преди две години, защото не можех да го понасям повече, мразех онова, в което ме превръщаше. Цинизмът ужасно състарява, кара те да се чувстваш напрегнат. Не искам да престана да се тревожа за хората, които имат нужда от правосъдие. Като идвах насам, си мислех, че ще се съхраня. А сега...

— Сега разполагаш с Гарет Райт, Тони Костело, мъртъв адвокат, отвлечено момче и с... мен.

Неочаквано тя се усмихна.

— И с теб. Е, може би не си чак толкова лош. Само ми отвличаш вниманието — пошегува се. — Въпреки че не бива да го правиш.

— Отвличам вниманието ти ли? — повтори той, сякаш думите ѝ бяха парченце от странен плод. Старата дяволита искра отново проблесна в очите му. — Милост, госпожице Норт, карате ме да се чувствам като жиголо.

— Наричали са те и с по-лоши имена.

— Несъмнено. Най-вече ти.

— Така е.

Не беше забелязала кога се е приближил до нея. Той се наведе и я целуна, устните му бяха топли, с вкус на уиски.

— Боже, колко те желая, Елън — прошепна.

— Не мога. Този случай...

— Това няма нищо общо с процеса. — Плъзна ръка по косата ѝ и разкопча шнолата ѝ. Косата ѝ се разпусна свободно по раменете.

— Това е от значение само за нас — промърмори той и я целуна по челото. — Изпитвам нужда да те докосвам, Елън. Уязвимостта му я трогна. Желанието в дрезгавия му глас я развълнува. Влечението, което дремеше в нея, сега лумна. Не беше жена, която е подвластна на страстите си. Не беше свалила бариерите си. Но когато устните му докоснаха страната ѝ, усети как логиката ѝ я напуска. Направи

последен опит да се вкопчи в здравия разум. Джей сякаш предусети думите ѝ, преди да ги изрече. Докосна устните ѝ.

— Не мисли — промълви той. — Не и тази вечер, моля те.

Нощта можеше да бъде тяхна. Можеха да прекратят границата. Нямаше да има връщане назад. Вероятно щяха да съжаляват, но не можеха да устоят на изкушението да се докосват и да се слоят. Поне за няколко часа светът около тях щеше да престане да съществува.

Елън затвори очи, когато той отново я целуна. Разтвори устни под натиска на неговите и потрепери, когато я прегърна. Джей я дръпна от стената. Палтото ѝ падна на пода. Тя плъзна ръце по гърдите му и започна да разкопчава ризата му.

Нетърпелив да усети допира на ръцете ѝ върху кожата си, той изхлузи ризата през главата си и я захвърли настрани. Свали тъмната тениска и също я захвърли. Огънят хвърляше отблясъци върху мускулестите му гърди. Раменете му бяха широки за човек, който не върши физическа работа. Елън докосна стомаха му и почувства как мускулите му потръпнаха.

— Смяташ ли, че е възможно? — попита тя. — Няма ли да те боли?

— Там не ме боли — прошепна той. — Хвана ръката ѝ и я притисна към сърцето си.

Откровеността на жеста му я изненада. Усети ударите на сърцето му. Той беше просто един мъж, който страда, и искаше да избяга от болката. Тя също страдеше, по причини, известни само на нея. Също искаше да избяга. Нямаше нищо по-лесно и по-трудно от това.

Наведе се към него и целуна мястото, което преди малко докосваше с ръката си. След това устните на Джей отново се впиха в нейните, по-горещи и по-жадни. И двамата се отпуснаха на колене. Той започна да разкопчава блузата ѝ. Изпитваше нужда да я види и да я почувства.

Не носеше сутиен. Видя гърдите ѝ с цвят на сметана, гладки като коприна. Той ги обхвана с длани, като потърка зърната им. Те се втвърдиха от желание. Отново потърси устните ѝ. Дишането на Елън се ускори. Стисна здраво раменете му. Зарови пръсти в косата му и го привлече към себе си. Желанието ѝ към този мъж я изгаряше отвътре, диво, горещо, със страшна сила. Никога досега не беше губила контрол. Чувството беше едновременно прекрасно и ужасяващо.

Той вдигна глава и я погледна. Очите му бяха разширени, яркосини. Приличаше на дивак, сякаш огънят, който гореше в нея, бе стопил преградите на доброто възпитание, което показваше пред обществото, и беше разкрил чувства, скрити дълбоко в него — опасни, неопитомени и сурови.

За миг се отдръпна и тя изпита студ. Придърпа блузата към гърдите си, докато го наблюдаваше как взима спалния чувал и го разстила пред камината. Подаде ѝ ръка.

Докато я събличаше, тя стоеше неподвижна. Освободи ръцете ѝ от блузата и пуловера и започна да гали раменете, гърба и корема ѝ. Бавно издърпа клина, заставайки на колене. Всякакви мисли за студ изчезнаха, след като той посегна и бавно започна да смъква бикините ѝ. Долепи горещите си устни към пъпа ѝ, обхвана с ръце бедрата ѝ и продължи да я целува над триъгълника от тъмноруси къдрави косъмчета, след това и по-долу.

Допирът на устните и езика му караше Елън да се задъхва. Тя се опита да се отдръпне, но пръстите му я галеха и притискаха. Силата на удоволствието я накара да застине, стресна я, хвърли я в шеметна бездна, оставяйки я сякаш без тегло.

Неволен стон се изтръгна от устните ѝ, когато Джей я придърпа под себе си. Той усети силното ѝ желание. Тя прокара ръце по стегнатите мускули на гърба му. Нетърпението му беше заразително.

Когато се изправи на колене да разкопчае панталоните си, тя се изправи заедно с него и отмести ръцете му. Пръстите ѝ трепереха, докато разкопчаваше панталона му. Докосна го през бельото, изпитвайки наслада от твърдостта, която почувства под мекия плат.

Джей се остави на милувките ѝ със стиснати зъби, като се опита да запази самообладание, докато почувства, че не може да издържа повече. Желаше я, нуждаеше се от нещо повече от нежните ѝ ласки, с които го даряваше.

— За Бога, Ели, докосни ме — промълви дрезгаво той, притискайки ръката ѝ към мъжествеността си, като започна да я плъзга надолу-нагоре, — виж какво ми причиняваш... виж колко много те желая.

Елън се остави инстинктът да я води, усещайки удоволствие от онова, което се докосваше до ръката ѝ. Горещо, твърдо, пулсиращо. Тя придвижи пръстите си към върха му, откривайки място, при допира на

което дъхът му секна. Тя плъзна ръка надолу, все още обвита от неговата и видя как цялото му тяло потръпна.

Той се отдръпна само колкото да съблече бельото си и да извади презерватив от портфейла си. Обърна се към нея готов, нетърпелив, мускулите му потрепваха, когато обгърна тялото ѝ.

Тя се изви, за да го приеме. Притвори очи, когато той проникна в нея. Тялото ѝ плътно го обгърна.

— Мили Боже — простена той, борейки се с инстинктивната нужда да я обладае с едно-единствено движение. — Отпусни се, скъпа — прошепна, като обви крака ѝ около бедрото си.

Пъхна ръка под бедрата ѝ и я повдигна към себе си, като по този начин проникна по-дълбоко. Тя затаи дъх, след което изпусна тиха въздишка. Бавно, със страст задвижиха едновременно телата си.

Елън се освободи от присъщата си сдържаност, треперейки при мисълта за собствената си ранимост.

Джей почувства, че душата му е на път да се слее с нейната, чувството беше по-дълбоко от всичко, което беше изпитвал от дълго време насам. Надхвърляше очакванията му. Първоначално желаше да се изгуби в нея, а сега искаше да удължи момента, да почувства по-дълго жената до себе си. Тази мисъл прогони ада от него.

В един миг и двамата престанаха да мислят. Съществуваше само страстта и желанието, нетърпението да достигнат до пълно блаженство. Когато достигнаха до върха, Елън извика, вълни на наслада заливаха тялото ѝ. Тя силно прегърна Джей, чувствайки, че я е последвал. Въпреки че тялото му започна да се освобождава от напрежението, тя продължи да го притиска към себе си, внезапно изпитвайки страх от самотата.

Изненада се, че това чувство се появи в момент, когато бе наясно със себе си, спокойна, самоуверена, способна да създаде сериозна връзка или да продължи пътя си сама. Причината е в случилото се, помисли си тя. Чувстваше се като притисната от канара. Докато лежеше до Брукс и ръцете му я прегръщаха, тя беше в безопасност, макар че едва го познаваше и трудно можеше да му има доверие.

В 4:06 сутринта експлозия разтърси Динкитаун. Взривът изпочупи прозорците на съседните сгради, включително и тези на

залата за танци „Бла-Мор“. В 4:08 Алвин Ъндърбак набра 911, за да докладва за инцидента и да повика пожарната да потуши пламъците, които поглъщаха големия бял кадилак, паркиран срещу къщата му от другата страна на улицата.

ГЛАВА 27

— Къде бяхте в четири часа тази сутрин? — запита Мич.

Тирел Ман го изгледа предизвикателно.

— Виж ти! Къде мислиш, че съм бил, шефе? Какво се опитваш да лепнеш на черния ми задник?

— Нека се разберем още сега, Тирел — каза той. — Пет пари не давам какъв цвят е задникът ти, или която и да е част от тялото ти. Да ти кажа честно, ужасно се изкушавам да те вкарам там, където не грее слънце. Сега искам от теб точен отговор. Къде беше?

— Както казах — спях. Ходихме на партито на доктора, след това се разходихме.

— В общежитието или в студентското градче?

— Какво значение има.

Мич се запъти към него.

— Добре де, в общежитието — предаде се Тирел. — Защо?

— Някой е вдигнал във въздуха колата на госпожица Норт тази сутрин.

Неприятна усмивка разкриви лицето на Тирел.

— Кучката вътре ли е била?

Полицаят доближи лице до неговото.

— Мисля, че ти е ясно, Тирел, че подобно отношение ще те вкара в затвора за останалата част от живота ти в най-скоро време. Мислех, че си проявил малко разум, като си се присъединил към „Каубоите“.

— Разумът ми стига, за да разбера, че ако ми трябва адвокат, имам такъв на разположение.

— Защо ще ти трябва адвокат, Тирел? Ти не си арестуван. Или трябва да бъдеш?

— Разкарай се, Холт.

Елън ги наблюдаваше през стъкло за едностранно гледане. Вероятността един „каубой“ да предаде друг бе равна на нула, а тази да бъдат уловени, че дават фалшиви показания, твърде слаба. Нищо

нямаше да измъкнат от Тирел. В другия край на коридора агент Вилхелм и Джей Ар Андерсен разиграваха същата игра. Андерсен се правеше на невинен. От него струеше фалшива загриженост.

Ако някой от групата им беше гръмнал кадилака, трябваше да се намери свидетел, който да го посочи, но хората в Дийр Лейк обикновено бяха в леглата си по това време в неделя сутринта. Никой не беше видял нищо. Никой не беше видял Тирел или Джей Ар Андерсен или Бързака Доукинс или който и да е друг.

Губеха си времето. Отново. Елън се чудеше дали Гарет Райт си беше у дома точно в този момент и дали прелистваше неделното издание на „Стар Трибюн“, усмихвайки се самодоволно.

Погледна часовника си и поклати глава. В четири часа трябваше да бъдат при психиатъра. Трябваше да се обади на Камерън и да му каже да я вземе от центъра за задържане на малолетни. Изпита неприятно усещане при мисълта за едночасово пътуване. Несъмнено Камерън щеше да има толкова въпроси към нея, колкото и репортерите, които я чакаха отвън.

Новината за взривената ѝ кола стигна до нея в къщата на Джей благодарение на пейджъра ѝ. Брукс я беше откарал до мястото, което изненада няколкото полицаи, които се въртяха наоколо. За щастие репортерите вече си бяха свършили работата, но бяха тръгнали да я търсят. Мълвата, че овъглените останки може да са нейни, ги възбуди до краен предел. Не се успокоиха, докато не я откриха. Тя не им даде никаква информация. Брукс задоволи любопитството им, като обясни, че взривът едва не го е отнесъл от леглото му.

Единствената експлозия, на която и двамата бяха обърнали внимание, беше от личен характер. Репортерите обаче смятаха, че е тяхна работа и Елън го знаеше. Беше видяла какво се случи с Мегън и Мич. Ако се съсредоточаха върху Брукс и нея, нямаше да измине много време, преди да установят, че Костело и Брукс са били възпитаници на „Пърдю“ и са се потупвали по рамото, когато са се срещнали. Медиите бяха достатъчно силни, за да превърнат съдебното дело в цирк и да го разкрасят с допълнителни пикантни истории. Не искаше това да се случи заради Хана и Джош. Или в този случай, заради самата себе си.

Влезе в стаята на екипа и се отпрати към празното бюро. Прийт се надигна от стола, където я чакаше, страните му бяха зачервени от

яд.

— Това е грубо нарушение на закона, госпожице Норт. Колко дълго ще бъдат разпитвани момчетата, без да се посъветват с адвокат?

— Не ги разпитват, професоре. Просто им задават въпроси.

— Обадих се на адвокат.

— Имате право.

— Казах ви, че момчетата нямат нищо общо с това. Бяха в общежитието. Проверих.

— Така е, казахте го. Около четири сутринта. Какво съвпадение.

Елън усети острия му като бръснач поглед, макар той да не повиши глас.

— Възмутен съм от намека ви. Отначало ме обвинихте, че не ги наглеждам достатъчно. Сега ме наричате лъжец, когато се грижа за тях.

— Не ви наричам лъжец, професоре — меко възрази тя. — Казах, че съвпадението е изумително, защото Тирел, Андерсен и Доукинс снощи са били видени близо до колата ми. Тя беше повредена, а сетне взривена.

— Те са набедени — започна Прийст.

— Нищо подобно. Знам, че се опитвате да ги защитите, професоре, но някой го е извършил и нищо чудно това да са вашите момчета. — Тя вдигна слушалката. — Докато сте тук, професоре, можете ли да ми кажете дали сте се срещали с някого миналата събота следобед, след като сте обядвали с приятеля си Густавус?

Очите му гневно запламтяха.

— Създавате си врагове, госпожице Норт — тихо промълви той. — Ще съжалявате за това.

Похитителят го беше предупредил, че това ще се случи. Джош седна на тапицирания стол в кабинета на доктор Фрийман, като се взираше през рамото ѝ в аквариума с риби, вграден в стената. Беше му казал, че някой ще се опита да проникне в съзнанието му и да отвори всички врати. Беше му казал да не допуска това да се случи. Знаеше как да го направи. Беше съвсем просто. Представи си, че тялото му е черупка, и скри своето аз вътре в него, като затвори плътно всички врати и прозорци.

Не му беше приятно да го стори. Първоначално мислеше за това място в съзнанието си като за безопасно място, но не му харесваха

нещата, които похитителят беше насадил там. Те го натъжаваха. Плашеха го. Изпитваше странно чувство в корема си. Но беше предупреден и се страхуваше. Вече се бяха случили достатъчно лоши неща.

Не харесваше много нещата, които възрастните около него правеха. Изпитваше облекчение, че дойде в кабинета на доктор Фрийман днес. Тя беше мила жена с тъмнокафява кожа и любезна усмивка. Обикновено тя само му говореше, изглеждаше лесно. Задаваше му въпроси, но не по начина, по който го правеха ченгетата. Все още не беше чул този тон в гласа ѝ, като че искаше да го разтърси или като че се страхуваше от него. Изглежда, не се интересуваше дали ще ѝ отговори. Но днес тя го помоли да се отпусне и го запита дали е бил хипнотизиран.

Супер.

Искаше да го хипнотизира. Още един трик да го накара да каже нещата, за които похитителят го беше предупредил да не говори.

Джош разочаровано погледна към доктор Фрийман, изправи се и се загледа в рибите в аквариума, уловени като него в капан, също както той беше пленник на съзнанието си.

Докато наблюдаваше през стъклото за еднопосочно виждане, Хана притисна страните си с леденостудените си ръце и се опита да не плаче. Мич съчувствено сложи ръце на раменете ѝ. Агент Вилхелм въздъхна раздражено. Елън Норт и Камерън се спогледаха.

— Предполагам, че е твърде рано — каза тя.

Вилхелм изръмжа:

— Може да стане късно за Дъстин Холоуман.

Хана се ядоса. Освободи се от прегръдката на Мич и се извърна към агента.

— Да не сте посмели да обвините Джош! — извика тя и го удари, преди Мич да успее да я спре. — Той е само едно момче! Не е виновен, че не си вършите работата! Не е виновен, че светът гъмжи от отрепки като Райт.

Мич се вкопчи в ръката ѝ. Гневът изгаряше Хана отвътре. Макар че я ужасяваше, не можеше да го овладее. Приличаше на киселина, която я разгражда.

— Пусни ме! — извика.

Елън пристъпи между нея и Вилхелм.

— Хана, моля те, успокой се — тихо изрече. — Не обвиняваме Джош...

— Ще го отведе у дома — заяви Хана.

Решението беше импулсивно, беше гласът на инстинкта.

Вече не я интересуваше кой какво мисли. Тревожеше се единствено за Джош, да го защити, да се бори за правосъдие, което той заслужаваше, да се бори за неговата сигурност.

— Ще заведе сина си у дома — повтори тя, като погледна през рамо към Мич, който ги беше докарал с експлоръра си.

— Съжалявам, Хана, но трябва да опитаме — както заради Джош, така и заради нас.

— Не — промълви тя, когато той я хвана за ръката, за да я успокои. — Това няма нищо общо с Джош. Не разбираш ли, Мич? Каквото и да направиш, не можеш да промениш това, което Гарет Райт причини на него и на семейството ми. Нищо. Никога. Можем само да се надяваме на отмъщение.

Тя излезе от стаята и се запъти към кабинета на доктор Фрийман. Когато стигна до вратата, изпъна тъмночервения си пуловер и оправи косата си.

Почука и влезе.

— Джош, тръгваме си — каза и протегна ръка към него.

Мич хвърли поглед към Вилхелм, който стоеше намръщен и разтвиваше рамото си.

— Да не взимаш уроци по чувствителност от Стайгър през свободното си време?

— Всички сме напрегнати — избоботи агентът.

Елън се загледа през стъклото в кабинета на психоложката, докато Хана прегръщаше сина си.

— Кой може да я обвини? — обърна се тя към сътрудника си. — Права е. Не искаме това заради Джош, искаме го, за да помогнем на себе си. Понякога мразя тази работа.

— Както знаем, Райт е цар по въпроса с хипнозата — отбеляза Камерън. — Той е професор по психология, специалист в обучението и практиката. Могъл е да изцеди мозъка на това дете като гъба и да насади в него каквото си поиска.

— Много оптимистична мисъл — измърмори Елън. — Мислиш ли, че доктор Фрийман може да проведе групова терапия.

След като сеансът беше приключил, доктор Фрийман влезе в тяхната стая. Не им се извини, нито сподели чувствата си с тях. Мислеше, че е твърде рано да надникне в спомените на Джош, и беше права. Той все още не ѝ се доверяваше и след този случай вероятно щеше да измине доста време, преди да ѝ се довери отново.

Хана и Джош се качиха в пикапа на Мич. Вилхелм влезе в колата си и след малко се отправи към Сейнт Пол, за да се срещне с началника си Брус де Палма. Елън и Камерън прекосиха паркинга.

— Дали не трябва да проверим колата за бомби, преди да влезем вътре? — шеговито запита тя.

— Не е било бомба. Просто парче запален парцал, пъхнат в резервоара с бензин.

— Само това?

Крайният резултат беше същият. От кадилака бяха останали само куп ламарини. Горкият Манли беше отчаян и продължаваше да обикаля около овъглената купчина метал, макар първоначално да се беше оживил, когато пресата насочи вниманието си към него. Това беше вид реклама. Той дори предложи на Елън друга кола под наем само за да ги снимат заедно. Тя беше отклонила предложението, като каза, че скоро ще си купи кола.

Най-лошото беше, че не знаеше дали е мишена на поддръжниците на Райт или на съучастника му. Или и двете. Освен че предизвикваше страх, евентуалният извършител беше успял да разстрои живота ѝ, като добави нова тежест към и без това трудния случай.

Смяташе да посети родителите си след сеанса при доктор Фрийман, които живееха наблизо. През изминалата седмица им се беше обаждала два пъти, защото се тревожеха за нея. После им се беше обадила отново, за да им каже, че няма да отиде, защото не искаше да ангажира вечерта на Камерън, така че той зави по Франс Авеню и се отправи към магистралата.

Може би така беше по-добре, разсъждаваше Елън, докато преминаваха покрай търговски центрове и кръстовища. Явно едно посещение при родителите ѝ щеше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше — подкрепа и съчувствие. Но нямаше да успее да се отърве от чувствата, които изпитваше, като отиде в дома на родителите си.

Както не успя да се отърве от тях, когато напусна големия град преди две години — това само притъпи болката.

Сега се бореше с нея, докато усещаше как тя се надига като масло над вода.

Помисли си за множеството жертви на изнасилване, на чиито дела беше обвинител през всичките тези години, за мъченията, през които системата ги караше да преминат, карайки ги да си припомнят престъплението отново по време на разследването и процеса. Сега с Джош ставаше абсолютно същото. Щеше да бъде пожертван в името на правосъдието и още веднъж заради лечението му. Щяха да нахлуят в живота му и двамата с майка му щяха да преминат отново през ада заради хора, които се предполагаше, че ги защитават и им помагат да получат възмездие. За пръв път от две години насам се почувства уморена и стара.

Това чувство я потискаше, когато напуснаха предградията и се появиха меките очертания на покритите със сняг ниви и долини, върху които голите дървета хвърляха сиви сенки. Щом доближиха Дийр Лейк, отново я обзе мрачно безпокойство — мисълта, че техният отмъстител се спотайва някъде навън в този момент, че може би ще минат покрай къщата, в която Дъстин Холоуман очаква да бъде спасен.

Колата премина близо до спирката за камиони „Биг Стийр“ и се насочи към шосето покрай Дийлинг Суийдс Ауто и двата големи магазина на Манли, където на всяка кола бе завързана жълта лента, а на витрината беше залепен плакат, който гласеше: „Доведете Дъстин у дома“. Даже огромната надуваема синя горила, която се рееше над покрива над секцията на „Понтиак“, беше обвита с жълта лента, която пърхаше весело около врата ѝ.

Докато се движеха из улиците на града, Елън забеляза навсякъде същите символи. Лентите, завързани на предните врати, показваха подкрепата и може би бдителността на населението към злото. На витрините на магазините бяха залепени плакати. На Градския съвет беше издигнато ново знаме, което се развяваше над главната улица — „Защитете нашите деца!“

Този апел порази Елън. Гражданите обикновено се обръщаха към полицията и рядко се замисляха над това, докато чакаха престъплението да бъде разрешено, независимо от липсата на улики. Обръщаха се към съдебната система, за която вероятно не знаеха

нищо, като искаха справедливост на всяка цена. Изпитваше натиска върху себе си.

— Искаш ли да отидеш до кабинета? — попита Камерън. — Можем да се опитаме да се свържем със старите приятелчета на Райт.

— Без мен — отвърна Елън. — Мисля, че достатъчно преживяхме днес. Единственото ми желание е да се наспя.

— Да, предполагам, че снощи не си спала кой знае колко.

„Не знаеш и половината от онова, което се случи“ — помисли си тя.

Струваше ѝ се невероятно, че е прекарала нощта с Брукс. Не можеше да повярва, че се е предала. И то точно с Джей Бътлър Брукс. Но те се стремяха един към друг, което също я изумяваше.

Беше прекалено сложно.

— Манли мисли, че си прокълната — заяви Камерън, докато спираше до нейния бонвил. Вратата откъм страната на шофьора беше разкрасена с голямо сиво петно на мястото на думата „Кучка“.

— Не можеш да го виниш. Честно казано, страхувам се да държа колата си в неговия гараж. Не искам по моя вина магазинът му да избухне в пламъци.

— Не си виновна за нищо — припомни ѝ Камерън, — ти си жертвата.

— И така да е, опасно е да ме познава човек.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. — Тя кимна към колата, паркирана до оградата. — Мич ми даде охрана. Ще се оправя. Благодаря, че ме докара.

— Опитай се да не се замесваш в нищо през следващите няколко часа — опита се да се пошегува той.

— Ще си легна рано. Какво мога да забъркам дотогава?

Представи си пиратската усмивка на Джей, докато караше бонвила си към гаража.

— Стегни се, Елън — промърмори тя, докато вадеше куфарчето си от колата, — чудесно време за сексуални фантазии.

— Не бих се оплаквал.

Тя се огледа наоколо. Брукс се появи сред сенките на гаража. Не си беше дал труда да се обръсне, очевидно беше сресал косата си с пръсти.

— По дяволите! — оплака се Елън. — Райт не се нуждае от съучастник, за да ме залови. Ти ще ми докараш някой инфаркт преди това. Какво, по дяволите, правиш тук?

— Имах известни съмнения относно охраната ти. Реших да ги проверя. — Той се пресегна и взе куфарчето. — Провалиха се.

— Виждам. Как влезе? Навсякъде е заключено.

Той измъкна кредитна карта от джоба си и ѝ я подаде.

— Не излизам от къщи без това. Паркирах на съседната пресечка, прекосих алеята, прехвърлих се през оградата...

— А Хари?

— Поздрави ме с махане на опашката. Не става за Куджо. — Той кимна към вратата, която водеше към задния двор. — Трябва да се сложи катинар. Отворих ключалката с кредитната карта. Всеки начинаещ крадец би могъл да го стори.

— Много утешително.

— Погледни го от хубавата страна, сладурче — продължи той, като я последва вътре в къщата, — поне ти показах пропуските в системата за безопасност. Единственото, което търся, е невероятен секс.

— О, това ли било?

— Снощи не беше толкова докачлива. — Той притвори очи сладострастно, хвана ръката ѝ и я притисна с гръб към стената. — Имам чудесни спомени.

— Сигурно си искал да погъделичкам самолюбието ти.

Той широко се усмихна.

— Изчервихте се, съветничке.

— Тук е доста топло.

— Наистина.

Впи устни в нейните. Те бяха студени, но езикът му беше горещ, а очите му бяха вперени в нейните. Тялото на Елън реагира, сякаш бяха прекарвали години заедно, а не само миналата нощ. Мисълта я уплаши, толкова много си подхождаха, че тя лесно можеше да бъде победена.

Извърна лице.

— Трябва да пусна Хари.

Тя вкара кучето вътре и му даде вечерята. Усещаше, че Джей я наблюдава. Начинът, по който я гледаше, я обезкуражи —

настойчивостта му, усещането, че той не просто я гледа, а я изучава.

Пое си дълбоко дъх и се обърна към него. Беше включил камината и стоеше с гръб към нея. В плътните сенки на стаята приличаше на човек, когото е по-добре да не срещаш. По друго време и на друго място... въобще нямаше да го срещне. Беше ясно като бял ден.

— Мислех си — започна тя, докато крачеше нервно между ниската масичка и фотьойла.

— Охо!

— Нощта беше невероятна...

— Но...

— Но не бива да се повтори.

— Защото?

— Има много причини. Заради случая. Заради това, което съм. Заради това, което си ти.

— Точно заради това сме заедно.

— Знам — тя поклати глава, — не става, Джей.

— Миналата нощ нищо не ни пречеше — изрече той, приближавайки се към нея.

Елън беше непреклонна.

— Знаеш какво искам да кажа. Съществуват по-важни неща.

— И аз не съм едно от тях.

— Би ли искал да бъдеш? Ти самият имаш много работа. Съмнявам се, че можеш да ме вместиш в програмата си.

— Не е така — отвърна той. — Мисля, че от самото начало показах ясно интереса си към теб.

— Интересуваш се от мен като от играч.

— Все още не ми вярваш.

— Знаеш в какво положение съм — промълви тя, заобикаляйки основния въпрос. — Бил си адвокат, знаеш какво е да приемеш нещо лично.

— Трудно ми е да си го представя, аз обмислях всичко — иронично се усмихна той. — Мислех, че сме преминали етапа да се пазим един от друг. Винаги съм те приемал като мой личен ангел.

— Благодаря — остро отвърна Елън, изведнъж я хвана яд. — Ще го запомниш ли, за да го опишеш в глава деветнадесета?

— Мили Боже, толкова си... — Млъкна, стисна зъби и преглътна думите, преди нещата да се влошат. — По дяволите, Елън, не знаеш ли, че не бих направил нищо, с което да те нараня?

— Не, не знам — изстреля в отговор тя. — Знам, че ме предупреждаваше да стоя настрана, а после ме измъкна, сякаш съм парцалена кукла. Знам причината за идването ти в Дийр Лейк и разбираш, че ми е неприятна. Знам, че си посещавал юридическия факултет заедно с Тони Костело, но твърдеше, че не го познаваш. Преструваше се, че си ми приятел, след това изчезваш, когато не те допусна до нещо, за което знаеш, че е поверително. Промъкваш се в живота ми, спотайваш се в сенките като ловец, след което ми казваш, че искаш да ме пазиш. Какво очакваш да си помисля за теб?

Въпросът увисна между тях като невидима преграда. Елън зачака той да отговори нещо. Никой не помръдна.

Той стоеше с ръце на кръста, с присвити очи и стиснати устни.

— Познавам те от седмица — промълви тя, — от една седмица. Една от най-лошите седмици в живота ми. Какво очакваш да мисля? Че си герой? Че трябва да ти вярвам? Знаеш ли какво стана последния път, когато повярвах на мъж? Използва доверието ми в него, за да се сдобие с власт. Престъпникът остана на свобода.

— Фицпатрик? — прошепна Джей.

— Жертвата беше от моя екип. Арт Фицпатрик беше унищожил живота ѝ и си тръгна, все едно че нищо не се е случило, защото бях достатъчно глупава да се доверя не на когото трябва. Във вторник ще видиш този човек в съда. Той няма да се спре пред нищо само за да получи онова, което иска.

— Костело.

Той затвори очи и промърмори името като проклятие. Парченцата от мозайката, която се опитваше да подреди от една седмица, най-после се намериха. Знаеше за провала с Фицпатрик, разбира се, но не го свързваше пряко с Костело. Той беше представлявал Фицпатрик. Кучият син!

„Би направил всичко само за да спечели делото или каквото и да е друго, което поиска!“

„А не е ли поискал теб? Не се ли върти всичко около това, Елън? Костело те е използвал.“

Думите, разменени в петък вечерта в пристъп на гняв, изплуваха в ума му. Костело беше предал Елън и сега беше адвокат на Райт — изборът беше направен, след като делото беше дадено на Елън, след като самият Джей се беше появил на хоризонта. Мили Боже, нищо чудно, че тя има мания за преследване.

„А ти какво направи, Брукс? Подхвърляш я насам-натам, като че ли е някаква парцалена кукла.“

Беше си играл с чувствата ѝ, целенасочено я беше извадил от равновесие, опитвайки се да постигне онова, което искаше — цялата история, вътрешната информация... жената: жената, която стоеше пред него, издигнала гордостта си като щит.

— Как ти се струва това като допълнение към сюжета, господин Брукс? — горчиво запита Елън. — Може би така ще напишеш историята по-добре. Въпреки, че корпоративните магнати, които злоупотребяват сексуално, може би не се продават толкова добре като отвлечените деца. По-добре е да се потопиш в емоциите и да ни удариш така, че да ни рукне кръв. Е, поздравления, Джей, чрез мен удари в десетката. Можеш да се гордееш.

— Елън — започна той, протягайки ръка.

Тя отстъпи назад, като държеше ръцете си пред себе си, предупреждавайки го:

— Мисля, че трябва да си вървиш. Има още доста време, докато настъпи нощта. Можеш да се прибереш и да напишеш тази малка сцена. Няма нищо по-добро от личните преживявания, нали?

— Престани.

— Не ми заповядвай в собствения ми дом, Брукс. Ще извикам полиция и ще те вкарат в затвора.

Щеше да го направи, в това Джей не се съмняваше. Елън не блъфираше.

— Елън, съжалявам — промълви той, — аз съм истински негодник. Признавам го.

— И смяташ, че това ти дава право да продължаваш да бъдеш негодник, когато предупреждаваш хората навреме, те не могат да се оплачат по-късно, нали? Щом им кажеш, че имаш намерение да ги използваш...

— Не съм дошъл тук да те използвам.

— Така ли? Дали някога ще схванеш разликата? Снощи ми каза, че нямаш нищо общо със случая, но накрая дойде и го използва срещу мен.

— Не е вярно. Преувеличаваш.

— Мислиш ли? Я да видим — саркастично изрече тя. — Снощи спяхме заедно. Днес отивам да свидетелствам при хипнотизиране на жертвата. Ето те отново тази вечер, търсиш нов разговор в леглото и се гневиш, когато ти отказвам. Какво още да добавя?

— Това са пълни глупости — изръмжа той ядосан, защото знаеше, че тя не е далеч от истината. Вярно бе, че искаше да научи какво се е случило с Джош. Искаше да я накара да говори за това. Но не смяташе да я отведе в леглото си, за да получи информация.

— Ти не си по-добър от онази репортерка, която спеше със Стайгър — изрече тя с отвращение.

— Не проституирам, за да получа информация. — Джей направи стъпка към нея, после още една, като я принуждаваше да отстъпва, докато не се опря във фотьойла. — И преди ти казах: това, което се случи, засяга единствено нас двамата. Може да сме се срещнали покрай случая, но те уверявам, че снощи не мислех за него. Мислех си само колко нежна и темпераментна си и как силно ме прегръщаш...

С всяка изречена дума гласът му омекваше. Доближаваше се все повече до нея, докато накрая застанаха плътно един срещу друг.

— Това, което стана снощи, няма нищо общо със случая — промълви той. — Много добре го знаеш.

Искаше й се да повярва в това. Тя беше зряла жена, която беше направила избора си. Не я беше съблазнил, нуждаеше се от него. Тя също го желаше. Част от нея го желаше и сега.

— Ти си жена, Елън. Не те възприемам като част от случая. Не трябва да допускаш той да те обсеби. Или искаш точно това?

Точно така. Но къде можеше да постави разграничителната линия... и къде беше неговата? Къде свършваше случаят и започваше техният личен живот? Можеха ли двете понятия да бъдат разделени, или бяха безнадеждно свързани като всичко останало в този лабиринт?

— Изглежда, този път нямам избор — тъжно изрече тя. — Веднъж успях да избягам, но злото ме намери и тук. Костело дойде. Медиите. Хана ме потърси. И Джош. И хората, с които работя. — Тя се насили да се усмихне. — Чувствам се като обсадена.

— Не съм ти враг, Елън.

Не. Той беше едно от онези митични същества — понякога добри, друг път лоши, винаги прикрити и тайнствени, чиято роля остава неясна докрай.

— Знаеш с какво трябва да се справя — обясни тя. — От мен зависи тези хора да получат правосъдие. Това е най-трудният случай, с който съм се сблъсквала през цялата си кариера. Чувствам се стара. Страхувам се до смърт, че този кучи син ще ме надхитри и ще си тръгне. А ти — просто се появяваш в дома ми, защото искаш да спиш с мен.

— Дойдох тук, защото се тревожех, Елън — упорито повтори Джей, — и нямам намерение да си ходя.

Металната нотка в гласа му я накара да разтвори широко очи.

— Моля?

— За Бога, Елън, някой вдигна колата ти във въздуха. Заплашиха те. Беше сама с онзи лунатик и приятелчетата му, а тъпият Барни Файф е паркирал пред дома ти. Щом аз мога да вляза тук, без той да разбере, би могъл и всеки друг, който иска да ти отмъсти. Няма да си тръгна. Не искам да пострадаш.

Не искаше той да пострада, но така или иначе той си беше негодник. Щеше да пише за този случай, щеше да го промени, за да бъде прочетен и захвърлен или забравен в самолета. Щеше да я сведе до някакъв герой, както щеше да постъпи с Хана, Джош, Мич и Мегън. Щеше да получи каквото иска и да си тръгне. Беше й дал частица от себе си, но все пак щеше да си отиде.

— Много хубаво — каза тя. — Оценявам това изявление. Ще бъде първото нещо, за което ще си помисля.

— А тази вечер?

— Ще рискувам.

— Не — възрази той, — не трябва да поемаш каквито и да е рискове. По-разумно е да отидеш някъде другаде, на сигурно място. Веднъж щеше да пострадаш, защо да рискуваш отново?

— Снощи рискувах не по-малко.

— И сега съжаляваш.

— Не — каза Елън. — Просто ми се струва по-разумно да не го правим отново.

В продължение на един дълъг миг Джей изучаваше лицето ѝ. На него бе изписано откровеност, решителност и съжаление за този момент, ако не и за нощта, която бе прекарала в обятията му. Може би я беше съблазнил. За пръв път мнението на някого означаваше нещо за него. За пръв път в живота си пожела да бъде нещо, което не беше. Честен.

Животът се беше усложнил твърде много.

— Моля те, Джей — промълви тя. — Не е защото не искам. Просто не мога. Не сега. Трябва да поканя полицаия вътре, за да прекара нощта на канапето в дневната. Моля те, върви си.

— Предпочиташ някакъв дебел полицай да се тъпче с понички на канапето ти, вместо да си с мен в леглото. Просто не е за вярване.

— Така ще е най-добре. — Тя му подаде шубата и тръгна към трапезарията.

— Бих искала нещата да се развият по друг начин, но случаят си е случай, аз съм си аз, а ти си си ти.

— Не съм достатъчно добър за теб — прошепна той. — Е, скъпа, не ми казваш нищо ново.

— Може би, когато всичко свърши... — започна Елън, но спря. Какъв смисъл имаше да го казва? Бяха прекарали нощта заедно, без да си обещават нищо.

— Лека нощ — изрече той, наведе се и я целуна бавно и чувствено. — Ако решиш да рискуваш — прошепна ѝ, — знаеш къде да ме намериш.

Излезе.

Елън стоя на вратата, докато студът не охлади кожата и желанието ѝ. Но силното чувство на копнеж, на съжаление остана, когато взе куфарчето и тръгна към спалнята си.

ГЛАВА 28

В понеделник вечерта беше отпечатана статията в „Пайниър Прес“ за тормоза, на който са подложени „Фантастичните каубои“. Кметът се обади по телефона, както и двама сенатори, и трима конгресмени, и заплашиха, че ще подведат под съдебна отговорност престаралите се полицаи. Руди се появи на вратата на Елън още преди първото ѝ кафе да е изстинало.

— Нямам основание за съдебен процес — увери го тя, докато бършеше отпечатъците от пръсти по настолната си лампа. — Прийст веднага ще изостави любимците си, ако са извършили нещо лошо. Мич има сериозни основания да ги прибере и да ги разпита.

Руди беше стегнал вратовръзката си. Оцветена в жълто и зелено, тя приличаше на огромен смок, който се опитва да го удуши.

— Елън, тази програма предизвиква вниманието на обществеността. Имаш ли представа какви хора стоят зад нея?

Хора, които имат пари. Хора с връзки на местно и щатско ниво. Хора, към които той се беше присламчил.

— Аз самият съм я подкрепял.

Той спря до прозореца и погледна навън, като че ли очакваше ядосаната тълпа да вдигне врява на стъпалата пред входа. Извади пакетче бонбони от джоба на панталона си, измъкна два и ги пъкна в устата си.

— Програмата е хубава — каза Елън. — Вината няма да е твоя, ако измежду здравите ябълки има и гнили.

— Не можем да ги оставим да висят пред кабинета на окръжния прокурор.

— Само вдигат шум, това е всичко.

— Не можеш ли да направиш някакво изявление и да ги предразположиш.

Тя се опита да го скастри за страхливостта му.

— Руди, имам всички основания да смятам, че онези момчета са запалили кадилака. Нямам намерение да ги предразполагам. И какво

ще кажеш, ако се окаже, че Прийст е замесен заедно с Райт в отвличането?

— Той премина през детектора на лъжата. Беше в Сейнт Питър, когато О'Мали беше нападната...

— Знаем, че Райт нападна Мегън. Това обаче не оневинява Прийст. В момента вдига врява, за да ни накара да се оттеглим и да има поле за действие.

— Хубава работа!

Елън го наблюдаваше, когато той прокара ръка по стоманеносивата си коса. Почти можеше да чуе как вътре в ума му нещо щрака, за да даде отговор на дилемата, така че да извлече полза от ситуацията.

— Бъди спокоен — увери го тя. — Обществото ще се противопостави на Прийст. Преди всичко Сиг Иверсон ще застане срещу него. Спокойно можеш да не взимаш ничия страна. Сега аз съм лошата. Няма как да загубиш, Руди. Освен, разбира се, ако не се окаже, че Прийст е похитителят, а момчетата му са подпалили колата ми.

Беше готова да се изсмее в лицето му, което смени изражението си няколко пъти, като премина през облекчение към паника. Като че ли не можеше да избере кое е най-подходящо.

— Можеш да дадеш изявление — продължи тя. Пристъпи към него и подръпна вратовръзката му. — Никакви коментари за следствието, което се води. Нали вярваш в способностите ми — това можеш да го кажеш със скръбно изражение, сякаш се съмняваш. И Фред Астер не може да го изиграе по-добре от теб, Руди.

Той се смръщи на нейните подозрения и видя изражението си в поставената в рамка диплома, висяща на стената.

— Известно ти е, че подобни остроумни приказки няма да ти бъдат от полза, когато кандидатстваш за длъжност — изрече той, затягайки възела на вратовръзката си.

— Милион пъти съм ти казвала, че няма да се кандидатирам за никакъв пост.

Както винаги той я слушаше внимателно.

— Къде е Джей Бътлър Брукс? — попита той. — Мисля, че той е наясно с постове. Искам да му продам една идея за книга.

— Да не би да е историята на твоя живот?

— Кариерата на провинциален адвокат — изрече го с траурно изражение. — Сблъсквал съм се с някои изключителни случаи в практиката си. Като делото на братята Уорнеки, които бяха прегазили работник. Приличаше на нещастен случай, но...

— Виж, Руди — започна Елън и почука с пръст часовника си, — знам, че историята е страхотна, но трябва да отида в кабинета на Грабко. В момента работи върху медицинския картон на Джош Киркууд. Ще те осведомя по-късно.

Тя бързо излезе от кабинета, като спря до бюрото на Фийби само колкото да ѝ нареди да заключи след Руди. Пое по задното стълбище, за да избегне репортерите, наложи се да премина покрай скелето за ремонт на сградата, тихо изруга, когато върху нея се посипа гипс и морскосиният ѝ костюм заприлича на посипан с талк. Докато го изтупваше от прахоляка, бързо премина покрай библиотеката и се скри зад колона, за да хвърли поглед на главната зала.

Заседаваше семейният съд. Коридорът пред това, което някога беше съдебна зала на съдията Франкен, сега беше изпълнен с деца, съпрузи и съпруги, които се зяпаха едни други, щатски социални работници и адвокати чакаха реда си, преди да застанат пред заместващия окръжен съдия. Зад тях почитаемите членове на пресата се въртяха около вратата на Грабко, като от време на време отиваха до балкона на ротондата и чакаха да чуят решението на съдията.

„Чакат да ме хванат“ — помисли си Елън. Бяха възбудени, че „Пайниър Прес“ ги беше изпреварил, като взе интервю от Кристофър Прийт, и сега искаха да се реваншират, като интервюират нея.

— Готов съм да публикувам вашето изявление.

Елън се озърна. Адам Слейтър се беше промъкнал зад нея. Беше облечен в раздърпана фланела и яке, с което приличаше на пощаджия. Лесно можеше да бъде забелязан сред тълпата от семейния съд. Косата му падаше над очите. Той се престори, че наплюнчва върха на молива си и е готов да пише в репортерския си бележник.

— Ти май не се предаваш лесно.

— Просто едно малко недоразумение, свързано с поколение хикс. Наистина ли преследвате „Фантастичните каубои“? Очертава се като много добра история. Лошите момчета стават добри и се опитват да се посветят на доброто на човечеството. Всички вярват в това — с изключение на вас.

— Програмата е чудесна — механично изрече Елън. Надявам се да се окаже, че момчетата нямат нищо общо с експлозията.

— Какво ще кажете за отвличането?

— Никой не е твърдял, че са заподозрени в отвличането.

Тя хвърли притеснен поглед към вратата на Грабко и тълпата пред нея. Местните, изглежда, бяха неуморими, а от Костело нямаше и следа. Той или се беше промъкнал рано, или чакаше да го приемат. И в двата случая я беше изпреварил. „Трябваше да доведе заместник-шерифа.“

— Извършват се рутинни проверки на всички приятели и познати на доктор Райт — обясни тя. — Е, трябва да влизам в кабинета на съдията, господин Слейтър. Казах ви каквото можах. Сега вие сте на ред.

Той записа последното изречение в бележника си, след което го пъкна в страничния джоб на самото си и отметна косата си.

— Приятно потене, госпожице Норт.

Отправи се с наперена походка към тълпата пред семейния съд и продължително изгледа Куентин Адлер.

— Хей, Къдрокосия — извика провлечено той и размаха пръст в лицето на Куентин, — трябва да си поговорим, приятелю. Защо ме отбягваш?

Куентин започна да се оглежда нервно наоколо за някоя по-подходяща мишена от него самия.

— Аз ли? — попита пискливо и по врата му плъзна червенина.

Репортерът го бодна с пръст в гърдите.

— Тези обвинения са лъжливи!

Гласът му отекна между стените, като привлече вниманието на отегчените репортери. Обърна се с гръб към тях, докато говореше с гръмки фрази на Адлер, и го принуди да отстъпи към балкона, като по този начин отвори път на Елън, която мина покрай стената. Тя вървеше с наведена глава, проправяйки си път към страничната врата на кабинета на Грабко. Ако някой я забележеше, беше готова да отвърне „Без коментар“ и да влезе в кабинета.

— Всичко зависи от замаха, господин Костело — каза Грабко, като направи театрален жест с ръка.

Адвокатът беше застанал до него подобно на реклама за модни облекла. Носеше перленосив костюм, който сигурно струваше колкото месечната заплата на Елън. Ризата му беше бяла като ангелски криле, вратовръзката имаше идеален възел. Трудно беше да се повярва, че той и Руди Стович принадлежат към един и същи вид.

— Както и в други области на живота — проповядваше Грабко — успехът при риболова зависи от съсредоточаването, логиката и изящството.

— Ето ме и мен без ботуши за риболов — промърмори Елън, пронизвайки Костело с поглед. Той я дари с усмивка.

Съдията внимателно прибра въдицата си в гравирана кутия от орехово дърво.

— Ловиш ли риба, Елън?

— Само в преносен смисъл — отвърна тя, като се отпусна на стола си. — Хващаш ли нещо, Тони? — тихо запита, когато той се настани на стола до нея.

— Скоро ще се разбере — измърмори Костело.

Съдията потъна в коженото си кресло, оправи червената си раирана вратовръзка и започна да глади брадата си, сякаш галеше котка. Той загледа Елън с бащинска загриженост.

— Чух, че за малко сме щели да те загубим, Елън.

— Не мисля, че е било посегателство върху живота ми, ваша милост. Само едно предупреждение.

— Доктор Райт беше много притеснен, когато чу за това — отбеляза адвокатът.

— Защото са взривили колата ми, или че не съм била в нея тогава?

— Щеше да се изненадаш колко се разтревожи, Елън.

— Да, щях, като се има предвид твърдото ми решение да го вкарам зад решетките до края на живота му.

— Също много се тревожи за обвинението срещу „каубоите“. Не иска програмата да страда за това, че е свързан с нея.

— Ако програмата страда, ще е заради личностите, които са в нея — заяви Елън. — Мисля, че доктор Райт и колегите му са надценили някои от момчетата си.

— Разполагаш ли с доказателства срещу младежите? — попита Грабко.

— Нищо конкретно за момента. Полицията и Бюрото за борба с престъпността работят върху това, но в последните дни се наложи да разпръснат силите си на много места. Благодарение на неговия клиент и приятелите му — продължи тя, като кимна с глава към Костело.

Той веднага отхвърли подобно предположение:

— Клиентът ми е невинен. Това ще се изясни по време на процеса.

— Което ни връща към задачата ни днес — напомни Грабко. Той потупа по корицата на червената папка, която стоеше на бюрото му. — Медицинските свидетелства на Джош Киркууд. Доста време прекарах над тях.

Елън пое дъх.

— Родителското насилие над дете е ужасно престъпление. Нещо, което трудно бихме заподозрели в семейство Киркууд. Опасен пропуск от наша страна. Насилието не познава социални и икономически бариери.

— Такова е и нашето гледище, ваша милост — каза Костело, като се наведе напред на стола си.

— Обаче... — заговори той, наслаждавайки се на момента. — Не открих нищо в картоната на Джош Киркууд, което може да се смята за необичайно или да има връзка с нашия случай.

Младата жена въздъхна.

— Точно както очаквах.

Костело едва забележимо повдигна рамене. Човек понякога печели, друг път губи. Той беше получил каквото искаше — вниманието на средствата за масова информация, възможността да посее семената на съмнението.

— Май не съм много изненадан — каза. — Хана Гарисън завежда отделението, където е лекуван Джош. Много уважавана, харесвана, това е жена, която би могла да убеди колегите си и медицинските сестри да направят такава преценка за инцидента, каквато тя би искала.

— И да ги убеди да фалшифицират медицинско свидетелство? — попита Елън.

Като си помисли какво е преживяла Хана, прииска ѝ се да хване Костело за гърлото.

— Внимавай, какво правиш, Тони. Готвиш се да стъпиш с красивите си италиански мокасини върху горещи въглени.

— Не искам да изкарвам майката насилница — защити се той. — Съпругът ѝ е емоционално нестабилен и лесен за манипулиране. Той може да я е принудил или я е убедил да го направи.

— Възможно е да има живот на Уран, но размишленията ти по този въпрос също не са приемливи — остро отвърна тя. — Това, с което разполагаме, са медицински свидетелства. Не стана както ти искаше, Тони. Да продължаваме нататък.

— Добре — съгласи се той, пресегна се към куфарчето си и измъкна един документ. — Искът за прекратяване на делото.

— Ето нашия иск за продължаването му — каза Елън, като подаде документа, изготвен от Камерън.

Грабко пое документите, сякаш беше учител, който събира съчиненията на най-добрите си ученици.

— И — продължи Костело, сякаш щеше да извади заек от шапката си — освен това ви представям иска за погазване на правата на личността.

Елън рязко се извърна на стола си и се втренчи в него.

— Какво? На какво основание? Разпитът беше проведен съвсем законно! — Тя се обърна към Грабко: — Ваша милост, бяха положени всички усилия задържането да бъде извършено според закона.

— Ти присъства ли, Елън?

— Не. Господин Стович лично се погрижи. Но аз говорих с всички, които са присъствали.

Костело подаде иска на Грабко.

— Трябва да ви уведомя, че на адвокатата на доктор Райт беше попречено да влезе в стаята, където госпожа Купър подготвяше писмения си доклад.

— Как така му е било попречено? — попита Елън удивено. — Не мога да повярвам. Денис Енберг е присъствал на задържането. Ако адвокатът не е присъствал в стаята, където госпожа Купър е изготвяла документите, то е било по негово желание.

— Чух нещо съвсем различно.

— От кого?

— От моя клиент...

— Да, много надежден източник — психопат, който отвлича деца.

— И от самата госпожа Купър. Писмените ѝ показания са тук, ваша милост.

— Бих искала да ми изготвите копие от тях, ако не възразявате — бързо реагира Елън.

Костело си позволи една усмивчица.

— Разбира се, Елън. Свикнала си всичко да пристига в писмен вид в кабинета ти, и то по съответните канали. Ще изпратя копието по куриер.

Страните ѝ се зачервиха от гняв. Тя се втренчи в него и устните ѝ беззвучно изрекоха: „Кучи син!“ Дяволитото пламъче в очите му я накара да замълчи, защото знаеше на какво се дължи то. Той ѝ беше отвърнал с нейния собствен номер. При нормално протичане на делата в подобен провинциален съд предизвикателствата се оправяха по телефона или се обсъждаха на четири очи. На формалностите не се отдаваше голямо значение. Тя беше наложила стандарти според закона, за да накаже Костело, да го забави, да го подразни. А ето какво стана.

— И какъв куриер ще изпратиш? Кучешки впряг през Уинипег? — саркастично запита тя. — Вероятно ще пристигне този петък.

Поглеждайки я съвсем невинно, Костело каза на Грабко:

— Не ни е възможно да се свържем с госпожа Купър до петък следобед, ваша милост. При ограниченото време...

— Което сигурно те е зарадвало, господин Костело — обади се Елън.

Той не ѝ обърна никакво внимание.

— Полагаме максимални усилия, ваша милост. Готови сме за прослушването. Надяваме се, че ще бъдете достатъчно снизходителен да приемете този иск.

Съдията дръпна побелял кичур в брадата си и доби сериозно изражение.

— Не мога да отхвърля този иск, имайки предвид сериозното му значение. Мисля, че при сегашните обстоятелства ще имам основание да направя изключение от обичайното правило. Елън, ако ти се струва, че равновесието е нарушено, ако мислиш, че имаш нужда от повече време...

— Не, ваша милост — твърдо изрече тя. — Готови сме. Просто не обичам да ме нападат от засада — особено чрез нещо толкова неоснователно като това.

— Защо не оставиш на съдията да прецени дали искът е основателен, Елън? — предложи Костело с покровителствен тон.

Грабко сложи очилата си и се върна към писмените показания.

— Според госпожа Купър господин Енберг е проявил желание да влезе в стаята, където тя е изготвяла доклада си, но един от тримата полицаи, които са присъствали там, му е попречил, след което го е последвал навън.

— Не го вярвам — предизвикателно изрече Елън. — Какъв полицай? Нека го повикаме.

Костело се засмя.

— Сигурен съм, че ще ни каже истината, когато разбере какво ще последва. Всяко ченге в града иска да види клиента ми публично обесен. Госпожа Купър е единственият безпристрастен свидетел на случилото се.

— Денис Енберг никога нямаше да се остави да му попречат да влезе в стаята, ако е искал да присъства — възрази тя.

— Но него го няма и не може да ни го каже, нали, Елън?

— Добро попадение, Тони — отвърна жлъчно тя. — Точно сега Дени се намира на масата за дисекции в медицинския център в Хенипин и чака да бъде разрязан от патоанатома.

— Елън, моля ви — намеси се Грабко. — Ще разговаряме с полицаите и господин Стович, но трябва да се съглася с господин Костело — госпожа Купър е най-безпристрастна от всички, замесени в случая.

— Но, ваша милост, госпожа Купър никога не е споменавала за това, когато съм разговаряла с нея.

— Попита ли я конкретно?

— Нямах причини да ѝ задавам точно този въпрос. Разговаряхме подробно за процедурата на разпита...

— И тя не е сметнала, че нещо не е наред? — запита Костело. — Тя не е юридическо лице. Не е полицай. Няма откъде да знае правилната процедура. Разчита на полиците да направят каквото трябва, а те не са оправдали доверието ѝ.

— Сигурна съм, че си я накарал да повярва в това — вметна подигравателно прокурорката.

— Престани, Елън. — Грабко остави показанията настрана. — Ще разговарям с всички, които са присъствали, и ще взема решение. Има ли още нещо, което трябва да обсъдим?

Костело разпери ръце.

— Нищо друго, ваша милост.

— Не, сър — с нежелание отвърна Елън.

— Добре — изрече съдията, като събра документите. — Ще ви очаквам и двамата утре сутринта.

— Наистина си подъл, Тони — промърмори Елън, когато напуснаха кабинета на Грабко и прекосиха този на секретарката му, която беше отишла някъде.

— Защо? — Той застана близо до вратата и се обърна към нея. — Защото си върша работата? Защото не вярвам, че клиентът ми е виновен?

— Изобщо не ме интересува виновен ли е или не. Разиграваш системата, сякаш играеш футбол. Другото няма значение за теб, освен да победиш. Измамил си свидетеля ми, за да си свършиш мръсната работа. Наричаш бащата на Джош насилник на деца и поставяш под съмнение репутацията на майка му. Ако публично обвиниш Хана Гарисън, че е фалшифицирала медицински свидетелства, ще те съдя.

Той се престори на обиден.

— Това не е много любезно към човек, който е загрижен за безопасността ти, Елън. Можеше да загинеш в онази кола.

— Това безпристрастното ти мнение ли е или знаеш нещо, което другите не знаят?

— Да, Елън, не само се опитвам да оправдая едно чудовище, но и участвам в заговор за твоето убийство. За Бога, не можеш ли да оцениш това, което ти казвам?

— Двучието ти усложнява ситуацията.

Той поклати глава.

— Винаги приемаш нещата лично. Работата си е работа, Елън. Това, че сме противници в съдебната зала, не значи, че трябва да сме врагове извън нея.

— Много благородно от твоя страна, Тони — подигра се тя. — Ти никога не мислиш за друго, освен за работата. За теб тя е двадесет и

четири часа дневно. Нищо не може да те разсее. Не се опитвай да спориш с мен по този въпрос и не се залъгвай, че ще можеш да ме победиш. Знам докъде можеш да стигнеш.

Миналото им стоеше между тях, наситено със сложни събития, чувства и страхове, за които не можеше да се докаже истински ли са или не.

— Внимавай, Елън — накрая изрече той. — Друга змия те дебне, докато се пазиш от мен.

— И името ѝ вероятно е Ролодекс.

— Твоят въображаем съучастник.

— Технически погледнато, по-правилно е да го наречем твоят съучастник.

— Самозалъгваш се в желанието си за отмъщение. — Той закопча сакото си и го приглади, готвейки се да застане пред камерите. — Чудесен ход, да насъскаш Бюрото срещу мен, за да накара Вилхелм да вдигне шум около съдебното решение за прослушване на записите на телефона ми. Тъжно е, но това просто е един пример как се води това следствие, което смятам да изтъкна пред пресата.

— Давай, Тони — ехидно се усмихна Елън. — На пресата точно това ѝ трябва, за да заподозрат, че си замесен и да започнат да ровят като къртици. Кой знае какво могат да открият? Ще стоя наблизо, за да видя какво още ще излъже твоят клиент.

Тя рязко отвори вратата и излезе в коридора, нетърпелива поне веднъж да го изпревари пред камерите.

— Не зная доколко мога да ви помогна, господин Брукс — каза Кристофър Прийст. Лицето му беше безизразно, както и гласът му.

Кабинетът му беше точно такъв, какъвто си го представяше Джей: клаустрофобично малък, претъпкан с книги и шкафове за документи. Един компютърен монитор върху бюрото безконечно показваше експлозия от звезди. Беше пълно с учебни пособия — учебници, студентски писмени работи — но нямаше нито една лична вещ, която да характеризира човека, чието име бе на табелката отвън на вратата. Бюрото беше изрядно подредено, кабинетът беше абсолютно безличен като самия професор.

— Някои от студентите ми и лично аз се бяхме включили като доброволци в опитите да се открие Джош — каза той, като внимателно се настани на стола. — Поставихме компютри в доброволческия център и започнахме да разпространяваме и да търсим информация в различни мрежи. Дотолкова съм свързан със случая.

В гласа на Джей прозвуча съмнение:

— Не мислите ли, че много опростявате нещата, професоре? Включили сте се в издирването, след това детектив е бил нападен в собствения ви двор, а най-добрият ви приятел е бил арестуван... Вероятно изпитвате чувството, че всичко се обръща против вас.

— Беше ми трудно, наистина — призна Прийт.

— Приятел ли сте на доктор Гарисън?

— Познавам Хана — отвърна той — Възхищавам ѝ се. Тя е изключителна жена.

Джей забеляза, че професорът леко се изчерви, когато заговори за Хана.

— Представям си, ако всичкият този шум се беше вдигнал около мен, щях да съм потресен. Сега ченгетата издирват онзи студент — Тод Чайлдс — и са се заели с вашите момчета. Сигурно никак не ви е леко.

Прийт се втренчи в него като бухал иззад големите си очила.

— Нямам нищо общо с престъплението. Нито пък каубоите.

— Обстоятелствата сочат, че момчетата май са замесени.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Те са добре подбрана група от младежи, господин Брукс. Избрани са заради таланта им, и потенциалните им възможности.

— Не са ли използвали талантите си против закона?

— Академични таланти — уточни Прийт без капка притеснение. — Те са чудесни младежи, които заслужават възможността да се докажат и да станат полезни членове на обществото.

— Несъмнено са благодарни за тази възможност — обади се Джей. — Този шанс сигурно ги е подтикнал да бъдат лоялни. Миналото на тези момчета вероятно ги е научило да изразяват верността си по странен начин.

— Зад тях стоя аз — надутото изрече Прийт. — Вече казах всичко пред полицията и пресата — а и на вас, господин Брукс. Ако сте дошли

тук, допускайки, че съществува някаква вина, няма смисъл да продължаваме този разговор.

— Не, не, в никакъв случай...

— Знам какво сте казали на полицията за неочакваната среща с Тирел и другите две момчета в събота вечер — каза той със странно тих глас, сякаш беше ужасна тайна.

— Просто им казах истината, професоре. Не взимам ничия страна.

— Така ли? — Тънките му устни се присвиха. — Вие не сте... свързан по никакъв начин с госпожица Норт?

— Какво ви кара да мислите, че съм?

— Двата сте разговаряли на благотворителното празненство. Последвали сте я навън.

Той ги беше наблюдавал от мястото си зад съпругата на Гарет Райт. Тази мисъл предизвика странно чувство на омърсяване.

— Госпожица Норт изрази своето възмущение относно моята работа — каза Джей с иронична усмивка. — Сравни писането и издаването на криминални романи с билети, които римляните продавали за арената, на която лъвовете разкъсвали християни.

Прийт се замисли над отговора му.

— Интересна връзка. Читателите на вашите произведения си представят, разбира се, непосредствения ужас от насилието, но може би точно това ги привлича.

— Не бих казал.

— Въпрос на възприятие, нали? — каза той. — А от какво зависи възприятието? Можете да представите същите обстоятелства и факти на пет различни индивида, а те да реагират по пет различни начина — ето защо много опитни адвокати ще ви кажат, че на нищо не може да се разчита по-малко отколкото на свидетелските показания. Мненията, които си съставяме, зависят от индивидуалните ни възприятия, нещо, което науката още не е изследвала. — Изумително, нали? — Поклати глава, като че ли хората създаваха твърде много главоболия, и хвърли влюбен поглед към монитора си. — Човешкият мозък може да бъде безкрайно логичен или упорито ирационален. В празноглавеца може да се крие искрата на гения, а гениалният може да се окаже недостатъчно разсъдлив.

— Кое според вас приляга повече на нашия похитител?

Лека усмивка се появи на устните му.

— Не бих могъл да кажа. Човешкото поведение е специалност на доктор Райт, не моя.

— Но нали заедно работихте по проекта?

— Работим върху общ проект, което в известни отношения е свързано с обучението и възприятието.

— От дълго време ли познавате доктор Райт?

— И двамата сме учили в Пенсилвания.

— Да, но се познавате много преди това, нали?

— Не разбирам за какво говорите — предпазливо отвърна Прийт.

Джей направи невинна физиономия.

— Опитвах се да се запозная с миналото. Говорих с ваш колега от Пенсилвания, който спомена, че сте израснали в един и същи град.

— Като малък живях в Чикаго.

— Хм, чудна работа — започна да разсъждава Брукс и се почеса по главата. Странно е приятел да греши за подобни неща, какво ще кажете?

— Въпреки това — нетърпеливо изрече професорът — може да съм бил в Индиана като момче, но не съм живял там.

— Значи все пак познавате доктор Райт?

— Сприятелихме се в Пенсилвания.

— Добри приятели. Такива, които споделят всичко, движат се заедно, помагат си.

— Какво искате да кажете, господин Брукс?

Джей се усмихна и сви рамене.

— Само си приказвам, професоре. Изучавам миналото. Човек никога не знае какво може да открие или къде може да го заведе то. Например можете изведнъж да кажете, че не бихте направили нищо за Гарет Райт. Кой знае докъде могат да ни доведат отговорите?

— До задънена улица — изправи се Прийт. — Съжалявам, че прекъсвам разговора толкова скоро, но трябва да подготвя лекцията си, господин Брукс.

Джей погледна часовника си. Според услужливата млада дама в преддверието Кристофър Прийт нямаше други часове до вечерта.

— Може би ще трябва да разговаряме за миналото по друг начин — изрече той и се изправи на крака. — Благодаря за отделеното време,

професоре.

Обърна се към вратата и забеляза, че Прийст го наблюдава с празен поглед.

— Студентът, който стана жертва на пътна катастрофа през нощта, когато беше отвлечен Джош, работеше по проект с доктор Райт, нали?

— Да, така е.

— Питам се как би възприел той това съвпадение.

— Опасявам се, че никога няма да разберем — промълви Прийст. — Днес получих съобщение, че е починал.

Джей остана с впечатлението, че това изобщо не вълнува професора. Смърт — появила се внезапно и неочаквано, безмилостна и нежелана.

Когато излезе в коридора, главата му бучеше. Катастрофата беше задвижила всичко; студентът, който изпълняваше поръчката на Прийст, беше мъртъв. Тод Чайлдс беше студент и на Райт, и на Прийст. Оли Суейн, главният заподозрян, преди да се самоубие в затвора, посещаваше часове и при двамата. Мегън О'Мали подозираше Прийст. Беше нападната в двора на уединената му вила.

Изглежда, Кристофър Прийст също заемаше голяма част от историята на Гарет Райт, но все пак никой не можеше да го докаже. Беше чист като капка роса, действаше пред очите на всички, първо помогна при опитите за издирването на Джош, а сега подкрепяше колегата си.

Работим върху един общ проект...

Беше преминал през детектора на лъжата.

Всичко зависи от нашите възприятия, нали?

Прийст и Райт бяха изминали дълъг път. Не беше трудно да си ги представи като партньори не само в учебния процес. Два изключителни, пресметливи улове. Райт, красив и очарователен; Прийст, обществено неудобен с увлечението си по Хана Гарисън. Мотивът за престъплението беше неясен. Нямаше искане за откуп. Никой не изглеждаше способен да причини подобно нещо на Хана и Пол. Подигравката, подхвърленото доказателство подсказваше, че става въпрос за надхитряване. Но да се отвлече Джош Киркууд и едновременно с това да се даде възможност на Кристофър Прийст да се сближи с Хана, да ѝ предложи помощта си и да привлече

вниманието ѝ. Проклет да бъде, ако от това не излезе добра книга. Извратена история за професори психопати. Гениите можеха да се окажат недостатъчно разсъдливи.

Но би ли могъл Прийст да отвлече Дъстин Холоуман, да остави фалшива следа? Едва ли би поел такъв риск, след като знае, че полицията го следи. И каква е ролята на Тод Чайлдс...

Пое по друг коридор. Би могъл да надникне в кабинета на Райт и да види дали може да му подсказе нещо. Полицията вече беше идвала тук, за да търси доказателства, но за него беше важно да почувства атмосферата и хората, за които щеше да пише. Щеше да опише кабинета на Райт като напълно нормален, но да внуши мисълта, че има нещо извратено под нормалната фасада. Това щеше да смрази читателите и да ги връща отново към пасажа. Както римляните в Колизеума.

Вратата на кабинета беше пооткрехната. Джей се вмъкна тихо като сянка. Приключението в „Пак Рат“ беше прясно в паметта му — под формата на тъпо главоболие, което го тормозеше от инцидента насам. Предпазливо се промъкна покрай стената, твърдо решен този път да не го изненадат. Внимателно отвори вратата в очакване да види Тод Чайлдс.

Стаята беше пълна с листове хартия. Книгите бяха съборени от рафтовете и оставени да лежат на пода. Мястото изглеждаше така, сякаш гангстери бяха тършували из него, а наред бъркотията стоеше Карън Райт. Изглеждаше като изгубена, невероятно нежна, поразена от гледката. И той щеше да се възползва от това, какъвто си беше негодник.

Без да се прави на благороден, Джей почука два пъти по рамката на вратата и влезе в кабинета.

— Господин Райт?

Тя се извърна и погледна към него.

— Аз... аз не открих нищо — смирено промълви тя.

— Страхотна бъркотия, госпожо — каза той. — Какво точно търсите?

— Книги. Гарет ме помоли да взема някои от книгите му. Ужасно се ядоса. Обича кабинетът му да е спретнат и подреден.

— Имате ли представа кой е направил това?

— Полицията. Казаха, че са търсили доказателства.

Търсели са доказателства и малко са си отмъстили, помисли си Джей. Гарет Райт беше обвинен в жесток побой над един от колегите им. Ченгетата никога не приемаха лесно това.

— Трябваше да видите къщата ни, когато приключиха — прошепна тя и започна да подрежда бюрото на съпруга си. — Даже изкъртиха дъските от пода. Казах им, че няма да намерят нищо, но те не искаха да ме чуят.

— Упорити са.

Тя вдигна чаша за кафе, която беше съборена на пода, и я притисна до гърдите си, сякаш беше любимата ѝ кукла.

— Вие сте онзи писател, нали? Гарет ми каза, че смятате да напишете роман по случая. Той не трябваше да бъде даван под съд. Всичко е голяма грешка.

— Така ли? — Джей се усмихна спокойно, като я наблюдаваше внимателно.

— Той не би отвлякъл Джош.

Погледът ѝ подобно на пеперуда прелиташе от място на място из цялата стая. Може би лъжеше, а може би се страхуваше. Може би се чувстваше прекършена също както Тереза Макгуайър, координаторката на жертви свидетели, която му беше предложила кафе и канелени кифлички в „Скандия Хаус“.

— Гарет не би го направил — каза Карън, поклащайки глава. — Не. Не би го направил... Не би ми причинил това.

— Какво не би направил? — попита той, като се опита да задържи вниманието ѝ върху себе си.

— Той не обича децата — тихо прошепна тя. — Не му беше приятно да е дете.

— Познавахте ли го като дете?

Лека усмивка трепна на устните ѝ и тя се загледа в една от библиотеките.

Джей пристъпи напред, за да вижда лицето ѝ.

— Чух, че сте помогнали на семейство Киркууд, когато Джош изчезна. Грижили сте се за бебето.

Карън би могла да бъде шпионка на Райт — нарочно или от глупост, като го осведомява за отношенията между Хана и Пол.

— Лили! — Този път усмивката ѝ беше по-истинска, по-широка. — Тя е чудесна. Бих дала всичко, за да имам бебе като нея.

— Няmate ли деца?

Усмивката ѝ помръкна.

— Двамата с Гарет нямаме деца.

— Съжалявам — механично изрече Джей. — Много мило от ваша страна да помогнете на Киркууд. Ваша ли беше идеята?

— О, въобще не ми пречеше. Хана и Пол са ми приятели.

Използваше сегашно време, като че това беше вярно, сякаш не разбираше силата на обвинението против съпруга ѝ. Сякаш като кажеше, че това е грешка, всички щяха да ѝ повярват и да продължат живота си отново.

Остави настрана чашата за кафе, вдигна няколко книги от пода и ги постави на мястото им в библиотеката.

— Гарет мрази бъркотията — промърмори тя със странно възхищение в очите.

— Може би все пак е виновен.

Карън Райт поклати глава.

— О, не — отвърна тя. — Това е голяма грешка.

ГЛАВА 29

— Не бил допуснат в стаята ли? — избухна Мич. — Глупости! Камерън трепна. Фийби се стресна. Елън го изгледа.

— Ти присъства ли в стаята, когато тя пишеше показанията?

Той прекара ръка през косата си, като че това щеше да му помогне да си спомни.

— Не през цялото време. Стович ми отвлеche вниманието за малко. Когато влязох в стаята, никой не ми каза абсолютно нищо. Всичко изглеждаше наред. Ако някой е попречил на Денис да влезе, той щеше да нададе вой.

— Така казах и аз — потвърди Елън. — Грабко би трябвало да го знае. Костело го избудалка. През живота си не бях виждала такова перчене и позиране. Докато сме присъствали на аутопсията, Грабко е извикал полицаите да му докладват, но нещо ми подсказва, че вече сме изгубили този рунд.

— По дяволите — избоботи Мич, — след като толкова се измъчихме да получим тези показания. Мили Боже! — Той дълбоко си пое дъх и въздъхна. — До каква степен ще ни се отрази това?

Тя се замисли за миг, като въртеше молива в ръцете си.

— За прослушването пред съдията няма да има никакво значение. Но искам Рут Купър да застане пред съдебните заседатели — добави. — Костело не желае да не се вземат предвид тези показания, като изтъкна, че Райт не ги е дал доброволно. Но показанията ѝ заедно със записа ще окажат влияние.

— Не можем ли да спасим положението по някакъв начин?

— Тя ще свидетелства, че е видяла някакъв мъж на залива Райън през онази сутрин, той е дошъл до къщата ѝ и е разговарял с нея. Тогавя Костело ще стане и ще я запита дали този мъж е в съдебната зала, на което тя ще отговори с „не“.

— По дяволите!

За миг настъпи мълчание.

— Е — подхвана Елън, — какво казаха от медицинската служба?

— Първоначалните резултати от аутопсията показват, че няма признаци за убийство — каза Мич. — Ако не установят нещо необичайно от лабораторията, няма да има никакви улики.

Елън бе сигурна, че Дени Енберг е бил убит. Приглушеният глас, който не можеше да забрави, откакто я беше стреснал, отново зашепна в съзнанието ѝ: „Първо ще убием адвокатите...“

— Имал е три промила алкохол в кръвта, значи здравата се е напил преди това.

— Дотолкова, че да зареди пушката, така ли? — попита тя.

— Има твърде много фактори, за които нищо не знаем. Не би могъл да се справи с пушката дори ако нивото на алкохола в кръвта му е бил един промил, а след това е пил още, за да се престраши. Може би пушката е била заредена от убиеца, който пръснал главата му и след това е нагласил спусъка така, че да изглежда като самоубийство.

— Бюрото за борба с престъпността даде ли някаква информация? — попита Камерън.

— Не съм получил конкретен отговор. Вилхелм и Стайгър са навън и търсят следи от отвличането на Холоуман. Някой се е обаждал на майката. Тя твърди, че е било момче.

Елън усети как я побиват тръпки.

— Същото както се случи при Джош.

— Очевидно. Проследили са обаждането до Рочестър. Сега са там и се опитват да разберат откъде е позвънил. Едва ли ще се върнат до довечера.

Като че ли за обаждането нарочно беше избрано това време. Елън беше помолила полицаите да се срещнат с нея и да обсъдят всичко за последен път преди прослушването. Искаше да добие съвсем ясна представа за случилото се и да получи последните заключения на Бюрото, базиращи се на анализа на свидетелските показания. В отсъствието на Вилхелм тя щеше да проверява информацията по телефона. Процес, който щеше да отнеме време, а то беше ценно. Беше четири и четиридесет. Не за пръв път доби усещането, че са обречени. През цялото време той ги изпреварваше, като си играеше с тях като котка с мишка.

„Няма как да изгубим — беше казал Райт на Мегън. — Вие не можете да ни победите. Знаем как да играем тази игра. Ние сме умни и непобедими.“

Ами, ако наистина беше така?

— Докладът за пръстовите отпечатащи от кабинета на Енберг е почти такъв, какъвто се очакваше — продължи Мич. — Вътре цареше пълен хаос. Имаше отпечатащи навсякъде. Един Господ знае кога за последен път е почиствано там.

— Има ли отпечатащи по оръжието?

— Само от Дени.

— А времето на смъртта? — попита Камерън.

— Според медицинската експертиза смъртта е настъпила приблизително към един през нощта.

— Мистериозният глас ми се обади в два часа — промърмори Елън.

Според помощника в „Донът Хът“ Пол Киркууд е отишъл в кабинета на Енберг около девет и тридесет — каза Камерън. — Така подозрението отпада от него.

— Освен ако не се е върнал по-късно — предположи тя.

Мич поклати глава.

— Не мисля, че Пол го е извършил. Какъв ще е мотивът му? Енберг вече не представляваше Райт. Защо му е на Пол да го убива?

— Защо е трябвало Пол да ходи там? — попита Елън.

— Би имало смисъл, ако Пол е съучастник на Райт — предположи Камерън.

— Водили сме този разговор и преди — напомни Холт. — Странна работа.

— Е, Костело вече се е заел с тази работа. — Елън хвърли молива на бюрото.

— Вече почти е приключил с приготовленията. Ще направи всичко възможно да привлече вниманието върху Пол. Грабко взе официално решение срещу него въз основа на медицинския картон, но това няма да го спре да предостави случая на пресата.

— Гадни адвокати! — промърмори Мич. В последния момент се усети и хвърли поглед към Елън. — Присъстващите са изключение.

Тя безразлично сви рамене.

— А „каубоите“? Потвърди ли някой алибито им за нощта, в която умря Дени?

— Имат алиби, при положение че можеш да вярваш на свидетелите им. Били са в Дийр Лейк заедно, за да се срещнат с

Прийст във вторник, и са се върнали в града същата вечер. Във вторник следобед не са били тук.

— Има ли несъответствия в показанията им за събота вечер? — Попита Камерън.

Мич отново поклати глава.

— Все още не. Залагам заплатата си, че Тирел Ман е подпалил кадилака, но нямам свидетел и никакви веществени доказателства. С други думи, в момента не разполагаме с нищо. Това е положението.

Елън свали очилата си и разтърка лицето си с ръце.

— Нищо не е за пренебрегване, щом се отнася до случая.

— Това са стари новини, съветничке — каза той, — ако се появи нещо, ще ви съобщя. Ако ви трябва, ще си бъда у дома. Джеси ще приготви вечеря за Мегън, а аз ще помагам. — В зачервените му очи се появиха весели искри. — Ще спра някъде по пътя да купя антиацид. Не разчитам особено на кулинарните ѝ способности.

Елън го изпрати до вратата на залата за съвещания. В предния кабинет Куентин разказваше на някого покъртителната история как бил задържан пред съдебната зала.

— ... и точно в този момент пристигна охраната — каза той, размахвайки артистично ръце, — онзи отстъпи назад и каза: „Приятелю, ти не си бил този, за когото те мислех. Извинявай!“

Елън отново се обърна към Мич:

— Как е Мегън?

— Още обмисля как да направи така, че да свидетелства. Не обича да гледа отстрани, нали я познаваш? Ченге до дъното на душата си. — Лицето му помръкна, докато обмисляше дали е разумно да каже още нещо. Сетне стисна челюсти и продължи: — Дадох ѝ да прегледа онова, с което разполагаме за Райт, и да си каже мнението.

— Мич...

— Не искам да те слушам, Елън. И без това не ни достигат хора в работата. А тя е твърде умна, за да я изолираме — възрази Мич. — Документите за пред съда ще бъдат наред. Изражението му омекна. — Това ѝ е нужно, Елън. Трябва да чувства, че още е полезна.

— Добре — предаде се тя, твърде изтощена, за да се бори и твърде загрижена за Мегън. Това не означаваше, че детективката щеше да бъде допусната да свидетелства. Информацията, която ѝ е била предоставена, бе стара, събития, случили се преди години. Всичко,

което щеше да открие, вече беше станало част от историята и тя не можеше да се намеси в него. Бог ѝ беше свидетел, нуждаеха се от цялата помощ, която можеха да получат.

— Куентин пак ги измисля — подхвърли Елън, като се върна в стаята за съвещания.

— Прави се на велик пред любовницата си — добави Камерън с извинителна усмивка. — Когато го разкаже на Йан, ще звучи като сцена от филма „Умирай трудно“.

— Нашият клоун — възкликна тя, като отново се настани на стола си.

Фийби настръхна и гордо вирна брадичка.

— Мисля, че беше много мило от страна на Адам, че ви помогна. Лицето на Камерън изрази комичен ужас. „Адам?“

Елън сърдито изгледа секретарката си.

— Нямаше нищо героично. Беше просто работа. Освен това му достави удоволствие. Взе да става досаден и си го получи. И защо го наричаш на малко име?

— Няма причина. — Фийби отбягваше да я погледне в очите. — Така се казва, това е всичко. Как трябва да го наричам?

— Говорихме по този въпрос, Фийби — остро изрече Елън. — Той е репортер. Може да е сладък, но това не променя нищо.

— Вие не го познавате — притеснено отвърна тя.

— Ти също.

— С никого не бих се запознавала, ако бях такава параноичка като вас. Ако вие не вярвате на никого, това не означава, че хората не са достойни за доверие.

— Възхитителна мисъл — нетърпеливо я прекъсна шефката ѝ. — Трябва да ти е ясно, Фийби, че случаят е много важен, замесени са лоши хора, които се опитват да изкопчат каквото могат и да ни пратят по дяволите. Така че се опитай да пораснеш. Можеш да се сближаваш, с когото си искаш, след като случаят приключи.

Момичето рязко се изправи и взе бележника и бележките си, които бяха разхвърляни наоколо.

— Вместо да ме поучавате, смятам, че ще е по-разумно да се обадя на Бюрото за борба с престъпността.

Елън взе списък с имена и телефони от една папка и ѝ го подаде.

— След като се обадиш в Бюрото, позвъни се на тези полицаи и виж дали нямат нещо за мен.

— Толкова сте безчувствена! — възкликна Фийби. Грабна папките и избяга от стаята.

— Предполагам, че думите ти я засегнаха — обади се Камерън с тъжно изражение. — Ще я настигнеш ли?

— По дяволите, не. Да не съм й майка. Аз съм отвратителният ѝ шеф — мрачно възрази тя.

Имаше по-важни неща, на които да посвети енергията си, по-важни от любовния живот на секретарката.

Тя хвана главата си е ръце и простена.

— Защо Господ не е направил секретарките безполови?

— Защото тогава мъжете шефове нямаше да ги гонят около бюрата — обясни Камерън.

На лицето ѝ се появи лека усмивка. Отново стана сериозна, вдигна глава и се взря в светлите очи на младия си помощник.

— Имам лошо предчувствие, Камерън — сподели тя. — Разполагам само с един ден до прослушването, а нашият човек разиграва сцени, че уж Дъстин Холоуман се е обаждал на майка си. Какво още смяташ, че е подготвил?

— Нямам представа — тихо изрече той.

Елън се загледа навън в потискащо сивото небе, сякаш някаква поличба се носеше из въздуха около нея.

— По-добре да не знаем.

Старите навици започнаха да се завръщат като призраци, нежелани и ненавременни. През цялата ѝ кариера нощта преди делото се превръщаше във време за ритуали и суеверия. Твърде напрегната, за да може да заспи, изплашена, че не е довършила подготовката, Елън имаше навика да прекарва нощта в кабинета си, обмисляйки своето положение, въпросите, които щеше да зададе, стратегията, която щеше да приложи срещу противника си.

През двете години, откакто беше дошла в Дийр Лейк, не беше имала подобна нощ. До днес. Поради необичайните събития в окръга Парк общото прослушване, което щеше да последва, щеше да трае двадесет минути. Изслушването на Гарет Райт щеше да е съвсем

различно нещо. Поради характера на обвинението. Поради подсъдимия. Заради Костело. Това щеше да бъде истински съд, изпълнен с напрежение и драматизъм.

Тя посочи вратата на Камерън в осем и тридесет, но категорично отказа да тръгне с него. Едновременно с това ѝ беше необходимо да влезе в стария ритъм, но идеята никак не ѝ харесваше. Познаваше напрежението, което я връхлиташе подобно на електрически заряд, и негодуваше срещу него.

То я накара да стане от стола и да закричи покрай масата за съвещания, където беше разхвърляла всички документи и бележки, с които разполагаше. Отоплението на сградата беше изключено и постепенно вътре ставаше като хладилна камера. Членовете на градската управа не бяха склонни да жертват средства от бюджета за удобството на един юрист. Разхождаше се, облечена с палто.

Разполагаха с достатъчно неща. Показанията на Мегън и Мич щяха да бъдат достатъчни да изправят Райт пред съда. В допълнение имаха резултати от Бюрото за намерената маска — в нея бяха открили косми от Райт, също и от чаршафа, в който Райт беше увил Мегън — върху него бяха открили косми от Джош, а кървавите петна бяха също от неговата група. Това щеше да даде достатъчно материал за съдебен процес, но все пак съмненията не я напускаха и я притесняваха. Познати чувства. Както беше предположил Мич, Вилхелм не се беше върнал от Рочестър. Телефонното обаждане беше проследено до телефонна кабина в търговския център, където би трябвало да има много свидетели. Агентите от Бюрото за борба с престъпността и местните полицаи часове наред проверяваха различни магазини и коридори, като показваха снимката на Дъстин, и питаха хората, дали не са видели подозрителен тип да използва телефона, питаха ги дали не са забелязали някой да използва миникасетофон и слушалки.

Би било лудост от страна на похитителя да помъкне самото момче на такова място. Всеки вестник и телевизия в щата излъчваше снимката на Дъстин от нощта на неговото изчезване. По-вероятно беше похитителят да запише гласа на Дъстин и да го пусне по телефона.

Рискована работа, мислеше си Елън, правейки поредната обиколка около масата. Безочливо. Самонадеяно. Чувстваше се неуловим, невидим. Беше рискувал безразсъдно само за да предизвика

хората от Бюрото. Може би искаше да получи признание за невероятните си способности. Беше привлякъл вниманието на един скучаещ продавач, на един мъж, който седял на пейката, очаквайки жена си, на юноша, нетърпелив да използва същия телефон. Бяха го описали.

Изпита по-голяма увереност — познато чувство. Винаги го свързваше със задаващо се важно дело; трескавото очакване да се появят полицаите, знаейки, че след това идва неин ред.

Изпита нетърпение при мисълта, че Вилхелм ще донесе описанието. Кого ли щяха да видят? Тод Чайлдс? Или човек, когото никога не са виждали? Спомни си въпроса на Адам Слейтър за „каубоите“ и рязко спря до масата, където бяха техните досиета. Нито едно от момчетата не беше заподозряно в отвлечане, но сега беше станало ясно, че са готови на всичко, за да подкрепят своя благодетел. Щом можеха да извършат палеж, на какво още бяха способни? Познаваше миналото им — бяха извършили обири, бяха откраднали коли, виновни бяха за нападение, бяха замесени с наркотици и опити за изнасилване. Защо да не участват и в отвлечане?

Теоретично, вероятно не. Логически погледнато, не беше реално. Те бяха непълнолетни, живееха с родители или с настойници. Ходеха на училище. Да се измъкнат от общежитието, за да подпалят кола, да успеят да изпълнят такъв сложен план, който изисква отвлечането, трябваше да имат пълна свобода на действие. Нямахме смисъл Гарет Райт да довери бъдещето си на толкова млади хора.

Чайлдс изглеждаше по-подходящ. Чайлдс, психото, който се вълнуваше от възможностите на човешката мисъл.

Специалността на Райт беше обучение и разбиране.

Какво бяха направили с мозъка на Джош? Какво бяха насадили в главата му, че да се затвори до такава степен?

Докато обмисляше тези въпроси, Елън прелистваше материалите, които бяха събрали за „Фантастичните каубои“ — списък от бивши членове, фотокопия от стари статии от вестници. Погледът ѝ беше привлечен от заглавие, което обявяваше записването на един от първите „каубои“ в медицинската академия в Минесота. Друг беше спечелил стипендия за Мичиганския университет по технически науки. Истории, описващи успехите им.

Проследи списъка от имена, много от тях бяха задраскани или срещу имената им бяха отбелязани адресите им. Според Вилхелм хората, отбелязани като бивши „каубои“, се бяха превърнали в млади хора, полезни на обществото, и всичко това благодарение на Гарет Райт и неговите колеги. Крадци на коли, вандали, обирджии, бандити, Райт им беше помогнал и ги беше променил. Беше ли виждал някой от тях другата страна на Гарет Райт?

Бяха ли го погледнали в очите в момент на ужасно откровение? А ако се беше случило, щяха ли да го споделят с някого?

Засега отговорът на този въпрос беше отрицателен.

Погледът ѝ попадна на статия, която вече беше прочела. На снимката на преден план се виждаше Кристофър Прийт и едно от момчетата, това, което беше отишло в Мичиганския университет за технически науки; двамата работеха по някакъв робот. Гарет Райт с Джеймс, Джонсън и Ерик Еванс се виждаха на заден план. Датата на статията беше 17 май 1990, втората година от съществуването на групата. Неясното копие придаваше на Райт зловец вид. Или може би той не съзнаваше, че ще попадне в кадър, и беше показал истинското си лице, това, което прикриваше под красива маска.

При тази мисъл неприятни тръпки полазиха по гърба на Елън. Симпатиите на обществото към Райт растяха. Всяко ново разкритие за похитителя на Дъстин Холоуман будеше съчувствие към Гарет Райт — техния местен герой, уважаван професор.

— Започвам да се чувствам като онзи филмов герой, който единствен знае, че очарователният граф е вампир — промърмори тя.

Избута телефона и взе списъка на младите полицаи, на които Фийби не се беше обадила.

Свърза се с двама от тях, които бяха напуснали работа миналата година, и задраска имената на двама „каубои“ от списъка си на евентуалните убийци. Монтел Джоунс, който следвал в Минесота, загинал при самолетна катастрофа през 1993. Джеймс Джонсън беше защитил дипломната си работа и в момента се подготвяше за магистърската си степен по право. Един от бившите млади полицаи беше казал на Елън, че това е благодарение на програмата на Райт. Даръл Менсън, един от младите полицаи, които работеха с момчетата, беше напуснал работата си и щата. Беше се преместил във Флорида и беше отворил училище за леководолази. Попадна на телефонния му

секретар и остави съобщение. Остави слушалката с чувството, че не си е свършила работата.

Всъщност какво очакваше, истината ли? Че някое от предишните обвинения, отправени към Райт, ще се появи след толкова време? Да звъни на бившите му възпитаници беше като да прелива от пусто в празно.

Някой почука на вратата на външния кабинет и прекъсна мисълта ѝ. Вероятно беше Вилхелм или заместник-шерифът Куейли, който я охраняваше тази вечер. Може би беше Камерън, защото му е хрумнала някаква нова идея.

В коридора стоеше Брукс и носеше кошница за пикник.

— Защо не съм изненадана? — изрече Елън. — Как можах да помисля, че ще стоиш настрани само защото съм те помолила?

— Мога ли да приема това за риторичен въпрос? — попита той и в очите му блеснаха дяволити пламъчета.

— Как влезе в сградата? — попита рязко тя. — Как мина през охраната?

— Подкупих ги с парче шоколадов кейк и копие с автограф на „Справедливост за никого“. Добре е, че не съм убиец — какво ще кажеш? — Той мина покрай нея и остави кошницата на бюрото на секретарката. — Казах му, че сме стари приятели от юридическия факултет и искам да се уверя, че ще получиш вечерята си — като знам колко си изнервена с това дело.

— Той би трябвало да ми се обади...

— Казах му, че е изненада. Намигнах му и го побутнах с лакът. Чудесно момче е този Ед. Голям образ. — Той стана сериозен. Не провери кошницата. Нито ме претърси. Въобрази си, че ме познава — което всъщност не е вярно.

— Аз също не те познавам — тихо изрече тя. — Трябва ли да се страхувам за живота си?

Той я гледаше, застанала пред него, наметната с палто, косата ѝ беше прибрана на кок, от който се бяха измъкнали кичури. Очите ѝ бяха зачервени, а под тях имаше тъмни кръгове. Случаят я съсипваше, но тя щеше да издържи в името на дълга си. Как е могъл да си помисли, че тя е страхливка, че е избягала, когато е напуснала Хенипин.

— Всъщност смятам, че ме познаваш твърде добре — предположи той. — Дяволски вярно нещо ми каза снощи. Предполагам, че съм бил негодник, но не се разкайвам. Това няма да те накара да се омъжиш за мен, нали?

— Затова ли дойде?

— Не — прошепна той. — Искях да се уверя, че ще вечеряш. Предположих, че си изнервена преди делото.

Това, което каза, беше самата истина, а извиненията му бяха искрени. Подозренията на Елън се стопиха.

— Изненадана съм, че си си направил този труд.

— Защо — попита той, като се приближи. Прибра кичур от косите ѝ зад ухото. Върховете на пръстите му докоснаха нежната ѝ кожа. — Защото не получих това, което исках онази нощ ли? Не се предавам толкова лесно.

— Не мога да преценя дали новината е добра или лоша.

— Може би ще трябва да подсладя сделката. Ти вървиш с кейк и пържено пиле и информация.

— Каква информация?

— Вечерята ли? Всичко е опаковано, съветничке. Трябва да изядете пилето, за да я получите.

Стомахът на Елън взе решението вместо нея. Сандвичът с яйце, който беше купила за вечеря от автомата в кафенето, беше свършил в кошчето за боклук, а обядът ѝ беше кофичка кисело мляко с праскови, а оттогава бяха изминали много часове. Ароматите, които се разнасяха от кошницата, бяха апетитни.

Поведе го към кабинета си и седна зад бюрото. Подредиха храната върху него. Хрупкаво пържено пиле, студена салата от зеле, маслени бисквити и красиви кексчета.

— Сигурен ли си, че не искаш да ме убиеш? — попита тя. — Това намирисва на смърт от повишен холестерол.

— Това е моят специалитет — „Адвокат, пържен по южняшки“ и „Голям случай с подправки“. Нали знаеш, че съм от Алабама. Твърдо вярваме в силата на мазнината. Храни се.

— И каква е тази важна информация?

— Чух за телефонното обаждане до майката на Дъстин Холоуман — каза Джей, ровейки в шкафа, за да намери компактдискете.

— Да. Момчетата от Бюрото са го проследил до Рочестър. Изненадана съм, че не си стъпкан от шумната им тълпа.

— Това е друга работа.

— Друга глава. Патетичното отчаяние, породено от напразното разследване.

Той не обърна внимание на иронията ѝ.

— Бях в колежа „Харис“ и си поговорих с професор Прийт в два часа, може би в два и половина. Той ми разказа, че имал час, за който трябвало да се подготви.

— Нали е преподавател.

Той избра един диск на Филип Абърг и го постави в уредбата. Модерната музика, изпълнявана на пиано, се разнесе от малките колони.

— Обаче според програмата той нямаше други часове до седем вечерта. Е, можем да предположим, че не е оценил южняшкия ми чар, но това не обяснява защо отпраши с колата си извън студентското градче точно когато излизах от Грей Хол в два и петдесет.

— Защо си напуснал сградата след него, щом те е изхвърлил от кабинета си?

— Направих малък набег към кабинета на Гарет Райт, където очарователната, но самотна госпожа Райт търсеше някакви книги, които съпругът ѝ я бил помолил да му занесе.

Елът застина неподвижно.

— Какви книги?

— Не ми каза, но не мисля, че там е останало нещо, което би могло да го уличи по някакъв начин. Ченгетата бяха преобърнали всичко.

— Какво ти каза тя?

— Че съпругът ѝ не трябвало да бъде съден, че всичко това е голяма грешка. Каза, че Гарет не би отвлякъл дете, защото не обичал децата, че детството му било неприятно. Попитах я дали го е познавала тогава, но тя не ми отговори. Това момиче е доста опасно, ако ме питаш.

Тя загуби апетит и се облегна назад.

— Според това, което ни е известно за Карън и Райт, те са се запознали в колежа.

— Значи ѝ е казал, че детството му е било противно. Признанията са част от добрите маниери, нали?

— Чудя се какво ли още ѝ е признал.

— Никога няма да научиш. Съпругата не може да бъде принудена да свидетелства против съпруга си.

— Така е. Но тя е в списъка на свидетелите на Костело и ще дава показания в полза на съпруга си. Естествено едва ли е надежден свидетел. Това обаче не би спряло Костело да изкара малко пари от нея — отбеляза тя. — Значи си тръгваше от Грей Хол, когато Прийст потегли с колата си. Би могъл да отиде навсякъде. Може да е отишъл до химическото чистене. Може да се е прибрал у дома.

— Зави на запад — само за информация.

Към Рочестър — само на час път оттук. Елън почувства как пулсът ѝ се ускорява. Ако Прийст беше съучастник на Райт, щеше ли да рискува да прекъсне разговора си с известен писател на криминални романи, за да потегли към следващия етап от тази извратена игра? Да не би да се смята за неуязвим?

— Има още нещо интересно във връзка с посещението ми там — продължи Джей. — Разговарях с професор от Пен, който познава и двамата, каза ми, че били от добрата стара Мишуака. Били на различна възраст и от различни части на града. Не ги познава много добре, но му се сторило странно, че и двамата са се озовали в Пен. Когато споменах за това на Прийст, той твърдо отрече. Каза, че бил израснал в Чикаго.

— Защо му е да лъже? Лесно е да се поверят училищните архиви.

— Не знам. Както и да е, когато чух за обаждането до госпожа Холоуман — продължи той, — се свързах с агент Вилхелм и го уведомих за разговора си с Прийст. Предположих, че ще иска да го узнае, а не можех да разчитам, че ще се върне тази нощ.

— Разбирам. Но защо го направи?

— За нищо.

Елън изпитателно го загледа.

— Май се превръщаш в добро момче, Брукс. Внимавай, ще съсипеш репутацията си.

Беше го казвал и преди, замисли се Елън. Твърдеше, че е само наблюдател, а си беше дал труд да разрови цялата история. Беше

решила, че намесата му е продиктувана от егоистични цели, но като наблюдаваше лицето му сега, осветено от настолната лампа, видя в изражението му нещо, което напомняше на честност. Изглеждаше угрижен. Силно загрижен.

Беше дошъл в Дийр Лейк, за да усети нечие чуждо нещастие, поне така ѝ беше казал. Но чувствата, които изпитваха семействата Киркууд и Холоуман, се доближаваха твърде много до неговите. Той имаше син, но го беше загубил преди още да е узнал за съществуването му. Беше го открил и наблюдавал цял ден. Елън изпита силно желание да го докосне.

Вместо това се пресегна към телефона и набра номера на Мич.

Отговори телефонният секретар, но когато тя започна да диктува съобщението, той се обади. Каза му всичко, за което я беше уведолил Брукс. Независимо от тактиката за отвлечане на вниманието случаят се въртеше около Райт и кръга от негови познати. Беше вършил същото и преди. Те го бяха извършили и преди. Кристофър Прийт се беше отправил на юг към три часа. Обаждането беше дошло в четири. Ако Мегън можеше да добави още едно парченце от мозайката...

— Мисля, че О'Мали е отстранена от случая — деликатно напомни Джей, когато Елън приключи с разговора.

Тя не каза нищо и промени темата:

— Искаше да ти имам доверие. Ето, доверявам ти се: О'Мали се рови в миналото на Райт, защото Вилхелм не може да се справи.

Той тихо подсвирна.

— Не смяташ ли, че е малко предубедена?

— Мисля, че е страхотно ченге и че с нищо не може да промени миналото на Гарет Райт. Всичко, на което се натъкне, ще бъде потвърден и неоспорим факт.

— Ако Костело надуши това...

— Ще знам откъде го е разбрал, нали?

— И ще изтръгнеш черното ми сърце с нож за грейпфрут.

— По-лошо. Ще те оставя да се оправяш с О'Мали. Тя няма да си играе с ножчета.

Джей изпита непознато досега удоволствие. Беше достоен за доверие.

Елън беше споделила нещо, което не беше длъжна да му казва.

Изправи се, заобиколи бюрото и падна на колене пред нея. Взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Устата ми е запечатана — каза той и с всяка, изречена дума докосваше връхчетата на пръстите ѝ.

Тя се опита да отдръпне ръката си, но той я държеше здраво. Дъхът ѝ замря, когато почувства зъбите му, допира на езика му.

— Джей...

— Вярваш ли ми, Елън?

В нея се бореха страх и желание.

— Имам още много работа, Джей.

— Знам — прошепна той, разбирайки, че няма предвид делото.

— Никога не съм бил герой, Елън — изрече той. — Живеех само за себе си и не се интересувах от никого. Не съм имал проблем, дали да излъжа, или да кажа истината, стига да имам полза от това. Погледнах те и си казах: „Брукс, нямаш работа с нея, защото тя е подобра, отколкото заслужаваш.“ Но въпреки това те желая.

— И винаги ще получавах това, което искаш.

— И аз си мислех така — промърмори той. — Но всичко, което съм получил някога, няма значение за мен. Парите, къщата, злобата, която изпитвах... видях Хана Гарисън, видях борбата, която води за детето си... видях как ти се бориш за правосъдие... За какво се боря аз, освен за собствения си интерес? Сторил ли съм някакво добро?

Той пресилено се усмихна, но усмивката му беше тъжна и горчива.

— Изглежда, че след всичко това ти ми прощаваш.

— Не — промълви Елън, — не мога да поема такава отговорност. Изборът е твой. Нека бъде така, както ти искаш.

— Добре, искам теб — отвърна тихо като ехо Джей.

Целуна я бавно и продължително и тя си помисли, че може да вкуси желанието и притеснението, което го изпълваше. Отвърна на целувката му.

Когато вдигна глава, желанието, което излъчваха очите му, спря дъха ѝ. Изпитваше нужда да го докосва и милва.

Колкото и да се изкушаваше, не можеше да се бори с него. Трябваше да води своя собствена война, беше обградена от други врагове.

— Трябва да се подготвя за утре — прошепна тя.

Той все още я прегръщаше.

— Нуждаеш се от хубав сън, за предпочитане с мен. Може да се готвиш, докато ослепееш, но от това няма да си по-подготвена. Не можеш да дадеш повече от онова, което имаш, Елън. Направи всичко, което беше по силите ти.

Всичко по силите ѝ. Досега никой не я беше преценявал. Тя затвори очи и си представи Гарет Райт с неговата знаеща, властна усмивка, с която ѝ подсказваше, че е сигурен в изхода от играта.

— Точно това ме плаши най-много — сподели тя. — Ами, ако това не е достатъчно?

Отдръпна се от него. Чувстваше се мръсна и измачкана, напразно се опита да приглади блузата си. В Хенипин винаги имаше в кабинета си комплект дрехи за смяна. Но Хенипин беше далеч оттук. Не беше уверена дали не е оставила всичко в Минеаполис — острия си ум, бързата си реакция и мисъл.

Като я наблюдаваше, Джей си припомни сляпата паника, която го беше обзела непосредствено преди делото му да се разглежда в съда, несигурността, която изпитваше. Никога не се беше съобразявал със семейството си, какво от това, ако бяха прави? Въпреки перченето си, те бяха нещо, от което се нуждаеше.

Беше му ясно, че тревогата е едно от многото неща, съпътстващи адвокатската професия. Паниката не беше свързана с това, което правеше сега. То беше безопасно и безобидно. Може би беше страхливец.

Елън не беше искала този случай, но беше приела предизвикателството — не за лично облагодетелстване или слава, а защото знаеше, че е една от най-добрите.

„Твърде добра за теб, Брукс.“

Прекоси стаята и отиде до нея. Прегърна я и прошепна:

— Ще победиш — сякаш собствената му увереност беше достатъчна това да стане.

— Бих искала да съм сигурна — отвърна Елън.

Но единственото нещо, което знаеше, беше, че в тази игра, където залозите бяха много високи, нямаше нищо сигурно. Освен това изпитваше неприятното чувство, че противникът играе с белязани карти.

В единадесет и десет тя тръгна уморено по стълбите към третия етаж, където се намираше библиотеката. Заместник-шериф Куейли щеше да я охранява още четиридесет минути. Времето беше достатъчно да вземе книгите, които ѝ бяха необходими. Ако Грабко вече беше взел решение относно показанията, щеше да се нуждае от прецедент, с който да го подкрепи. Какъвто беше мръсник, щеше да цитира текста от всяко неясно дело в съдебната практика на Съединените щати, за да подкрепи решението си. Елън беше поставила задача на Камерън да открие съответните разпоредби, с които да подкрепят позицията си. Той беше отнесъл у дома си купища книги. Но тя искаше отблизо да се запознае с най-известните случаи за нарушение на правата и така се озова в тъмното помещение на третия етаж.

Първоначално смяташе да вземе Куейли със себе си, но после го съжали поради контузеното му коляно. След като Брукс си беше тръгнал, тя поговори с Ед за собствената си охрана и той я увери, че няма да пуска никого повече. Третият етаж беше пуст, съдебната зала и крилото, което се ремонтираше, тънеха в мрак и тишина.

Укорявайки се за своята плашливост, Елън влезе в библиотеката и включи осветлението.

Обиколи рафтовете, взе книгите, които ѝ трябваха, и ги занесе на масата. Беше запомнила имената на случаите, щатски и федерални — „Съединените щати срещу Уейд“, „Джилбърт срещу Калифорния“, „Народът срещу Коб“ и „Държавата срещу Гевара“. Трябваше да ги прегледа и да отбележи страниците.

Първите два случая бяха отпреди тридесет години. „Народът срещу Коб“ датираше от 1979, макар че това нямаше значение, ако решението ѝ бъде полезно. „Държавата срещу Гевара“ беше от 1993 и най-подходящо, ако паметта ѝ не ѝ изневеряваше. Отново беше случай за отвличане на дете, но беше в Дакота, югоизточната част на района. Свидетел беше дал показания за Гевара извън общия доклад, а адвокатът на Гевара ги беше използвал. Елън се напрегна, като си припомни, че съдът беше издал оправдателна присъда.

Сегашният случай беше съвсем различен, диктуваше ѝ здравият разум. Гевара беше обвинен не само в отвличане на дете, но и в извършване на убийство. Фактът, че момичето не беше намерено, беше повлияло на съдебните заседатели много по-силно от всичко останало.

Елън прелисти страниците. Преглеждаше случаите един по един, когато стигна до случая „Държавата срещу Гевара“.

Някой преди нея беше отбелязал страницата с хартиена лентичка. Обърна книгата, за да прочете посланието, което беше изписано на хартията.

„Грях е да търсиш злото у другите, но рядко е грешка.“

Часовникът на нощното шкафче на Джош показваше една минута след полунощ. Хана седна върху спалния чувал, който беше оставила на пода срещу леглото на Джош. Очакването и действаше като пружина на часовник, която се затяга с всяка измината минута, сякаш я подготвяше за неизвестното.

Това е битка, помисли си тя. Битка в името на нейния син. Не само за справедливост, а за самия Джош. Бяха ѝ го отнели. Падна ѝ се ролята на жертва и нищо повече. Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно ѝ ставаше — това беше предизвикателство на нещо зло, тя трябваше да изиграе ролята си докрай. Борбата в съдебната зала щеше да започне само след няколко часа, но щеше да продължи и извън нея, извън обсега на Елън Норт и Антъни Костело. Беше ѝ напълно ясно.

Затвори очи и призова злото, неговата безлика същност. Виждаше се как стои наред тъмна равнина, небето беше ниско и оловносиво. Виждаше Джош, който стоеше недалеч от нея, но не можеше да го достигне, лицето му не изразяваше никакви чувства. Усети злото, студено и тежко.

— Не можеш да вземеш сина ми. Ако се опиташ, ще те убия.

— Вече ти го отнех. Той е мой.

— Ще те убия.

Тя вдигна ръка и в нея се появи нож. Разсече въздуха, който се оказа невероятно плътен. Когато прониза тъмнината подобно на платно, през отвора видя стена от кръв. Тя я заля, събори я на земята, изпълни носа и устата ѝ, блъскаше я, опитваше се да я удави. Искеше да се събуди, но течението я понесе като във водовъртеж и изведнъж всичко изчезна.

Джош сънуваше море от кръв. Плуваше в него, сякаш плаваше със сал по езеро. Уж беше безопасно, но всъщност не беше. Според похитителя беше безопасно, но той се страхуваше, защото не искаше да му вярва повече. Чувстваше как майка му го дърпа, ръцете ѝ се издигаха от дълбините, готови да го сграбчат. Искаше да отиде при нея, но се страхуваше, че ако го направи, похитителят ще удави и двамата. Но ако останеше на това място, щеше да се свърже завинаги с него, а това много го плашеше. Виждаше другия отвлечен в съня си, ръцете на похитителя го носеха над него, като все повече затягаха хватката си; момчето отвори уста, за да изкрещи, но не издаде звук, очите му все повече се разширяваха от ужас, подобен на този, който изпитваше Джош. Не харесваше това чувство. Караше го да плаче. Караше го да се разболява. Караше го да иска да се върне при мама, но тя беше дълбоко под него в кървавото море.

В паниката си той се взря навътре в себе си, като използва номера на похитителя, за да го измами. Отвори една врата в съзнанието си, влезе в най-скритото местенце и се закле да не излиза оттам никога повече.

„Грях е да търсиш злото у другите, но рядко е грешка.“

Елън забеляза бележката на масата пред нея, чу посланието — безпльтен глас сякаш шепнеше около нея. Чувстваше присъствието му, усещаше ръцете му около гърлото си.

Злото.

Ръцете я стиснаха още по-силно. Тя рязко се изправи и се пресегна към масата, като събори книгата в кръвта, която покриваше пода. Самата тя падна в нея, като се подпря на ръце и колене, опита се да стане, но се хлъзгаше. Не можеше да диша. Като продължаваше да се бори, тя се извъртя настрани. Гарет Райт седеше на стола, от който току-що беше станала, и се усмихваше. Ръцете около врата ѝ бяха невидими.

„Първо ще убием адвокатите.“

Думите отекваха все по-силно и по-силно, докато в един миг вече не можеше да ги различи.

Борейки се за въздух, тя седна на леглото и се взря в телефона на нощното шкафче. Ужаси се при мисълта, че той си играе с нея. Но се

овладя и вдигна слушалката.

— Елън Норт — изрече с пресъхнали устни.

Тишината накара сърцето ѝ да затупти, след което чу дрезгав и колеблив глас.

— Обажда се Стайгър. Намерихме момчето на Холоуман. Мъртво е.

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

Февруари 1994 година

Молитвата за греховете ни е много стара песен.
Започваме млади и караме така до старост.
Млада кръв поддържа кръговрата.“

ГЛАВА 30

— Госпожице Норт, как ще повлияе това върху обвинението срещу Гарет Райт?

— Госпожице Норт, готова ли сте да допуснете, че обвинявате не този, когото трябва?

— Госпожице Норт, поддържате ли теорията за съучастник?

— Госпожице Норт, вярно ли е, че свидетелят ви отрича да е разпознал Райт?

— Госпожице Норт!

— Госпожице Норт!

Гласовете отекваха в ума на Елън, все по-силни и по-силни, подобни на гласа от кошмара ѝ, докато всичко се сля в общ шум.

— Стига! — изкрещя тя, като подложи лицето си на горещата струя от душа, опитвайки се да отмие образите. Детско тяло, морави следи от душене, охлузване на тънкото вратле. Детски труп с бележка, забодена на пижамата. Послание, което пробощдаше като нож: „Някои се издигат чрез греха, други се провалят в добродетелта.“ Детски труп, захвърлен подобно на спукана гума встрани от пътя, изоставен близо до знака, който известяваше на посетителите на Кемпиън: „Чудесно място за живеене.“

Посланието беше арогантно, изразяваше пренебрежение към полицията; показваше грубо незачитане на живота, на приличието, на ценностите в малкия град. Чудовищната извратеност на този престъпен ум порази Елън. Също като бележката, която подиграваше съдебната система, присмиваща се на неприкосновеността и безопасността на съдебната сграда.

Престъпленията, които бяха задвижили тази игра, бяха най-лошите, с които се беше сблъсквала. След откриването на трупа на Дъстин Холоуман положението, което беше трудно, достигна до своята критична точка. Все още чуваше риданията на родителите, разтрепераните гласове на полицаите. Дори следователят, невероятният Стюарт Оглеторп, беше плакал над безжизненото телце

на Дъстин, когато го поставяха в чувала, за да бъде откаран с погребалната кола.

Елън успя да остане с каменно лице. Ако нещо можеше да се противопостави на злото, то това беше правосъдието. Хората я търсеха, нуждаеха се от системата, за да има справедливост, за да отмъстят за злото. Трябваше да бъде твърда. Беше я обзела вцепененост, изолираща я от всичко. Невероятните реакции за самосъхранение на човек бяха в действие. Беше преминала през всичко, беше се съвещавала със Стайгър и Вилхелм, докато екипът от Бюрото за борба с престъпността изследваше мястото под дразнещата белезникава светлина на преносимите халогенни лампи.

Отделни лица попадаха в периферното ѝ зрение. Хенри Фостър от „Стар Трибюн“. Кореспондент от „Дейтлайн“. Адам Слейгър, който се спотайваше встрани. Джей.

Беше дошъл заради романа си. Циничната половина на съзнанието ѝ си припомни този факт, когато репортерите го наобиколиха, за да поискат мнението му. Лицето му беше мрачно, а гласът му беше станал суров, докато им каза да се обърнат към някой друг.

— Това е трагедия — каза той дрезгаво. — Никакви думи не могат да я направят по-малко ужасна.

Тя си припомни думите му, когато изваждаше най-хубавия си черен костюм от гардероба. Смъртта на Дъстин беше трагедия, която не трябваше да се случва, най-малкото тук. Това беше престъпление срещу хората, беше убита невинността.

„Незнанието не е невинност, а грях.“

Гарет Райт и неговата сянка може би бяха приели невинността на това място като невежество, но грехът беше техен и трябваше да си платят. Щяха дяволски добре да си платят. Клетвата изгаряше съзнанието и сърцето на Елън.

Щеше да се погрижи за това. Не беше искала тази битка, не беше искала да дойде тук, но сега щеше да се бори с всички средства.

Без да обръща внимание на репортерите, които вървяха след нея, тя се отправи към новия бизнес комплекс на Рамзи Драйв, където Костело беше наел кабинет. Порази я екстравагантността му. Съвсем подходящо за Тони Костело — пари, власт, екип от помощници, които да му вършат работата, имидж, полиран до диамантен блясък.

Отмина секретарката, която работеше за Костело и сега даваше някакви наставления в коридора. Очите на Дорман се разшириха, когато я видя. Изражението на Костело беше предпазливо.

— Чухте ли? — попита настойчиво тя.

— За момчето на Холоуман ли?

— То е мъртво.

Той я хвана за ръката.

— Да влезем в кабинета ми.

Тя се отдръпна.

— По-добре да останем тук. Предпочитам хората ти да чуят за какъв негодник работят — ако вече не са го разбрали.

В очите му проблесна гняв и той направи крачка към нея.

— Елън, разстроена си...

— Била съм разстроена! Мили Боже! — поклати глава тя. — Трябваше да спасиш това дете. Ти си страхливец, но докато не заловим съучастника на Райт, няма да има друг изход, ще загубите делото заради такава подробност като живота на едно дете.

Видя секретарката, застанала с широко отворени очи. Друга сътрудничка, от афроамерикански произход, пристъпи откъм кабинета в коридора с изумен вид. Лицето на Костело представляваше каменна маска.

— Бъди проклет! — яростно извика Елън. — Днес подавам оплакване в Съвета по професионална етика. Намеря ли най-малка следа, която да те свързва с убийството, ще те унищожа, Тони. Ти си толкова виновен за смъртта му, сякаш си го удушил със собствените си ръце.

Тя бързо изскочи от кабинета. Очакваше, че ще я последва, но това не се случи. Беше го изненадала, атакувала и можеше да си представи какво мисли той. Не беше време да прави изявления пред репортерите, които чакаха в коридора. Предпочиташе да не им казва нищо, да ги остави в неведение.

Проправи си път през събралите се, като ги остави сами да си правят заключенията за посещенията ѝ в противниковия лагер само два часа преди началото на делото.

Когато пристигна в Съдебната палата, лешоядите вече се бяха струпали отпред. Сцената в Кемпиън беше проучена и изоставена. Трупаха се на главното стълбище на сградата и кръжаха из фойетата.

Единственият начин да мине между тях беше да гледа напред с гордо вдигната глава. Те задаваха въпроси, преследваха я из сградата и настояваха — за отговори, които тя беше отказала да им даде преди няколко часа.

— Госпожице Норт, как ще се отрази откриването на трупа на Дъстин Холоуман върху обвиненията, отправени към Гарет Райт?

— Госпожице Норт, готова ли сте да признаете, че обвинявате не когото трябва?

— Какво правехте в кабинета на Антъни Костело? Ще стигнете ли до споразумение?

— Ще свалите ли обвиненията?

— Госпожице Норт, придържате ли се към теорията си за съучастник?

— Ще се опитате ли да лепнете това на „Фантастичните каубои“?

— Адвокатската колегия в окръга Парк ще даде ли изявление?

— Да. — Тя им хвърли поглед през рамо, без да забавя крачка. — Трябва да се подготвя за прослушването по дело, където подсъдимият е виновен като греха. Ако и последното зверство не ви накара да повярвате в това, значи и вие сте включени в тази перверзна игра, което ви прави съучастници на този изрод.

Ако смяташе, че думите ѝ ще ги накарат да замълчат или ще ги смутят, трябваше да се разочарова. Шумът се засили. Също като в старите времена, помисли си тя, докато преминаваше покрай заместник-шерифа, застанал от външната страна на вратата. Обаче сега беше още по-лошо.

В кабинета цареше пълен хаос. Телефоните звъняха непрекъснато, но никой не вдигаше слушалката. Една от секретарките от Кемпиън седеше зад бюрото и плачеше. Фийби беше приклепнала до стола на жената и се опитваше да я успокои, очите ѝ също бяха зачервени и пълни със сълзи. Руди стоеше по средата подобно на капитан на потъващ кораб.

— Истински кошмар — тихо промълви той, поглеждайки към Елън, като че ли намирането на трупа на Дъстин преди няколко часа преди прослушването беше нейна идея. — Бил Гленденинг ми се обади и искаше обяснения. Изглежда смята, че не контролираш положението, Елън.

— Вие, а не аз — уточни тя, докато влизаше в кабинета. Той я последва. Беше готов да я пожертва, за да спаси собствената си кожа и кариерата си. Нахвърли се върху него.

— Изгубила съм контрол, така ли? Никога не съм го имала! Трябваше да събера материали по делото. Събрах ги. Ако зависеше от мен, много неща нямаше да се случат!

— Разбираш какво искам да кажа.

— Естествено — не я беше грижа, че Куентин Адлер стои на вратата зад Руди и попива всяка дума, за да може после да я предаде, където трябва. — Този път съвсем го сгафихте, Руди! Пробутахте ми този случай, защото няхахте куража да се захванете с него. А сега какво? — остро попита тя. — Не желаете да приемете доказателствата срещу Гарет Райт и да ме подкрепите.

— Подкрепям те от самото начало, Елън — възмути се той. — Напълно ти се доверих. Оставих те да ръководиш всичко.

Все едно, че ѝ беше дал въже, на което да се обеси, но той нямаше да се успокои, докато не ритнат стола. Обаче не си беше представял, че нещата ще добият такъв ужасен обрат. Ако си измиеше ръцете с нея сега, щеше да изглежда слаб. Ако я подкрепеше, а тя се провалеше, всички критики щяха да бъдат отправени към нея, но той също нямаше да остане невредим. Способностите му да взема решения бяха подложени на изпитание. Щяха да бъдат поставени под въпрос уменията му и квалификацията му като съдия. Почти усети как тогата се смъкна от раменете му.

— Трябва ли да ти напомням, че Мич Холт хвана Гарет Райт — попита Елън. — Той е виновен.

— Не и в убийството на Дъстин Холоуман.

— Прослушването не е за този случай. Не бой се, Руди, когато стане време за него, ще бъда на линия. Искам да пъкна този негодник на топло и да хвърля ключа някъде. Сега ме извини, ако обичаш — каза тя и го избута в коридора. — Трябва да се подготвя за битка.

— Всички да станат! Съдът влиза. Прослушването се води от негова милост съдията Горман Грабко.

Съдебният пристав отново удари с чукчето и множеството се изправи на крака. Джей гледаше как съдия Грабко се появява от

кабинета си с театрално достолепен вид. Той се изкачи на мястото си, след което подреди купчина папки и досиета и погледна към хората, изпълнили съдебната зала.

Джей проследи погледа му, като се опитваше да си представи каква е гледката от неговото място. Погледът му премина през масите на обвинението и защитата и продължи нататък. Видя Пол Киркууд. Седеше на първия ред с кисело изражение. Руди Стович беше точно до него, намазаната му с брилянтин коса стърчеше от едната страна като птича опашка. Видя Мич Холт с костюм и вратовръзка и Мегън О'Мали с грозните следи от побоя — повечето бяха кафеникавочервени, забеляза шевовете около долната ѝ устна.

Представителите на колежа „Харис“ бяха заели противоположната страна на залата, зад масата на защитата. Кристофър Прийт и заместник-деканът седяха сред група студенти. Тод Чайлдс не беше сред тях. Карън Райт, деликатна и крехка, беше облечена в розово. Репортерите бяха навсякъде.

От високото си място Грабко буквално гледаше останалите отгоре — задоволство, което изпитваше всеки съдия. На масата на обвинението седеше Елън с изправен гръб. Джей можеше да се обзаложи, че всеки момент ще се разтрепери. Имаше чувството, че още не се е овладяла след спора преди няколко минути, когато Грабко съобщи на адвокатите решението си, до което беше стигнал въз основа на техните действия до този ден.

Костело беше дал нужната информация на пресата със съответната помпозност: действие, с което се опитваше да омаловажи нещата. Стоеше до масата на защитата, елегантно облечен в тютюнево кафяв костюм, ушит по поръчка, черната му коса блестеше и изглеждаше почти синя на осветлението в залата. От него лъхаше увереност.

За Бога, толкова ли лесно се подвеждаше Грабко? Щеше ли новината за смъртта на момчето на Холоуман да го разтърси, както потресе много от репортерите рано сутринта? Решението за освобождаване под гаранция трябваше да се основава на показания за неправомерен арест, но това не означаваше, че другите фактори нямаше да му подействат подсъзнателно. Ами ако Грабко беше до такава степен омаян от Костело, ако решише да е благосклонен към защитата...

Джей се разтревожи. Все още не можеше да се освободи от видяното тази сутрин. През дългата си кариера беше виждал стотици снимки от мястото на престъплението, някои от тях дотолкова ужасяващи, че надминаваха човешките представи, но никога не беше присъствал лично.

Никога нямаше да забрави малкото безжизнено тяло, нито чувствата, които то породиха, нито несдържаните ридания на майката. Нямаше думи, които да опишат отчаянието, наситило студения въздух там на пътя към Кемпиън. То беше горчиво и се разпространяваше бързо, подобно на отровен химически облак, който може да се запали и да избухне при най-малката искра.

Знаеше, че това е част от общия план на Райт и неговия съучастник. Целта им беше да ги шокират, да ги накарат да се съсредоточат в противниците си. Някои се издигат чрез греха, други от добродетел пропадат. Добродетелта беше полицията, обвинението и невинното дете. Целта беше убийството да остане ненаказано, съдебната система да бъде победена, нейните служители да бъдат унищожени. В сделката влизаше и унищожението на две невинни семейства.

Злото объркваше представите.

Все по-малко хора щяха да повярват, че обвиняемият може да олицетворява злото. То трябваше да бъде грозно, да се разпознава лесно. Не можеше да се извърши от професор от колеж, който помага на объркани момчета. Не можеше да се всели в привлекателен мъж, облечен в строг костюм.

— Седнете — силно изрече Грабко. Сложи очилата си за четене и се вгледа в документ, сякаш нямаше представа за какво се отнася случаят. — Тук сме да обсъдим делото „Народът срещу Гарет Райт“. Това е общо прослушване. За тези от вас, които не са запознати със системата, на общото прослушване трябва да се реши дали има основателна причина подсъдимият да бъде подведен под отговорност.

— Защитата — обяви той, — моля съобщете имената си за протокола.

Костело и неговият помощник се изправиха едновременно.

— Антъни Костело, ваша милост. Моят помощник, господин Дорман.

— Обвинението.

— Помощник — окръжен прокурор Елън Норт, ваша милост.

— Помощник — окръжен прокурор Камерън Рийд, ваша милост.

— Господин Костело — изрече Грабко, като отново се обърна към защитата. — Предишният ви иск е за освобождаване въз основа на неправилен арест на вашия клиент доктор Гарет Райт от Дийр Лейк, основавайки се на Четвъртата поправка в конституцията на Съединените щати. Внимателно разгледах аргументите ви и прецених всички съществуващи факти, включително изявлението на началника на полицията Холт и аргументите на обвинението.

Той замълча, за да види ефекта от думите си, прокара ръка по брадата си, сякаш сега щеше да вземе решение. Джей пое дъх и го задържа.

— Намирам аргументите ви за основателни. По време на преследването е имало моменти, когато Холт не е могъл да наблюдава заподозрения.

Хората в залата ахнаха от изненада. Пол Киркууд се наведе напред и се хвана за перилото, сякаш се канеше да скочи.

— Обаче — продължи Грабко — продължителността на това забавяне е под въпрос и аз съм сигурен, че законът е приложен според изискванията. По тази причина искането за освобождаване се отхвърля.

Чуха се нови възклицания. Грабко удари с чукчето и се намръщи.

— Искам ред в залата. Това прослушване е законова процедура, а не цирк. Посетителите да пазят тишина или да напуснат.

След като отпрати заплахата си, той остави настрана документите, които се отнасяха към първия иск, и взе други.

— По отношение на иска на защитата да не се взема предвид документът за идентификация. Искът се приема.

Елън се изправи и хората отново зашумяха.

— Ваша милост — опита се тя да надвика шума, докато Грабко удряше с чукчето си. — Ваша милост, аз помолих документа...

— Госпожице Норт — остро се обърна към нея той, — вие изказахте мнението си за решението ми още в кабинета. Ако не желаете да предявя обвинение за незначитане, по-добре не го правете отново.

Тя преброи наум до десет, опитвайки се да потуши гнева си.

— Разбира се, ваша милост.

— Можете да призовете първия си свидетел, госпожице Норт.

— Народът призовава агент Мегън О'Мали.

Мич стисна ръката на Мегън. Тя се изправи от мястото си до пътеката и бавно тръгна към свидетелското място, като се опитваше да не се обляга постоянно на патериците си, тъй като чувстваше погледите, отправени към нея. Съдебният пристав вървеше плътно до нея, сякаш се боеше да не припадне. Тя му хвърли леден поглед, с който го прати на мястото му, и се изкачи до свидетелското място.

Елън забеляза, че свидетелката все още носи белезите на това, което се беше случило, а агентката от Бюрото не беше направила нищо, за да ги прикрие. Младата жена не носеше грим и косата ѝ беше сресана назад, като по този начин разкриваше ужасяващите белези около врата ѝ.

— Агент О'Мали, моля съобщете професията си за протокола.

— Аз съм, по-скоро бях, регионален агент на Бюрото за борба с престъпността в Дийр Лейк.

— Казахте „бях“. Променил ли се е статутът ви в Бюрото в последно време?

— Да — намръщено отвърна тя, — в момента съм в отпусका по болест.

— Заради раните, които сте получили на двадесет и втори януари 1994?

— Да.

— Агент О'Мали, на вас ви беше възложено да разследвате отвличането на Джош Киркууд, нали?

— Точно така.

— И на двадесет и втори разследвахте именно това престъпление?

— Да, така беше.

— Бихте ли казали на съда какво се случи онази сутрин?

— Възраждам — прекъсна ги Костело с отегчен вид, — това няма връзка с делото.

Елън го изглежда.

— Отнася се до мотива, ваша милост. Имаме намерение да установим хронологията на събитията, довели до жестокото нападение над Мегън О'Мали.

Грабко присви устни и кимна.

— Приема се.

Елън излезе иззад масата и бавно тръгна към мястото на свидетеля, като по този начин отклони вниманието на Грабко от Костело.

— Моля продължете, агент О'Мали.

— Бях спряла колата си на Олд Седър Роуд, слязох от нея и започнах да оглеждам следите от гуми по пътя, останали от катастрофа, станала през нощта, когато беше отвлечен Джош Киркууд, всъщност непосредствено преди него.

— Защо се заинтересувахте от злополуката?

— Имах подозрения за причината и времето на злополуката. Раните на шофьора и пътниците бяха забавили майката на Джош Киркууд — Хана Гарисън в болницата, тя не беше успяла да прибере навреме детето си от тренировките и Джош е бил отвлечен.

— Появи ли се някой, докато разглеждахте следите?

— Да, доктор Гарет спря и показа интерес към онова, което правех там. Аз му казах, че проверявам нещо.

— Известно ли ви е дали доктор Райт е знаел за злополуката?

— Да. Шофьорът, който беше предизвикал катастрофата, беше студент в колежа „Харис“ и е участвал в проекта, ръководен от доктор Райт и професор Прийст.

— Срецнахте ли доктор Райт отново по-късно през този ден?

— Да. Отидох в колежа „Харис“, за да търся професор Прийст. Професорът не беше в кабинета си, но там открих доктор Райт заедно със студент.

— Как беше облечен доктор Райт по това време?

— Носеше риза, вратовръзка и тъмни панталони.

— Разговаряхте ли с него?

— Да. Той ми каза, че Прийст е отишъл в Сейнт Питър и вероятно ще се върне към два и половина следобед.

— Разбра ли доктор Райт за намерението ви да отидете в дома на колежата му?

— Той ме упъти.

— Съобщихте ли на някого за намерението си да отидете в дома на Прийст?

— Не.

— Къде се намира домът на Прийст?

— На Стоун Куори Трейл 10226. Извън града.

— В горист, сравнително отдалечен район, нали?

— Да.

— Когато пристигнахте на мястото, беше ли професор Прийст у дома?

— Не. Къщата беше тъмна и заключена. Не се виждаше кола. Разходих се из неговата собственост, чийто южен край граничи с Куори Хилс Парк. Когато се приближих до бараката в дъното на двора, видях следи от стъпки, идващи от юг — откъм парка. Това ми се стори подозрително, затова извадих пистолета си, извиках, че съм полицай, и наредих на човека в бараката да излезе.

— Излезе ли?

— Не.

— Какво стана после?

Мегън примигна и отново си представи сцената.

Следобеден здрач. Небето е оловносиво, снегът се стели гъст и плътен. Черни голи дървета обграждат двора.

— Реших да се върна в колата и да повикам подкрепление по радиостанцията — каза тя.

Сърцето ѝ заби по-силно. Доближава се до бараката, остават още тридесет крачки. Изминава не повече от петнадесет.

— Някой изскочи от бараката.

Първият удар беше толкова силен, че тя залитна и изпусна пистолета. Видя го как пада и потъва в снега.

— Аз... се опитах да взема пистолета си. Той се хвърли върху мен. Черно облекло, очила за ски и черната паст на устата, която се доближава до нея.

— Той ме удари — каза тя напрегнато. — С палка, нещо като бастун. Удари ме силно.

Отново и отново. Удря я по раменете. Удря я отстрани по главата. Удари дясната ѝ ръка, която беше вдигнала, за да се предпази, ударът беше толкова жесток, че болката избухна в мозъка ѝ.

Споменът за болката я накара да се олюее. Въздъхна бавно и дълбоко.

— Загубих съзнание — прошепна.

— Когато се свестихте, къде се намирахте?

— Бях завързана за стол. Не мога да преценя къде съм била.

— Можете ли да опишете мястото?

— Бях със завързани очи. Можех да виждам само през едно ъгълче на превръзката.

Елън замълча, постави ръка върху стария парапет до мястото на свидетеля така нежно, сякаш това беше ръката на Мегън. От толкова близо виждаше, че бледността на Мегън няма нищо общо с осветлението и че независимо от ниската температура в залата на челото ѝ бяха избили ситни капчици пот.

— Мегън, разбирам, че ти е трудно — съчувствено изрече тя. — Но ще ни кажеш ли какво се случи, когато те нападнаха на това място?

Свидетелката преглътна с усилие. Трябваше да запази самообладание. Беше ченге и хиляди пъти беше давала показания.

Обаче никога не е била жертвата.

Присви очи и погледна към Гарет Райт, който беше притихнал и излъчваше фалшива невинност, и го прокле да се продъни в ада.

— Той... отново ме би — изрече тя, ядосана, че сълзите пак напиреха в очите ѝ. Да пукне, ако им позволи да се проронят. — Душеше ме. Казваше, че ще ме убие — може би щеше да го направи, не съм сигурна. Каза, че е отвлякъл Джош. Нарече това игра.

— И искаше ти да си залог в играта, така ли?

— Каза ми, че ще бъда следващият им ход. — Чувството на безпомощност и унижение сякаш надвиха болката.

— Агент О'Мали, макар че не сте успели да видите лицето на своя мъчител, вие сте го разпознали. Как успяхте?

— Само двама души знаеха, че отивам в дома на Прийт — Гарет Райт беше единият от тях. Беше ме видял да разглеждам следите от злополуката. Ако беше замесен, щеше да знае, че подозирам нещо. Разговарях няколко пъти с него. Знаех колко е висок. Бях забелязала, че рязко изговаря думите. Видях част от пода до стола. Забелязах ботушите му, докато той продължаваше да говори колко умен бил.

— Изрече ли нещо, което да го издаде?

— Да. Попитах го защо е отвлякъл точно Джош, детето на Киркууд? С голямо задоволство той ми отговори: „Защо не? Те са чудесно семейство.“ Когато разговарях с доктор Райт по-рано същия ден, той си послужи точно с тези думи, за да опише семейство Киркууд — „едно чудесно семейство“.

Елън се отдалечи от свидетелското място, като остави показанията да бъдат осмислени не само от Грабко, но и от пресата. Нека да видят Мегън — ранена и пребита, нека видят добре облечения, изискан мъж, който беше обвинен, и да разберат какво чудовище има сред тях.

Поставяйки отново очилата си за четене, тя взе един от документите, които Камерън бе оставил на масата.

— Раните, които ти причини този мъж, бяха жестоки, нали?

— Да.

— Според медицинското свидетелство имате мозъчно сътресение, многобройни тежки наранявания, натъртване на бъбреците, счупени ребра, спукване на костта на дясното коляно. Почти всяка кост на дясната ви ръка има многобройни фрактури — наранявания, които изискват множество операции, без да има надежда да възвърнете напълно подвижността ѝ.

Тя замълча и погледна със съчувствие към Мегън, сякаш се извиняваше.

— Агент О’Мали, като се има предвид степента на нараняванията по ръката ви, мислите ли, че ще можете наистина да продължите да изпълнявате служебните си задължения като агент в Бюрото за борба с престъпността?

Въпросът накара свидетелката да подскочи. Тя беше отбягвала отговора на този въпрос през дългите нощи, докато лежеше и размишляваше. Свари я неподготвена. През целия си живот беше искала да бъде добър полицаи. И ако това беше невъзможно — какво щеше да прави?

Сълзи замъглиха погледа ѝ, тя гневно примигна и вдигна брадичка.

— Едва ли. Не.

Елън се втренчи в Костело.

— Свидетелят е ваш.

Той се изправи, изражението му беше спокойно, веждите му бяха склучени, сякаш обмисляше нещо.

— Трябва да призная, че съм малко объркан, агент О’Мали. Казахте на съда, че сте разследвали някои аспекти от отвличането на Джош Киркууд на двадесет и втори януари. Така ли е?

— Да.

— Но според статията в „Стар Трибюн“ от тази дата официално сте били освободена временно от поста си. Според шефа ви, специален агент Брус де Палма, сте били заместена от агент Мартин Вилхелм предния ден заради несправяне със задълженията.

— Това е лъжа — рязко отвърна Мегън.

Адвокатът повдигна вежди.

— Наричате специален агент Де Палма лъжец?

— Не, господин Костело — спокойно изрече тя, — вас наричам лъжец.

Съдия Грабко се стресна и се намръщи.

— Агент О’Мали, очаквам почиттелно държание в съдебната зала. Особено от хората на закона.

Тя не се извини. Ако надутият старец очакваше от нея разкаяние, то нямаше да го получи.

Костело продължи:

— Работили сте по случая в продължение на десет дни без задоволителен резултат. Един заподозрян се самоуби в ареста...

— Възраavam — извика рязко Елън. — Няма смисъл от подобни атаки. Агент О’Мали не е подсъдима.

— Ваша милост, смятаме, че несигурното положение на агент О’Мали в Бюрото, както и психическото ѝ състояние на двадесет и втори са факти, които...

— Това е прослушване, господин Костело — намеси се прокурорката, — не съд. Имате право да разпитате свидетеля, а не да го злепоставяте.

Гرابко удари с чукчето.

— Това е моята съдебна зала, госпожице Норт. Ще се погрижа за спазването на закона.

— Да, ваша милост. Моля, направете го.

— Възражението се отхвърля. Моля, продължете, господин Костело.

Той заобиколи масата и започна да се разхожда в празното пространство пред пейките.

— Не ви ли беше наредено от специален агент Де Палма да се явите в главната квартира в Сейнт Пол в събота на двадесет и втори?

— Да — потвърди намръщено Мегън.

— Но вие сте продължили да обикаляте Дийр Лейк, търсейки следи от подхлъзване на автомобилни гуми, като сте се занимавали с разследването, към което вече не би трябвало да имате отношение? Така ли е?

— Не. Все още чувствах, че съм свързана със случая. Джош все още не беше намерен. Имах още въпроси. Бях задължена да открия отговорите. Явяването ми в главната квартира нямаше да попречи да намеря детето, което е в опасност.

— Значи не изпълнихте заповедта на шефа си?

— Само забавих изпълнението ѝ.

— Защо не искахте да се оттеглите от случая?

— Аз съм полицай. Имах морално задължение.

— Не смятате ли, че доста сте се отдалечили от задълженията си? — попита Костело, сменяйки скоростта като пилот във формула 1.

— Вероятно.

— Поне сте откровена. Вие сте първата жена агент в историята на Бюрото, която работи в такива условия. Така ли е? — попита той с фалшиво учудване.

— Да.

— Били сте подложена на голям натиск да решите случая Киркууд? Повече, отколкото ако бяхте мъж?

— Не мога да преценя — безизразно отвърна тя, — никога не съм била мъж.

Чуха се смехове. Грабко удари с чукчето си.

— Репортерите са дебнели всеки ваш ход — продължи Костело. — Хората от главната квартира са ви притискали. Работили сте под голямо напрежение. Така ли е?

— Да.

— И сте искали на всяка цена да разрешите случая? Фактически кариерата ви е зависела от това?

— Исках да реша случая. Това ми е работата.

— Бяхте ли отчаяна?

— По-скоро решителна.

Костело се обърна към галерията, усмихна се с най-очарователната си усмивка и поклати глава.

— Имате упорита склонност към рационализиране, агент О'Мали.

— Възразявам! — извика Елън.

— Приема се. Моля, ограничете се с въпросите, господин Костело.

Той кимна едва доловимо и се приближи до масата на защитата. Дорман стоеше нащрек като дресирано куче и му подаваше необходимите документи.

— Агент О’Мали, в процеса на разследването доктор Райт смяташе ли се за заподозрян?

— Не. Не и докато не ме отвлече и малтретира, а Холт не започна да го преследва.

Тъмните очи на адвокатата блестяха, когато се обърна към Грабко. Съдията се наклони към мястото на свидетеля, страните му бяха зачервени.

— Агент О’Мали, учуден съм, че отговаряте по този начин. Ако го направите още веднъж, ще си понесете последствията.

— Да, ваша милост. — Тя завъртя глава, така че Грабко да не може да види очите ѝ.

— Не е ли вярно — продължи Костело, — че сте смятали за заподозрени и други хора, включително и Пол Киркууд?

— Такава е стандартната процедура при отвлечане, семейството също се разследва.

— Били ли сте по-категорична за вината на Пол Киркууд, за разлика от останалите, които са се занимавали със случая.

Мегън присви очи.

— Аз съм добър полицаи. Не се „занимавам“ със случая.

— Това е достойно за възхищение. Значи сте били убедена, когато сте взели отпечатъци от пръстите на господин Киркууд?

— Отпечатъците бяха взети с цел елиминиране.

— Говорили сте с доктор Райт и студента му на двадесет и втори — каза Костело, като поднови разходката си, — но всъщност сте отишли в колежа, за да търсите професор Кристофър Прийт. Така ли е?

— Да.

— Защо?

— Искях да му задам няколко въпроса.

— Смятахте ли го за заподозрян?

— Съществуваше подобна възможност.

— Оставили сте доктор Райт с впечатлението, че ще ходите до дома на Прийст по-късно същия ден. Можете ли да кажете дали някой от тях е говорил за това с други хора?

— Не мога.

— Възможно ли е вашият разговор да е бил подслушван от някого?

— Не мога да кажа.

— Не можете да потвърдите, че единствен доктор Райт е знаел, че отивате в дома на Прийст?

— Доколкото знам, единствен е.

— Кога пристигнахте в дома на Прийст?

— Приблизително към един и четиридесет и пет.

Костело повдигна вежди към публиката.

— Но доктор Райт е подчертал, че Прийст няма да се върне до два и тридесет. Защо сте отишли толкова рано?

Мегън войнствено вирна брада.

— Исках да съм там, когато се върне.

— Агент О'Мали — предупреди я Грабко.

— Смятали сте го за заподозрян — изрече адвокатът.

— Отговорихте си сам на въпроса — отбеляза бързо Елън. —
Ваша милост, можем да помолим господин Костело да прекрати лова дотук. Очевидно е без значение дали е имало един или дузина заподозрени. Арестуваният е доктор Райт.

Лицето на Грабко придоби сериозен вид, сякаш искаше да се противопостави, но не можеше.

— Нека продължим, господин Костело.

— Агент О'Мали, видяхте ли лицето на човека, който ви нападна в дома на Прийст?

Той я удари и я повали на земята. Пистолетът излетя от ръката ѝ.

— Не.

— Видяхте ли лицето на човека, който ви малтретира?

Болката идваше едновременно отвсякъде, от рамото, от коляното, от ръката, отново и отново.

— Агент О'Мали?

— Видях краката му.

Костело погледна възмутено.

— И на това основание искате да приемем, че уважаван член на обществото е виновен в отвратително престъпление?

— Не! Аз...

— Разпознахте ли гласа?

„Мислиш, че ще те убием, а, умнице? Няма да си първата от дълго време...“ — Тих безплътен шепот.

— Не, но...

Адвокатът се отдалечи от нея.

— Не сте го видели, не сте го разпознали, не е произнесъл името си... — каза той, а гласът му все повече се извисяваше. Хвърли писмените ѝ показания на масата и ѝ обърна гръб.

— Има ли нещо, което бихте искали да кажете, бивш агент О'Мали, което да ни убеди, че насилникът ви е бил доктор Райт, или това е последен отчаян опит на жена, която не се е справила със случая и се опитва да спаси кариерата си, преди да бъде изхвърлена на улицата?

— Възразявам! — реагира Елън.

Грабко се подвоуми как да отговори.

Мегън бе обзета от ярост. Последната нишка на самообладанието ѝ се скъса и гневът ѝ се изля.

— Мога да ви кажа, че е виновен! — извика тя, изправяйки се от мястото си. — Мога да ви кажа, че е гаден кучи син, който си мисли, че да отвлича деца е игра, и заслужава нещо по-лошо от това, на което би го осъдил този съд!

— Тишина! — извика Грабко, удряйки с чукчето. То се счупи и излетя към масата на защитата. — Тишина!

Съдебният пристав се запъти към мястото на свидетеля, но отскочи, щом видя патерицата на Мегън.

Тя се беше втренчила в Костело, който се намираще на не повече от половин метър, устните му се бяха разтеглили в усмивка.

„О, Боже, О'Мали, падна право в ръцете му. Време е да си вървиш.“

Тя се показа точно такава, каквато той искаше да я покаже — луда, пристрастна, без капка самообладание. Отчаяна. Мисълта за това я накара да изпита болка, зави ѝ се свят. Тя бавно тръгна към стола си и затвори очи.

— Нямам повече въпроси — изрече Костело и спокойно се обърна към клиента си.

ГЛАВА 31

— Обвинението призовава началника на полицията Мич Холт — спокойно изрече Елън, сякаш първият ѝ свидетел не беше изведен насила от съдебната зала.

Не можеше да вине Мегън, че беше загубила самообладание. Като се имаше предвид на какво я беше подложил Райт, беше чудно как не извади пистолет, за да застреля него и адвоката му. Чудеше се какво ще е въздействието на емоционалното показание на Мегън. Пресата можеше да вземе или не страна, но Грабко очевидно беше ядосан. Това прослушване беше негово, а Мегън беше привлякла вниманието към себе си. Щеше ли той да погледне на показанията зле?

С малко късмет Мич можеше да успокои съдията и присъстващите в залата. От него ставаше чудесен свидетел — спокоен, безкомпромисен, с лице на ветеран детектив. Застана на мястото си и се закле, погледът му беше прикован към масата на защитата.

— Господин Холт, ще кажете ли пред съда какво се случи през нощта на двадесет и втори януари? — попита Елън.

— Приблизително в осем и четиридесет и пет вечерта ми се обади агент О’Мали — започна Мич. — Очевидно беше в беда. Не ѝ беше позволено да говори много. Сетне някакъв мъжки глас се обади и ме инструктира да отида сам до югозападния вход на Куари Хил Парк в девет и петнадесет.

— Каза ли ви защо?

— Заяви, че имат подарък за мен и искат да победят в „играта“.

— И отидохте в парка според инструкцията?

— Не. Моментално изпратих кола без обозначителни знаци с двама офицери до югоизточния вход на парка и друга на югозападния, а аз отидох пеша към западния.

— Където паркът се свързва с района Лейксайд?

— Да. Изчаках под прикритието на дърветата. В девет и пет последен модел ГМС с двойна предавка влезе в парка, продължи още малко по пътя и спря. Шофьорът слезе, отиде до вратата на пътника и

го изведе навън, сетне го помъкна приблизително тридесет метра обратно на юг.

Мегън куцаше силно, несъмнено зле наранена. Яростта, която беше изпитал тогава, се разгоря в него като въглен.

— Между тях последва борба — заяви безизразно той. — Изскочих от гората и извадих оръжието си, заявих, че съм от полицията, и им заповядах да останат на място.

— В този момент разпознахте ли хората?

— Да, разпознах агент О'Мали. Похитителят носеше скиорска маска.

— Беше ли въоръжен?

— Да. Носеше деветмилиметров полуавтоматичен пистолет.

— И заплашваше агент О'Мали?

— Да. По едно време притисна пистолета в слепоочието ѝ. — И Мич знаеше, че едно погрешно движение или решение и тя щеше да умре пред очите му.

— Заповядах му да свали оръжието, информирах го, че е арестуван — продължи той. — Агент О'Мали се опита да ми помогне. Той я блъсна към мен и изстреля няколко куршума, скочи обратно в пикапа, чийто мотор все още работеше. Аз скочих отзад и изстрелях куршум през задния прозорец, за да счупя стъклото, заповядах му да спре.

— А той стори ли го?

— Не. Отвърна на стрелбата и изгуби контрол над машината.

Пикапът излезе от пътя, подскочи нагоре и се приземи на една страна.

— Изхвъркнах от каросерията. А пикапът се удари в дърво.

— Сетне преследвахте заподозрения пеша?

— Да, той побягна в гората и нагоре по хълма към Лейксайд, като от време на време спираше и стреляше в мен.

— Уцели ли ви?

— Един куршум успя да мине през ръкава ми и да ме одраска по ръката.

— Но продължихте преследването?

— Да. По едно време той захвърли маската. Открих я на земята до следите му.

— Какво направихте с нея?

— Оставих я там, където беше. Фотографите я снимаха, сетне я поставиха в найлонов плик като доказателство и я изпратихме в лабораторията на Бюрото за борба с престъпността, за да бъде обработена.

— Ваша милост — обърна се Елън към Грабко, докато Камерън се изправяше, за да представи няколко фотографии на чиновника. — Маската все още е в лабораторията на Бюрото, но бихме искали да представим снимките на сцената на престъплението за целите на прослушването.

— Господин Костело? — попита Грабко, повдигайки вежди.

— Няма възражение, ваша милост.

Грабко кимна на служителя.

— Вземете снимките като свидетелство.

— Накъде се насочи заподозреният? — попита Елън, обръщайки се отново към Мич.

— Към Лейксайд. Тичаше през задните дворове на къщите по Лейкшор Драйв.

Бягаше по ски пътеката между дърветата. Студеният вятър прорязваше дробовете му като с нож. Мислеше си колко безумно е да преследваш професор от колежа, който кара сааб и работи с малолетни престъпници.

— Преследвах заподозрения през дворовете, насочвайки се на север. Видях го да влиза в гаража през задната врата и го последвах, повалих го и го арестувах.

— И този мъж е сега пред вас в съдебната зала?

— Да, той е. — Сърдито изглежда мъжа, чиято игра бе съсипала живота на хората в Дийр Лейк. — Доктор Гарет Райт, обвиняемия.

— Благодаря, господин Холт — кимна тя. — Нямам повече въпроси.

Мич наблюдаваше как Костело се изправя. Чудеше се дали ще играе същата игра, както при разпита на Мегън — да му задава прекалено лични и неудобни въпроси, докато загуби самообладание. Би искал да има възможността да го нападне лично. За предпочитане в тъмна алея без свидетели. Измъчваше се, докато наблюдаваше разпита на Мегън. Съдебният пристав я бе извел от мястото ѝ в стаята на съдебните заседатели. Имаше само едно по-силно желание от това да отиде при нея, и то беше да закове капака на ковчега на Гарет Райт.

— Господин Холт — започна Костело, изправяйки се зад масата на защитата. — Вие свидетелствате, че заподозреният е носел маска, когато сте го видели в парка. Не сте видели лицето му тогава?

— Не.

— Разговаряхте ли?

— Не.

— Каква беше регистрацията на превозното средство.

— На името на Рой Странберг, който е бил в Аризона по това време. Пикапът е бил откраднат.

— Бяха ли намерени пръстови отпечатъци на доктор Гарет Райт в него?

— Не.

— А когато преследвахте заподозрения през гората, видяхте той да си сваля маската? Видяхте ли лицето му?

— Не.

— Това е доста гъста гора, нали? Има много дървета.

— Да, това е обяснението за гора — сухо отвърна Мич.

— И не сте виждали постоянно и ясно заподозрения, нали?

— Не постоянно, но изстрелите ме ориентираха къде се намира.

В залата се разнесе смях, но Костело използва възможността.

— И когато заловихте Гарет Райт, той беше ли с пистолет?

— Не.

— Според изявленията ръцете на доктор Райт по-късно са били изследвани за барут и тестът е бил отрицателен — нали така?

— Да.

Лицето на Костело придоби загрижено изражение:

— Значи вие тичате през гората. Тъмно е. Вали сняг. Опитвате се да избегнете куршуми и дървета. Загубвате от поглед заподозрения не само веднъж, нали?

— Видях го, когато влезе в гаража.

— Но преди това сте го загубили от погледа си.

— За не повече от десет секунди.

— Колко секунди?

— Не съм измерил.

— Пет секунди? Десет? Двадесет?

— По-малко от двадесет. По-малко от петнадесет.

— Но не сте сигурен?

— Не.

— Така че има вероятност мъжът, когото сте видели да влиза в гаража, да не е бил вашият заподозрян, нали?

— Малко вероятно е.

— Но е възможно?

— Твърде малко.

— Преди да извършите ареста, имахте ли някаква причина да вярвате, че заподозреният, когото преследвате, е доктор Райт?

— Агент О'Мали ми каза, че е бил доктор Райт.

— Разбирам. — Той кимна. Извърна се настрани и се подпря на масата, въртейки разсеяно молив в ръката си. — Господин Холт, когато агент О'Мали ви се обади и сте чули, че е в опасност, какви чувства изпитахте?

Мич се намръщи подозрително:

— Не ви разбирам.

— Страхувахте ли се за живота ѝ?

— Разбира се.

— А когато я видяхте в Куари Парк и тя очевидно е била зле наранена, изпитахте ли гняв?

— Възражение! — извика Елън и изгледа Костело накриво. — Има ли смисъл?

— Да, ваша милост.

Грабко кимна.

— Продължавайте. Отговорете на въпроса, господин Холт.

— Да.

— Значи сте били разгневен. Страхували сте се за нея. Искали сте да хванете човека, който ѝ е причинил това. Искали сте го силно.

— Това ми е работата.

— Но чувствата ви не са били само от професионална загриженост, нали? Истина ли е, че двамата с агент О'Мали сте...

— Възражение! — Скочи на крака Елън. — Това е извън обсега на прослушването! Тук сме, за да преразгледаме фактите и доказателствата, а не да се ровим в личния живот на полицейските офицери!

Грабко удари с чукчето и рязко я прекъсна:

— Не искам да слушам повече лекциите ви, госпожице Норт. Господин Костело, по-добре ще е да се изразите по-ясно пред съда.

Елън хвърли молива си и скръсти ръце на гърдите си.

— Съгласна ли сте с предложението ми, госпожице Норт? — студено я запита съдията.

— Да, ваша милост. Така господин Костело ще има възможността да представи случая си пред пресата, което най-вероятно е първопричината да се захване с това дело.

Грабко издаде долната си устна напред като нацупено дете.

— Резултатът от това прослушване няма да се базира на мнението на пресата, госпожице Норт. Решението е единствено мое и то се основава на представените тук доказателства. Така че зависи от мен да реша какъв е смисълът на въпросите на господин Костело. Ако усетя, че в тях има смисъл, ще позволя да продължи.

— А дали ще бъдат отхвърлени от всеки съдебен заседател, който чете „Пайниър Прес“ или гледа новините по единадесети канал? — продължи да спори тя. — Може да останем без съдебни заседатели, ваша милост, но залата е пълна с хора, които могат да действат като заседатели и съдия. Ако господин Костело трябва да изложи този неубедителен аргумент, моля да го направи в допълнителния си коментар.

— Доближете се — заяви сериозно Грабко.

Те се строиха пред него, Костело и Елън, заобиколени от своите помощници.

— Сега, моля ви, господин Костело, бихте ли ни осветлили относно вашата юридическа гениалност от големия град.

Той се усмихна.

— Ще трябва да простите на госпожица Норт, ваша милост. Разбираемо е, че не би искала да се повдига този въпрос — влиянието на личните отношения при мотивация.

Намекът беше очевиден. Тя бе зашеметена, че дори той си позволява да пристъпи такава опасна граница. Обръщайки се обратно към съдията, тя заби токчето си в крака на Костело.

— Ваша милост, господин Холт и агент О'Мали са действали като офицери от силите на реда. Те са тук днес, за да дадат показания — изрече Костело през зъби. — Но както госпожица Норт знае много добре, личните и служебните дела не могат да се разграничат. Особено при такъв случай, става дума за нападение — както очевидно е било.

Ако тези чувства влияят на преценката на господин Холт, смятам за нужно съдът да е информиран.

— Това ще направи ли клиентът ти по-малко виновен? — попита Елън.

— Моят клиент е невинен, жертва на обстоятелствата и на отчаяния опит на агент О’Мали да се задържи на работа в Бюрото.

Елън присви очи.

— Ваша милост, бих ли могла да кажа, че „единствените отчаяни опити“ са тези на господин Костело, който е възприел абсолютно недопустим начин на разпитване.

— Не, не можете — отвърна Грабко. — Бихте ли престанали да взимате решения вместо мен, госпожице Норт, и да си припомните своето място в тази съдебна зала.

— Моето място?

Камерън се опита да я защити:

— Ваша милост, нямам голям опит в този вид процедури като госпожица Норт или господин Костело — лицето му блестеше от пот, — но смятах, че защитата, ако има такава, трябва да представи убедителни доказателства, които са явно оправдателни, вместо да се представят спекулативни теории. Прав ли съм?

Изражението на съдията малко поомекна при възможността да се прояви като професор по право и напрежението спадна.

— Прав сте, господин Рийд. Обаче те наистина трябва да са оневиняващи, нали?

— Да, ваша милост.

— И теоретично дори изявлението на свидетел на обвинението може да бъде сметнато за такова, ако има съответната тежест.

Опитът на Камерън за дипломатично разрешение на въпроса бе използван от Грабко, който обичаше да се наслаждава на собствения си глас.

— Продължете, но по-предпазливо, господин Костело — продължи съдията. — Искам да чуя нещо по-определено във въпросите, които задавате, не сме тук за кръстосан разпит.

Той кимна.

— Разбира се, ваша милост. Благодаря.

Елън се въздържа да му достави удоволствие, като го погледне. Тъй като не искаше да рискува, Камерън я хвана за раменете и я

насочи обратно към масата на обвинението.

— Добър ход — прошепна тихо тя.

Той се наведе към нея, докато сядаше на стола си.

— Вбесяваш го, Елън.

— Той ме вбесява.

— Да, но съдбата му не е в твоите ръце.

— Мога само да си мечтая за нещо подобно.

Костело зае мястото си зад масата на защитата, държейки се на разстояние от свидетелското място.

— Господин Холт, истина ли е, че двамата с агент О'Мали имате връзка?

Мич стисна зъби.

— Това не ви влиза в работата, господин Костело.

Грарко се наведе напред.

— Отговорете на въпроса, господин Холт, и моля ви се, въздържайте се от ругатни в моята съдебна зала.

— Да, ваша милост — отвърна той, хвърляйки сърдит поглед към Костело.

— Значи, когато сте видели, че агент О'Мали е в опасност, вашата тревога е надхвърлила обикновената ви служебна загриженост.

— Да.

— Искали сте да заловите виновника, а агент О'Мали ви е казала, че това е Гарет Райт.

— Да.

— Смятали сте, че човекът, когото сте преследвали, е доктор Гарет. Той живее на Лейкшор Драйв. Преследването е било в тази посока и когато сте забелязали някой да влиза в гаража на доктор Райт, сте предположили, че преследвате него. Дори вие признахте, че за известно време сте загубили виновника от погледа си.

— Само за няколко секунди — уточни Мич. — За миг. Какво се стремите да докажете, Костело? Изплюйте камъчето и ни спестете сценичната изява.

Искаше му се да го удари по лицето и да изтрие самодоволната му усмивка, но осъзна, че разстоянието, на което стоеше адвокатът, го дразни още повече, отколкото ако този кучи син бе застанал на крачка от него, както беше сторил с Мегън.

— Искали сте агент О'Мали да запази мястото си като регионален агент, нали?

— Агент О'Мали е чудесно ченге.

— И ваша любовница. И агент О'Мали е решила без никакви доказателства, че доктор Райт е виновен. Казала ви е, че той и е причинил всичко това, така че вие сте го преследвали.

— Преследвах заподозрян — поправи го Мич, кръвта му кипна при тази инсинуация. — Арестувах заподозрян. Не ме интересуваше дали това е доктор Райт или доктор Спок.

— Не ви ли дойде наум, че мъжът, когото арестувахте, и онзи, когото преследвахте през гората, може да не са един и същи човек?

— Никога.

— Доктор Райт и съпругата му живеят на Лейкшор Драйв 93, така ли е?

— Да.

— Можете ли да ми кажете кой живее на Лейкшор Драйв 97?

— Семейство Киркууд.

— Пол Киркууд?

— Да.

— Нямам повече въпроси, господин Холт.

Елън наблюдаваше Костело, докато той седна на мястото си.

— Наистина ще го направи, нали? — прошепна Камерън. — Ще се опита да насади бащата на Джош.

— Ще направи всичко възможно — промърмори тя. — Гарет Райт и сянката му не са единствените играчи в тази игра.

Тя отново се изправи, когато Грабко освободи свидетеля.

— Може ли да продължа със свидетеля, ваша милост?

В очите на Грабко блесна нетърпение, но се съгласи и се облегна назад, гладейки брадата си.

— Къщите на Лейкшор Драйв нямат ли номера от задната страна, господин Холт?

— Не, доколкото знам.

— Значи, когато сте преследвали заподозрения до гаража, не сте имали представа дали номерът е бил 93 или 95.

— Нямах представа. Това не беше от значение.

— Заподозреният, когото сте преследвали през гората, е бил облечен в черно, вярно ли е?

- Да. Черни панталони, черни боти и черно яке.
- А как беше облечен доктор Райт, когато го арестувахте?
- Носеше черни панталони, черни боти и черно скиорско яке.
- Показваше ли признаци на физическо напрежение?
- Да. Дишаше тежко и беше потен.
- Имате ли представа каква беше температурата тази нощ?
- Около минус двадесет градуса.
- Не е било толкова топло, че човек да се изпоти, нали?
- Възражение!
- Оттеглям въпроса — каза Елън. — Относно теста за барут по ръцете на доктор Райт: резултатът от теста може ли да се повлияе, ако той е носел ръкавици, когато е стрелял?
- Да.
- Нямам повече въпроси. Благодаря, господин Холт.

Последният свидетел на обвинението беше криминолог от главната квартира на Бюрото за борба с престъпността в Сейнт Пол. Норм Айрлбек беше отишъл на мястото, където бяха намерили Мегън, и беше взел чаршафа с петна кръв, в който беше увита. Елън му показа снимки на чаршафа на местопрестъплението и в главната квартира.

— Това ли е чаршафът, господин Айрлбек?

— Да. — Той кимна с голямата си глава. Гласът му беше дълбок и звучен, който веднага привлече вниманието на Грабко.

Прокурорката подаде снимките на чиновника.

— Чаршафът все още се изследва в лабораторията — така ли е? — попита тя, отстъпвайки назад към свидетеля.

— Да. Тестовете за ДНК ще отнемат още четири-пет седмици.

— Но вече има някои предварителни резултати?

— Да, има. Два отделни типа кръв бяха открити на чаршафа. Нулева положителна, която е кръвната група на агент О'Мали, и АБ отрицателна, която е кръвната група на Джош Киркууд.

— А тестовете за ДНК, които се провеждат сега, ще определят дали наистина АБ отрицателната кръвна група е на Джош Киркууд. Така ли е?

— Да.

— На чаршафа бяха открити и косми, нали?

— Да. Те бяха изследвани и открихме, че са на агент О’Мали, Джош Киркууд и на обвиняемия, доктор Гарет Райт. Имаше също косми от четвърти неидентифициран човек.

— Ами какво ще кажете за маската, открита по маршрута на преследването, господин Айрлбек? Бяха ли открити косми?

— Да. От обвиняемия и също косми, които съвпаднаха с тези на четвъртия неидентифициран човек.

— Благодаря, господин Айрлбек. Нямам повече въпроси.

— Господин Айрлбек — изрече Костело, преди Елън да заеме мястото си. — Анализът на косми сигурен ли е?

— Не, не е.

— Не можете категорично да потвърдите дали косъмът, открит на чаршафа, принадлежи точно на даден човек.

— Не, сър.

— Има ли начин да се определи кой последен е носел маската — доктор Райт или неидентифицирания човек?

— Не, сър.

— И няма начин да се разбере как точно тези косми са попаднали на чаршафа?

— Не.

— Биха ли могли да бъдат поставени нарочно върху чаршафа?

— Възможно е.

— Нямам повече въпроси.

— Стига ни толкова — изрече Камерън. Фийби му подаде бял хартиен плик със сандвич и остави този на Елън на бюрото, без да я погледне.

Елън крачеше покрай масата за конференции. Беше твърде нервна, за да мисли за храна. Прослушването беше минало добре, въпреки че Костело спечели няколко точки, но следобедът щеше да се превърне в шоуто на Тони и сигурно нямаше да успее да сдържи нервите си.

— Разполагаме с необходимото — изрече Мич, крачейки от другата страна на масата. — Дори ако Грабко се изкуши да се вслуша в глупостите на Костело, разполагаме с достатъчно доказателства срещу Райт, за да се заведе дело. Грабко няма да има куража да го освободи.

„Но колко нерви ще ни струва това“ — питаше се Елън, след като пресата разпространяваше неща, които той не беше сторил? Той не би могъл да върне Джош у дома. Не би могъл да отвлече или да убие Дъстин Холоуман. Сега това привличаше вниманието на хората — чудовището в едър план. Решението на Грабко ще се основава на закона, но той беше просто човек, податлив на слухове и натиск като всички останали.

— Много ясно е накъде върви — отвърна тя. — Не съм виждала съдия да дава такава свобода на действие в предварително гледане на дело, откакто свършиха сериите за Пери Мейсън. Съжалявам, че позволи на Костело да те измъчва, Мегън.

Тя седеше в края на масата, изглеждаше дребна и измъчена, сякаш изпитанието от тази сутрин я беше смазало.

— Аз би трябвало да се извинявам — измърмори тя със сведени очи. — Не трябваше да му позволя да ме притиска.

Напрежението в гласа ѝ и скованите челюсти подсказваха, че вътрешно се измъчва, въпреки че се опитваше да го прикрие.

Елън беше виждала подобни неща и преди. На ченгетата им беше много трудно да са жертви. Те бяха по природа добре контролиращи се луди, на жертвите се отнемаха контролът, гордостта и достойнството.

— Грешката не е твоя, Мегън — каза тя.

— Накара ме да изглеждам като бълнуваща лунатичка, която би казала или направила всичко, само и само да прибави арест към досието си.

— Или като човек, който е сигурен във фактите и знае кой е виновникът — възрази Елън. — Всичко е въпрос на гледна точка. Хората виждат това, което искат.

— Знаем какво искат да видят, когато се вгледат в Райт — изрече Мегън. Никой не иска да повярва, че мъж като Гарет Райт е способен да извърши престъпление. И със смъртта на Дъстин Холоуман хората от окръга Парк още по-малко ще са склонни да приемат, че Райт е самият дявол.

— Е, тогава ще трябва да докажем, че грешат — отвърна Елън.

Мегън кимна.

— Да. Трябва да го сторим.

ГЛАВА 32

— Защитата призовава доктор Гарет Райт — заяви Костело.

Това явно беше смел ход: да подложи клиента си на кръстосан разпит. Самият обвиняем щеше да дава показания, което беше много необичайно за прослушване за вероятна вина, но, от друга страна, самият случай беше необичаен. Джей седеше с кръстосани ръце, обмисляйки стратегията. Ако Райт беше социопат, както го беше обрисувала Елън, то тогава той беше съвършен лъжец и играеше роля, която му харесваше — професор с добри маниери, заслужаващ обществена симпатия.

Джей трябваше да признае, че беше виждал това и преди. Ум студен като арктически лед, способен да очарова, но също и да убива. Беше разговарял с такъв човек в изправителния дом „Ангола“ в Луизиана. Мъжът беше приятен и беше добре информиран за всички политически събития. Образован, умен, с остър и язвителен ум. Човек, който беше задържал три сервитьорки от закусвални по магистралите като сексробини за три месеца, беше ги измъчвал до смърт, сетне беше препарирал главите и гърдите им за своята колекция. Д. Родман Мадсен, търговски представител на компания за помпи за напояване, два пъти избиран за търговец на годината и ковчезник на местната „Елк Лодж“. Убиец! Никой от познатите му не го бе заподозрял.

Гарет Райт зае мястото си и тихо изрече клетвата. Със синия си костюм и вратовръзка той приличаше на млад професионалист — привлекателен, консервативен и образован. Джей долавяше чувствата на хората около него — отхвърлянето, неверието. Дори съдията погледна към Гарет Райт недоверчиво, сякаш беше учуден, че този човек е в центъра на съдебната процедура.

Костело започна да му задава въпроси относно професионалните му задължения и научните му степени, сетне изтъкна приноса му към обществото и едва тогава започна да го разпитва.

— Доктор Райт, къде бяхте вечерта на дванадесети януари между пет и половина и седем и половина?

— Работех — спокойно отвърна той. — Преглеждах доклад по изследвания, които смятах, че могат да бъдат представени на моите студенти, занимаващи се с въпросите на възприятията и обучението.

— И къде извършвахте това проучване?

— В архива в мазето на Грей Хол.

— В студентското градче на „Харис“?

Той глупаво се усмихна.

— Да, в кабинета ми няма достатъчно място за всичките ми книги и помагала. В сутерена имам един вид допълнителен кабинет.

— Сам ли бяхте тази вечер?

— Не. Тод Чайлдс, мой студент, беше при мен до около осем и половина.

— И кога чухте за отвличането на Джош Киркууд?

— По-късно същата вечер. По новините в десет.

— Познавате ли Джош?

— Колкото познавам другите съседски деца.

— Познавате ли родителите му?

— Да, Хана и Пол. Те са познати на семейството ми. Не сме много близки.

— Имало ли е неприятни инциденти между вас?

— Не. Никога.

— Всъщност разговаряхте няколко пъти с доктор Гарисън след отвличането на сина й, нали? За да изразите съжалението си и да я посъветвате.

— Да. Обадих й се вечерта на двадесет и първи, за да й дам името на семеен терапевт в Едина, когото познавам. Беше ясно, че изпитанието беше разбило семейството им.

— А няколко пъти след отвличането журналистите ви ползваха като консултант, така ли е?

— Да, въпреки че им казах, че нямам опит в областта на криминалната психология.

— Преди арестуването ви разпитвали ли са ви някога в полицията за изчезването на Джош Киркууд?

— Не като заподозрян. Зададоха ми няколко общи въпроса — дали съм видял непознати в района, дали съм забелязал нещо по-различно в домакинството на Киркууд, такива неща.

— А вие какво им отговорихте?

— Че не мога да им помогна. Прекарвам по-голямата част от времето си в колежа или в кабинета си у дома.

— А къде бяхте следобед в събота на двадесет и втори януари?

— Работех. Новият семестьър започваше в понеделник. Подготвях се.

— Сам ли бяхте?

— Тод Чайлдс беше с мен до около един и половина на обяд. След това останах сам. Около един и половина отидох вкъщи да обядвам и се върнах в колежа към четири часа. Прекарах следобеда и вечерта в Грей Хол.

— Кога се върнахте у дома?

— Към девет и половина вечерта.

— Бихте ли разказали пред съда какво се случи, когато се прибрахте?

— Току-що бях паркирал колата в гаража и тръгнах към вратата, когато чух нещо подобно на изстрели зад къщата. Отидох до вратата и видях мъж, който тичаше към мен. Помислих си, че може да е крадец, някакъв престъпник. Така че отскочих назад с намерението да се прибера и да повикам полицията. Вратата се отвори с трясък и в следващия миг бях нападен и арестуван.

— Нямате представа какво се е случило през деня и вечерта с агент О'Мали, която е била отвлечена и пребита?

— Разбира се, че не. Откъде бих могъл да разбера?

— Как, наистина — изрече Костело, обръщайки се към присъстващите в залата. — Доктор Райт, притежавате ли скиорска маска като тази, която видяхте по-рано на снимките на обвинението?

— Едно време имах. Бях запален по ските. Ходех на ски поне три пъти седмично, без значение колко е студено, но не съм го правил през последните няколко зими.

— А имате ли представа какво се е случило с вашата маска.

Той поклати глава.

— Не. Вероятно съпругата ми се е отървала от нея на някоя разпродажба на употребявани вещи.

— Притежавате ли пистолет?

— Не. Аз съм противник на огнестрелните оръжия. Никога не бих държал пистолет у дома.

— И накрая, за протокола, доктор Райт, вие ли отвлякохте Джош Киркууд?

— Категорично не.

— Вие ли отвлякохте и пребихте агент О'Мали?

— Категорично не.

— Благодаря, доктор Райт. Нямам повече въпроси.

Елън се изправи. Заобиколи масата и зае мястото си.

Беше наблюдавала как двамата плетат мрежата си, привличайки вниманието на Грабко и пресата върху себе си. Играеха ролите си перфектно. Нейната работа беше да накара публиката да забрави за представлението им, да ги накара да забравят за всеотдайния доктор Райт и да опровергае историята им.

— Доктор Райт, този помощен кабинет, който използвате в сутерена в колежа, се намира в северозападния край на сградата, нали?

— Да, така е.

— Първата стая в края на стълбището?

— Да.

— И съвсем близо до площадката на първия етаж, където има изход към малък факултетски паркинг. Права ли съм?

— Да.

— Кабинетът ви е на много удобно място — констатира тя. — Лесно е да влизате и да излизате от него, без да бъдете забелязан.

— Възражение!

— Ще задам въпроса по друг начин — каза тя, доволна, че е спечелила точка за втори път. — Някой видя ли ви да излизате от сградата вечерта на дванадесети януари?

— Не видях никого.

— Казахте, че един от студентите ви, Тод Чайлдс, е бил с вас тази вечер.

— Да, точно така.

— Само той и никой друг?

— Не, никой.

— Доктор Райт, можете ли да обясните защо на разпита в полицията господин Чайлдс не е казал нищо за това?

— Възражение! Опит за спекулация.

— Приема се.

— Ами на двадесет и втори януари? Може ли някой да потвърди изявлението ви, че сте се върнали да работите след късен обяд и сте работили до девет вечерта?

— Бях сам и нямах представа, че ще ми е нужно алиби по-късно — сухо отвърна той.

За кратък миг, когато погледна Елън, в очите му проблесна подигравка. Погледът му предполагаше, че той само я оставя да играе, но под негов контрол. Тази мисъл се сви вътре в нея като червей, прояждащ увереността ѝ. Представи си Дъстин Холоуман. „Някои в грях се издигат, други се провалят в добродетел...“

— А на двадесет и втори — настоя тя. — След като Тод Чайлдс е напуснал кабинета, не сте видели никого през целия ден и вечерта?

— Не, не съм.

Елън скръсти ръце, повдигна вежди и закрачи бавно пред свидетеля.

— Не ви ли се струва странно? Както казахте, новият семестър е щял да започне в понеделник. Смятате ли, че сте били единственият преподавател с кабинет в колежа, който е трябвало да се подготви?

— Не мога да говоря от името на колегите си — хладнокръвно отвърна Райт. — Вероятно са по-добре подготвени от мен. Или времето им е попречило да дойдат. Имаше снежна буря.

— Да, така беше — кимна тя. — Времето беше студено и противно. Въпреки това, когато началникът на полицията Холт ви арестува, вие сте били изпотен. Не сте носели ръкавици. Можете ли да обясните това?

— Бях се уплашил, госпожице Норт. Чух изстрели, видях мъж да тича към мен, мъж, който нахлу в гаража ми и ме нападна. Вероятно това е причината да се изпотя.

— А ръкавиците?

— Забравих ги.

— В такава студена вечер?

— Бях уморен. Беше станало доста късно.

— Температурата е била много под нулата.

— Проклинах се за това през цялото време по пътя за дома.

Отново я изгледа. Интимно. Забавляваше се. Въвличаше я в странен споделен само от тях момент, невидим за другите. Елън се

обърна с гръб към него и тръгна към масата на обвинението, преструвайки се, че иска да погледне бележките си.

— Доктор Райт, агент О'Мали даде показания, че когато е разговаряла с вас в кабинета на професор Прийст, вие сте носели риза, вратовръзка и тъмни панталони. Когато Холт ви е арестувал, сте били облечен в черно. Защо?

— Смених си дрехите, когато се прибрах за обяд — отговори невъзмутимо той. — Беше събота. Знаех, че ще прекарам остатъка от деня сам. Реших, че така ще ми е по-удобно.

— Така че се облякохте като нинджа?

— Възражение! — изкрещя Костело.

— Приема се. — Грабко се намръщи. — Госпожице Норт, придържайте се към установения ред.

— Да, ваша милост — отвърна учтиво тя. — Нямам повече въпроси.

В галерията се понесе шепот, когато тя седна на мястото си. Елън знаеше за какво се вълнуват хората. Защо не го беше притиснала? Защо не го беше принудила да направи признание? Въпросите, които си задаваха всички новодошли в съда. Същите въпроси, които професорите по право избиваха от главите на студентите си. Гарет Райт никога не би си признал. Никога нямаше да се поддаде на натиск.

Той повтаряше своята история и нямаше да я промени. Щеше да се превърне в глупачка, ако се опита да го притисне. Нямаше смисъл да задава въпроси, щом знаеше, че отговорите ще бъдат лъжи.

— Защитата призовава Анет Фабрино.

Жената, която зае мястото на свидетеля, беше закръглена и с лице на херувим от Рафаел. Погледна към хората като сърна, прикована от фаровете на кола, очевидно обезпокоена, че ще трябва да дава показания пред толкова много хора. Костело се приближи, опитвайки се да я успокои с очарователната си усмивка.

— Имам само няколко въпроса към вас, Анет. Няма да отнемат много време. Първо, можете ли да заявите за протокола домашния си адрес?

— Лейкшор Драйв 92.

— Съвсем близо до дома на Райт? — Да.

— В събота на двадесет и втори погледнахте ли през предния си прозорец към два и половина?

— Да. Съпругът ми трябваше да се прибере от командировка към два часа, но закъсняваше и не се беше обадил. Притеснявах се дали ще успее да се прибере в това време.

— Какво видяхте, когато погледнахте навън?

— Видях доктор Райт да влиза в колата си и да се отправя на юг.

— Сигурна ли сте във времето?

— Да. Поглеждах часовника си през няколко минути.

— Благодаря ви, Анет. — Костело отново ѝ се усмихна и пъхна ръце в джобовете на панталона си. — Това е всичко. Не беше толкова зле, нали?

Закръглените страни на Анет се изчервиха.

— Госпожо Фабрино — започна Елън, когато адвокатът се отдалечи от свидетелката, — къщата ви е от западната страна на улицата, нали? Онази в стил Тюдор на ъгъла?

— Да.

— И вие твърдите, че сте видели сивия сааб на доктор Райт да потегля на юг. Това означава, че шофьорът не е бил от вашата страна.

— Ъ... да.

— Валяло е силен сняг този следобед, така ли е?

Тя кимна.

— О, да. Точно заради това се бях изнервила. Чух, че обстановката по пътищата се влошава.

— След като е валяло сняг и шофьорът не е бил от вашата страна, видяхте ли ясно лицето на доктор Райт?

— Ами... — поколеба се тя. — Не. Просто го зърнах, предполагам.

— Но познахте колата.

— Да. Тя е единствената в съседство.

— Така че изглежда уместно да очаквате той да я кара — спокойно изрече Елън. — Но можете ли да го потвърдите със сигурност?

Анет Фабрино загуби увереността си. Тя погледна към съдебната зала, търсейки подкрепа от някого. Опита се да спре погледа си на Костело. Елън застана пред нея и ѝ попречи. Не желаше той да вътълпи някаква мисъл на свидетелката или да покаже недоволството си от нея.

— Помислих си, че е той — колебливо отвърна тя.

— Можете ли да се закълнете?

— Не.

— Нямам повече въпроси — любезно се усмихна Елън. —
Благодаря за помощта ви, госпожо Фабрино.

— Защитата призовава Тод Чайлдс.

Съдебният пристав отвори вратата на стаята на съдебните заседатели и Тод Чайлдс се появи. Костело някак си беше успял да го вкара в съда през обедната почивка. И това не беше единственият фокус, който показа. Беше го преобразил така, че Елън дълго го гледа, докато се увери, че това наистина е Тод Чайлдс. Косата му бе прибрана на опашка и беше облечен в елегантен костюм и вратовръзка. Гладко избръснат и с ясен поглед, той зае мястото си и положи клетва.

Беше любезен, докато го разпитваха: „Да, сър. Не, сър.“ Нямахте и следа от неговата войнственост. Костело го беше издокарал като кандидат за младите републиканци. Достоен за доверие, благонадежден, студент, който печелеше малко пари като наставник. Никак не приличаше на младия мъж, с когото Елън беше разговаряла в „Пак Раг“. Адвокатът очевидно го беше настанил някъде, беше го накарал да се промени и вероятно сега младежът се отплащаше за грижите.

— Тод, беше ли с доктор Райт вечерта на дванадесети януари?

— Да, бях. — Той сведе поглед, преструвайки се, че маха пращинка от новите си панталони. — В сутерена. Проверяхме някаква информация, която бяхме събрали миналата година, и търсехме доказателства в минали статии.

— Пред полицията на двадесет и четвърти януари си казал, че си бил на кино същата вечер.

Чайлдс вдигна поглед към Костело и отново го сведе.

— Обърках се. Отидох, но по-късно.

— В кое кино отиде?

— В търговския център в Бърнсвил.

— Беше ли чул за отвличането на Джош Киркууд?

— Не.

— В събота на двадесет и втори агент О’Мали се е отбила в кабинета на професор Прийст, докато сте били в него, нали?

— Да.

— След като си тръгна, доктор Райт изглеждаше ли разстроен или развълнуван?

— Не.

— Каза ли, че ще тръгне след нея или че ще отиде до дома на Прийст?

— Не.

— Спомена ли за отвличането на Джош Киркууд?

Тод сви глава между раменете си.

— Да. Каза, че е срамота, защото са толкова мило семейство.

Костело се извърна.

— Свидетелят е ваш, госпожице Норт.

Елън се доближи до свидетеля, притиснала длани, сякаш щеше да се моли, изражението ѝ беше замислено.

— Тод, познаваш доктор Райт от дълго време, нали? Откакто си започнал да учиш в „Харис“ — така ли е?

Той я погледна с недоверие.

— Да.

— Заяви, че винаги си искал да се занимаваш с психология.

— Да.

— И доктор Райт не е бил само преподавател за теб, нали? Бил е твой съветник и наставник.

— Да.

— Приятел?

Той я изгледа твърдо.

— Уважавам го много.

— Това е възхитително, Тод.

— Той е възхитителен човек.

Тя наклони глава.

— Много малко възхитителни хора биват обвинявани в отвличане на дете и побой.

— Ваша милост! — обади се Костело.

— Госпожице Норт, отново ви предупреждавам — студено изрече съдията.

— Съжалявам, ваша милост — разкаяно отвърна тя, но не изпускаше от очи свидетеля.

— Вие уважавате и се възхищавате на доктор Райт. Колко? Достатъчно ли, че да лъжете заради него?

— Не!

— Възражение!

— Приема се.

— Къде отидохте на кино в онази вечер, Тод? — продължи тя.

— Казах. В Бърнсвил.

Тя се престори на учудена.

— Бърнсвил? Шофирали сте чак до Бърнсвил, за да отидете на късна прожекция в сряда, и сте забравили за това, когато са ви разпитвали в полицията?

— Казах им, че съм бил на кино.

— Разбирам. Тогава не сте били с доктор Райт по време на отвличането и това също сте забравили? Или твърдението ви, че сте отишли до Бърнсвил, се е изплъзнало, защото първоначално не го споменавате?

— Не ми се стори много важно.

— Докато полицията не провери — остро изрече Елън. — Имате добър успех в „Харис“, нали, Тод?

— Да.

— Тогава мисля, че е по-добре да ви предупредя за това, което ви очаква при лъжесвидетелстване...

Костело вдигна ръце.

— Ваша милост, това е натиск над свидетеля.

— Променете тона си, госпожице Норт.

— Да, ваша милост — механично отвърна тя, без да откъсва очи от Тод. — Къде сте отседнали през последните няколко дни?

— Възражение.

— Приема се.

— Имате ли представа, че полицията в Дийр Лейк ви търси...

— Възражение. — Адвокатът заспори, изправяйки се от мястото си.

— Необходимо е, за да разберем дали може да се вярва на думите на свидетеля, ваша милост — усмихна се невинно Елън към Грабко. — Ако господин Чайлдс се е криел, избягвайки...

Той удари с чукчето, страните му порозовяха.

— Госпожице Норт, не упорствайте.

Тя разпери ръце.

— Съжалявам, ваша милост, но свидетелят дава противоречиви показания в полицията и съда. Той е крайно предубеден и...

— Изказахте се вече, госпожице Норт — прекъсна я съдията.

Тя кимна и се отдалечи от мястото на свидетеля.

— Нямам повече въпроси.

Чайлдс се изправи и до вратата на залата беше посрещнат от Мич и униформен полицай.

— Какво, по дяволите... — извика Чайлдс, опитвайки се да освободи ръката си от хватката на полицая.

Костело скочи на крака.

— Ваша милост, това е оскърбително!

Хората зашумяха, докато боричкането на пътеката продължаваше, и репортерите наскачаха от местата си, за да видят всичко по-добре. Съдебният пристав бързо мина през вратата, докато Мич и офицерът държаха Чайлдс и го поведоха навън. Грабко счупи още едно чукче след напускането им.

Съдията заповяда на двете страни да заемат отново местата си пред него. Елън застана до Костело, усещайки как гневът се излъчва на вълни от него, докато я обвиняваше, че е превърнала прослушването в цирк.

— Наистина, господин Костело — хладно отвърна тя, — не смятате ли, че се държите като параноик? Полицията търси Чайлдс от няколко дни, за да го разпита за онова нахлуване в магазина. След като не получиха съдействие, сигурна съм, че са решили да го арестуват, където и да е.

— Пред съда? — изрева той, гневът му се разгаряше.

— Аз също не харесвам подобни действия, госпожице Норт — обади се Грабко строго. — Ще разговарям за това с Холт.

— Би трябвало да бъде отстранен от случая — избухна Костело. — Сблъсъкът на интересите е очевиден.

— Въпросът не се отнася до прослушването, господин Костело — възрази Елън.

— За последен път, госпожице Норт — изрече през зъби съдия Грабко, — избягвайте да вършите моята работа. Сега, върнете се по местата си и ще продължим прослушването с по-цивилизовани маниери. Повикайте следващия си свидетел, господин Костело.

Когато се върнаха до масите си, вратата в дъното на залата се отвори и се появи мъж на средна възраст с пригладена тъмна коса. Той тръгна по пътеката, държейки малък кафяв плик. Подаде го на Горман. Размениха си тихо няколко думи. Нещо ярко и опасно проблесна в очите на Костело, когато отново се обърна към съда:

— Защитата призовава Карън Райт.

Карън зае свидетелското място. Елън се запита дали привидното ѝ спокойствие не се дължи на някакви лекарства. Тъмните ѝ очи бяха широко отворени, немигащи. Гледаше към Костело и го чакаше да започне. Той застана встрани от нея, за да не пречи на останалите да я наблюдават — красива и облечена в розово, пепеляворусата ѝ коса беше лъскава и мека, устните ѝ леко потрепваха.

— Карън, искам да ти благодаря, че ще свидетелстваш днес — започна той внимателно. — Знам колко трудно е това за теб. Цяло изпитание беше това за теб, нали?

— Няма да разберете. — Тя вдигна кърпичка, за да избърше една сълза. — Беше ужасно. Никога не съм мислила... — Замлъкна и притвори очи за миг. — Ужасно е. Мразя го.

— Карън, откога сте женени с доктор Райт?

Лека усмивка се появи на устните ѝ.

— От цяла вечност. Шестнадесет години.

— И през цялото това време Гарет имал ли е неприятности със закона?

— Не. — Тя поклати глава и започна да мачка кърпичката в ръцете си. — Гарет дори не е глобяван за превишена скорост. Той е много внимателен. Не биваше да го арестуват. Това не биваше да се случва.

— Говорил ли е някога лошо за семейство Киркууд?

— Не. Никога.

— А ти?

— Смятах ги за приятели — каза тя и сведе поглед.

— Всъщност ти си им помагала, докато Джош беше отвлечен, нали, Карън?

— Да, стоях при Лили. — Две сълзи потекоха по бузите ѝ. — Такова мило дете. Обичам бебетата — призна тя. — Двамата с Гарет не можем да имаме деца — добави и отново сведе поглед към скута си, сякаш този факт беше срамен.

— Карън, къде беше вечерта на дванадесети януари? — рязко попита Костело, отклонявайки вниманието ѝ от опасните мисли.

— На работа. Аз съм секретарка на половин работен ден в застрахователната компания „Халворсен Фарм“ в комплекса „Омни“.

— Често ли работиш вечер?

— Аз... не.

— Карън, на работа ли беше онази вечер?

От гърлото ѝ се изтръгна странен остър звук и тя започна да се люлее напред-назад. Въпреки че беше скръстила ръце на гърдите си, тя очевидно трепереше. Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Не е честно — изплака тя. — Не е честно...

— Карън — прошепна Костело. — Моля те, отговори на въпроса. Много е важно. Била си в комплекса „Омни“ тази вечер. Работеше ли?

Красивото ѝ лице беше изкривено от мъка, когато го погледна. Очите ѝ се взираха в тълпата, спирайки се на някое лице в галерията, сетне се връщаха към съпруга ѝ, който я наблюдаваше безизразно.

— Толкова съжалявам — прошепна тя, свеждайки поглед. — Много съжалявам. Моля, недейте...

— Карън — настоя Костело, — трябва да отговориш.

Тя хвърли бомбата с толкова тих глас, че всички в залата бяха напрегнали слух, за да я чуят.

— Останах до късно, защото... имах връзка с Пол Киркууд.

Признанието поразя Елън като гръм. Хората в залата зашумяха. Пол Киркууд успя да ги надвика:

— Това е лъжа! Проклет да си, Райт! Ти си я накарал! Ще си платиш за това, кучи сине!

Всичко, за което можеше да си помисли, бе, че някой вече беше платил — Джош Киркууд.

— В правата на съветника е да се опита да докаже, че някой друг, освен обвиняемия е извършил престъпление — цитира Горман. Той стоеше до Костело като паж.

Костело беше заел един от столовете за посетители в кабинета на Грабко, беше кръстосал крака и внимаваше да не измачка костюма си, държеше кафявия плик в ръка. Елън усети погледа му, студен и пронизващ.

— Това е проклета кампания за опетняване. Немислимо е! — подхвърли тя. Може би беше пускала кръв на някои от свидетелите, но той беше прерязал артерия и очакваше да види дали Грабко ще позволи подобна волност. Беше твърде разгневена, за да седне, но се насили да го стори. Камерън застана като стража зад нея.

Съдията я изгледа ядосано.

— Госпожице Норт, няма да позволя подобен език в кабинета си, особено от дама. Това е място за цивилизовани дискусии.

— Няма нищо цивилизовано в онова, което се опитва да стори господин Костело, ваша милост. Не ме интересува дали ще извика експерти от Елизабет Барет Броунинг. Това смърди до небесата!

Грабко ги заведе в кабинета си преди положението в залата да стане неудържимо. Шумът, който се вдигаше там, беше оглушителен. Елън можеше само да си представи какво ставаше там. Пълно безумие. Пол Киркууд беше притиснат към парпетите, отделящи публиката от съда, докато разгневената тълпа се опитваше да го разкъса на парчета. Тя също нямаше нищо против да го стори, ако това, което твърдеше Карън Райт, беше истина. Но прелюбодеянието беше друг въпрос.

— Сексуалните похождения на Пол Киркууд са извън интереса на това прослушване — обърна се тя към Костело. — Въпреки че ако е истина, това дава на клиента ти мотив за извършване на престъплението.

— Точно обратното — хладно отвърна той. — Това дава мотив на Пол Киркууд.

— И какъв е той?

— Ние смятаме, че може би момчето е открило тайната на баща си и Пол е решил с отвличането на детето да улучи два заека — да отстрани момчето и съперника си за чувствата на Карън.

— Защо замълча? — саркастично запита Елън. — Не смяташ ли, че е бил на тревистия хълм в деня, когато е бил убит Кенеди?

— Елън, шегите ти са неуместни — обади се Грабко.

— Не, освен ако не става дума за защитата — промърмори тя, сетне примигна, когато Камерън я оципа по ръката.

— Госпожа Райт е готова да даде показания, че е била с Пол Киркууд в един от празните кабинети в „Омни“ вечерта, когато Джош е бил отвлечен — каза Костело. — Че Пол е трябвало да се срещне с нея

в шест и четиридесет и пет и не се е появил до седем часа. Той не може да даде обяснение за това време и изглежда крайно възбуден.

— Така твърди съпругата на клиента ти — каза Елън. — Абсурдно е дори, че се явява като свидетел.

Той не ѝ обърна внимание.

— Нейните показания изясняват нещата, ваша милост. Пол Киркууд е под подозрение от самото начало. Той е без алиби по времето на отвличането и е притежавал пикапа на Оли Суейн — който може би е бил негов съучастник. Излъга няколко пъти за пикапа. В показанията си пред полицията свидетелката от залива Райън каза, че мъжът, който е дошъл при нея, е търсил кучето на сина си. Кой може да потвърди, че не е бил Киркууд?

— Всеки с малко ум — изръмжа Елън. — Ако си спомняш, свидетелката посочи човека при разпознаване.

— Тя посочи човек с тъмни очила и шуба.

— Тя го позна по гласа.

— Пол Киркууд тогава не беше в редицата от мъже. Тя направи каквото можа. Киркууд може да е променил гласа си. Опитвал се е да прехвърли вината върху Райт...

— Тогава защо не се е представил като Гарет Райт? — попита Камерън. — Защо да се замесва лично? Няма смисъл.

— Аз също смятам, че има място за съмнения — заяви Костело ѝ елегантно вдигна рамене. — Полицията отиде дотам, че му взе пръстови отпечатащи.

— С цел елиминиране! — заспори Елън.

Той я изглежда.

— Знаеш много добре разликата между това, какво казва полицията и какво имат предвид, Елън.

Елън изсумтя:

— Преди два дни ги смяташе за много глупави, сега твърдиш, че всяко тяхно действие е умишлено.

— Все още стои въпросът с ареста — започна Камерън.

— Лесно обясним е, ако Киркууд се е опитал да натопи Райт — каза Костело. — Космите на чаршафа, косите в плетената шапка — доказателства, които лесно могат да се подхвърлят. Всъщност криминологът заяви, че има неидентифицирани косми и по двете неща. Предлагам да бъдат изследвани косми от господин Киркууд. —

Той се обърна към Елън с преувеличена сериозност: — С цел елиминиране, разбира се.

Тя силно стисна страничните облегалки и потисна желанието си да вземе мостри от косата на Костело. Той несъмнено щеше да е доволен, ако беше опитала. Целта му беше да внуши на Грабко, че тя не се справя. А тя все още попадеше в капаните му. Би трябвало да го беше преживяла, а не само да се отдалечи от него и от подобните му. Предполагаше се, че бе променила живота си и самата себе си, а не просто да остави старата Елън да спи, за да бъде събудена.

— Ваша милост — каза тя с пресилено спокойствие. — Пол Киркууд не е тук на съд. След като беше разследван, подозренията към него отпаднаха. Има тясна връзка между отвличането на Джош Киркууд и отвличането и убийството на Дъстин Холоуман. Всъщност случаят на Холоуман беше използван, за да се подиграят с властите, а Гарет Райт да излезе невинен. Ако Пол Киркууд е подлец и се опитва да изкара Райт виновен, то нещо не се връзва. — Трябва да процедираме с този случай, да направим нашата преценка за това дело въз основа на доказателствата, с които разполагаме. Доказателства, които ясно сочат към доктор Райт и съучастника му, който трябва да бъде арестуван.

Грабко сви устни и заби пръсти в брадата, сякаш беше получил тик.

— Случаят Холоуман не е предмет на това прослушване — каза той. — Пол Киркууд е свързан със случая. Въпреки че не се интересувам от метода ви да представите възможното въвличане на Пол Киркууд в делото, господин Костело, това е прослушване, а не съдебен процес и аз съм склонен да позволя свобода на действие. Все пак нали се стремим да открием истината.

— Наистина, ваша милост — сериозно изрече Костело.

— Понякога губим от погледа си крайната цел в нашата противоречива система — изтъкна Грабко, увеличайки се в любимите си разсъждения. — Амбицията изтласква истинските мотиви. Правилата в съда са корумпирани. Истината е пренебрегната в борбата за победа.

Той остана доволен от речта си пред малката си аудитория. Не му беше идвало наум да излезе от своя собствен омагьосан кръг и да види коя от двете страни е виновна в греховете, които току-що спомена.

— Ще видим какво има да ни казва доктор Райт — каза той, прекъсвайки разсъжденията си.

Костело изчака, докато всички се надигнаха от местата си, и каза:

— Преди да продължим, ваша милост — изрече той, показвайки към кафявия плик, — моят сътрудник, господин Йорк ми донесе доказателство, което смятам, че ще помогне на защитата. — Той взе плика и като фокусник извади микрокасетата. — Тази касета е от телефонния секретар в кабинета на Пол Киркууд. На нея са записани съобщения от вечерта на отвличането на сина му.

— И как се озова във вас? — остро запита Елън.

Изразът на Костело бе неразгадаем.

— Всъщност някой я е пуснал в пощенската кутия на кабинета ми анонимно.

— Обзалагам се.

— Прослушали ли сте касетата, господин Костело? — попита Грабко.

— Не, сър. Помощничката ми, госпожица Ливайн, я е прослушала и е сметнала, че е важно да я изпрати направо тук. Предлагам да я чуем — каза той и я постави на бюрото на Грабко.

Елън се почувства така, сякаш някой я удари с чук. По дяволите, изключено е той да не знае какво има на нея. Никога не би си позволил да пропусне подобен драматичен момент за нещо глупаво. Тони Костело знаеше съвсем точно какво е записано на касетата и се надяваше да спечели.

Тя се измести към края на стола си и подпря лакти на бюрото, пръстите ѝ бяха на сантиметри от касетата.

— Трябва да възразя, ваша милост. Никъде не се споменава за тази касета. Нямаме представа откъде се е появила и как е била придобита или кой я е оставил и какви могат да бъдат мотивите за това.

— Господин Йорк вече успя да провери със сътрудниците си двама от хората, които са оставили съобщения на телефонния секретар, ваша милост. Те потвърждават, че са се обаждали през нощта на дванадесети януари.

— Нека я прослушаме — каза Грабко, посягайки към касетата. — Можем да я чуем сега и ако има някакви въпроси относно

достоверността ѝ, ще ги обсъдим по-късно.

Усърдният господин Дорман извади малък касетофон от джоба на скъпия си костюм, измъкна своята касета и подаде касетофона на Грабко.

Първото нещо, което чуха, беше шум от машина, сетне се чу глас, който прободеше сърцето на Елън като с игла.

— Татко, можеш ли да ме вземеш след тренировката? Мама закъснява, а аз искам да се прибера у дома.

ГЛАВА 33

„Татко, можеш ли да ме вземеш? Мама закъсняя, а аз искам да се прибера у дома.“

През последните три седмици гласът на сина му го преследваше непрекъснато. Безкрайни спирали от невинност и обвинения, които се впиваха в мозъка.

И гласът на Мич Холт, тих и напрегнат:

„Какво си мислил, Пол, по дяволите! Мили Боже! Джош ти се е обадил за помощ! Трябвало е просто да му отговориш! Престорил си се, чене си го чул. Задържал си касетата цели три седмици и не си казал нито дума! Как ще обясниш това, Пол?“

Следваше леденият глас на Елън:

„Защитата изгражда обвинение срещу вас, господин Киркууд. Макар че не съм съвсем убедена дали това не е работа за мен. Излъгали сте полицията. Задържали сте информация...“

„Ти обвини Хана — беше казал Мич. — През цялото време хвърляше вината върху нея. Ти, кучи сине! Дори нямаш куража да се изправиш и да кажеш истината.“

Истината ще те освободи.

Истината можеше да го съсипе.

Не можеше да повярва, че това се случва. След всичко, което беше преживял. След страданията, които изпита. Сега пък това. Предателство от единствения човек, който мислеше, че го обича. Карън.

Не можеше да разбере как се беше обърнала срещу него. Тя го обичаше. Искаше да има деца от него. Бракът ѝ с Райт беше грешка — беше го казвала много пъти. Гарет Райт не можеше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше, онова, което искаше. Той обичаше работата си, а не съпругата си.

Пол потръпна при спомена за съдебната зала.

Всички очи бяха вперени в него, жадни, обвиняващи го. Репортерите също се бяха обърнали срещу него. Проклети да са. От

самото начало искаха да направят от Хана героиня. Майката, измъчвана от вина! Хана със златните коси и сините очи. Хана, преданата лекарка, жената на годината! Хана, Хана, Хана!

Сега щяха да се обърнат към нея с още по-голяма симпатия, а той щеше да е жертвеният козел. Никога нямаше да се запитат какво го беше принудило да излезе от дома си. Няма да искат да чуят, че Хана не беше истинска съпруга, че пренебрегваше децата си заради скъпоценната си кариера, че беше направила всичко възможно, за да го лиши от мъжкото му самочувствие.

Беше решил да се опита да отиде при нея, преди да я нападнат журналистите, но те бяха навсякъде, въртяха се около него, задаваха въпроси. Последваха го, когато потегли с колата си. Накрая излезе на междуцатското шосе, форсира двигателя на селиката и ги остави зад себе си, като вдигна над сто и осемдесет километра в час.

Сега беше тъмно. Репортерите сигурно бяха ходили до къщата и я бяха напуснали. Преди завръщането на Джош Хана не им беше казала нищо — беше дала само едно интервю и ѝ бяха направили само една снимка в доброволческия център заедно със свещеника. Пол смяташе, че тя отново ще ги отблъсне, дори ако това ги лишаваше от шанса да го унижат. А репортерите щяха да я нарекат благородна и изстрадала, щяха да я обрисуват като нещастната измамена жена. При тази мисъл стомахът му се сви.

Гневът и тревогата се смесваха в него като киселина, като вирус, който беше влязъл в системата му и пулсираше под кожата му. Разпространи се в мозъка му като отровна гъба, от което се почувства като трескав.

Подкара колата по Лейкшор Драйв, преминавайки бавно покрай къщите, които беше харесвал заради престижа им, към дома, който беше искал, с гледката към езерото и парка. Това беше животът, към който се стремеше от младини. Сега всичко щеше да остане на Хана. Тя щеше да получи симпатиите и дома. Иронията беше горчива като жлъчка.

Преминавайки покрай дома на Райт, той потисна желанието да спре пред вратата. Искаше му се да види лицето на Карън, когато застане пред нея.

„Обичам те, Пол... Искам да имам дете от теб, Пол... Бих направила всичко за теб.“

Освен да излъже в съда.

Можеше да му даде алиби. Вместо това тя стовари всичко върху него. Малко любов.

Жени. Всички до една са кучки. Проклятие за него. Майка му, Хана, О'Мали, Елън Норт... Карън.

„Останах до късно, защото с Пол Киркууд имахме връзка.“

В минало време.

„Обичам те, Пол... Искам да имам дете от теб, Пол... Бих направила всичко за теб.“

Грешка.

Господ му беше свидетел, беше допуснал много, а най-голямата беше, че бе запазил проклетата касета.

„Знаем, че обаждането е било преди шест и половина, Пол. Къде беше тогава? Чу ли го? Къде отиде, след като си напуснал кабинета си? Защо не можем да открием никого, който да потвърди думите ти? Защо не ни каза за обаждането, Пол? Как можа да хвърлиш вината върху Хана?“

Защото грешката беше нейна. Цялата. Ако беше изпълнила ангажимента си... ако беше взела сина им... ако беше добра съпруга...

Вината беше последното нещо, което Хана искаше да изпита. Тя я преследваше от седмици насам. Чувстваше се виновна за отвличането на Джош и за смъртта на пациентката си. Но това, което изпитваше тази вечер, беше различно, по-маловажно, незаслужено.

Можеше ли да бъде по-добра съпруга, любовница, по-снизходителна и не толкова критична? С какво бе предизвикала омразата на Пол? Защо се беше обърнал към Карън Райт?

Въпросите я вбесяваха. Имаше много по-важни неща. Дали Пол е бил в кабинета си, когато Джош се е обадил онази вечер? Защо беше излъгал за пикапа и за толкова много неща? Вероятно защото възможните отговори на тези въпроси я плашеха толкова силно, тя оставяше други неща да заангажират вниманието ѝ. Те я разгневяваха, защото мислеше за тях, но поне не изкарваха съпруга ѝ чудовище.

„Смятате ли, че съпругът ви е отвлякъл Джош?“

„Смятате ли, че е убил момчето на Холоуман?“

„Той е имал достъп до пикапа...“

„Знаели ли сте за любовната му връзка?“

— Проклет да си, Пол — прошепна тя. Извади ръцете си от сапунената вода, взе кърпата за чинии и я притисна до лицето си.

Не знаеше още колко може да понесе. Даун ѝ беше съобщил за убийството на Дъстин Холоуман и беше изпитала ужас и облекчение, че това се беше случило с нечие чуждо дете. Джош съвсем се беше затворил в себе си, но въпреки това беше при нея, физически. И докато двамата бяха заедно, съществуваше надежда. Сетне пристигнаха новините от съдебната зала. Не ги научи от Мич или от Елън, а от журналистите, които бяха дошли в къщата, настоявайки за отговори, сякаш им дължеше такива.

„Можете ли да коментирате връзката на съпруга си с жената на мъжа, заподозрян в отвличането на сина ви?“

Ако преди беше изнервена, то в този момент тя беше готова да прекрачи границата. И за кой ли път се обърна към Том Маккой.

„Господи, Хана, та ти дори вече не го наричаш отец.“ Припомни си, как използваше тази титла, когато разговаряха, за да не го разстройва или да загуби приятелството му. Но в сърцето си не мислеше за него като за отец. Нуждата, която изпитваше за компанията му, подкрепата му или утешителните му думи, бе много по-силна.

„А хората си мислят, че Пол е лош, защото ме предаде. Какво биха казали, ако знаеха, че съм се влюбила в свещеник?“

Разбира се, никой нямаше да го узнае, най-вече самият Том. Беше твърде добър приятел, за да го загуби. Когато научи новините от съда, тя му се обади. Той дойде и прогони журналистите, насили я да хапне пилешка супа и прочете приказки на децата. Двамата седяха на спалния чувал в стаята на Джош, наблюдавайки го, докато заспи. После Том я изведе от стаята, защото знаеше, че се нуждае от почивка, но никога не би си я позволила.

През тялото ѝ премина тръпка на желание и тя затвори очи, за да се овладее. Не беше ли понесла достатъчно, без да се влюбва в мъж, който никога нямаше да притежава?

Шумът от отварянето на вратата на гаража я изтръгна от самосъжалението, в което беше изпаднала. Див, примитивен инстинкт я накара да грабне ножа. Убиецът на Дъстин Холоуман все още беше на свобода. Кой можеше да гарантира, че няма да се върне за Джош? Ако Джош можеше да го разпознае...

Вратата на кухнята се отвори и Пол се втренчи в ножа, който тя държеше.

— Предполагам, че ми е ясно какво би искала да направиш с него — каза той.

Паниката премина, оставяйки след себе си само гняв. Хана остави ножа.

— Не си струва усилието.

Той горчиво се изсмя:

— А репортерите се чудеха защо съм те лъгал.

По някакъв начин признанието на вината от неговите уста ѝ се стори още по-болезнено. Същата уста, която ѝ беше говорила за любов и вяност. Беше целувала тези устни на шега и страстно. Беше обичала усмивката му и се беше притеснявала, когато се цупеше. Тези устни бяха изrekli лъжа и бяха целували друга жена.

Искаше ѝ се да се нахвърли върху него, да го накаже. Но когато отвори уста, за да проговори, яростта ѝ я напусна.

— Обичах те — изрече тя, осъзнавайки внезапно, че това не е истина. Беше обичала някой друг, не този огорчен, гневен мъж. — Какво се случи, Пол? Какво стана с теб?

— С мен? — попита невярващо той. — Може би, ако беше обърнала внимание на нещо друго, освен на кариерата си през последните няколко години, нямаше да ми задаваш този въпрос.

Хана поклати глава.

— Не, Пол, не става дума за работата ми. Този път става дума за теб. Ти се отдалечи. Отиде при друга. Ти направи своя избор. Ние имахме нещо чудесно, но ти го захвърли.

— Да, добре, обвинявай ме — нетърпеливо изрече той, минавайки покрай нея.

— Ще те обвинявам — остро отвърна тя. — Ще ми се да знам за още какво трябва да те обвинявам.

Той се извърна и свъси вежди.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че Джош ти се е обадил, а ти не си направил нищо.

— Не бях в...

— Никой не може да каже къде си бил. С нея ли беше? — Тя посочи укорително към къщата на Райт. — Когато бях полудяла, опитвайки се да открия Джош, опитвайки се да се свържа с теб, ти си

се чукал с Карън Райт? Къде беше ти, когато Джош имаше нужда от теб?

— Беше твой ред да...

— Не! Да не си посмял да ме обвиняваш. Опитвах се да спася човешки живот. А ти си се чукал като животно — или още по-лошо. И имаш наглостта да обвиняваш мен, сякаш ти не си направил нищо лошо, сякаш не си лъгал мен и полицията и не си сторил кой знае още какво!

Намекът вбеси Пол. „Защитата гради обвинение срещу вас, господин Киркууд...“

— Никога не бих наранил Джош — възрази той.

В очите ѝ се четеше съмнение.

— Тогава защо той не иска да се доближиш до него?

— Не можеш да вярваш, че аз съм го отвлякъл. — Пристъпи към нея, искаше му се да я раздруса силно. — Не може да го мислиш!

— Защо не? Ако си излъгал за всичко останало!

„Защитата гради обвинение срещу вас, господин Киркууд...“

Пресата го преследваше. Обвинението го наблюдаваше. Сега пък това. Света Хана раздава правосъдие. И никой нямаше да я обвини. Тя беше добрата, той беше нищо, никой. В този момент я мразеше достатъчно, за да пожелае смъртта и.

Самообладанието му го напусна. В ума му нямаше мисли, само гняв, желание да направи нещо.

— Кучко!

Хана забеляза как ръката му замахва. От удара главата ѝ се отметна назад. Тя залитна, изгуби равновесие. Досега никой не я беше удрял. Често беше виждала резултатите от насилие в спешното отделение, но дори в най-ужасните си сънища не си беше представяла, че ще се превърне в жертва.

Пол се нахвърли към нея, очите му бяха изпълнени с гняв, устните му бяха изкривени.

— Пол, недей! — извика Том Маккой, втурвайки се в кухнята.

Пол се извърна към него. Том го възпря, удари го по устата и го свали на колене. Действаше механично, инстинктивно. Остана потресен. Гледаше към Пол, който бе притиснал ръце към устата си, между пръстите му се стичаше кръв.

— Защо дойде тук, Пол? — попита той. — Не навреди ли достатъчно?

Пол сърдито го изгледа, избърсвайки устни в ръкава на палтото си, и се изправи на крака.

— Дойдох да си прибера нещата.

Том поклати глава.

— Тук няма нищо за теб. Махай се.

— Не можеш да ме изхвърлиш от собствената ми къща.

— Това не е твоят дом — каза Хана. Болката вътре в нея си съперничеше с тази от пулсиращата ѝ челюст. — Ти сам се отказа от правата си тук. Махай се, преди да съм повикала полиция.

Той изгледа Хана, сетне отец Том, който беше облечен в джинси и фланела.

— О, разбирам — изрече заядливо.

— Не го казвай, Пол — предупреди го Том. — В момента не смятам, че е грях да те пребия от бой.

Настъпи мълчание. Пол взе кърпата за чинии и я притисна до устата си.

— Ще ти изпратя нещата — промълви Хана.

Облегна се на хладилника, когато той излезе. Чу как задната врата се затвори. С крайчеца на окото си видя коледната им снимка все още прикрепена с магнит за вратата на хладилника.

— Добре ли си? — попита Том, пристъпвайки към нея.

— Не — прошепна тя.

Той я прегърна, сякаш това беше най-естественото нещо на света, погали я по косата, а тя отпусна глава на рамото му. Любовта, която изпитваше, беше най-чистата и най-силната в живота му. Обичаше я така, че би сторил всичко за нея. Не разбираше как това може да е грешно.

— Не разбирам — промърмори тя, прегръщайки го силно. — Животът ни беше хубав. Защо всичко трябваше така да свърши?

Не можеше да сподели отговора си с нея — „Значи можеш да ме обичаш.“ Не знаеше дали това е волята Божия, или неговата собствена.

Знаеше какво би му казал епископът — това е изпитание на вярата и на задълженията му към Църквата. Мисълта, че Бог използва хората по този начин, като пионки в игра, само го накара да се разбунтува още повече.

— Съжалявам, Хана — прошепна той. — Бих направил всичко, за да променя нещата.

— Просто искам да се махна от всичко това. Да взема децата и да замина някъде, където да започна всичко отначало.

— Знам.

— Ще дойдеш ли с мен? Ще ми е нужен приятел — изрече тя, преструвайки се, че това е шега.

Но когато вдигна поглед към него, онова, което видя в честните му сини очи, не беше смях, там прочете истината. Истината, която не се нуждаеше от думи. Истината, която той запечата на устните ѝ с целувка. Целувка нежна и сладка, изпълнена с обещание, за което беше готова да се хване с две ръце и да го използва като щит срещу несигурното бъдеще.

Вместо това тя се отдръпна от него. Дълго стояха така един срещу друг и се питаха накъде да се отправят.

— И накъде да тръгнем оттук нататък? — попита Камерън.

Бяха се събрали в „бойната стая“ в полицията, където линията на времето от последните три седмици продължаваше по протежение на цялата стена.

— Трябва да разгледаме подробно действията на Киркууд — каза Вилхелм. — Да разберем дали не е бил в неподходящо време на неподходящо място. Да конфискуваме телефонните му записи. Да проверим...

— Какво ще кажете за заподозрения, с когото разполагаме в момента? — раздразнено попита Мич. — Гарет Райт.

— Но записът...

— Не доказва нищо.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо? Момчето се е обадило...

— А Пол е бил зает с друго.

— Но любовницата му не може да потвърди времето...

— А защо би запазил записа? — попита Камерън.

— Бил е гузен — просто отвърна Мич.

— Да. — Стайгър продължи да дъвче клечката си за зъби. — Вина, която може да го отведе в щатския затвор.

— Не ставай глупав! — рязко изрече Холт. — Ако Пол беше виновен за отвличането на Джош, първото, което щеше да стори, е да изтрие записа от касетата. Ако беше отвлякъл момчето, никога нямаше да отиде до къщата на Рут Купър и да каже, че търси проклетото си куче.

— Освен ако не е луд.

Вилхелм беше като кученце, получило нова гумена играчка.

— Да, но има връзка с пикапа. Да не забравяме и реакцията на момчето. И...

— И имаме човек, който утре ще бъде изправен пред съда — строго изрече Елън. — Ние изградихме обвинение срещу Гарет Райт. Мич го арестува. О'Мали го разпозна. Наш свидетел идентифицира Гарет Райт. Какво, по дяволите, правите, за да ми помогнете за процеса срещу него?

Агентът се нацупи и сведе поглед към кафето си.

— Райт не може да е отвлякъл детето на Холоуман.

— Сега не се занимаваме с това — напомни му Елън. — Сигурна съм, че искаш да загънеш всички престъпления в хубав пакет с един извършител и да продължиш нататък, но такива неща не стават. Съсредоточили сме се върху играта на Райт и съучастника му. Опитал ли си се да се замислиш, агент Вилхелм, че искат да те накарат да се втурнеш след Пол Киркууд?

— Трябва да проследим всички възможни варианти, госпожице Норт — възрази той. — Помолих господин Стович да ни даде заповед за обиск в дома и кабинета на Пол Киркууд, както и за шкафчето, което е наел в складовете в южната част на града. Ще го направим тази вечер, ако ги получим навреме. Зависи от това, какво ще открием на записите. Бих казал, че гледахме в друга посока достатъчно дълго, що се отнася до Пол Киркууд.

Елън не можеше да спори. Въпреки че никак не ѝ беше приятно разследването да поема в друга посока, изглежда, нямаха голям избор. Костело беше предал текста от касетата на пресата. Полицията трябваше да действа.

Погледна към Камерън.

— Ще отидеш ли с тях?

— Разбира се.

Обръщайки се към Мич, тя попита:

— Докъде стигнахте с Тод Чайлдс?

Той се намръщи.

— Да, бях заплашен със съд за незаконен арест.

Елън се престори на изненадана.

— Наистина ли господин Чайлдс е добил впечатлението, че ще го арестуват?

— Недоразумение — отвърна той. — Успокой се, след като му дадохме чаша кафе.

— И взехте отпечатъците от чашата?

— Сега ги проверяват в Сейнт Пол. Ако съвпаднат с тези в кабинета на Енберг, положението ще се измени.

— Кога ще разберете?

— След няколко дни.

— Прослушването ще се проведе утре сутринта — напомни Камерън. — Грабко може да се произнесе още утре следобед.

— Трябва да направим още нещо тази вечер — каза Елън.

Стайгър се изправи. Беше махнал лепенката от носа си, но синината още се забелязваше, беше се разпространила по скулите му, сякаш беше индиански воин.

— Ако Грабко отхвърли обвинението, ти винаги ще можеш отново да повдигнеш обвинение. Не е толкова страшно.

Тя се втренчи в шерифа.

— И ако той не се качи на колата си и не отпраши в неизвестна посока, евентуално може да се яви в съда. Искам да го прикова още утре.

— Моите хора проверяват отново всяка следа от Кемпиън — каза Стайгър и се отпраши към вратата, обявявайки събранието за приключило. — Но не се надявайте много.

Съзирайки шанса си да се махне, Вилхелм бързо го последва.

— А... да... шерифе. Искан да разговарям с вас за тези неща.

Елън ги наблюдаваше, обзета от гняв и отчаяние. Ако планът на Райт бе да разделя и да владее, то тази вечер беше успял. Откриването на касетата на телефонния секретар на Пол Киркууд беше като клин, който раздвояваше екипа й дори повече от отвличането на Дъстин Холоуман.

— Камерън, върви и им предложи няколко съвета — изрече тя с многозначителен поглед.

Той грабна палтото си и бързо излезе.

Настъпи мълчание, преди Елън отново да се обърне към Мич:

— Е, мислиш ли, че ще успея да победя, след като хората ни смятат, че би трябвало да помоля съдията за отлагане на делото?

— Няма да се присъединя към техния клуб. Изискванията за членство са много ниски. Кой още ще участва в делото?

— Нека видим — започна да размишлява тя, потупвайки брадичката си с пръст. — Без да те слагам в сметката. Всички. Стович, окръжният прокурор, пресата и половината от населението на Дийр Лейк.

— Пълни глупости.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Забрави ли за разгрома на Оли Суейн.

— Съжалявам. Не.

Тя въздъхна и се изправи с енергията на деветдесетгодишна старица, болна от артрит. Загледа се в линията на времето, надявайки се тя да ѝ помогне да стигне до някакво заключение. Да стигне до Голямото разкритие, което да сочи към Тод Чайлдс и Гарет Райт. Нищо не се случи, освен че думите и стрелките станаха по-неразбираеми, безнадеждна бърканица от драсканици. Единственото име, което ѝ се наби на очи, беше това на Пол Киркууд.

Пикапът на Оли беше принадлежал на Пол. Пикапът, който не им помогна с нищо. Пол им беше предложил извинения вместо алиби. Нямаха категорични доказателства срещу него. Той беше търсил неуморно сина си при ниските минусови температури. Синът, който не му позволяваше да се доближи до него.

— Какво мислиш за Пол? — тихо попита тя.

Лицето на Мич беше безизразно, докато се доближаваше до линията на времето, очите му се спираха на всяка бележка, в която се споменаваха Пол.

— Казах го и преди — на хората би им харесало Пол да е лошото момче. Той е неизвестен и не е харесван. По-скоро биха си помислили, че някой като него би извършил всичко това, вместо да повярват, че Гарет Райт е гениален злодей.

— Така мислеха някои, когато Джош го нямаше — отвърна Елън. — Искаха да хвърлят обвинение върху някой от семейството. Но как могат да го свържат с Холоуман? Няма смисъл.

— Зависи как искаш да го извъртиш, съветничке. Кой кого обвинява?

— Няма подобни съмнения, нали?

Той прокара ръка по косата си. Умората се беше изписала на лицето му.

— Чувствам, че не го е извършил, но както изтъкна Мегън няколко пъти, може би съдя от собствен опит. Независимо от това Вилхелм беше прав — трябва да разровим нещата колкото е възможно повече. Не очаквам с нетърпение заповедта за обиск, но и това трябва да бъде сторено.

„Още време загубено на вятъра“ — помисли си Елън, докато Гарет Райт се усмихваше, а съучастникът му изплуваше и потъваше в сенките, невидим и незаподозрян.

— Трябва да се захванем за нещо — каза тя. — Докъде стигна Мегън с миналото на Райт?

— Засега доникъде. Работата напредва бавно. Ако досега не е бил арестуван, няма да открие много неща.

— Не можем да му позволим да се измъкне, Мич. — Тя спря пред линията на времето на двадесет и втори януари. „Агент О’Мали беше нападната и отвлечена. Заподозреният е арестуван след преследване: Гарет Райт.“ Беше игра за него.

— Това е всичко — да победи системата, да ни се измъкне под носа. Дори ни остави доказателства, за да я направи по-интересна.

Идеята, че можеше да победи, я ужаси.

— Във връзка с това — каза Мич — имаме свидетел, който може би е видял лудия подпалвач в неделя сутринта.

Елън се зарадва.

— Свидетел? Кой?

— Вее Волгер. Шофьор на камион, който е потеглил рано сутринта. Видял е чернокожо момче да тича през паркинга на „Бла-Мор“. Не се е замислил много, защото няколко чернокожи семейства са се преместили напоследък там. Когато се върнал днес, чул за експлозията и за времето, по което се е случила, тогава заподозрял нещо и решил да дойде при мен.

— Смяташ, че е видял Тирел?

— Може би. Или е видял възможност да причини неприятности на момчето. Не е много очарован от мисълта за „етническо нашествие“

в Дийр Лейк.

— Дай му да разгледа снимки. Ако го познае, ще приберем Тирел за представление на живо.

— Ако го открием. Изглежда е офейкал. Полицията в Минеаполис го търси.

Елън се намръщи, докато събираше нещата си.

— Не знам дали да изпитам облекчение, или да се страхувам за живота си.

— Момчето никак не е глупаво — каза Мич. — След днешния ден знае, че нещата се развиват в полза на Райт. Защо му е да те наранява?

— Няма причина — призна Елън. — Но може да реши, че е забавно.

Апартаментът на Мегън О'Мали беше единственият на третия етаж. Джей почука и зачака. От другата страна на вратата нещо падна на пода с глух шум. Проклятието, което последва, беше кратко и грубо.

— Кой е?

— Джей Бътлър Брукс, мадам.

Вратата се отвори веднага след като беше свалена веригата и Мегън намръщено го изгледа.

— Ще бъда кратка, господин Брукс — бързо изрече тя. — Без коментар. Без коментар. Без коментар.

— Не съм репортер.

— Знам кой сте. Какво искате?

— Да ви направя предложение.

Зелените ѝ очи се присвиха подозрително.

— Знам, че се ровите в миналото на Гарет Райт. Бих искал да помогна.

— Не разбирам за какво говорите — безизразно отвърна тя. — Аз съм в отпуска по болест.

— Елън Норт ми каза — призна той. — Също ми напомни, че ще изтръгнете сърцето ми с голи ръце, ако издам тайната.

Тя го изгледа за миг, обмисляйки положението.

— Ще ми е трудно точно сега, ще трябва да използвам градинарска ножица.

Махна веригата, отвори вратата и го покани в апартамента. Навсякъде имаше кашони — в дневната, в трапезарията. Стените бяха нежнорозови, а дървенията беше боядисана в бяло. Мебелите бяха старинни и купувани от различни магазини за втора употреба. Кръглата дъбова маса беше затрупана с книжа и фотокопия от полицейски доклади. Черна котка с бяло на муцуната и на лапите се беше разположила върху тях.

— Извинете за бъркотията — каза Мегън, накуцвайки към стола си. Дясната ѝ ръка беше в гипс. — Пребиването ми наруши графика ми за подреждане.

— Някои неща могат да бъдат отложени — отбеляза Джей, отпусвайки се на стола срещу нея. Котката присви уши и не отделяше поглед от него.

— Научих, че ще пишете книга. — Лицето ѝ не издаваше мислите ѝ, очите ѝ зорко го наблюдаваха; предпазливост, която беше забелязал при повечето ченгета. — Би трябвало да знаете, че изпитвам дълбоко отвращение към интервютата.

— Не за това съм тук.

Тя се засмя. Покрай устните ѝ се появиха бръчици.

— Искате да влезете в разследването, но това няма нищо общо с книгата, нали? Нека ви спестя времето, Господин Брукс. Не съм пораснала за един ден.

— Не се и съмнявам, агент О'Мали. Жена не може да стигне до вашия пост, разчитайки само на пола си.

— Не, повечето постигат това точно с пола си.

— Глупости — отвърна той с любезна усмивка. — Запознат съм със служебното ви досие. Вие сте много добра в работата си.

— Да, така е. Какво общо има това с вас — ако не се опитвате да научите нещо заради книгата си?

— Искате да притиснете Гарет Райт.

— Да, искам да го разпъна на кръст. И какво от това?

— Мога да ви помогна. Имам къща пълна с техника: факс, компютър с модем, телефон с няколко линии. Ще загубите много време, ако се опитвате да свършите работа чрез кабинет под прикритие. Аз съм вашите крака и ръце. Аз съм вашето прикритие. Много съм добър в проучванията. Не намирам особена разлика в това.

— Разликата е в това, че сте цивилен и присъствието ви може да провали цялата работа.

— Това се отнася и до вас — изтъкна той. — Костело вече вдига шум за конфликт в интересите относно Мич Холт. Представете си, ако разбере, че жената, която ще изпрати клиента му в затвора доживотно, все още се занимава с разследването. Той ще направи всичко възможно да унищожи онова, което е останало от кариерата ви, и ще го преглътне с шампанско.

— Това заплаха ли е, господин Брукс?

— Не — отвърна той, без да отделя очи от нейните. — Просто изтъквам, че моето въвличане с нищо не е по-различно от вашето. Може би дори е по-безопасно. Все пак машините са мои, не съм свързан със случая. Няма закон срещу това да се ровиш в миналото на някого, ако се предположи, че работим с държавния архив.

Тя се замисли за миг, наблюдавайки го. Искаше ѝ се той да може да разреши всички тези проблеми.

— Не отговорихте на въпросите ми — изрече накрая. — Ако това не е свързано с книгата, тогава защо го правите?

Той се изправи, прикри неудобството си с неспокойствие. Не желаше тя да го наблюдава толкова внимателно, сякаш искаше да проникне дълбоко в същността му и да разбере дали ѝ казва истината, или лъже. Подозираше, че казва истината. В красивите му сини очи блестеше искреност. Все пак някога е бил адвокат.

— Кога за пръв път сте видели убито дете? — попита той, поглеждайки я косо, когато се облегна на кашоните.

— През втората си седмица на служба — отвърна тя. — Тригодишно дете, убито от пияния приятел на майката.

— За мен днес беше за пръв път.

Дъстин Холоуман. Той се загледа в заглавията на старите ѝ книги, но знаеше, че не вижда нищо. Виждаше телцето на детето, също като нея, когато в ума ѝ ясно изплуваше всяка подробност за тригодишното момиченце, въпреки че оттогава бяха изминали десет години.

— Дойдох в Дийр Лейк по лични причини, агент О'Мали. Егоистични причини, трябва да призная. Смятах, че ще запазя дистанция от случая, но тази сутрин стоях на пътя и слушах плача на майката на момчето... Не искам да остана встрани от нещо подобно.

Гласът му пресипна, чувствата му развълнуваха Мегън.

— Искам да помогна. Трябва да го направя. — Той вдигна очи към нея, нямаше маска, нито преструвки. — Знаете какво е да искаш да се докажеш, дори ако си единственият, който ще търси.

— Да — прошепна тя, погледът ѝ беше сведен към гипса на ръката ѝ. — Да, зная.

— Е, какво ще кажете? Ще участвам ли?

Не беше в характера ѝ да се доверява напълно, особено на мъж като Брукс. Но искаше да постави Гарет Райт зад решетките, а той можеше да ѝ помогне този процес да се ускори. Трябваше да сторят нещо, и то бързо. Ключът трябваше да е заровен някъде в миналото на Гарет Райт, но с всичко останало, което се стовари на главите им миналата седмица, никой от агентите не можеше да се посвети на издирването. Тя беше единствената, която всъщност се ровеше в миналото, а нараняванията, които ѝ беше причинил Райт, я забавяха. Брукс можеше да бъде нейните ръце и крака, още един ум, който щеше да работи за дешифрирането на тази мозайка.

Или можеше да продължи с бестселъра си. Гарет Райт беше на прага да се измъкне от всичките зли дела, които беше извършил.

— Приет сте — накрая изрече тя. — Не ме карайте да съжалявам, господин Брукс. Не ми се ще да изтръгвам сърцето ви с градинарска ножица.

Заеха се с обиските в девет и четиридесет и три минути, започвайки по настояване на Мич от къщата на Киркууд. Той положи усилие да смекчи нещата заради Хана и беше доволен, че отец Том беше там, готов да помогне и да я утеши, докато полицаите търсеха доказателства, че съпругът ѝ е отвлякъл сина им и я е накарал да преживее всичко това.

Въпреки че обичаше професията си, имаше време, когато се ненавиждаше, че е полицай.

Очакваше обискът в кабинета на Пол да бъде прекъснат със заплахи от негова страна, но Пол не беше в сегашното си жилище. Одеята бяха прилежно сгънати в единия край на канапето, а възглавницата беше поставена върху тях. Бюрото беше подредено, нямаше признаци, че той изобщо е бил тук. Нямаше признаци също, че

Йорк — частният детектив на Костело, е влизал или тършувал поне през последните двадесет и четири часа. Не откриха нищо, както се очакваше.

Когато стигнаха до индустриалната зона в южната част на града, вече беше полунощ. Нощният пазач, вкиснат старец на име Девис, който смърдеше на бира, трябваше да бъде събуден от дълбок сън. Мърморейки за студа, той ги поведе към редиците със складове, всеки с размера на гараж и с яркооранжеви врати. На всяка от тях имаше номер, изписан с черна боя. Спряха пред номер тридесет и седем. Девис приклепна до циментовия под, без да спира да мърмори, и отключи катинара със свой ключ.

Вътре беше пълно с различни непотребни неща. Демодирани градински мебели и старо кану, стара спална гарнитура и кашони с бебешки дрехи, които явно Хана нямаше сили да изхвърли. За разлика от това, което Мич беше виждал досега, тук цареше идеален ред. Всичко беше подредено и надписано. Спретнатостта говореше за характера на Пол.

Девис отказа на поканата да наблюдава и се затътри обратно в стаята си, палейки цигара. Камерън Рийд — единствен свидетел, застана до вратата с ръце в джобовете на палтото си, докато останалите се заловиха за работа. Мич умишлено отбягваше личните спомени и вместо това се насочи към тоалетката на спалнята. Така че той намери това, което се беше молил да не открие.

В най-долното чекмедже в черна найлонова торба за боклук откри добре сгънати малки джинси и син пуловер.

Това бяха дрехите, които беше носил Джош Киркууд вечерта на отвличането.

ГЛАВА 34

На тридесет и шестия си рожден ден Елън беше ядосана.

На пръв поглед тази мисъл беше егоистична, но тя знаеше, че това не е истина. Беше се надявала на нещо по-добро точно днес — за Джош, за Хана, за Мегън и за правосъдието. Беше се надявала за подарък под формата на доказателство. Някъде дълбоко в нея съществувахе вярата, че може и да получи подобен дар, защото днес беше рожденият ѝ ден. Чувстваше се глупаво да го признае дори пред себе си.

Получиха този дар под формата на високо напрежение с голямо чувство за черен хумор. Улика, която ясно доказваше участието на Пол Киркууд. Поне в очите на човека, който беше от най-голямо значение — Горман Грабко.

— В светлината на откритията, които получихме след заседанието вчера, не смятам, че имам някакъв избор, Елън — каза той, мръщейки се тъжно към нея.

Тя отказа да погледне Костело, защото знаеше какво ще види изписано на лицето му. Превъзходство.

— Но, ваша милост — възрази тя, — не знаем как тези дрехи са попаднали в склада на Киркууд...

— Вратата е била заключена с катинар, ваша милост — обади се Костело.

— Вратите могат да се отключват. Господин Костело би трябвало да се консултира с помощника си Йорк по този въпрос — възрази Елън. — Това, с което разполагаме...

— Е бъркотия, госпожице Норт — заяви Грабко. — Обвинението очевидно не е подготвено да повдигне тези обвинения в съда.

— Но, ваша милост, началникът на полицията Холт арестува Гарет Райт. Имаме доказателства...

— Това, с което разполага обвинението — започна Костело, канейки се да я разгроми, — са неподкрепени с факти доказателства, които не са напълно разследвани. Госпожица Норт искаше да хвърли

вината върху невинен човек поради свои причини и процедираше по начин, който граничи с етиката.

Словесният нож се плъзна между ребрата ѝ. Етика. Амбиция. Костело нямаше уважение нито към първото, нито към второто. Тя беше неговата пълна противоположност и въпреки всичко той обърна нещата срещу нея, без да му мигне окото.

Стисна страничните облегалки на стола и положи големи усилия да не скочи.

— Това е нечестно, невярно обвинение, ваша милост. Единственият ми интерес в това дело е справедливостта.

— Изборът е само един — изрече Грабко, събирайки пръсти пред себе си. — Трябва да отстъпя пред иска за отхвърляне и да се надявам, че окръжният прокурор и силите на реда ще свършат по-добра работа в този случай, преди отново да бъде представен пред съда.

Елън сякаш чу удара на чукчето. Делото се отхвърля! Богинята на отмъщението се беше обърнала срещу нея. Лесно, като салонен номер. А сега трябваше да влезе в съдебната зала, претъпкана с журналисти, граждани и полицаи, и да се изправи, докато Гарет Райт бъде обявен за свободен. Преди това обаче трябваше да се обади на Хана Гарисън и да ѝ каже, че мъжът, който беше отвлъкъл сина ѝ, ще се върне у дома като свободен човек.

Провалът я съсипваше. Не можеше да го понесе. Насили се да изправи рамене, да повдигне брадичка и да тръгне към вратата. Камерън и Дорман излязоха първи. Елън беше следващата. Костело щеше да е след нея и да се наслаждава на появата си като превъзхождащ я актьор.

Зад себе си чу как вратата на личната тоалетна на Грабко се затваря, съдията неизменно се оттегляше там, преди да заеме мястото си. Остана насаме с Костело. Обърна се към него с ръка на дръжката на вратата и просто го изгледа. На лицето му се беше появила доволна усмивка.

— Не го приемай толкова тежко, Елън — изрече той. — Просто не разполагаше с доказателства, за да победиш този път.

— Никога няма да го проумееш, нали, Тони? — Поклати глава тя. — Не става въпрос за загуба или победа. Важна е истината.

Очите му заблестяха.

— Не, ти не разбираш нищо, Елън. Винаги е въпрос на победа. Винаги.

По пътя си забеляза познати лица. Мич, уморен и мрачен. Карън Райт, напълно безучастна и Кристофър Прийт, седнал до нея с безизразно лице. Пол все още не бе открит след обиска на склада му. Брукс също не беше сред жадната за сензации тълпа. Отсъствието му ѝ се отрази по-тежко отколкото би трябвало. Това не трябваше да е от значение за нея. Не беше толкова глупава, че да си позволи да разчита на някого, особено на него.

Зае мястото си до Камерън.

Всичко продължи по-дълго отколкото беше необходимо, защото Грабко обичаше да привлича вниманието на хората към личността си. По време на речта му Елън стоеше до масата, ясно осъзнавайки, че всички я наблюдават. Репортерите щяха да обявят Костело за шампион, а нея щяха да разпънат на кръст. Руди щеше да хвърли вината изцяло върху нея от страх да не бъде опетнен. Гарет Райт щеше да бъде представен като мъченик, а хората от Дийр Лейк щяха да искат главата на Пол Киркууд.

По дяволите, въпреки че беше заявила, че не желае този случай, знаеше много добре, че би се заела отново с него, ако се наложеше.

Грабко обяви делото за приключено и удари драматично с чукчето си. В залата настъпи невъобразим шум. Вратите бързо се разтвориха и половината от репортерите се втурнаха в коридора, за да заемат местата си за неизбежната импровизирана пресконференция, докато другите се бореха със зрителите, за да стигнат до парапета и да изкрещят въпросите си.

— Госпожице Норт, ще бъде ли повдигнато обвинение срещу Пол Киркууд?

— Доктор Райт, ще заведете ли дело срещу кабинета на окръжния прокурор?

— Госпожице Норт, има ли нещо вярно в слуховете, че ще ви освободят от длъжност?

Костело им се усмихваше доволно и обещаваще да им отговори в ротондата. Елън се направи, че не забелязва присъствието им, и остана с гръб към тях, преструвайки се, че подрежда документи в куфарчето си. Чуваше как Камерън им обяснява, че от кабинета ще получат информация днес следобед.

— Госпожице Норт?

Гласът прозвуча близо до нея, твърде тих, за да е някой от репортерите. Елън вдигна глава. Гарет Райт стоеше на крачка от нея, изразът му беше спокоен, сякаш се опитваше да се извини. Подаде ѝ ръка.

— Без лоши чувства — изрече той, съвършеният джентълмен. — Вие само си вършите работата.

„И ще те победя. Ние ще те победим.“

Можеше да чуе думите толкова ясно, сякаш ги беше изговорил на глас. Прочете ги в очите му още в мига, в който го беше видяла в стаята за разпити в градския затвор. Момент, който никой в залата не забеляза. Усети, че репортерите ги наблюдават. Можеше да чуе шума от камерите, но беше убедена, че нито една от тях нямаше да улови онова, което премина между тях.

Тя не пое предложената ръка и се изправи вдървено.

— Все още си върша работата, доктор Райт — прошепна Елън. — Нали знаете — не всичко е свършило, докато не приключи.

— Какво означава това? — попита Хана потресена. Отпусна се на канапето, краката ѝ се подкосиха. Откри, че е стиснала слушалката с две ръце, защото пръстите ѝ бяха изтръпнали и си помисли, че ще я изпусне.

— Това означава, че Райт е на свобода — засега — обясни Елън. — Но още нищо не е приключило. Що се отнася до мен, ще направя всичко възможно, за да образувам дело срещу него, Хана. Обещавам.

Хана се вгледа в ъгъла на стаята, където Джош се беше уединил от сутринта. Беше застанал с лице към стената и беше заровил лице в свитите си колене. Синът ѝ беше затворен в психологичен затвор, а мъжът, който го беше поставил там, беше на свобода.

— Вече го направи, нали? — попита тя.

— Съжалявам, Хана. Онова, с което разполагахме, би трябвало да е достатъчно, но съучастникът му все още е на свобода, а доказателствата, които се появиха вчера...

Гласът на Елън заглъхна. „Опитва се да бъде дипломатична — помисли си Хана. — И да не подчертава факта, че сега полицията

издирваше Пол. Дрехите на Джош бяха открити в склада му, но той го беше наел, за да остави там нещата, които не се побираха в мазето.“

Мич ѝ беше съобщил новината късно през нощта.

„Не знам как да ти го кажа, Хана... Не сме сигурни какво означава това... Дрехите може да са оставени там, за да ги открием... Трябва да поговорим с Пол... Знаеш ли къде се намира?“

„Не знам къде е — помисли си тя. — Не знам в какво се е превърнал. Не знам какво е способен да извърши. Не знам защо Джош се страхува от него. Не мога да повярвам, че ме удари.“

— Но Мич залови Гарет Райт — възрази тя, говорейки по-скоро на себе си, отколкото на Елън.

— Знам. Мич също го знае. Костело вдигна достатъчно пушилка, за да заблуди съдията. Просто се нуждаем от малко време, още едно солидно доказателство срещу Райт или нещо за неговия съучастник. Всичко с времето си, Хана. И моля те, обади ми се веднага щом Джош пожелае да говори за случилото се.

Хана задържа слушалката в скута си дълго след като връзката прекъсна. Нейната връзка с правосъдието, помисли си тя. А тя и децата ѝ трябваше да се заловят с това, което беше останало от живота им след изпитанието.

От нещата, на които се беше надявала, правосъдието ѝ се струваше най-реално, най-достижимо. Можеше да се надява, че Джош ще се възстанови, но не знаеше дали тази надежда няма да се окаже напразна. Беше се надявала да се сдобри с Пол, но това също никога нямаше да се случи. Бракът им беше приключил. И така тя се беше надявала на правосъдието. На системата. Имаше хора, които щяха да се борят за нея. Но не всеки в съдебната система играеше честно, каква ирония.

Лили се покачи на канапето и започна оживено да говори, наблягайки на думата „татко“.

Хана си помисли да се обади на Том, но реши да не си позволява подобна утеха. Отгоре на всичко не искаше да изпитва вина, че го покварява.

Знаеше, че съществуват хора, които я наблюдават и които не вярват, че изпитва достатъчно вина за това, че беше закъсняла да прибере Джош, защото не се беше разкажала публично пред нацията, плачейки и молейки за прошка. Те не разбираха нищо. Тя носеше

болката вътре в себе си. Нямахте да си позволите лукса да умолява непознати за утеха. Нейното наказание беше да се справи и да се грижи за децата си, да преодолява всяка трудност в живота им.

Като например Гарет Райт, който беше на свобода. Оставяйки Лили да продължи въображаемия си телефонен разговор, Хана отиде до сина си и приклепна зад него. Прегърна го и го целуна по главата. Той не помръдна. Не проговори.

— Няма да му позволим да ни победи — прошепна тя. — Няма да му позволя да те отдели от мен. Повече няма да те разочаровам, обещавам.

Дори най-кошмарното денонощие трае двадесет и четири часа. Елн си повтаряше това цял ден. Дори докато разговаряше с Хана. По време на съвещанието при Руди. По време на кратката, но трудна пресконференция. Този ден беше само от двадесет и четири часа, и тя щеше да ги преживее. Костело беше събудил тигъра в нея. Нямахте да бъде доволна, докато не прегризеше гърлото му, и не тикнеше в затвора Гарет Райт и съучастника му.

Руди не я беше уволнил. Не би могъл. Тя му беше необходима. Беше твърде хитър, за да не го разбира. Сега му беше нужна за изкупителна жертва и щеше да му е необходима в бъдеще, когато по случая се образуваше дело. Независимо от това, дали тя щеше да е обвинител или помощник, но му трябваше във всеки един от случаите. Елн възнамеряваше да се възползва от това.

Утре щяха да се реорганизируют. Трябваше да повика ченгетата, за да изяснят стратегията си. До утре отпечатъците на Тод Чайлдс щяха да бъдат съпоставени с тези, които бяха открити в кабинета на Дени Енберг. До утре може би щеше да получи предварителния доклад от аутопсията на Дъстин Холоуман. Ако съдебният лекар беше открил няколко косъма, частици от кожа под ноктите на момчето, ДНК от капка кръв... щяха отново да се захванат за работа. Ако Мегън изровеше някаква аномалия от перфектното минало на Райт...

Тя грабна слушалката и набра номера на Мегън, но попадна на телефонния секретар. О'Мали не се беше прибирала през целия ден. Мич беше казал, че си е намерила по-добро място за работа, но не й беше дал телефонния номер, нито имаше време да поговорят. Някои от

по-шумните студенти от колежа използваха освобождаването на Гарет Райт като извинение да обикалят из студентското градче и да празнуват победата. Някои от тях бяха отишли дори в Динкитаун. Официалното парти, с което щеше да бъде отбелязана победата, започваше в осем часа. Там щеше да се появи и самият Райт, така че полицията се подготвяше за неспокойна нощ.

Елън погледна часовника си. Девет и деветнадесет. Партито вече беше започнало. Беше помолила Фийби да присъства, но подозираше, че връната ѝ секретарка вероятно щеше да прекара вечерта в компанията на Адам Слейтър и нямаше да обърне внимание на онова, което става около нея.

Техните заподозрени като съучастници трябваше да са там — Тод Чайлдс и Кристофър Прийст. „Фантастичните каубои“ също щяха да са там — дали Тирел Ман щеше да рискува да се появи? Гарет Райт щеше да е главният герой. Под въздействието на успокоителните Карън щеше да е резервирана, а тайните на брака ѝ щяха да са заключени в нейния, както изглежда, празен ум.

Елън би се обзаложила, че връзката на Карън с Пол е било онова, което е задвижило играта. Това е бил мотивът на Райт да избере Джош. А Дъстин Холоуман беше само пионка, за да излезе Райт невинен.

Но кой бе ръководил второто полувреме на мача? И защо Пол Киркууд бе изчезнал неочаквано, ако беше виновен само в прелюбодеяние?

Въпросите се въртяха в ума на Елън. Тя леко изохка, когато се изправи и отиде до прозореца. Не беше вечеряла. Реши, че никога не се е чувствала по-зле.

Беше сама в кабинета: уморена, гладна, стара, премръзнала и самотна.

— Не забравяй да се самосъжалиш, Елън — промърмори тя, протегна се и потърка ръце, за да ги стопли.

Неочаквано ѝ се прииска да се появи Брукс. Но сега той сигурно беше взел страната на Райт. Историята на „добрия“ човек, триумфиращ над правосъдието и прокурора. От това можеше да стане по-добра книга, отколкото да разказва за провала на обвинението да осъди зловещото чудовище.

„Преследвам онова, което искам, Елън. И го получавам.“

Сетне си го представи в нощта преди прослушването, точно тук в този кабинет.

„Никога не съм бил нечий герой... — Очите му се замъглиха от болка и несигурност. — Ще се опиташ ли да ме спасиш, Елън?“

Видението не я напусна, докато по-практичната страна на ума ѝ не я върна към действителността. Губеше време. Беше подредила записки по цялата маса. Трябваше да ги прегледа. Отново. Нали точно затова беше останала до късно. Не за да се самосъжалява, да се чувства стара и самотна. Не за да си фантазира за опетнени рицари и наранени души.

Телефонът иззвъня и тя подскочи. Остави го да звъни и се замисли кой ли може да е. Майка ѝ. Мегън с важна информация. Джей или някой нахален репортер, който беше измъкнал номера на директния ѝ телефон от Руди. Беше...

— Елън Норт — изрече тя, грабвайки слушалката, насилвайки се да потисне опасенията си.

— Елън, обажда се Даръл Мансън. Съжалявам, че се обаждам толкова късно. Току-що се прибрах у дома от Кий Уест.

Мансън. Полицейският офицер.

— Благодаря, че ми се обаждате — каза тя без капка ентузиазъм. Издирването за „каубоите“ не беше довело доникъде. Явно това телефонно обаждане нямаше да се различава от останалите, но тя продължи разговора, обяснявайки му положението.

— Трудно е да се повярва — каза той, гласът му беше студен. — Познавам доктор Райт доста добре. Уважавам този човек. Не ми е приятно, че се опитвате да го дискредитирате.

— Върша си работата, господин Мансън — обясни Елън. — Доказателствата са неоспорими, иначе нямаше да процедираме. Ако доктор Райт е невинен, то няма за какво да се притеснява. Той не беше първият заподозрян.

— Да, добре... — изръмжа той. — Какво искате от мен?

— Исках да разбера дали пазите архив за момчетата, които са били в програмата на „Фантастичните каубои“. Свързваме се с бивши членове като част от проучването на миналото на Райт.

— Знам само за двама от първата година, когато започна програмата, сетне се изместих от Додж и се установих тук.

— Тим Дътън и Ерик Еванс.

— Да. Точно така. Знам къде се намира Тим. Той ми изпраща коледни картички. Електротехник е в Ню Хоуп. На Ерик му загубих следите. Последното, което научих за него, е, че е в университета и учи нещо за компютри. Наистина, много умно момче. Представително. Син на методистки свещеник.

— Не прилича на обикновените малолетни престъпници.

— Предполагам, че не е бил. Имаше някакви емоционални проблеми, някакви проблеми въщи. Майка му постоянно влизаше и излизаше от разни клиники. При него всичко започва, когато Ерик е бил на десет. Подобна травма би се отразила на всекиго.

— Каква травма?

— Видял е как негово приятелче се е обесило.

— О, не!

— Да. Лоша работа. Майката на детето обвинила за това Ерик. Вдигнала голям шум. Учуден съм, че не си спомняте името на момчето.

Елън вдигна глава.

— Извинете?

— Слейтър. Адам Слейтър.

Полазиха я тръпки. Адам Слейтър. Мили Боже!

— Бихте ли описали Ерик Еванс?

— Беше метър и петдесет и нещо, слаб и рус.

Рус. Част от мозъка ѝ, който се беше специализирал в отричането, се хвана за тази подробност.

— Благодаря, господин Мансън — заекна тя. — Много ми помогнахте.

Затвори телефона. Ерик Еванс. Момчето, което стоеше до Райт на снимката във вестника. Рус, дребен.

Децата порастват. Хората си боядисват косите.

Тя забърза към залата за конференции и затърси папката. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва прехвърляше докладите и папките. Рови отпред назад, отзад напред. Статията беше изчезнала.

Адам Слейтър.

Репортер от незначителен вестник. Никой не си беше направил труда да провери журналистическата му карта. Имаше твърде много репортери, за да ги проверяват. Още повече, че всички преследваха сензации. Бяха досадни и дразнещи.

Вероятно беше съвпадение, че Адам Слейтър, репортерът от „Гранд Форкс“, носи същото име като детето, убито преди единадесет години. Дете, което било приятел с един от бъдещите „каубои“.

— Ти не вярваш в съвпаденията — промърмори си тя.

Адам Слейтър ухажваше Фийби, очароваше я, искаше да я спечели. Елън я беше предупредила. Господи, нямаше представа, че ще се случи така.

Спомни си бележката, която намери на нужната ѝ страница в книгата в библиотеката на третия етаж. „Грях е да търсиш злото у другите, но рядко е грешка.“

Грях. В толкова много от бележките се споменаваха за грях.

Ерик Еванс беше син на методистки свещеник.

Бяха търсили навсякъде съучастника на Гарет Райт, а той беше стоял през цялото време пред тях. Беше застанал встрани от пътя в сивата утрин, когато бяха открили тялото на Дъстин Холоуман. Ако беше права, сигурно той беше удушил момчето и го беше оставил до пътният знак с бележка, забодена на гърдите.

„Някои израстват с ГРЯХ, други от добродетел се провалят.“

Ерик Еванс. Адам Слейтър. Протежето на Гарет Райт.

Трябваше да се обади на Мич. Вероятно Слейтър беше на празника по случай победата, злорадствайки тайно. Вероятно с Фийби. О, Боже, Фийби! Ами ако партито е приключило? Ами ако Слейтър реши, че тя повече не му е нужна?

Изпусна папките, които държеше, посегна към телефона и замръзна на място.

До телефона лежеше червена роза. На стъблото беше навит кабела, който би трябвало да е включен в контакта на стената.

— Моите източници ми казаха, че задавате твърде много въпроси, госпожице Норт. — Той стоеше на прага на залата за конференции, боядисаната му коса падаше над очите му. — Смятам, че е време да престанете. Завинаги.

ГЛАВА 35

— Само да я запалиш, и си мъртъв — изрече Мегън.

Джей спря, канеше се да запали цигарата, която висеше от устата му.

— Достатъчно са ме тормозили — продължи тя. — Не оцелях след побоя само за да умра от рак на белите дробове чрез пасивно пушене, докато се опитваме да разрешим случая.

Той извади цигарата от устата си и я остави на масата до пакета.

— Осъзнаваш ли, че тютюнът е основна част от икономиката на Юга?

— Тъхъ — отвърна тя без никакво съчувствие. — Може би ще трябва да осъвремениш възгледите си до края на века. До този магически миг можеш да вземеш отровните си смрадливи цигари и да се убиваш на друго място.

Бяха спорили поне три пъти по този въпрос. Джей беше загубил и трите рунда. Знаеше, че можеше да я сложи на мястото — все пак това беше неговата къща — но всеки път се принуждаваше да излезе навън на студа и да я наблюдава през големия прозорец в дневната. Обвиняваше южняшките си маниери за тази си слабост, но знаеше, че харесва Мегън, а тя бе изстрадала достатъчно.

— Можеш да ми позволиш да стане на моята поне веднъж — обиди се той.

— Престани да хленчиш. Мога да те ударя по главата с чук също само веднъж — отвърна тя. Погледът ѝ бе насочен към папката пред нея. — Получи ли някакъв отговор?

Той натисна няколко бутона на клавиатурата, за да зададе команда. На монитора се появи исканата информация. Той беше предложил да се свърже с „Америка Онлайн“ и да потърси годишниците на всички колежи, където Гарет Райт бе преподавал. Надяваха се, че някой от бившите му студенти ще им предложи отдавна забравени слухове или странни инциденти, което би им дало отправна точка за издирване.

— Само добри неща от УВА — каза той, разглеждайки отговорите на безвредния си въпрос „Били ли сте студент на доктор Гарет Райт (психолог) и харесвахте ли го?“.

Отговорите бяха, че е симпатяга.

— Той е луд — рязко отвърна Мегън. — Никой ли не го разбира? Засрамена, че отново е избухнала, тя погледна към Брукс и се опита да се пошегува:

— Господи, скъпи, май имам нужда от екседрин.

Той не се усмихна.

— Може би имаш нужда от почивка. Работиш усилено от часове. Мегън, знаеш, че още не си готова за това.

Нежността в гласа му я накара да го послуша. Не си бе изградила защита срещу нежността. Извърщайки поглед от него, тя се опита да се съвземе.

— Просто виждам как ни се изплъзва — тихо изрече. — Той каза, че ще победи, и не понасям мисълта, че това може да се случи. Не ми кавай, че се нуждая от почивка. Най-силното ми желание е да видя главата му набучена на кол.

Джей въздъхна. Разбираше, че напрежението от това дело притиска ужасно Мегън. Тя беше перфекционистка, горда и с мания за контрол над нещата, както повечето ченгета, които познаваше. Гарет Райт я беше пречупил физически, а стресът след случилото се я потискаше психически.

Гарет Райт, който беше на свобода тази вечер.

Елън едва ли беше понесла новината по-добре от Мегън. Елън, твърде съзнателна, отдадена на онова, което смяташе за своя отговорност — правосъдието над всичко. Тя щеше да приеме този провал като неин личен и щеше да се бори с всички сили.

Искаше да бъде там при нея, след като беше научила новината за оправдаването. Но му се струваше много по-важно да е тук с О'Мали, да размишлява и да се рови във фактите.

Той, който беше свикнал да се плъзга по повърхността на живота, никога да не се замесва, да бъде само наблюдател.

Погледът му беше втрънен в килима пред камината, където двамата с Елън се любиха в събота.

— Имам нужда от едно питие — дрезгаво изрече той. — Ти искаш ли?

— Тъй като взимам лекарства, ще трябва да се примиря с кока-кола — отвърна Мегън. — С лед, моля — извика тя, когато той изчезна в кухнята.

Погледна към листовите, които бе наредила пред себе си на дългата маса. Бележки, факсове от колежите, където беше преподавал Райт, факсове от полицейски управления от същите райони, факсове от Националната служба за обществена безопасност. Не беше открила нищо съществено.

„Не можем да загубим — беше й прошепнал той. — Не можете да ни победите. Ние сме много добри в тази игра.“

Неволно потръпна.

Трябваше да се съсредоточи. Концентрацията я беше спасявала много пъти. Започна да проверява списъка с имената и обаяданията, отбелязвайки онези, на които трябваше да позвъни сутринта. Връзките, които си бе създавала на конференции и на програмата за агенти в Куантико. Не за пръв път откакто започна всичко това, тя се запита какъв щеше да е животът ѝ, ако беше приела предложението да работи във ФБР в Мемфис. Мемфис беше далеч от Гарет Райт. Но също беше много далеч от Мич и Джеси, а тя не би ги изоставила за нищо на света.

Искането, което бяха отправили към Националната служба за обществена сигурност за неразкрити отвлечения на деца и убийства в районите, където Прийт бе преподавал, не беше оправдало очакванията им. Нищо не съвпаднаше със зловещата игра, която се играеше тук. Едва когато научи новината от съда за освобождаването му, ѝ дойде наум, че може би не търсят в правилната посока. Явно Гарет Райт не искаше този случай да остане неразрешен. Изглежда, имаше намерение да обвини Пол Киркууд. Ако успееше, кой щеше да потвърди, че Пол не е вършил същото и преди?

Може би не се нуждаеха от неразрешените престъпления. Може би трябваше да потърсят в случаите, по които диренето е било преустановено. За съжаление никой в полицията нямаше желание да споделя информация по случаите, които са приключени, също и по случаите, които искаха да изчистят. Мегън знаеше, че ще са необходими дни, за да се доберат до нещо.

Трябваше да се насочи към вестниците. Моментално се зае с тази задача и започна да се обаждат по различни инстанции, като помоли да

й изпращат информацията на факса на Джей. Умоляваше и убеждаваше, лъжеше и се уповаваше на ранга си, който вече не притежаваше, сетне зачака, надявайки се, че накрая историята на Джош и Дъстин Холоуман ще бъде достатъчна, за да принуди абсолютно непознати хора в други щати да свършат работата, която всъщност не им се налагаше да вършат.

В края на деня пристигнаха няколко факса. Нито един от тях не съдържаха онова, от което се нуждаеха. Джей вкара същата молба в няколко компютърни мрежи, използвайки името и славата си като примамка. Досега не беше пристигнал никакъв отговор.

С изключение на това, че чувството й на безсилие и безполезност я беше напуснал. Гарет Райт й бе причинил много неща, но не беше успял да пречупи най-важното й качество, което я правеше добро ченге. Нейния ум. Нейното сърце. Упоритостта й. Все още можеше да върши работата си. Просто трябваше да подходи по-различно, това бе всичко.

— Господи — измърмори Брукс, взирайки се в монитора. — Всеки в тази проклетата страна има да разкаже някаква история. Някаква жена от Арканзас твърди, че кучето й е отвлечено от извънземни.

— Звучи ми като роман — отвърна Мегън, ставайки от стола си. — Успя ли да привлечеш вниманието на някой друг, освен на лунатиците?

Той продължи да разглежда отговорите, прескачайки щатите извън областите на тяхното издирване и историите за посещения от други измерения. Тя наблюдаваше екрана зад него, едновременно разочарована и удивена.

— Ти си магнит за ненормалниците, Брукс. Това ли е цената на славата?

— Нямам нищо против да си платя цената — изръмжа той. — Стига да получа информацията, която търсим.

Въздъхна и потърка очи.

— Трябва да си почина. Трябва да се махна за малко оттук.

— Разбира се, аз ще остана.

— Сигурна ли си, че не искаш да излезеш? — попита той, обличайки шубата си.

— Сигурна съм. — Тя леко му се усмихна и седна на стола му пред компютъра. — Сигурно там има цяла тълпа. Поздрави Елън от

мен.

Чу как вратата на кухнята се затваря, последва приглушения шум от мотора на джипа. Тя продължи да разглежда отговорите. Фаровете на колата все още можеха да се видят по Мил Стрийт, когато тя попадна на нещо.

Прочете оскъдната информация за престъпление, което е било разрешено преди десет години. Логиката ѝ подсказваше, че това е доста неубедително, но беше първото нещо, което отговаряше на запитванията им.

Притискайки слушалката между рамото и ухото си, тя набра номера на полицията в Пенсилвания.

— Господин Брукс, мисля, че току-що попаднахме на нещо.

— Не смятахме, че ще се ровите толкова надълбоко — каза Слейтър, пристъпвайки в стаята с ръце, пъхнати в джобовете на черното си скиорско яке. — Разследването не е ваша работа.

— Напротив, работата ми е да докажа вината — каза Елън, използвайки периферното си зрение, за да открие нещо, което би могло дай послужи като оръжие.

Той поклати глава и се усмихна.

— Ако беше оставила разследването на ченгетата, може би нямаше да се налага да те убиваме.

— Ако ме убиеете, ще ви открият. — Учуди се, че гласът ѝ прозвуча толкова спокойно, толкова рационално, когато вътре в нея тревогата се засилваше. — Няма да отнеме много време на полицията да съберат две и две. Те ще следват същата следа като мен.

— Не смятам. Те ще са по-склонни да разсъждават както при случая с Енберг. — Преструвайки се на натъжен, той каза: — Горкият човек, просто не можа да понесе напрежението.

Представи си кабинета на Дени. Кръвта, съсирената кръв. Пръснатият по ламперията мозък. Отнесената от изстрела част от главата му. Догади ѝ се.

— Никой няма да се хване на това — предизвика го тя, докато взимаше една от писалките на Камерън. Пъхна ръцете си в джобовете на вълненото си палто. — Не притежавам оръжие.

Слейтър направи още една крачка навътре в стаята.

— Съществуват много начини човек да се самоубие: като се обеси, отрови или си пререже вените.

Елън отстъпи назад. Ако поддържаше дистанцията и успееше да отиде от другата страна на масата за конференции... Ако само можеше да стигне до коридора...

— Трябва само да изпищя — каза тя. — Охраната...

— Добър опит, госпожице Норт, но случайно зная, че господин Стович смята, че вече нямате нужда от нея, след като делото на Райт беше отхвърлено.

Той тихо се засмя:

— Според моята добра приятелка Фийби старият Руди е бил доста ядосан от начина, по който си провалила делото.

— Би трябвало да си горд със себе си — каза Елън, отказвайки да се хване на уловката му. — Усилията ви се увенчаха с успех. Заблуждавахте ченгетата с един или друг инцидент. Подхвърлихте доказателство в шкафчето на Пол Киркууд. Заслугата е ваша, а не моя.

Той отново се усмихна и отметна косата от очите си.

— Да. Справих се добре.

— Ти си убил невинно дете.

— Хубаво преживяване, а?

— Нищо ли не изпитваш?

Той сви рамене, изглеждаше на шестнадесет години, невинен, сякаш нямаше представа за последиците от действията си.

— Наистина, беше прибързано да го удушим.

— Тогава защо не уби Джош?

— Защото планът не беше такъв. — Поклати глава. — Все още не схващаш. Играта е по-забавна, когато наблюдаваш действията на противника си.

— Не се ли притеснявате, че ще проговори?

— Не — безизразно изрече той, придвижвайки се напред.

— И се уморих да говоря с теб. Да се захващаме за работа, госпожице Норт.

Елън бе заобиколила масата, увеличавайки разстоянието между тях, но Слейтър бе по-близо до вратата. Стоеше тихо. Сякаш бе съсредоточил енергията вътре в себе си и тя го изгаряше, гореща и силна. Тъмните му очи блестяха, наблюдавайки я с хищно нетърпение.

— Ако смяташ, че ще те оставя да ме убиеш, не си толкова умен, колкото те мислех — каза тя. — Имам намерение да се съпротивлявам. Раните от съпротива ще предизвикат въпроси.

— Няма да има такива.

Тя пристъпи още една крачка, преминавайки покрай натрупаните папки, доклади и бележки — в тях нямаше нищо за Слейтър. Той беше прав. Ако не се беше ровила толкова надълбоко, ако не се беше обаждала на старите си познати от света, които бе оставила зад гърба си, никой нямаше да го погледне втори път.

— Кога те избра Райт? — попита тя. — Дали е разбрал нещо за теб, когато си се присъединил към програмата?

Гордост и радост се изписаха на твърде младото му лице.

— Той организира програмата заради мен — похвали се. — Аз съм причината за съществуването на „каубоите“. Не е ли възхитително? Програмата съществува, защото Гарет ме искаше.

Програмата, която беше добила национална известност и отговаряше за живота на толкова много младежи, бе започната като прикритие за покварата на едно момче.

— Само Райт ли е отговорен за това? — попита Елън, пръстите ѝ стискаха писалката в джоба на палтото. Беше застанала срещу него. Бяха на едно и също разстояние от вратата. Беше с петнадесет години по-млад от нея, но тя щеше да се опита да му избяга, ако искаше да спаси живота си. — Прийт също ли е замесен?

— Няма да ти кажа всичко, Елън.

— Защо не? И без това ще съм мъртва.

— Така е, но не искам да умреш доволна. Искам да умреш, докато се питаш каква е истината. Това също е част от играта.

— Жалко — изрече тя, съсредоточавайки се върху гнева, а не върху страха си. — Да превърнеш такава интелигентно и талантливо момче в обикновен престъпник.

— В мен няма нищо обикновено, госпожице Норт — отбеляза. — Гарет превъзхожда останалите и е търсил дълго време, преди да ме открие — дете, което разбира играта.

— Превъзхожда? — Елън вдигна вежди. — Той е само един страхливец и убиец.

Очите му се присвиха, а страните му се зачервиха. От левия джоб на якето си извади зашеметяващ пистолет, черен пластмасов

правоъгълник, който не изглеждаше по-зловещ от дистанционно.

— Престани с приказките, кучко!

Елън се втурна към вратата. Слейтър я хвана за ръката и насочи пистолета към гърдите ѝ. Тя се отскубна, шест хиляди волта електричество се изхабиха в ръкава на палтото ѝ. Изпищя, извади писалката от джоба си и я заби с дива ярост в лицето му.

Слейтър изкрещя, когато писалката се заби в бузата му. От раната рукна кръв. Елън не губи нито миг. Втурна се отново към вратата, като викаше за помощ, макар да знаеше, че сградата е празна и писъкът ѝ никога няма да стигне до полицаите на входа.

Чуваше стъпките на Слейтър зад себе си и затича през външния кабинет. Хвърли поглед през рамо, удари бедрото си в ръба на бюрото на Фийби. Пред очите ѝ избухнаха звезди. Едва не се просна на бюрото, дясната ѝ ръка се удари в машинката за телбод, тя я сграбчи и продължи да бяга.

— Проклетата кучка! — хълцаше зад нея убиецът.

Той се хвърли върху нея, когато тя отваряше вратата, и я повали на пода. Удари силно челото си. Дъхът ѝ замря от болка. Обаче се опита да се изправи на колене и да го отблъсне.

Слейтър стисна рамото ѝ, опитвайки се да я притисне към пода. Елън ухапа пръстите му, кръвта, стичаща се от лицето му, попадна в очите ѝ. Неочаквано се извъртя под него и го удари с телбода по слепоочието.

Изправи се и се затича, осъзнавайки твърде късно, че е тръгнала в погрешна посока — обратната на отдела на шерифа. Сега трябваше да стигне до първия етаж.

Слейтър я настигна до стълбището и се вкопчи в яката на палтото ѝ. Дръпна я толкова силно, че тя едва не падна. Вдигна зашеметяващия пистолет, но Елън блокира удара с рамото си. Пистолетът избръмча гневно. Нямаше да има рани, така ѝ беше обещал. Ако я беше хванал в началото, наистина щеше да бъде така. Високият волтаж щеше да я направи безчувствена, а той бързо и лесно щеше да пререже китките ѝ. Лявата ѝ ръка беше заклещена между телата им. Елън пипнешком откри тестисите на Слейтър и силно ги стисна. Вой проби тъпанчетата на ушите ѝ и той я блъсна, превивайки се на две. Кракът ѝ се удари в стъпалата, сетне тя падна и изпусна телбода.

„Ставай.“

„По дяволите. Нямам избор. Бягай сега, после ще мислиш.“

— Време е да умреш, рожденичке.

Рожден ден. Тридесет и шест. Рожденият ден, от който Елън се ужасяваше. Неочаквано тридесет и шест ѝ се сториха много малко.

Изправи се, но се препъна. Протегна ръка към парапета, пръстите ѝ драцеха по грубата мазилка, кокалчетата ѝ се разраниха.

Стълбището беше слабо осветено от коридорите на горния и долния етаж. Светлините на охраната. Те не осигуряваха безопасност. Спомни си тихия подигравателен глас: „Шефът ти трябва да поговори с някого за безопасността. Това е доста важно дело. Всичко може да се случи.“

Стигна до третия етаж и зави по коридора, насочвайки се на изток. Ако можеше да стигне до източното стълбище... Ако можеше да стигне до алеята между сградите... Нямаше да посмее да я нападне на тротоара до отдела на шерифа.

— Хванахме те, кучко!

В кабинетите, покрай които тичаше, се чуваше как звънят телефони. Кабинетите бяха заключени. Нападателят ѝ тичаше зад нея и се смееше. Звукът я пронизваше като копие, като мисълта, че ще я убие. Гонитбата може би не влизаше в плановете му, но се беше превърнала в част от играта.

Играта. Безумието ѝ беше ужасяващо като перспективата да умре. Разруши системата. Прекърши живота. Нищо лично. Просто игра.

Затича покрай съдебната зала на съдия Грабко и заобиколи ъгъла, който водеше обратно към южното стълбище. Някакво скеле препречи пътя ѝ. Скелето за ремонта. Господи, щеше да умре заради глупавата гипсова мазилка.

— Шахмат, умна кучко.

Североизточното стълбище ѝ се стори ужасно далеч. По средата на коридора имаше желязна врата, която блокираше пътя между затвора и съда. Хвърли се към алармената система на стената, грабвайки стъклената тръба, която щеше да повика помощ.

Тръбичката се счупи. Нищо. Нито звук.

— О, Боже, не! — Тя задраци по безполезния панел. Проклети ремонти. Монтираха нови аларми. Истинско произведение на

изкуството.

— Хайде, Елън. Бъди добра кучка и ме остави да те убия.

Тя грабна дръжката на вратичката, зад която беше противопожарният маркуч.

— Трябва да умреш, кучко. Трябва да спечелим тази игра.

Хвана ръката ѝ.

Пръстите му стиснаха дръжката на брадвичката.

Използва тежестта на тялото си и затръшна вратата, счупвайки китката ѝ. Елън изпищя. От силната болка падна на колене.

Люлеейки счупената си ръка, тя коленичи в краката на убиеца си. Наоколо се търкаляха строителни материали и празни кутийки от безалкохолни питиета, подът беше покрит с фин слой мазилка.

— Хайде, Елън — изрече той, клякайки. — Бъди добра кучка и ме остави да те убия.

Не забеляза дясната ѝ ръка, докато не се отвори на сантиметър от лицето му и не хвърли от мазилката в лицето му.

Елън се обърна и взе брадвичката. Извъртя се точно когато Слейтър се хвърли върху нея, хващайки я за глезените и удряйки я по бедрото със зашеметяващия пистолет.

Електрическият ток премина и атакува нервите ѝ. Удари я моментално в мозъка, оставяйки след себе си обърканост. За част от секундата се лиши от контрол върху ръцете и краката си. Чувстваше се като камък, брадвичката се плъзна на около пет метра от нея.

Лежеше върху праха от мазилката с широко отворени очи, когато Слейтър се надвеси над нея.

— Някои се издигат от греха, други пропадат от добродетел — промърмори той. — Някои в добродетел умират.

Диспечерката, закръглено момиче със скандинавски черти, светлоруса коса и униформа, поведе Джей по алеята между отдела на шерифа и съда, заявявайки му, че би трябвало да играе в „Оправдано убийство“ на мястото на Том Круз.

Той ѝ се усмихна.

— Благодаря, Минди, но ми е по-лесно да съм писател. Наистина нямам нищо общо с филма.

Всъщност историята беше съвсем различна, когато я заснеха в Холивуд. Нямаше значение. Това беше само представление. Така или иначе, беше си получил парите.

Някъде в изкривеното му съзнание проблесна угризение. Хората, за които пишеше, бяха истински, а не измислени герои. Трябваше да живеят и след престъпленията, които толкова го интересуваха. Бяха хора като Хана, Мегън и Елън.

— Е, би трябвало да помислиш за това — продължаваше да дърдори Минди, отключвайки вратата на Съдебната палата. — Ти си далеч по-привлекателен от него. Всъщност брадичката му не е хубава. Не че не е приятен. Напротив. Но щеше да се подредиш по-нагоре в класацията на „Пийпъл“ от него. Не зная кой ги измисля тези неща. Той е сциентолог. Знаеше ли го това? Това малко ме плаши. То е нещо като култ или нещо подобно. — Малките й очи изведнъж се разшириха. — Ти нали не си такъв?

— Не, госпожице. Аз принадлежа към религията, която се кланя на змиите — провлечено изрече той, вдигайки ръце нагоре, сякаш във всяка държеше по няколко змии. — Няма нищо по-извисяващо.

Горката Минди. Момичето отстъпи назад, опитвайки се да не издаде ужаса си. Джей любезно й благодари и тя тръгна обратно към отдела на шерифа.

Той се насочи в мрака към стълбището, представи си лицето на Елън, когато й каже, че О'Мали му помага да се ровят в миналото на Райт.

Изкачи се на втория етаж и поклати глава, когато забележа вратата на кабинета на окръжния прокурор отворена, вътре светеше. Не си беше направил труда да отиде до къщата на Елън въпреки късния час. Тя не би се скрила у дома. Щеше да е на работното си място и да се рови в случая още по-усилено.

Очакваше да я открие в залата за конференции, наведена над купища показания, но стаята беше празна. Нервите му се изопнаха, когато погледна към разпилените по пода документи. Листове, обагрени с петна яркочервена кръв.

Елън лежеше на мръсния под като счупена кукла, ръцете й бяха разперени встрани под странен ъгъл. Напрягаше се да накара мозъка си да проработи, опитваше се напразно да накара ръцете си да се раздвижат. Беше чула стъпки и знаеше, че в сградата има и друг човек.

При звука на гласа на Джей, който я викаше по име, тя се опита да изкрещи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Слейтър я наблюдаваше, сетне силно я стисна за гушата.

През последните няколко минути той се опитваше да отреже въже от скелето и да направи примка. През това време тя лежеше безпомощно, неспособна да помръдне, но го наблюдаваше. При първия звук, показващ, че в сградата има друг човек, той приклекна до нея и стисна шията ѝ.

Тя затвори очи и се опита да насочи мислите си към Брукс. „Моля те, ела да ме търсиш, Брукс! Моля те, качи се на горния етаж. Моля те, побързай.“

Под тях отново прозвучаха стъпки. Забързани. Сетне преминаха в бяг. Отново изпищя в ума си, но никакъв звук не се изтръгна от стиснатото ѝ гърло. Какво щеше да стане, ако Джей не дойде? Ами ако напуснеш сградата и се върнеш в отдела на шерифа? Слейтър щеше да има време да я убие и да се измъкне. Дори ако не успееше да го направи така, че да изглежда като самоубийство и да заличи всички следи след себе си, въпреки това щеше да я убие и да избяга.

Трябваше да направи нещо, и то веднага.

Започна да усеща ръцете си. Първо под формата на пулсираща болка в счупената ѝ лява китка, сетне като мускулни спазми. Ако можеше да възстанови връзката между мисълта и движението...

Пръстите ѝ бавно се свиха в юмрук, събирайки парчета стара мазилка. Щеше да има само един шанс. Ако се провалеше...

С цялата концентрация, на която беше способна, тя заповяда на ръката си да се раздвижи, заповяда на пръстите си да се разтворят. Някои от парченцата мазилка изпаднаха. Някои се удариха в парапетите и отскочиха назад. Останалите заплуваха в пространството и паднаха на първия етаж. Неуспешен опит да спаси живота си. Ако Джей не я търсеше... Дори ако го беше забелязал, можеше да е зает с мислите си, за да обърне внимание.

Слейтър намери опита ѝ за твърде важен. Пръстите му застискаха гърлото ѝ още по-силно. Той се наведе близо до лицето ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Проклетата кучка. Мъртва си. Още сега.

Впи зъби в ухото ѝ.

Устата на Елън се разтвори широко и тя се опита да си поеме дъх, успявайки само да изплюе праха. Погледът ѝ се замъгли. Белите ѝ дробове изгаряха от отчаяната нужда от кислород.

Инстинктът за оцеляване ѝ даде нови сили. Ритайки, замахна с ръка назад, закачайки с пръст раната на лицето му и го заби вътре в нея.

Парченца мазилка, посипващи се по пода на ротондата, привлякоха вниманието на Джей, докато тичаше към стълбището. Сетне се разнесе писъкът — задавен, мъжки.

— Елън!

Той изкрещя името ѝ, докато се изкачваше тичешком. Ако тя беше там горе и не можеше да издаде никакъв звук, за да го повика, то нямаше време за губене. Не можеше да си позволи лукса да повика ченгетата.

Стигна до третия етаж и побягна по коридора, без да има представа на какво ще се натъкне — на нож, на куршум или на труп. Не мислеше за собствената си безопасност. Единствената му мисъл беше насочена към Елън.

— Елън!

Слейтър я удари по главата, по счупената китка, махна ръката ѝ от лицето си. Изправи се точно когато Джей се появи в северния край на коридора. Грабвайки брадвичката, той се втурна към него.

Залитайки, Елън се изправи на колене. С ужас наблюдаваше как Слейтър размахва брадвичката като бейзболна бухалка.

Джей отскочи встрани и острието на брадвичката изсвистя във въздуха. Профуча страшно близко. Преди убиецът да успее отново да я размаха, Джей пристъпи към него и заби юмрука си в челюстта му. Той залитна и падна на едно коляно.

Изправи се и замахна отново с брадвичката. Брукс се снижи и го удари силно в гърдите, изваждайки въздуха от дробовете му. Той изпусна оръжието си. Брадвичката падна на пода и се плъзна встрани. Джей се прицели отново в челюстта на Слейтър, но той успя да избегне удара и да го свали на пода.

Джей силно удари гърба си в пода. Преди погледът му да се проясни, Слейтър беше над него, на слабата светлина проблесна острието на ловджийски нож, който беше извадил от палтото си.

Елън с усилие се изправи на крака, когато Джей падна на пода. Страх, ярост и болка преминаваха на вълни през нея. Слейтър беше ключът към злото, което беше заразило нейния рай. Беше убил Дени Енберг и Дъстин Холоуман. Щеше да убие и нея, ако не се беше появил Джей. А сега искаше да убие него.

Джей успя да избегне първия удар с ножа, въпреки че острието срязва ръкава на шубата му и във въздуха се разхвърча пух. Нямахше подобен късмет втория и третия път.

Слейтър мушкеше злобно с отворена уста, раната на лицето му се издуваше и хлътваше, докато дишаше, кръв и слюнка пръскаха наоколо. Острието на ножа се заби в горната част на ръката на Джей, когато се опита да се защити, разкъсвайки шубата и мускула, удряйки се в костта. Удари го с другата си ръка, оставяйки тялото си незащитено.

Острието потъна дълбоко в дясното му рамо и в мозъка му избухна непоносима болка като черен облак, замъглявайки погледа му. Усещаше как кръвта тече като вода от извор, а ръката му изтръпна.

„Движи се, движи се, движи се!“

Извъръщайки се, успя да свали Слейтър от себе си и започна да отстъпва.

Удари се в парапета към ротондата и видя как убиецът отново взима ножа и го вдига високо, погледът му беше животински и кървясал, беше лишен от всичко човешко.

Стотина трудни и ясни истини преминаха през ума на Джей със скоростта на светлината. Никога нямаше да се запознае със сина си. Беше изгубил много време с омразата си. Единствените хора, които щяха да тъгуват за него, бяха тези, които печелеха пари от него. И онова, което беше започнало между тях с Елън, щеше да умре в този момент.

Крецейки, Слейтър вдигна ножа. Елън се хвърли към него, удряйки го странично по врата със зашеметяващия пистолет, изпращайки шейсет хиляди волта електричество директно в мозъка му.

С широко разтворени очи той се отпусна на пода, тялото му се тресеше в конвулсии, сетне остана напълно неподвижен.

Елън се вгледа в него, ужасът от последните няколко мига я връхлетя. Силите ѝ я напуснаха и тя започна силно да трепери.

— Всичко е наред — прошепна Джей и я притисна към себе си. Зарови лице в меката ѝ хладна коса и я целуна.

— Всичко свърши, скъпа. Край.

Коварна вцепененост започна да обхваща тялото му, пропълзявайки към мозъка му. Усети как енергията му сякаш оформи светещо кълбо и то бавно започна да се отделя от наранената обвивка на тялото му. Бореше се с усещането, въпреки че беше много съблазнително. Всичко, което искаше, бе да прегръща Елън, да я защити.

— О, Боже, ти кървиш! — прошепна тя. Опита се да спре кръвта с ръка, но тя се стичаше между пръстите ѝ.

— Не се притеснявай — каза ѝ той. — Не мога да умра като герой. — Отправи към нея бледа усмивка. — Това ще е твърде нелепо.

ГЛАВА 36

В съня си Джош виждаше кръв. Гейзери кръв. Гладки, гъсти езера от кръв. Той беше до брадичката в тях. Течението дърпаше краката му. Някой го беше хванал за глезените и се опитваше да го дръпне надолу. Този някой беше избрал него. Искаше го. Страхуваше се да не се подчини. Беше се скрил в най-малката кутия на разума си и въпреки това онзи човек го държеше и го дърпаше.

Беше му заповядано да се подчинява. Щяха да се случат лоши неща. Ужасни неща. Вече бяха започнали. Джош виждаше как светът му се разпада, точно както му бе показал онзи човек. Въпреки това той се държеше за кутията в ума си, държеше се здраво за онова, което бе останало от неговия свят.

Ако само можеше да се крие достатъчно дълго... Ако можеше да се смали още повече вътре в обвивката на тялото си. Ако можеше отново да влезе в кутията.

Ръцете му се хлъзгаха. Бореше се за въздух, докато онзи човек го дърпаше надолу.

Сетне много бързо бе свободен. Изскочи на повърхността, извиси се, сякаш някой го бе изстрелял с прашка. В светлината. Във въздуха. Отново можеше да диша. Летеше. А под него кръвта очертаваше все по-малки езера, които накрая изчезнаха.

Джош отвори очи. Стаята бе тъмна, светеше само нощната лампа и цифрите на електронния часовник. Почувства се така, сякаш беше спал дни, а не часове. Майка му спеше в спален чувал на пода. Изглеждаше много уморена и притеснена. Устните ѝ бяха свити.

Заради мен.

„Заради онзи човек.“

Имаше толкова неща, които тя никога нямаше да разбере. Толкова много, което искаше и двамата да забравят, да започнат всичко отначало, сякаш не бяха живели до този момент.

Може би щяха да успеят да го направят, ако го пожелаеше достатъчно силно, ако беше достатъчно добър... ако само можеше да

намери смелост.

ГЛАВА 37

Фермата беше изолирана сред гора на юг, малко след границата на окръг Тайлър. Най-близките съседи бяха фермери, последователи на Якоб Аман и не се интересуваха от делата на „Англичаните“. Елън предположи, че тази сутрин сигурно щяха да се заинтересуват. Коли от отдела на шерифа от окръг Парк, от полицията в Дийр Лейк и Бюрото за борба с престъпността изпълваха двора, докато колите на репортерите задръстваха пътя. Униформени полицаи държаха журналистите на разстояние, докато детективите и специалистите от лабораторията си вършеха работата.

Паркиран под навеса за машини, стоеше бял ръждясал пикап „Форд Еконолайн“, 1984. Беше същият като пикапа, който Пол Киркууд някога беше притежавал и беше продал на Оли Суейн. Той отговаряше на описанието на свидетелката, която беше видяла пикапа, когато Джош Киркууд беше изчезнал от хокейната площадка. В малка кутия с инструменти, поставена зад предната седалка, имаше лейкопласт и сгънато на квадрат парче плат — вероятно използвано за упойване с етер, имаше игли и спринцовки за инжектиране на успокоителни. Това беше кутията с инструменти на похитителя.

Елън се отдалечи от навеса. Беше се свила от студ и оглеждаше двора с малки постройки и боровете, побелели от снега, който беше навалял през нощта. Бяха положили големи усилия всичко да изглежда нормално. Семейство от бетонни сърни беше поставено близо до хранилката за птици. На прозорците имаше пердета. Коледни лампички все още висяха по стрехите.

„Всичко е част от играта.“

Слейтър беше в болницата под охрана, където лекарите го наблюдаваха след електрошока. Той не говореше, но името му им беше дало ключа, от който се нуждаеха. Елън, малко замаяна от успокоителното, което доктор Ломакс ѝ беше дал, преди да гипсира китката ѝ, се беше обадила на Камерън от болницата посред нощ и го

беше помолила да потърси информация с името Адам Слейтър. Не след дълго разполагаха с телефонен номер, а от него научиха адреса.

Настъпи сиво утро. Елън не беше спала, унасяше се неспокойно на болничното си легло. Кошмарът от преживяното я държеше будна. Усещаше как ръцете на Слейтър стискат гърлото ѝ.

Беше се преместила в Дийр Лейк, за да избяга от насилието и цинизма на града, но точно тук тя беше нападната, тук беше преживяла насилие и сама беше отвърнала със същото, за да спаси своя живот и този на Джей. Още една вълничка по повърхността на езерото. Още едно разклонение на тяхната игра, заедно с изгубеното доверие и разпадналите се семейства, погубените невинност и живот.

Благодари на Бога, че Джей не беше сред жертвите. Макар че беше изгубил доста кръв, самите рани не бяха опасни. Въпреки това, щом затвореше очи, тя виждаше ужасния миг, когато убиецът беше вдигнал кървавия си нож, за да нанесе последния си удар, и всичко в нея се свиваше на юмрук.

— Готова ли си да влезеш вътре, съветничке? — попита Мич, поставяйки ръка на рамото ѝ.

Тя кимна и двамата тръгнаха към къщата. Камерън беше настоявал тя да не ходи на мястото на престъплението, но Елън не искаше да се предаде. Остави го да поеме официалната страна на нещата, но трябваше да бъде тук.

Болката не беше от значение, нито това, че едва говореше заради нараненото си гърло. Беше приела този случай и щеше да се бори докрай.

Вилхелм отвори задната врата с ключа от ключодържателя на Слейтър и те влязоха, страхувайки се от това, което можеха да видят. Къщата беше чиста и подредена, с покривчици на страничните масички и снимки на непознати хора по стените на дневната.

Вероятно на семейството на някоя от жертвите им, предположи Елън. Може би дори на семейството на истинския Адам Слейтър. Би разбрала извратеното чувство за хумор. Ако убиецът не беше взел името на първата си жертва, той никога нямаше да бъде открит.

„Всичко е част от играта.“

Играта е по-забавна, когато другият отбор спечели точка.

Едната от двете спални беше обзаведена като за момче, с рафтове за различни играчки, на всяка от които имаше етикетче с дата и име.

Трофеи от изминали спечелени игри. От тази мисъл ѝ прилоша. Застана в коридора. Не смееше да се опре на стената, за да не остави отпечатъци. Затова се облегна на Камерън. Той я прегърна през раменете. „Изражението на всички е едно и също“ — помисли си тя. Мич, Вилхелм, Янсен и шерифът на окръг Тайлър. Дори Стайгър. Всичките бяха бледи, сериозни и с хлътнали очи. В очите на Мич имаше сълзи, когато излезе от стаята.

— Има червена гуменка — пресипнало изрече той. — С името Майло Уискоу. Това е случаят, който Мегън изрови от щата Пенсилвания. Трябва само да намерим връзка между Райт и тази къща, тогава той ще изчезне завинаги.

Край на играта.

Откриха онова, което им трябваше, в мазето, където Мегън е била завързана за стар дървен стол и е била измъчвана. Късата черна палка, която Райт беше използвал, висеше на закачалка над малка ъглова пейка, сякаш беше обикновен инструмент.

Мазето беше разделено на три стаи, всяка от които беше заключена с катинар. Влязоха в малкото помещение, където бяха държани момчетата.

Вътре имаше само походно легло. Помещението се осветяваше от гола крушка, която се включваше откъм коридора. Високо на стените бяха монтирани видеокамера и колонки. Те бяха свързани с основната работилница. Оттам Райт и Слейгър са можели да наблюдават своите пленници, да им говорят и да пускат касетите, подредени до уредбата.

Мич взе внимателно една касета, сложи я в уредбата и натисна копчето. Гласът на Гарет Райт се разнесе от колоните, гладък и призрачен:

„Здравей, Джош. Аз съм похитителят. Зная какво си мислиш. Зная какво искаш. Мога да те оставя жив или да те убия. Мога да накарам родителите ти да умрат или да ги оставя да живеят. Всичко зависи от теб. Прави това, което ти казвам. Мисли онова, което ти кажа, запомни го. Контролирай ума си. Зная всичко, което си мислиш.“

— Господи! — промърмори Холт и спря касетата.

Контрол над ума. Психологичен терор на деца. Застанала в килията, където бяха заключвани малките момчета, на Елън никак не ѝ беше трудно да си представи колко уплашени са били, колко самотни,

питайки се дали някой няма да ги спаси, чудейки се дали ще умрат или ще оживеят, опасявайки се дали неволно няма да причинят смъртта на хората, които обичат.

„Аз съм похитителят. Знам какво си мислиш. Знам какво искаш...“

Помисли си за Джош в кабинета на психиатърката, докато тя се опитваше да измъкне някакви отговори от него. Нищо чудно, че не желаше да говори. Райт беше насадил у момчето толкова дълбок страх, че щяха да изминат години, докато се освободи от него. Вероятно никога вече нямаше да се чувства спокоен.

— Кучи син! — изръмжа Стайгър.

На рафтовете над музикалната уредба имаше аудио- и видеокасети. Гледката ги ужасяваше. Самочувствието на Райт щеше да го вкара в капана. Беше документирал своите игри, своите експерименти за контрол над ума... престъпленията си. Дори Тони Костело нямаше да може да обясни видеофилмите.

— Вярвал е, че никога няма да бъде заловен — прошепна пресипнало Елън. — Смята, че е недосегаем.

— Ужасно греши — изръмжа Мич. — Хайде да го арестуваме. По-късно можем да се занимаем с нещата тук. Искам кучият син веднага да бъде затворен.

— Шефе? — провикна се Вилхелм. — Мисля, че първо би трябвало да видиш това.

— Какво е?

— Виж сам.

Той извади една от тетрадките, подредени там, и я отвори. Елън пристъпи до Мич и погледна написаното с детски почерк.

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

27 август 1968 година

Откриха тялото. Не толкова скоро, както очаквахме. Полицайте не са умни като нас. Никой не е. Стояхме на улицата и наблюдавахме. Каква покъртителна сцена. Униформени мъже да плачат и да повръщат в храстите.

Обикаляха безспир в този край на парка, тъпчейки тревата и чупейки клоните. Призоваваха Бог, но той не им отвърна. Нищо не се промени. На небето не се появи светкавица. На никого не му е дадено да разбере кой и защо. Рики Майерс остана мъртъв.

Ние стояхме на улицата, когато линейката пристигна. Дойдоха полицейски коли, както и хора от града. Стояхме в тълпата, но никой не ни забеляза, никой не ни погледна. Смятаха, че не сме достойни да ни забележат, но ние сме над тях и сме невидими. Те са слепи, глупави и доверчиви.

Никога няма да си помислят да ни погледнат.

Ние сме на дванадесет.

Ние!“

— Обзалагам се, че е Прийт — изрече Мич, включвайки мигача.

Експлорърът му поведе процесията от полицейски коли към Лейкшор Драйв. Тълпа от журналисти вече се беше събрала на полянката пред дома на Райт. За пръв път се оказаха полезни: бяха го притиснали в собствения му дом.

Мегън го наблюдаваше. Прийт и Райт може би се познават от малки, преподавали са заедно в Пен. Заедно работят по програмата „Фантастичните каубои“. Според Слейтър тя е била създадена за него.

Елън седеше напрегнато в очакване.

— Но ако са били заедно в тази игра — пресипнало изрече тя, — тогава защо не подкрепиха алибитата си за вечерта, когато изчезна Джош Киркууд? Защо Тод Чайлдс промени показанията си в съда?

— Ти каза, че е искал да ни обърка. Още повече те наистина си изработиха алиби и тези от нас, които смятаха единия за виновен, автоматично приеха, че и другият е виновен. — Зави към алеята пред дома на Райт и спря. Репортерите се втурнаха към тях. Той изгледа сериозно Елън.

— Да видим дали доктор Райт би могъл да ни отговори на тези въпроси. Може би ще направи някакъв коментар, когато му пуснем видеокасетата.

Още много въпроси ги вълнуваха, докато стигнат до вратата. Стайгър изрече нещо, използвайки възможността да се поперчи.

Мич натисна звънеца и зачака, сетне отново позвъни.

— Доктор Гарет Райт! — високо извика той. — Полиция! Моля отворете вратата! Трябва да говорим с вас.

Изчакаха за миг, но нищо не последва. Той взе радиостанцията.

— Ноджи? Има ли някакво движение при теб?

— Нищо, шефе — чу се дълбокият плътен глас на Нога.

Мич отново почука на вратата.

— Доктор Райт, тук е Холт. Налага се да говорим с вас.

— Трябва да си е у дома — измърмори Вилхелм. — Миналата вечер е празнувал победата. Знаем, че се е прибрал.

— Но дали е останал? — попита Мич. — Ако е научил, че неговото момче чудо се е провалило снощи, може и да е изчезнал.

Отново натисна копчето на радиостанцията.

— Ноджи! Погледни в гаража. Какви коли има там?

— Има сааб и хонда, шефе.

— Нищо не липсва — каза Мич. Хвърли поглед към Елън.

— Трябва да влезем. Имаме причина да го сторим.

— Както и публика — изрече Вилхелм през зъби.

— Тогава ги разкарай от двора, Марти — заповяда Холт. — Направи нещо полезно.

Когато Вилхелм тръгна, той опита дръжката на вратата.

— Заключено е. — Отново вдигна радиостанцията. — Ноджи? Имаш ли компания?

— Не, сър.

— Тогава свърши си работата.

— Десет — четири.

Нога беше официалната стенобитна машина в полицията. Нямаше такава врата, която той да не може да разбие на трески. След миг се чу шум от отключване и огромният офицер се показа на прага.

Къщата беше тиха, подредена с вкус в неутрални цветове и светли дъбови мебели. Мич огледа стаите, които се виждаха от фойето.

— Доктор Райт? — извика той, докато вадеше деветмилиметровия си пистолет. — Полиция! Излез!

Тишина.

— Предполагам, че ще трябва да го направим по трудния начин — измърмори той и се обърна към Елън и Камерън. — Изчакайте

отвън. Не искам да рискувам някой от вас да се превърне в заложник. Ноджи пази гърба ми.

Тя докосна ръката му.

— Бъди внимателен, Мич. Той няма какво да губи.

Тръгнаха по коридора, Мич вървеше близо до стената. Зад всяка затворена врата можеше да се очаква неприятна изненада. Помещенията в непозната къща винаги представляваха опасност. Отваряха врати, които водеха към банята, към стаята за гости, към стаята на Карън Райт. Нито звук. Всичко беше подредено.

Може би бяха избягали през нощта, помисли си Мич. След като обвиненията бяха отхвърлени, не можеше да назначи наблюдение, без да наруши закона. Отбеляза си наум да провери такситата и фирмите за коли под наем от Дийр Лейк и до летището в Блумингтън. Семейство Райт може би бяха вече на път за Рио.

Внимателно се промъкна до последната врата, протегна ръка и почука.

— Райт, излез с вдигнати ръце! Арестуван си!

Нищо. Натисна дръжката и отвори вратата. Не последваха изстрели, а когато влезе в спалнята, разбра защо Райт не им отговаряше.

Той лежеше на широкото легло с прерязано гърло. Касапски нож беше забит в гърдите му, а мъртвите му очи сезираха към небесата, където никога нямаше да отиде.

— Още не се е вкочанил — каза Мич. — Мъртъв е от няколко часа.

Елън не можеше да откъсне поглед от прерязаното гърло на Райт, сетне се извърна и огледа стаята.

— Няма признаци на борба.

— Много лошо. Трябвало е да погледне смъртта в очите. Би трябвало да изпита страха, който е внушавал на жертвите си.

— Колите са тук, но Карън я няма — заяви Вилхелм. — Или тя го е направила и е избягала, или убиецът я е взел със себе си.

— Пол Киркууд публично обяви, че ще отмъсти — напомни Камерън. — Той имаше любовна връзка с Карън.

— Провери в архивите и за двамата — каза Елън. Погледът ѝ отново се спря върху мъжа на леглото.

Убиец. Мъжът, чийто ум и сърце бяха черни като кръвта, която се беше просмукала в белите чаршафи около него. Беше измъчвал, убивал и наричаше това игра. Безсърдечна и жестока. И дори със смъртта му тя продължаваше. Беше накарал някой друг да убие, а този човек щеше да се докосне до живота на другите и последствията щяха да продължават като река, вливаща се в океана.

— Винаги съм искала деца — каза Карън, люлеейки бебето в ръцете си. — Двамата с Гарет не можехме да имаме деца. Но с Пол можем. Лили можеше да е наша.

Хана гледаше към жената, която беше нахлула в дома ѝ малко преди разсъмване. Карън Райт. Скучната, безобидна Карън. Винаги готова да помогне. Хубавата Карън с големите очи. Любовницата на съпруга ѝ. Жена на мъжа, който отвлече сина ѝ.

Хана се беше събудила от глас, който пееше тихо. Женски глас, който идваше от стаята на Лили. Замаяна и объркана, тя се измъкна от спалния чувал. Беше облечена в широка фланела и клин, косата ѝ беше сплетена на плитки.

Застана в коридора между спалните, надявайки се, че това е един от кошмарите, които я преследваха през последните седмици. Обаче знаеше, че не е. Карън Райт стоеше в стаята на дъщеря ѝ, държеше Лили и пистолет.

— Как влезе тук? — попита Хана.

— С ключ — спокойно отвърна другата жена, без да откъсва поглед от Лили. — Имам дубликати от всички ключове на Пол. — Тя се усмихна замечтано. — Сега притежавам ключа от сърцето му, след като Гарет не може да застане между нас. — Тя се изправи от люлеещия се стол заедно с Лили и пистолета в ръце, но явно товарът ѝ тежеше. — Винаги съм се преструвала, че си моя. Искрах Гарет да те вземе, но той взима само момчета. Винаги е било така. Той мрази децата.

— Не можеш да я отведеш — равно отвърна майката.

Очите на Карън се присвиха, устните ѝ горчиво се изкривиха.

— Ти не я заслужаваш. Цял живот само съм давала и не съм получавала нищо. Сега е мой ред. Казах на Гарет. Не искаше да ме чуе. Казах му, че искам Пол. Обичам Пол. Пол може да ми даде дете. Но не.

Той направи така, че Пол да изглежда виновен. Трябваше да унищожи всичко, което обичам. Направи голяма грешка.

Притисна детето към себе си. Лили се раздвижи и се намръщи.

— Долу!

— Не, миличка — неочаквано се усмихна Карън, галейки бузката ѝ с дулото на пистолета. — Ти ще си моето момиченце. Трябва да заминем и да започнем нов живот с твоя татко. Ще бъдем едно щастливо семейство.

— Ами Гарет? — попита Хана, незабелязано придвижвайки се към вратата. Проклета да е, ако позволи тази луда да избяга с дъщеря ѝ. Щеше да направи всичко, за да я спре. Беше се заклела да пази децата си. Вече нямаше да бъде жертва.

Очите на Карън се изпълниха със сълзи.

— Гарет... не искаше да чуе. Не ми позволяваше да съм щастлива. Обичам Пол, а Гарет ме принуди да го предам. Не биваше да прави това.

Лили започна да се върти, опитвайки се да се освободи от прегръдката.

— Лили долу! — настоя тя. Погледна към Хана. — Мама, долу!

Гняв изкриви лицето на Карън и тя разтърси бебето.

— Престани, Лили! — Обърна главата на детето към себе си с дулото на пистолета. — Сега аз съм ти майка.

Джош наблюдаваше сцената зад майка си. Никой не го бе забелязал. Никой не би могъл. Можеше да е като призрак. Тишината беше в ума му, можеше да я направи толкова голяма, че да го обгърне като огромен мехур. Видя пистолета. Чу думите. Карън се канеше да отнесе Лили. Също както бяха отвлекли него. Също като онова момче.

То беше мъртво сега, също както бяха предупредили Джош. А сега се случваше с Лили, както го бяха предупредили. Лоши неща щяха да се случат, ако кажеше истината на някого. Но той не беше казал на никого, а лошите неща се случваха.

Опитваше се да се освободи от страха. Искаше да е свободен. Искаше семейството му да е свободно. Помисли си, че ако достатъчно силно си го пожелае... Ако е достатъчно добър... ако можеше да намери кураж...

— Пол знае ли какво правиш? — попита Хана, влизайки в стаята. Ако можеше да стигне до масата за преобличане и да вземе

бебешката пудра, да я хвърли в лицето на Карън и да грабне дъщеря си.

— Пол ме обича — каза Карън, притискайки Лили до себе си. — Има нужда от мен. Заслужава жена като мен.

— Права си — усмихна се горчиво Хана. Пол беше причината за този кошмар със своето безпочвено недоволство и самовлюбеност. Карън Райт беше точно това, което заслужаваше.

— Ще бъдем щастливо семейство — заяви другата жена и отново притисна Лили, която се опитваше да се освободи от прегръдката ѝ. — Престани, Лили! — изкрещя и вдигна пистолета. — Не ме карай да те нараня!

Когато опря дулото в главата на Лили, Джош неочаквано се съживи. Нахлу в стаята и се хвърли в краката на Карън.

— Джош, недей! — изпищя Хана.

След това всичко стана като насън. Тя се опита да отнеме пистолета на Карън.

— Ако е бил Пол, Райт щеше да се съпротивлява — каза Елън.

— Освен ако не е бил дрогиран преди това — предположи Вилхелм.

— Пол не би имал смелостта да убие по този начин — отбеляза Мич. — Може би с пистолет, но никога с нож.

— Карън се е уморила да бъде контролирана като жертвите му — започна да изгражда теория Елън. — Използвал я е, за да се добере до Пол. Един Господ знае за какво я е използвал преди.

— Въпросът е къде е отишла. И дали е била сама — обади се Камерън.

— Обади се на таксиметровата служба — каза му Елън. — Не мога да повярвам, че Пол е дошъл и са заминали заедно, след като тя даде показания срещу него.

— Следи — неочаквано изрече Нога. Беше се облегал на стената, блед и треперещ. Той се изправи и се обърна към Мич. — Имаше следи в задния двор.

Отново беше навалял сняг.

— Да вървим. — Холт се отправи към вратата, давайки инструкции на Вилхелм през рамо: — Не пускай никого и дръж

репортерите на разстояние.

Елън го последва през вратата на кухнята към гаража, където Райт беше арестуван, и излязоха в задния двор, където надничаха репортери.

— Мич, трябва да направим някакво изявление — каза Елън. — Дай снимка на Карън на хората от телевизията. Ако тя е убийца, хората трябва да научат.

— Направи необходимото.

Той се обърна и последва Нога покрай следите. Те водеха на север, към къщата на Киркууд. Тогава чуха изстрелите.

Удариха се в тоалетката, настолната лампа се разби на пода. Паднаха от белия люлеещ се стол на пода. Пистолетът излетя и падна на килима. Хана се опита да го вземе, но Карън я дръпна силно за плитките. В лицето ѝ се впиха нокти. Карън се хвърли напред и я удари с коляно в корема.

Джош вдигна черния пистолет с двете си ръце и го насочи право към челото на Карън Райт, само на няколко сантиметра от нея. Ръцете му трепереха.

Карън замръзна на място. Лили лежеше на пода близо до креватчето си и плачеше. Хана с усилие се изправи, за да се отдалечи от Карън. Очите ѝ бяха приковани в Джош.

— Ти си лоша — каза той на Карън, сините му очи бяха безизразни. — Не можеш да отведеш сестра ми. Няма да ти позволя.

— Ще се случат лоши неща, Джош — изрече тя. — Знаеш го. Похитителят ще те накаже.

— Той е мъртъв — изрече момчето.

Сърцето на Хана спря за миг. Заобиколи Карън и се приближи до сина си, протягайки ръка към него.

— Джош, скъпи, дай ми пистолета.

— Трябва да ги спра — прошепна той, очите му се напълниха със сълзи. — Аз съм единственият. Вината е моя. Те ще наранят теб и Лили.

— Не, миличък — прошепна тя, докато приклепна до него.

Малките му ръце здраво стискаха дръжката на пистолета, кокалчетата му бяха побелели, докато се прицелваше в Карън Райт.

— Тя също е похитител. Те са силни. Ще отведат Лили. Тя ще я нарани. Трябва да ги спра. Всичко зависи от мен.

— Не, Джош — възрази майка му, доближавайки се още повече до него. — Няма да позволя да отведат Лили. Дай ми пистолета.

Той не помръдна. Хана го прегърна, очаквайки да чуе изстрела. Ако се опиташе да се движи по-бързо или да изтръгне пистолета от него, той можеше да стреля. Не искаше този вид справедливост. Не искаше това да тежи на Джош през целия му живот.

Опитвайки се да не трепери, тя сложи ръце върху неговите върху дръжката на пистолета.

— Всичко свърши, миличък.

Тялото му трепереше в ръцете ѝ. Очите му бяха широко отворени, взираше се в Карън Райт, докато се бореше със самия себе си.

— Дай ми пистолета, Джош — прошепна майка му. — Те нямат никаква власт над нас. Вече не. Всичко свърши. Няма да наранят никого. Обещавам. Ти си в безопасност. Няма да позволя на никого да те нарани. Толкова те обичам.

Само ако обичта беше достатъчна, за да ги защити, помисли си тя. Само ако можеше да е достатъчна, за да излекува раните, които беше получил. Искаше любовта ѝ да е достатъчно силна, за да върне Джош от ръба, на който беше застанал. Ако прекрочеше границата, дори само ако я прекосеше в ума си, с него беше свършено.

„Веднъж го загубих, Боже! Моля те, нека не го загубя отново. Моля те, нека да започнем нов живот! Сега.“

Джош наблюдаваше Карън, усещаше спусъка под пръста си. Искаше да бъде свободен. Искаше всичко да бъде както преди. Ако убиеше всички похитители...

— Не, Джош, моля те!

Гласът на майка му сякаш идваше от собствения му ум. Тя не разбираше толкова много неща.

Моля...

Искаше да е свободен.

Гледаше Карън и не изпита нищо.

— Той е мъртъв — прошепна той, когато изведнъж осъзна положението. Връзката беше прекъсната. Беше свободен.

Свободен...

Отдръпна ръце от пистолета, обърна се към майка си и сложи глава на рамото ѝ. Заплака.

Хана го прегърна с едната си ръка, а с другата насочи пистолета към Карън. Някъде долу се отвори врата, гласът на Мич ѝ прозвуча като глас на спасението.

ГЛАВА 38

— Тя искаше онова, което смяташе, че имам — тихо промълви Хана.

Стоеше на прага на стаята на Джош, наблюдавайки го как спи.

Денят беше изпълнен с голямо напрежение. Полицаи ходеха из цялата къща, искаха показания, задаваха въпроси, правеха снимки. Пресата беше подела нова кампания, за да направи всичко възможно да я накара да поговори с тях. Вестници, списания, таблоиди. Телевизионни предавания, шоута, агенти от Холивуд, които искаха да правят филми по случилото се. Отхвърли всичките, с изключение на един човек — Том Маккой.

— Искаше щастливо семейство. Едно време нашето беше такова — изрече тя замислено. — Едно време...

Историята на Райт се бе разкрила в дните, когато полицията и прокуратурата разгледаха дневниците, открити във фермата. Двойствен живот от времето на детството. Гарет — интелигентен социопат, който умее да контролира и манипулира хората. Сестра му Каролин — сянка, интровертна и готова да служи. Деца на студена, огорчена жена, която е ценяла повече външния вид, отколкото същността, изоставена от баща им, който се беше оженил отново и беше създал друго семейство.

Гарет беше контролирал Каролин, беше я абсорбирал в своя живот и психика, докато накрая бяха образували една личност. Живееха като съпруг и съпруга, бяха поддържали безукорна фасада като професор по психология и неговата скромна и тиха съпруга, докато той не беше измислил и извратените си игри.

— Продължавам да си задавам въпроса — промърмори Хана, — дали Райт ни е избрал, защото е смятал, че сме идеално семейство, или защото е знаел, че не сме.

— Говори ли с Пол? — попита Том, наблюдавайки Хана. Синината, която ударът на съпруга ѝ бе оставил на брадичката, изглеждаше като сянка.

— Свързал се е Мич, след като чул новините. Настанил се е в хотел в Бърнсвил. Каза, че е отишъл там, защото се нуждае от време да помисли. — Смесени чувства се бореха в нея като двойка кобри. Не искаше Пол да е наблизо до нея и децата, въпреки това негодуваше от факта, че ги е оставил да се оправят сами от последствията от неговите грешки. — Не му се обадох. Не мога да му кажа нищо повече от онова, което моят адвокат би му казал по-дипломатично.

Сега беше моментът, когато би трябвало да я посъветва, помисли си Том. Ако беше добър свещеник, трябваше да й каже, че все още има надежда, че раните ще зараснат, че може да оправи нещата в брака си с молитва и вяра. Но не вярваше, че това е истина, а и не смяташе, че е добър свещеник. Всъщност вече не гледаше на себе си като на свещеник.

— Съжалявам — искрено изрече той.

— Аз също — прошепна Хана. През ума й преминаха спомени от семейния им живот, докато гледаше Джош. Добрите времена, когато животът бе изпълнен с обещания. — Би трябвало да е завинаги.

Вместо това всичко се разпадна на парчета, а тя трябваше да се справя с гнева и разочарованието си.

Том хвана ръката й, предлагайки й утеха и сила. Това само прибави чувство на вина към обърканите й чувства.

— Имам нужда от чаша вино — промълви тя и се отдалечи.

Навън беше тъмно. Сякаш беше полунощ. Уморени от изпитанията през деня, Лили и Джош бяха заспали късно следобед, но вечерта още не бе приключила. Очакваха я дълги часове на тихо очакване, самонаблюдение и безсмислени копнежи.

Напълни две чаши с шардоне и ги отнесе в дневната, където Том палеше камината. Огънят огряваше красивото му лице и хвърляше отблясъци върху златните рамки на очилата му. Беше облечен в джинси и спортна риза. Не забеляза свещеническата му якичка.

— Какво ще правиш? — попита той, оставяйки ръжена обратно на стойката. — Ще останеш ли?

— Не. — Очакваше да я увещава, да й каже, че й е нужно време, че би трябвало да изчака, докато може да мисли по-ясно. Но той не каза нищо. — Имам много спомени от това място, но сега дори добрите ми причиняват болка. Смятам, че ще е най-добре, ако

заминем. Да отидем на друго място, където Джош да започне нов живот.

Седна на канапето близо до камината и отпи глътка вино.

— През цялото това време ти беше много добър приятел. Не зная как да ти благодаря.

— Не е необходимо — отвърна той, сядайки на стол близо до нея, така че коленете им почти се допираха.

— Зная, че това е твое задължение, но...

— Не. Не става дума за отговорностите ми като свещеник. — Той дълбоко въздъхна. — Повече няма да служа на Бог, Хана.

На лицето ѝ се изписаха изненада и страх.

— О, Том, недей. — Тя остави чашата си с трепереща ръка. — Не е, защото... не ми казвай, че съм те накарала да... — Сините ѝ очи блестяха като езера през лятото. — Изпитвам достатъчно вина и без това.

— Не бива да се чувстваш виновна, Хана — отвърна той и се наклони към нея, лицето му беше сериозно. — Никой няма вина. Знам много добре какво изпитвам и няма закон, който да ме накара да смятам, че греша.

— Как може да е грешка да обичаш някого? Премислях този въпрос безкрайно. Не разбирам как бих могла да се примиря с това.

Той се усмихна тъжно и нежно.

— Монсиньор Корели винаги е казвал, че философската ми степен ще ми навлече неприятности. Твърде много мисля. Разбираш ли, никога не съм бил добър в спазването на правилата.

— Но ти си прекрасен свещеник — настоя Хана. — Караш хората да мислят, да си задават въпроси, да надникнат вътре в себе си. Ако не правим тези неща, какви ще сме тогава?

— Инертни. Щастливи. Спокойни — предположи той. — Възвисяването причинява болка. Изисква промяна, а тя плаши. Би било много по-лесно за мен да остана в църквата — призна той. — Там е по-безопасно. Това е нещо, което познавам. Обичам някои неща от нея. Но ако трябва да съм лицемер, за да го правя... не мога да живея по този начин, Хана.

Още едно от противоречията в живота, помисли си тя. Той беше добър свещеник, но беше твърде добър, за да остане такъв. Не можеше

да се противопостави на принципите си дори ако те бяха насочени срещу Църквата.

— Не би трябвало да ти го съобщавам тази вечер. — Том извърна поглед. — Просто... взех решение... и ти направи своето... не искам да те натоварвам излишно, Хана. Просто исках да знаеш.

Отиде отново до камината и разрови огъня. Той я обичаше. Имаше време, помисли си Хана, когато би казала, че любовта може да ѝ помогне да преживее изпитанието любовта на съпруга ѝ. Но Пол не я обичаше. Беше лудост, че любовта, която откри в сърцето си, беше насочена към този мъж. Този мъж, който би трябвало да е недостъпен за нея.

След всичко, което бяха преживели, изглежда не заслужаваха да бъдат разделени. Но след преживяното можеха ли да се надяват на нещо повече? Нещо, което няма да умре в сянката на тяхното минало, или да се пречупи под тежестта на съучастничеството.

— Нужно ми е време — каза тя, приближавайки се до него. — Смятам, че и двамата се нуждаем. Преживяхме толкова много неща за кратко време. Знам, че трябва да се махна за малко отгук. Трябва да подредя спомените си, да си изясня всичко. Можеш ли да разбереш това?

— Да. — Той сведе поглед към нея, очите му търсеха нейните, погали лицето ѝ, косата ѝ. — Само ако не ме изхвърлиш от мислите си, докато се опитваш да подредиш преживяното. Не отхвърляй онова, което можеше да се случи между нас, само защото така е по-лесно, Хана.

Никак не беше лесно, помисли си тя, затваряйки очи. През тялото ѝ премина горчиво-сладка болка. Изборът, който трябваше да направи, я притискаше, беше като бременост, което не можеше да понесе в момента. Време. Нуждаеха се от време. Прегръщайки го през кръста, тя се притисна до него и прошепна:

— Обичам те.

Той сведе глава и я целуна. Усети нежната му усмивка при допира до кожата ѝ.

— Тогава мога да чакам колкото е необходимо. Само дано да не продължи с векове.

Елън се облегна на стола си и си позволи дълга, прочувствена въздишка. Сякаш си поемаше дъх за пръв път през този ден. Определено едва сега можеше да си отдъхне. Изтощението тежеше като олово върху раменете ѝ. Болка туптеше в цялото ѝ тяло. Въпреки това изпита облекчение. Всичко приключи.

Случаят с Гарет Райт щеше да бъде разглеждан от Върховния съд. Карън Райт беше в психиатрична клиника за изследвания. Адам Слейтър беше в областния затвор. Бюрото за борба с престъпността и ФБР се бяха заели с дневниците и бяха във връзка със силите на реда от другите щати, където Райт бе играл игрите си, преразглеждайки делата от тридесет и четири години насам. Проверяваха случаите, които бяха останали неразрешени, и дела, които бяха приключили с осъждането на невинни хора.

Водната повърхност все още се вълнуваше. Те щяха да продължат с издирванията си. Накрая вълните щяха да се успокоят. Хората в Дийр Лейк щяха да се престорят, че са забравили всичко, но щяха да заключват вратите си и щяха да наблюдават децата си, нямаше да бъдат такива, каквито са били. Тя щеше да заживее както преди, но вече нямаше да изпитва същия покой. И Брукс...

Трябваше да мисли, че той също се е променил. Не искаше да повярва, че се е докоснал до живота на хората, засегнати от тези престъпления, и да не бъде променен по някакъв начин. Беше дошъл тук, за да наблюдава отстрани, но беше въввлечен в събитията. Беше спасил живота ѝ.

Не можеше да е същият човек, дошъл преди две седмици в Дийр Лейк, за да търси изгода от страданието на другите.

Или може би щеше да се върне в Алабама, да напише книгата си и да направи много пари или да играе във филмовата версия, защото всички смятаха, че изглежда по-добре от Том Круз. В „Пийпъл“ щяха да го нарекат най-сексапилния мъж и тя повече нямаше да го види, освен на снимката върху корицата на книгата, която може би щеше да си купи.

Събитията, които се бяха разиграли, разкритията, които бяха направени, бяха точно това, за което беше дошъл. Сензационни и извратени. Историята на Ерик Еванс — Адам Слейтър беше достойна за отделна книга. Какво го беше принудило да се превърне в убиец?

Трябваше да признае, че желаше да научи. Искаше да може да разбере какво се е случило, да го осъзнае.

Може би накрая щеше да вземе една от книгите на Брукс. Може би щеше да стои встрани и от престъплението и да анализира защо е извършено. Може би беше утешително да отделиш лудостта от реалния живот. Но от друга страна, тя беше в системата от достатъчно дълго време, за да бъде толкова наивна. Знаеше твърде добре, че злото не можеше да се изолира. То се промъкваше и разпространяваше като отровен бръшлян, дори в места като Дийр Лейк.

Почукването на вратата я върна към действителността. Вълнението през деня достигна най-високата си точка на пресконференцията в шест часа. Бил Гленденинг беше напуснал луксозния си кабинет и беше пристигнал от Сейнт Пол, за да я представи пред множеството телевизионни камери. Руди стоеше до него. Вълнението беше задържало хората в съдебната зала. Те се въртяха наоколо и преповтаряха фантастичните подробности от деня, в който Райт беше осъден на доживотен затвор.

Камерън надникна през вратата с учуден израз на лицето.

— Искаш ли да те откарам?

— Не, благодаря. Просто си почивам, преди да се наложи да си пробивам път през ордите репортери. Откри ли нещо в телефонните разпечатки на Слейтър?

Той се намръщи.

— Не, съжалявам. Номерът на Костело не фигурира там. Нито домашният номер, нито този на клетъчния му телефон. Не можем да направим връзка. Ако не успеем, той ще се отърве много лесно.

— Да. Тони Костело ще се изплъзне като змиорка от хватката на правосъдието.

— Ако това може да те утеши, ще му е нужно доста време, за да долази до дупката си — каза той, облягайки се на рамката на вратата. — Представлявал е един от най-презрените криминални престъпници.

— И го е измъкнал — отвърна Елън сериозно, знаейки добре на какво е способен Тони. За него това не беше позор, а игра, която можеше да спечели. Между него и клиента му нямаше голяма разлика. Само че неговите игри се одобряваха от обществото.

— Ще продължа да търся — обеща Камерън. — Ами ти? Има ли нещо ново за Прийст?

— Името му не се споменава в дневниците. Той твърди, че причината, поради която е излъгал, че е израснал в Мишуака, се дължи на емоционален проблем от времето, когато е завършил училище. Фалшифицирал е документи, за да влезе в колежа, твърдейки, че е завършил добро училище в Чикаго. Твърдо отрича, че е знаел за действията на Райт, но е трудно да се повярва, че никога не е заподозрял нещо. В най-добрия случай може би е могъл да предотврати много неща.

— От ФБР го разпитват цял следобед. Конфискували са всички бележки от съвместния им проект относно обучението и възприятията, върху който са работили студенти на Райт и Прийт. Вероятно се надяват да открият нещо в него. Накрая ще изтръгнат истината. И когато го сторят, ще се нареди опашка от прокурори, готови да го обвинят.

— Ще предявиш ли обвинение за лъжесвидетелстване срещу Тод Чайлдс? — попита той.

Елън кимна.

— Обзалагам се, че той е влязъл с взлом в „Пак Рат“, макар че ми е известно, че трябва да го докажем. Чайлдс знае, че го търсим, а Костело му е наредил да изчезне. Бедата е там, че е оставил марихуана в магазина и е знаел, че няма да остане там задълго, ако не я вземе. — Тя сви рамене и цялото тяло я заболя отново. — Това е моята теория. Ще се тревожим за нея някой друг ден.

— Междувременно би трябвало да се прибереш у дома и да се напиш — предложи помощникът ѝ. — Необходима ти е почивка. Носят се слухове, че си първата кандидатка за мястото на Руди, когато той замени съдия Франкен.

— Това е нещо ново за мен. Както винаги.

Той се засмя, въпреки че момчешкият му смях отпреди седмица беше изчезнал.

— Ще ти се обадя утре.

Тръгна, сетне отново се облегна на вратата.

— Смятам да се отбия до Фийби и да проверя как е. Сигурно е разстроена. Обвинява се за онова, което се случи с теб. Притеснявам се за нея. Искаш ли да ѝ предам нещо?

— Да. Кажи ѝ, че не е престъпление да се довериш на някого дори ако не го заслужава — каза Елън. Беше ѝ мъчно за милата,

лековерна Фийби. Щеше да ѝ е нужно доста време да преживее случилото се и още повече да преодолее чувството за вина. — Не я обвинявам. Слейтър сигурно е намерил начин да измъкне от нея онова, което му е трябвало. Радвам се, че не я нарани физически.

— Слава Богу.

Още една жертва на играта, тъжно си помисли тя. Доверието и лоялността на Фийби. Отбеляза си мислено да се отбие при нея, ако секретарката ѝ не се появи утре на работа.

Опитваше се да събере сили да се изправи и да облече палтото си, когато Мегън се появи на вратата.

— Помислих си, че вече празнуваш — каза Елън и ѝ посочи стола да седне.

— Чакам Мич. Той е с Фийби и Прийт — отвърна тя. — Ще празнуваме по-късно. Ами ти? Ченгетата в Минеаполис заловиха твоя приятел бомбаджията.

— Всичко, от което имам нужда в момента, е гореща вана и легло — призна тя. — Радвам се, че всичко приключи. Изпитвам голямо удоволствие, че сложихме край на дълга поредица от ужасни престъпления. Човек се изкушава да обърне голям камък, за да види какво се крие под него, но от друга страна, нямам желание да празнувам. Светът е пълен с подобни камъни, знаеш ли? Просто искам да си свърша работата и да се заема със следващия случай.

Мегън замислено кимна.

— Е, просто исках лично да ти благодаря, че ме допусна да работя по делото. Знам много добре, че пое риск.

— Заслужаваше си. Ти си добро ченге, Мегън.

Тя се усмихна със срамежлива гордост, която беше трогателна.

— Да. Така е. А сега разбирам, че мога да бъда добро ченге, независимо от това, дали съм в състояние да държа пистолет или не. Наистина мога да бъда полезна. Това означава много за мен. Благодаря, Елън. И благодари от мое име на приятеля си Брукс. Ако не ми беше предложил помощта си, още щях да търся в телефонния указател.

— Какво е направил той? — глупаво попита Елън.

— Той ми предложи сделка. Знаеше, че се ровя в миналото на Райт...

— И е искал да го използва — сърцето ѝ се сви, а гневът ѝ припламна от пепелта на изтощението.

— Не — отвърна другата жена. — Искаше да помогне. Предложи ми да използвам компютъра, факса и телефоните му. Работихме заедно във вторник през нощта и цял ден вчера. Така открихме случая в Пенсилвания. Не ти ли каза?

— Трябваше да се справим с маниакален убиец — обясни Елън, спомените бързо се въртяха в ума ѝ като на филмова лента. — В болницата Мич ми каза за случая „Уискоу“.

Защото по това време зашиваха раните на Брукс.

Беше предложил помощ. За да се разреши случаят, или заради книгата си?

Мегън внимателно се изправи и сложи патерицата под лявата си мишница.

— Знаеш ли, той е доста свестен, като се има предвид, че е бил адвокат. Не се обиждай.

— Няма такова нещо — промърмори Елън.

Беше дошъл в Дийр Лейк да наблюдава, да се потопи в атмосферата и накрая да продаде историята.

Беше помогнал да се разреши случаят. Беше спасил живота ѝ... и открадна сърцето ѝ. Не искаше да си го признае, но беше истина. Не искаше да го повярва. Животът ѝ беше много по-лесен, преди да се появи той с глас като кадифе и очи, които проникваха дълбоко в нея. Беше преодолял бариерите и я беше докоснал, беше събудил нещо, което тя отричаше — желанието да изпитва любов и нуждата някой да се грижи за нея.

Беше дошъл тук заради случая, но той беше приключил.

— Проклет да си, Брукс — прошепна тя в празната стая. — Сега какво?

— Предлагам вечеря и дълга нощ в леглото — провлечено изрече той, пристъпвайки в стаята от тъмния коридор. — Заедно. Но ще спим.

Изглеждаше като вечерта, в която го беше видяла за пръв път. Беше брадясал, а на устните му грееше пиратска усмивка. Беше наметнал палтото си, защото дясната му ръка висеше на превръзка.

Тя се намръщи.

— Отвън има ли още хора?

— Не, мадам. Аз съм последният.

— Какво правиш тук? — загрижено попита тя. — Би трябвало да си в болницата.

Той поклати глава.

— Доктор Башкир ме изписа.

— Трудно ми е да повярвам.

— Добре — призна той с глупав вид. — Може би аз съм го придумал.

— На това бих повярвала.

Той отново се усмихна, заобиколи бюрото и започна да си играе с преспапието ѝ, сякаш беше бейзболна топка.

— Чичо Хутър винаги е твърдял, че мога да очаровам всяка фуста.

— Полезно умение. Кого очарова, за да влезеш тук?

— Старият ми приятел — заместник-шерифа Куейли. Знаеш ли, че веднъж заловил крадец, като хвърлил по него жива змия?

— Какво изобщо е правил с жива змия в ръка?

— Не ме интересува, но съм сигурен, че няма да напиша книга за това.

— Не — съгласи се Елън. — Имаш достатъчно материал с този случай. Извратени умове, секс, насилие, корупция. Любимите неща на читателите.

— Няма да има никаква книга — заяви той, наблюдавайки реакцията ѝ. Тя го изгледа предпазливо, но в погледа ѝ все пак имаше изненада. — Някак загубих обективността си.

И беше спечелил неща, които още не беше сигурен дали иска — симпатия, великодушие, съвест. Чувстваше ги като медали на гърдите си.

— Мегън ми каза, че си ѝ помогнал, Джей — проговори Елън. — Благодаря ти.

— Така е, но не го разпространявай. Ще съсипеш репутацията ми.

— Някои хора може и да го разберат, когато не последва бестселър от случая.

— Ще трябва да поема този риск. Не че не смятам, че това да разказваш истории не е ценно — обясни той. — Просто вече няма да ги разказвам.

— Значи дойде чак от Минесота да мръзнеш тук, едва не те убиха, и всичко това за нищо?

— Не бих казал — тихо промълви той, приближавайки се. — Не съм съгласен. Това, което открих тук, е много по-ценно, от която и да е история.

— Тръгваш ли си? — не успя да се сдържи тя, сетне се поправи: — Исках да кажа... след като няма да пишеш книга...

Беше дошъл тук заради книгата. Пътищата им се бяха срещнали и сега щяха да се разделят.

Просто ѝ се стори, че всичко свърши твърде скоро.

— Имам син, който бих искал да видя — тихо каза Джей. — Само да го видя, да го опозная. Пропуснал съм осем години от живота му. Проклет да съм, ако позволя повече това. Късметлия съм, че имам този избор.

Елън откри, че му се усмихва.

— Радвам се, че направи избора си, Джей. Надявам се всичко да е наред.

— Да — отвърна той, в сърцето му започна да се заражда надежда. От дълго време там цареше единствено цинизъм.

— Все пак — продължи той, оставяйки преспапието на мястото му, — мисля да си опитам силите в белетристиката. — Смятам главният герой да бъде жена — обясни, наблюдавайки я внимателно. — Дните и нощите на красивата помощник окръжна прокурорка.

Отдели се от бюрото и пристъпи към нея, погледът му не се откъсваше от нейния. Елън се усмихна.

— Искаш ли да ми помогнеш с проучването на материала? — прошепна той с кадифения си глас, докато се навеждаше да я целуне. — Предлагам да започнем с нощите...

ЕПИЛОГ

Тя седеше сама в малка бяла стая. Лунната светлина се процеждаше през решетките на прозореца високо над нея. Наистина сама за пръв път в живота си. Като летящ балон. От съседните стаи можеше да чуе странни писъци и плач на безлики хора. Нощни звуци. Звуци, които ѝ даваха странно чувство на утеха.

Тананикайки си тихо приспивна песен, тя люлееше възглавницата с една ръка, а с другата пишеше по стената със син пастел.

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

3 февруари 1994 година

Сбогом, Гарет!
Сбогом на нас!
Кой ще бъде моето семейство?

*Вътре в ума ми, вътре в сърцето ми,
отвъд стените нова игра започва.*

Някой ден...“

Издание:

Тами Хоуг. Виновен като греха

ИК „Бард“, София, 1999

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-585-012-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.